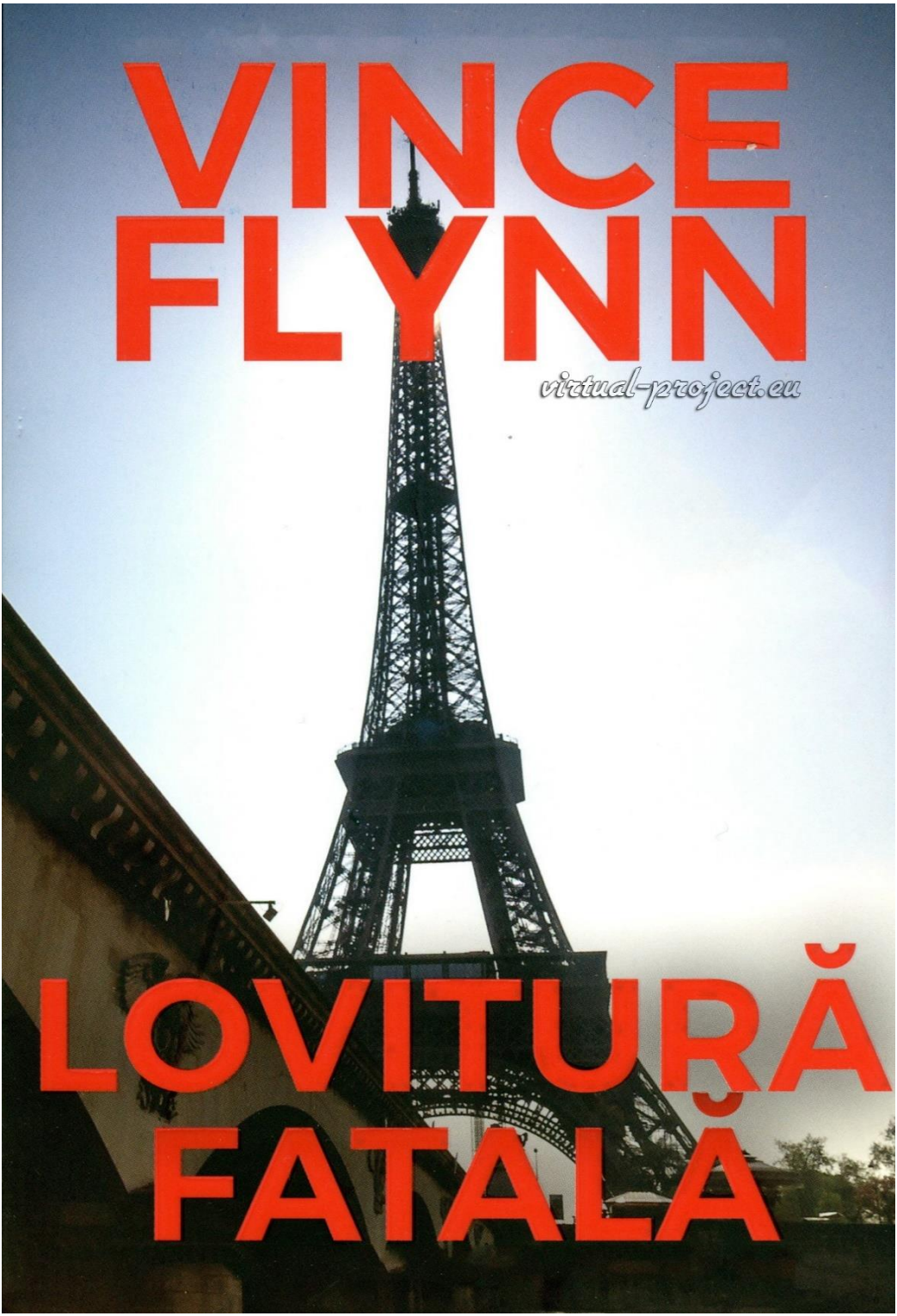
VINCE
FLYNN
virtual-project.eu
LOVITURĂ
FATALĂ

VINCE FLYNN

Seria: Mitch Rapp

Volumul 2

LOVITURĂ FATALĂ

Original: *Kill Shot* (2012)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA BARBU

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING

2018

PROLOG

Bărbatul zbură prin aer, propulsat de unul dintre ceilalţi recruţi. Irene Kennedy, agentul CIA însărcinat cu supravegherea taberei de antrenament, îl privi din interiorul casei cum cade la pământ ca secerat – căzătură grea, fără amortizare, genul de impact dur care îţi taie respiraţia şi te lasă cu o coastă sau două fracturate. Kennedy îşi ţuguie buzele, calculând şansele tipului de a încheia cu succes următoarele opt săptămâni de antrenament. Văzuse atât de mulţi recruţi trecând pe aici, încât acum putea să parieze pe ei cu siguranţa unui parior profesionist din Las Vegas. Acestuia îi dădea mai puţin de zece procente.

Dar gândurile nu îi erau îndreptate cu adevărat spre noua grupă de recruţi. Era mult mai îngrijorată în privinţa unui anumit agent, un tânăr care trecuse fără probleme de programul riguros de antrenament, cu un an şi ceva în urmă. Mitch Rapp fusese recrutul ei, bobocul adus de ea. Şi de un an de zile, de când îi scoseseră lesa şi îl trimiseseră la vânătoare de terorişti, omul lăsase o ditamai dâra de cadavre, din Geneva la Istanbul, Beirut şi nu numai. Până acum, dosarul lui era perfect, dar asta nu făcea decât să o îngrijoreze şi mai mult. Nimeni nu e perfect. Mai devreme sau mai târziu, indiferent cât de talentat eşti, tot vei fi lovit de ghinion. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, Kennedy insistase ca Rapp să fie lăsat să opereze singur. Fără plasă de siguranţă, fără echipe de susţinere. Doar o avangardă care să verifice informaţiile la faţa locului şi să pregătească terenul. După care Mitch se infiltra singur, pentru a se ocupa personal de treburile murdare. Nici vorbă de colegi care să-l ajute în cazul în care ceva ar fi luat-o la vale. Rapp însuşi argumentase că un om, o singură amprentă, reprezintă şanse mai mici de a fi prins.

Instinctiv, Kennedy fusese cucerită de argumentul simplităţii. Văzuse prea multe operaţiuni distruse de organigrame încâlcite şi obiective neclare, operaţiuni care se prăbuşiseră în cap înainte de a decola. Mitch subliniase că, în cazul în care ar fi eşuat, nu era decât un tip cu un paşaport străin, imposibil de conectat cu Langley. Dar Hurley, spion bătrân şi experimentat, pusese punctul pe i: argumentul era valid doar dacă Mitch ar fi fost ucis. Dacă însă puneau mâna pe el viu, mai devreme sau mai târziu va vorbi, la fel ca toată lumea, şi atunci expunerea ar fi îngrozitoare. Dar, în definitiv, toţi erau conştienţi că profesia lor este una riscantă, aşa că, în cele din urmă, Thomas Stansfield hotărâse să meargă pe mâna lui Rapp. Tânărul agent

operativ se dovedise extrem de ingenios şi inventiv, iar Stansfield voia să taie cât mai multe nume de pe lista celor mai vânaţi terorişti.

Însă misiunea aceasta era diferită, iar miza enormă. Acum nu se mai punea problema să se infiltreze în cine ştie ce ţară din lumea a treia pentru a-şi pune în practică arta. Acum era pe cale să facă ceva foarte ilegal şi foarte neautorizat, într-o ţară care nu permitea nici cea mai mică greşeală.

Kennedy era atât de adâncită în gândurile ei, încât nu auzi întrebarea bărbatului care stătea la birou.

— Scuze, ce-ai spus? întrebă ea, dându-şi o şuviţă de păr roşcat după ureche.

Dr. Lewis o studia deja de câteva minute bune. Kennedy era un profesionist complex, sigur pe el şi extrem de reţinut. Pentru Lewis, ideea de a înţelege cum funcţionează mintea ei devenise un fel de obsesie profesională.

— Eşti îngrijorată pentru el.

Chipul lui Irene Kennedy rămase impasibil, în ciuda faptului că era iritată de abilitatea colegului ei de a-i citi gândurile.

— Pentru cine?

— Ştii foarte bine pentru cine, spuse Lewis, privind-o blând cu ochii lui albaştri.

Kennedy ridică din umeri ca şi cum nu ar fi avut importanţă.

— Sunt îngrijorată pentru fiecare operaţiune de care mă ocup.

— Dar mai mult pentru cele în care este el implicat.

Kennedy se gândi un moment la individul unic pe care-l descoperise în nordul statului New York. Oricât de mult şi-ar fi dorit să nege, afirmaţia lui Lewis referitoare la îngrijorarea ei pentru Rapp era corectă. Irene nu putea decide dacă din cauza omului sau a misiunilor din ce în ce mai periculoase pe care i le repartizau, dar nu conta. Ceea ce conta era faptul că nu voia să discute chestiunea cu Lewis.

— Am descoperit, continuă acesta pe un ton relaxat, că eu sunt mult mai puţin îngrijorat pentru el decât pentru ceilalţi. Cred că întotdeauna am fost aşa.

Kennedy întoarse comentariul pe toate părţile în mintea ei. Putea să aibă două sensuri, chiar mai multe.

— E mult mai uşor când stai pe scaun, în spatele unui birou, răspunse ea zâmbind. Eu sunt omul lui de legătură. Eu îl pun în aceste situaţii şi eu sunt singurul lui colac de salvare în caz de ceva. În calitate de psiholog, ar trebui să înţelegi asta, continuă ea ridicând o sprânceană, imitând astfel unul dintre gesturile frecvente ale lui Lewis.

Psihologul îşi puse gânditor mâna sub bărbie şi spuse:

— Îngrijorarea pentru cineva sau ceva e normală… uneori chiar sănătoasă. Dar dacă e dusă prea departe… Clar nu e bună.

Lewis dădu din cap şi se încruntă.

Hai că începe, îşi spuse Kennedy în sinea ei. Aceasta nu era o conversaţie întâmplătoare. Era evident că Lewis se gândea de ceva vreme la ea, pregătindu-şi întrebările cu atenţie. Irene ştia din experienţă că încercarea de a fugi de aceste conversaţii nu făcea decât să complice lucrurile. Lewis era răbdător şi perseverent, iar rapoartele sale aveau mare greutate în ochii Directorului Adjunct de Operaţiuni. Doctorul ştia cum să ajungă la esenţa unei probleme şi te bombarda cu întrebări până cedai. Kennedy hotărî să-i ridice mingea la fileu şi să o arunce în terenul lui.

— Deci tu crezi că sunt prea îngrijorată.

— Nu am spus asta, răspunse el relaxat, negând uşor din cap.

— Dar ai presupus.

— A fost o simplă întrebare.

— O întrebare pe care ai pus-o pentru că tu crezi că ai observat ceva la mine. Şi din moment ce ai adus subiectul în discuţie, aş aprecia dacă ai continua să explici, în loc să tratezi asta ca pe una dintre sesiunile tale de terapie.

Lewis oftă. O văzuse şi înainte pe Kennedy enervându-se, dar niciodată pe el. De regulă păstra această atitudine pentru Stan Hurley, care oricum era maestru în a călca oamenii pe nervi. În interacţiunile cu Lewis, Irene fusese întotdeauna calmă şi analitică, iar faptul că acum reuşise să o irite atât de repede nu făcea decât să-i confirme faptul că îngrijorarea sa era validă.

— Cred că atunci când vine vorba de un anumit agent… te îngrijorezi prea mult.

— Rapp? întrebă Kennedy.

— Corect.

— Te rog, să nu-mi trânteşti vreo prostie de-a ta de psiholog… Să nu îmi spui că tu crezi că sunt îndrăgostită de el, spuse ea, dând din cap. Ştii foarte bine că nu lucrez aşa.

Lewis respinse ideea cu o fluturare din mână.

— Ştiu. Nu asta mă îngrijorează.

— Atunci ce?

— Faptul că nu ai încredere în el.

— Încredere?

— Hai să vedem: omul s-a prezentat aici fără niciun fel de experienţă militară şi i-a pus la pământ pe toţi, inclusiv pe unchiul tău, Stan. Capacitatea lui de a învăţa – într-un ritm incredibil – s-a dovedit a fi peste tot ce am văzut noi până acum. Şi asta în toate domeniile esenţiale, sublinie el.

— Nu în toate domeniile. Notele lui la geopolitică şi diplomaţie sunt minime.

— Asta pentru că vede aceste discipline ca pe o pierdere de timp. Iar eu sunt de acord cu el.

— Credeam că vrem să scoatem agenţi perfecţi de aici.

Lewis ridică din umeri.

— Din punctul meu de vedere, stabilitatea psihică e mai importantă decât perfecţiunea. În definitiv, nu-l trimitem să negocieze tratate.

— Nu, dar vrem să fie conştient de situaţia globală.

— Situaţia globală, se încruntă Lewis. Cred că Mitch ar argumenta că el este singurul care înţelege cu adevărat situaţia globală.

Kennedy era femeie într-o profesie dominată de bărbaţi şi se strâmba ori de câte ori colegii ei o tratau ca şi cum ar fi avut nevoie de explicaţii suplimentare.

— Pe bune, spuse ea sarcastică.

— Omul tău are multe talente. Unul dintre acestea este faptul că nu lasă aspectele minore să-i stea în cale.

Kennedy oftă. În mod normal, nu şi-ar fi dat niciodată frustrarea pe faţă, dar acum era obosită.

— Ştiu că tu crezi că pot citi gândurile oamenilor, dar astăzi abilitatea aceasta pare să mă fi părăsit. Poţi să fii mai concret şi să treci la subiect?

— Ai dreptate, astăzi pari mai extenuată decât de obicei.

— Mulţumesc, ce compliment frumos. Şi tu pari că ai pus câteva kilograme în plus.

Lewis zâmbi.

— Nu e nevoie să-mi răneşti sentimentele, să ştii.

— Eşti maestru la schimbarea subiectului.

— E treaba mea să observ, spuse el, întorcând scaunul şi îndreptându-şi privirea spre cei opt recruţi şi doi instructori care treceau prin noţiunile de bază ale luptei corp la corp. Să observ totul. Şi pe toţi. Să mă asigur că nimeni nu va ceda nervos şi nu o va lua pe arătură.

— Şi cine te observă pe tine?

Lewis zâmbi.

— Eu nu lucrez sub acelaşi stres, spuse el întorcând scaunul la loc, pentru a o privi pe Irene. Aşa cum ai menţionat şi tu, Mitch e responsabilitatea ta.

Kennedy se gândi o clipă la cuvintele lui. Era de acord cu el, dar îşi ţinu gura închisă.

— Te supraveghez pentru că îmi pasă de tine, continuă Lewis pe tonul său de terapeut. Viaţa asta dublă pe care o duci nu e sănătoasă. Presiunea şi stresul sunt maxime. Ştiu că tu crezi că le poţi gestiona fără probleme, şi eu

am crezut același lucru până de curând. Dar de-o vreme încoace am început să am dubii.

Irene se încordă, gândindu-se la șeful ei, Thomas Stansfield.

— Și ai mai împărtășit aceste dubii cuiva?

— Nu încă, dar la un moment dat o voi face.

Kennedy se relaxă puțin, chiar dacă știa că nu e decât o mică pauză. Era conștientă că singura modalitate de a evita un raport nefavorabil era să discute cu Lewis.

— Aceste talente pe care zici că le are, vrei să mi le împărtășești și mie?

Lewis ezită, ca și cum ar fi încercat să găsească cel mai delicat mod de a spune ceva brutal.

— Am încercat să intru în capul lui și jur… sunt zile în care cred că e cel mai onest om de pe pământ, și altele…

— Da…?

— Altele în care nu pot trece dincolo de ochii ăia misterioși ai lui și de zâmbetul enigmatic pe care le folosește ca să descurajeze pe toată lumea să-și bage nasul unde nu trebuie.

— Și asta e aptitudinea care te liniștește? Zâmbetul lui enigmatic?

— Nu, se strâmbă Lewis. E mult mai serios decât capacitatea asta a lui de a fi acum deschis, acum impenetrabil… Deși s-ar putea să aibă legătură cu felul în care gestionează situațiile de stres. Dar eu vorbesc de esența personalității sale. Și de ceea ce facem noi aici. De ce suntem aici, care e obiectivul final? De ce am băgat în secret peste 50 de milioane de dolari în operațiunea asta? Vorbesc despre faptul că omul ar putea fi o sursă majoră de risc. Gândește-te că, de peste un an de zile, tipul a reușit să facă mai mult decât am reușit noi, ca agenție, în ultimul deceniu. Și hai să fim brutal de sinceri unul cu celălalt, continuă el ridicând un deget. Vorbim despre faptul că e îngrijorător de bun la a vâna și ucide oameni.

Kennedy încuviință fără să-l privească în ochi. Știa acest lucru, îl știa de câteva luni bune. Era motivul pentru care îi permiseseră lui Rapp să opereze de unul singur.

— Sunt aici, continuă Lewis, pentru a mă asigura că avem oamenii potriviți. Și că mintea lor poate procesa stresul care vine la pachet cu această profesie unică. Și eu sunt stresat, și tu ești stresată, dar mă îndoiesc că stresul nostru se compară cu cel al unui agent care operează singur, de multe ori în spatele liniilor inamice, și care trebuie să vâneze și să omoare un om.

— Deci ești îngrijorat că ar putea să o ia razna.

— Nu acum. De fapt, cred că până acum s-a comportat uimitor de bine în condițiile date. L-am observat cu atenție, să știi. Când se întoarce din

misiune, doarme ca un bebeluș. Pune capul pe pernă și după 60 de secunde e în lumea viselor. Nu am văzut niciodată așa ceva.

Irene observase și ea același lucru. Nu toți agenții gestionau situația cu atâta ușurință.

— Deci te întrebi cum reușește… cu tot sângele ăsta pe mâini, spuse ea gânditoare.

— E o creatură liniară, ceea ce înseamnă că nu permite aspectelor irelevante să-i tulbure conștiința. Oamenii ăștia… cei pe care îi vânează… aleg cu bună știință să se implice în operațiuni care ucid civili nevinovați. În mintea lui Rapp – și asta nu e o supoziție, mi-a spus-o chiar el – oamenii ăștia trebuie pedepsiți.

— Răzbunare, spuse Kennedy, foindu-se pe scaun.

— El îi spune pedeapsă. Diferența e minoră, dar eu înțeleg ce vrea să spună.

— Având în vedere că și-a pierdut iubita în războiul ăsta absurd, nu mi se pare de condamnat. În definitiv, nimeni nu poate face treaba asta fără a avea o motivație puternică.

— Așa este, dar la el lucrurile sunt mult mai profunde. În mintea lui, dacă oamenii aceștia scapă nepedepsiți, nu vor face decât să devină și mai îndrăzneți, să omoare și mai mulți nevinovați, răspunse Lewis.

— Sunt de acord cu el. Și dacă te interesează, să știi că și șeful nostru e de acord.

Lewis zâmbi.

— Și mai e ceva, care adaugă o nuanță unică personalității sale.

— Ce anume?

— Faptul că vrea ca teroriștii să știe că sunt vizați.

— Presupunere sau certitudine?

— Puțin din ambele. Știe că se tem de el. Știe că nu dorm noaptea gândindu-se că, într-o zi, le va bate la ușă. Vrea ca ei să se teamă de el.

— Ți-a spus el asta? întrebă Kennedy surprinsă.

— Parțial. Restul l-am pus eu cap la cap, răspunse Lewis.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Îți spun acum.

Irene se aplecă spre el.

— Da, dar de ce nu mi-ai spus la început, când ai descoperit tendința asta?

— I-am spus lui Thomas, se apără Lewis.

— Și ce-a spus?

— S-a gândit o vreme și apoi mi-a spus că nu e cel mai rău lucru din lume, că nu e așa grav să-i facem pe băieții răi să nu doarmă noaptea.

— Of, Doamne! Şi eu fiind omul lui legătură, nu te-ai gândit că ar trebui să mă incluzi şi pe mine în conversaţia asta?

— Nu înţeleg de ce te superi. Nu e nimic grav, nici Thomas nu crede asta.

Kennedy îşi presă tâmplele cu degetele, încercând să evite durerea de cap pe care o simţea venind.

— Nu suntem în campionat aici. Noi nu dăm din gură, nu aruncăm comentarii răutăcioase la adresa echipei adverse ca să-i facem să-şi piardă concentrarea. Oamenii mei trebuie să fie fantome. Să se infiltreze pe furiş într-o ţară, neştiuţi de nimeni, să-şi facă treaba în tăcere şi să dispară aşa cum au venit.

— Irene, cred că exagerezi. Adversarii noştri ştiu că se întâmplă ceva. Oamenii lor cad pe capete, într-un ritm complet neobişnuit, şi dacă asta îi nelinişteşte puţin… Ei bine, ridică Lewis din umeri, n-au decât.

— Deci ce mama naibii încerci să-mi spui, până la urmă? întrebă Kennedy suspicioasă. Că nu ai o problemă cu Rapp, dar eşti îngrijorat pentru mine?

— Nu am o problemă cu niciunul dintre voi. Însă cred că tu te stresezi prea mult.

— Mă stresez, pentru că e pe cale să ucidă un înalt oficial al unei ţări străine, într-una dintre marile capitale europene. De fapt, în capitala unuia dintre cei mai vechi aliaţi ai noştri. Şi dacă o dă în bară, represaliile vor fi atât de urâte, că s-ar putea să ne trezim cu toţii în faţa unei comisii parlamentare pe Capitol Hill. Sau şi mai rău, în puşcărie, spuse ea dând mâhnită din cap. Nu ştiu ce zic cărţile tale de psihologie, dar în opinia mea, frica de închisoare e un semn de sănătate psihică.

— Ce vreau să spun, Irene, este că Rapp e bun. Poate cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Iar ţinta lui e un birocrat leneş şi îmbuibat. Operaţiunea din seara asta o să meargă bine. Nu asta e îngrijorarea mea.

Kennedy era atât de absorbită de operaţiunea Paris, că aproape rată ultima propoziţie. Aproape.

— Şi atunci care e îngrijorarea ta?

— Domnul Rapp e un tip unic. A dovedit deja că funcţionează mai bine atunci când i se oferă autonomie. Se împotriveşte controlului şi, până acum, Thomas a fost de acord să ignore această încălcare flagrantă a regulilor şi să-l lase liber. Pentru că omul este al naibii de bun la ceea ce face.

— Dar?

— Ţara noastră şi guvernul ei, mult-iubitul nostru angajator, au o istorie bogată în a arunca genul acesta de oameni sub roţile trenului, dacă situaţia devine dificilă. Dacă vor face asta cu Rapp…, spuse Lewis încruntându-se.

— Ţara şi angajatorul nostru nici măcar nu ştiu de existenţa lui.

— Ştiu asta, Irene. Dar mă gândesc la viitor, pun şi eu răul în faţă… Există pericolul real ca într-o zi să ne pierdem controlul asupra lui.

Kennedy pufni, ca şi cum ideea ar fi fost ridicolă.

— Nu am observat nimic care să ne ducă la o asemenea concluzie.

— Irene, spuse Lewis pe un ton grav, dacă dai deoparte toată vorbăria goală, avem un tip care a fost antrenat să ucidă. Sigur, să ucidă terorişti, oameni care au rănit civili inocenţi sau au ameninţat securitatea naţională a acestei ţări. În acest moment, misiunea lui e clară. Ucide băieţii răi din alte ţări. Dar ce te faci dacă, într-o dimineaţă, se trezeşte şi îşi dă seama că există băieţi răi şi aici? Care trăiesc în America şi lucrează pentru CIA sau pe Capitol Hill…

— Doar nu vorbeşti serios, spuse Kennedy, şocată de teorie.

Lewis îşi încrucişă degetele sub bărbie şi se aplecă spre ea.

— Justiţia e oarbă… Şi dacă antrenezi un om pentru a fi şi jurat, şi judecător, şi călău… ei bine, nu ar trebui să fii surprinsă dacă într-o bună zi va eşua să facă distincţia între un terorist şi un birocrat lacom şi corupt.

Kennedy se gândi o clipă la acest scenariu, după care dădu din cap.

— Nu cred asta.

Lewis ridică din umeri.

— Doar timpul ne va spune dacă am avut sau nu dreptate. Dar un lucru e sigur. Dacă va veni, la un moment dat, vremea să-l neutralizăm, am face bine să nu ratăm. Pentru că dacă supravieţuieşte, ne va ucide în chinuri, până la ultimul om.

CAPITOLUL 1

Paris, Franța

Rapp legă coarda de nailon gri de coșul de evacuare din fier și se îndreptă spre marginea acoperișului. Aruncă o privire spre balconul aflat la două etaje mai jos, apoi admiră priveliștea Orașului Luminii. Mai erau câteva ore până la răsărit, iar amatorii de distracții nocturne se mai răriseră. Era acel moment rar de relativă inactivitate sub vraja căruia cădea pradă, o dată la 24 de ore, chiar și o metropolă vibrantă precum Parisul. Fiecare oraș are un aer unic și aparte, iar Rapp învățase să acorde atenție ritmurilor naturale ale fiecărei destinații. Orașele aveau asemănările lor, exact ca oamenii. În ciuda discuțiilor aprinse despre individualitate, puțini înțelegeau că, în mare parte, acțiunile oamenilor se subordonează obiceiurilor. Toți dorm, se trezesc, mănâncă, muncesc, mai mănâncă puțin, mai muncesc puțin, mănâncă din nou, se uită la televizor și apoi merg la culcare. Acesta este ritmul omenirii în toate colțurile lumii, astfel își duc oamenii viețile și își satisfac nevoile elementare.

Sigur, toți oamenii au însușiri unice, dar și acestea se manifestă tot prin intermediul obiceiurilor – obiceiuri pe care Rapp învățase să le exploateze. Ca regulă, cel mai bun moment de atac era miezul nopții, acea oră a vrăjitoarelor când marea majoritate a rasei umane doarme sau încearcă să o facă. Motivele fiziologice sunt evidente. Dacă un atlet de talie mondială are nevoie de ore întregi să se încălzească înaintea unui eveniment major, cum s-ar putea apăra un om abia trezit din somn? Totuși, Rapp nu putea să aleagă întotdeauna ora preferată deoarece, ocazional, obiceiurile țintei lui îi ofereau o deschidere atât de evidentă, încât oportunitatea nu putea fi ratată.

În urmă cu trei săptămâni, Rapp fusese la Atena. Omul pe care-l viza mergea în fiecare dimineață, pe același trotuar aglomerat, de la apartamentul în care locuia spre birou. Rapp luase în calcul ideea de a-l împușca acolo, pe trotuar, întrucât îi oferea suficientă acoperire și distragere. Nu ar fi fost greu, dar martorii reprezentau întotdeauna o preocupare, iar un ofițer de poliție putea să treacă oricând pe acolo la momentul nepotrivit. Dar pe parcursul filajului, observase încă un obicei al acestuia: după ce ajungea la birou, bărbatul bea o ceașcă de cafea, apoi își lua ziarul și făcea o vizită prelungită la toaletă bărbaților.

Nu doar să îi prinzi pe oameni dormind era un moment bun; următorul cel mai bun era să îi prinzi cu pantalonii în vine. Aşa că în cea de-a patra zi, Rapp intră în cabina din mijloc, iar la ora aşteptată, tipul intră în cabina din dreapta. Urcându-se pe vasul de toaletă, Rapp se aplecă peste despărţitor, îl strigă pe nume şi, în clipa în care ochii li se întâlniră, zâmbi şi îi trimise un glonţ de 9 mm prin creştetul capului. Apoi îi mai trase unul, tot în ţeastă, pentru siguranţă, şi părăsi calm clădirea. O jumătate de oră mai târziu, era pe un feribot, navigând pe Marea Egee prin aerul cald al dimineţii, îndreptându-se spre insula Creta.

Majoritatea misiunilor şi asasinatelor lui decurseseră la fel. Nătărăi care nu bănuiau nimic, care se credeau în siguranţă după ani întregi în care Statele Unite făcuseră prea puţin sau chiar nimic pentru a-i pedepsi pentru implicarea lor în diverse atacuri teroriste. Unicul scop al lui Rapp era să mute linia frontului pe teritoriul acestor oameni. Să îi bântuie până începeau să aibă îndoieli, până nu mai puteau dormi noaptea, întrebându-se dacă nu cumva ei urmează. Aceasta devenise misiunea lui în viaţă. Inacţiunea era ceea ce îi încuraja pe aceşti oameni să îşi continue comploturile de a ataca civili nevinovaţi. Convingerea că erau în siguranţă în timp ce îşi răspândeau acest război al terorii le oferise o încredere arogantă. Rapp înlocuia acum acea încredere cu frica.

Până acum, teroriştii deveniseră deja conştienţi că ceva nu e în regulă. Prea mulţi oameni fuseseră împuşcaţi în cap în ultimul an pentru a fi o simplă coincidenţă. Omul de legătură al lui Rapp îi raportase zvonurile. Cei mai mulţi bănuiau că israelienii îşi reactivaseră una dintre echipele de asalt, iar lui Rapp îi convenea de minune – cu cât era mai multă dezinformare, cu atât mai bine. El nu căuta recunoaştere pentru misiunile îndeplinite. Dar în ciuda numărului impresionant de asasinate, cel din seara aceasta avea să fie ultimul pentru o vreme. Conducerea din Virginia începea să devină agitată. Prea mulţi oameni vorbeau. Prea multe servicii secrete străine alocau personal valoros pentru a investiga această epidemie de decese printre cei mai cunoscuţi terorişti ai lumii şi reţelele lor de finanţatori şi traficanţi de arme. După această misiune, Rapp urma să se întoarcă în SUA pentru puţină odihnă şi relaxare. Cel puţin aşa îi spusese Irene, omul lui de legătură. Dar deşi trecuse doar un an, Mitch ştia foarte bine cum merg lucrurile. Odihnă şi relaxare însemna că Agenţia voia să îl observe. Să se asigure că nicio parte din psihicul lui nu rătăcea pe vreun coridor întunecat, fără să mai poată găsi drumul înapoi. Acest gând aduse un zâmbet pe chipul lui Rapp. Să îi ucidă pe ticăloşii ăştia era cel mai terapeutic lucru pe care îl făcuse vreodată; era mai eficient decât zece ani de psihoterapie.

Îşi puse mâna peste urechea stângă pentru a auzi mai bine şi se concentră asupra micului transmiţător care îi reda sunetele din apartamentul luxos aflat la două etaje mai jos. Exact ca în noaptea trecută, şi cea dinainte, îl auzea pe libianul corpolent sforăind şi răsuflând greoi. Bărbatul era un fumător înrăit – câte trei pachete de ţigări pe zi. Poate că, dacă Rapp l-ar alerga un etaj în sus pe scări, şi-ar îndeplini misiunea mult mai uşor.

Rapp urmări cu privirea o dubiţă care trecea alene pe strada Quai Voltaire. Ceva îl deranja, dar nu îşi dădea seama ce anume. Cercetă strada în căutarea celei mai mici dovezi că ceva e nelalocul său, apoi îşi îndreptă atenţia asupra aleilor străjuite de copaci care urmăreau malul Senei. Erau pustii. Totul era aşa cum trebuie, dar ceva tot îl râcâia. Poate că lucrurile deveniseră prea simple în ultima vreme, crimă după crimă, oraş după oraş, fără să aibă nici măcar o singură problemă. Legea probabilităţii îi spunea că, mai devreme sau mai târziu, ceva urma să meargă prost, iar el va ateriza într-o încurcătură care l-ar putea arunca într-o închisoare străină sau l-ar putea costa viaţa. Aceste două gânduri erau mereu prezente în mintea lui şi, în funcţie de ţara în care se afla, Rapp nu ştia care dintre opţiuni ar fi de preferat.

În profesia lui nu era loc de teamă şi îndoieli. Trebuia să fie precaut şi atent la detalii, iar teama şi îndoiala ar fi putut reprezenta obstacole majore. Rapp putea să stea aici, pe acoperiş, toată noaptea şi să caute scuze pentru care să nu acţioneze. Stan Hurley, ticălosul bătrân care îl antrenase, îl avertizase cu privire la capcanele analizei excesive. Rapp se gândi la avertismentul ferm primit de la Hurley şi decise că, cel mai probabil, venea din partea omului său de legătură. Acesta îi spusese că, dacă până şi cel mai mărunt lucru pare în neregulă, cel mai bine este să anuleze misiunea. Un american nu putea fi prins făcând genul acesta de treburi murdare în Paris. Niciodată, dar mai ales acum, având în vedere climatul politic actual.

În imaginea de ansamblu, ţinta lui Rapp era doar o verigă. Un alt nume pe care să îl taie de pe listă. Doar că, pentru Rapp, lucrurile erau întotdeauna mai personale decât imaginea de ansamblu. Voia să îi facă pe toţi ticăloşii aceştia, până la ultimul, să plătească pentru faptele lor. Misiunile aveau să devină din ce în ce mai dificile şi mai periculoase, dar pe el nu îl deranja absolut deloc. Lui Rapp îi plăcea provocarea. De fapt, simţea o bucurie sinceră când se gândea că aceşti ticăloşi priveau peste umăr în fiecare zi şi mergeau la culcare în fiecare noapte întrebându-se cine îi vânează.

Rapp se întrebă din nou dacă ar trebui să fie îngrijorat de faptul că libianul călătorea fără protecţie. Exista şansa ca omul să se simtă în siguranţă în poziţia lui de Ministru al Petrolului. Ca membru important al comunităţii diplomatice, probabil că se credea mai presus de jocurile

murdare ale teroriştilor şi asasinilor. Ei bine, îşi spuse Rapp în sinea lui, odată ce ai fost terorist, rămâi mereu terorist. Chiar şi îmbrăcat în costum, la cravată, şi cazat într-un apartament scump din Paris, tot terorist era.

Rapp scană strada cu privirea şi îl ascultă pe libian sforăind ca un porc. După 30 de secunde, se hotărî. Bărbatul nu avea să mai vadă răsăritul. Rapp începu să se mişte eficient, aproape robotic, în timp ce îşi inventaria echipamentul pentru ultima dată. Pistolul Beretta cu amortizor era prins într-o teacă de umăr, sub braţul drept; două încărcătoare de rezervă îi erau bine ascunse sub braţul stâng; un cuţit de luptă cu lamă dublă era la locul lui, într-o teacă de la spate; un pistol de 9 mm, mai mic, îi era prins de glezna dreaptă. Mai avea o mică trusă de prim ajutor, un radio reglat pe frecvenţa de securitate a hotelului, cătuşe flexibile şi un set de documente perfect false care spuneau că e un palestinian recent imigrat din Amman, Iordania. Şi mai avea şi vesta antiglonţ. Era unul dintre lucrurile care îi fuseseră băgate în cap cu insistenţă în timpul antrenamentului: să poarte întotdeauna vesta antiglonţ.

Rapp îşi ridică gulerul jachetei negre şi îşi trase o cagulă subţire, neagră, peste faţă. Trase după el colacul de frânghie, aruncă o privire peste marginea clădirii şi îşi spuse în sinea lui: *Două gloanţe în cap.* Era puţin redundant, dar aceasta era ideea şi esenţa întregului exerciţiu.

Rapp lăsă colacul să se deruleze uşor, se aşeză şi îşi lăsă picioarele peste marginea acoperişului. Se prinse cu mâinile înmănuşate de coardă şi, printr-o mişcare abilă, sări de pe margine şi se răsuci la 180 de grade. După ce coborî vreo 4 metri încetini şi puse un picior pe balustrada balconului. Ţinându-se ferm de coardă, Rapp păşi silenţios pe grilajul negru din fier. Avu grijă să rămână ferit privirii, în partea laterală a balconului, în ciuda faptului că draperiile erau trase şi nimeni din interior nu îl putea vedea. Lăsându-se într-un genunchi, înfăşură coarda pe balustradă, astfel încât să o aibă la dispoziţie în caz că ar fi fost nevoit să îşi facă o ieşire urgentă. În urmă cu două zile, dezactivase încuietoarea uşii de la balcon şi plantase microfonul în cameră. Dacă era timp, avea să ia şi dispozitivul cu el la final, dar nu era nimic special. Rapp se asigura întotdeauna că foloseşte dispozitive standard, cărora nu li se putea lua urma către unul dintre producătorii folosiţi de Langley.

Rapp memorase planul apartamentului. Era o cameră mare, cu o zonă de relaxare în partea stângă şi un pat matrimonial în partea opusă. Rapp ascultă sunetele care veneau din spatele uşii. Cel mai probabil prostituata era încă acolo, dar el nu o putea auzi din pricina sforăitului enervant al libianului. Totul era aşa cum trebuia să fie. Rapp îşi scoase Beretta şi începu

să rotească uşor mânerul din bronz al uşii. Îl răsuci încet şi apoi îi dădu drumul, fără niciun sunet.

Rapp trase uşa spre el şi o lipi de perete. Puse mâna liberă pe marginea draperiei, se aplecă şi intră înăuntru, ţinând pistolul pregătit, rotindu-l din stânga în dreapta. De la balcon până în locul unde dormea ţinta lui erau şase paşi. Patul era atât de sus cocoţat pe o platformă, încât pe trei dintre laturi avea instalată o treaptă. O oglindă masivă şi de prost gust servea drept tăblie de pat. Înălţimea patului plasa ţinta la nivelul taliei pentru cei 1,85 m ai lui Rapp. Cu amortizorul la doar un metru de capul libianului, Rapp aruncă o privire rapidă în jur, sperând că o va putea localiza pe prostituată. Tot ce putea să facă era să presupună că femeia era undeva pe partea cealaltă a patului, îngropată sub o învălmăşeală de perne şi pături. Rapp nu ar fi împuşcat-o niciodată, dar s-ar fi putut trezi nevoit să o lovească cu patul armei, în caz că se trezea şi începea să ţipe.

Rapp făcu jumătate de pas spre pat şi îşi îndreptă arma spre ţintă, plasând punctul roşu între ochii bărbatului. Fără să ezite nici măcar o fracţiune de secundă, apăsă pe trăgaci şi trimise un glonţ în capul libianului. Amortizorul tresări doi milimetri, reveni în poziţie, iar Rapp trase al doilea glonţ.

Îl privi pe libian. A doua lovitură lărgise puţin gaura de mărimea unei monede. Moartea surveni instantaneu, iar sforăitul încetă. În liniştea încăperii, ochii lui Rapp fugiră spre grămăjoara din partea opusă a patului. După trei secunde de inactivitate, se lăsă într-un genunchi şi întinse mâna dreaptă până în spatele noptierei. Cu vârfurile degetelor găsi ceea ce căuta, când deodată, simţi podeaua de sub el tremurând. Vibraţia era suficient de intensă pentru ca Rapp să îşi dea seama imediat că nu putea fi provocată decât de un singur lucru. Îşi retrase mâna, lăsând microfonul unde era, şi ridică uşor capul, cât să privească peste pat, spre uşa camerei de hotel.

Acolo, în fâşia subţire de lumină care intra pe sub uşă, Rapp văzu o umbră trecând, apoi încă una. Înjură în sinea lui şi tocmai era pe punctul de a fugi spre balcon, când uşa se deschise brusc, inundând apartamentul cu lumină. Rapp îşi coborî capul, dar înainte să o facă văzu ţeava neagră şi inconfundabilă a unui pistol-mitralieră şi un licăr orbitor.

CAPITOLUL 2

Camera duhnea. Era un amestec de sudoare şi alte mirosuri, emanate de oameni care stătuseră prea mult timp înghesuiţi în acest spaţiu închis. De asemenea, se simţea şi mirosul fricii. Acest lucru îl îngrijora foarte tare pe Samir Fadi, deşi înţelegea cauza. Vânau o fantomă – pe cineva care, tăcut şi consecvent, începuse să le ucidă „fraţii" în urmă cu aproape un an. Samir nu putea schimba situaţia în care se aflau. Cu cât oamenii aşteptau mai mult, cu atât mai tare se plictiseau, şi cu cât se plictiseau mai tare, cu atât mai mult le rătăceau minţile în toate direcţiile. Nu erau greu să vezi pe chipurile lor tinere cum entuziasmul operaţiunii se stingea din pricina monotoniei. Fiecare îşi recalcula sorţii de izbândă, iar rezultatele nu erau tocmai optimiste.

Samir nu căzuse pradă acestei slăbiciuni. Era convins că, în cele din urmă, vor riposta împotriva acestei fantome cu o ploaie de gloanţe şi astfel îşi vor scăpa organizaţia de o problemă majoră. Iar el avea să fie slăvit ca un erou. Acesta nu era un lucru mărunt pentru Samir. Avea de multă vreme senzaţia că Allah are planuri măreţe pentru el, iar când se va întoarce din această misiune cu capul asasinului, se va scălda în gloria care i se cuvenea din plin.

Samir fusese norocosul care dăduse peste începutul unei soluţii. Cu toţii fuseseră şocaţi să afle că asasinatele erau opera unui singur om. Samir pusese întrebarea elementară: „Cum găseşti şi ucizi un asasin pe care nu îl cunoaşte nimeni?" Îşi activaseră sursele din Europa, din Moscova, dar nu aflaseră absolut nimic. Câţiva membri ai consiliului continuau să spună că e imposibil să fie un singur om; sigur erau mai multe echipe operând simultan. Totuşi, spaniolul se ţinuse ferm pe poziţii. Sursa lui era de încredere. Pe lângă sursă, spaniolul pusese mâna pe câteva dintre rapoartele oficiale ale poliţiei. Toate indicau faptul că era opera unui singur om. Sigur, cu o reţea de sprijin şi finanţare în spate, dar de asasinate se ocupa doar un om.

Răspunsul la întrebarea lui Samir fusese la fel de simplu. Spaniolul sugerase consiliului că trebuie să întindă o capcană. Samir fusese exclus din următoarele întruniri. Doar Consiliului Executiv i se permitea să cântărească acea decizie, dar Samir înţelesese ideea principală. Aveau nevoie de o ţintă durdulie care să îl atragă pe asasin în spaţiu deschis. Acea ţintă durdulie dormea acum într-o cameră aflată la trei uşi distanţă, pe coridor. Lui Samir nu i se dezvăluise identitatea momelii decât în urmă cu şapte zile, când el şi

oamenii lui sosiseră la Viena. Timp de patru zile, stătuseră înghesuiţi într-o cameră de hotel, puţin mai mică decât aceasta, iar apoi, în a patra dimineaţă, porniseră spre Franţa. Călătoriseră singuri, îmbrăcaţi în costume, dar cu acelaşi tren. Când sosiseră la Paris, fuseseră întâmpinaţi de spaniol şi de un frate de încredere, care pregătise camera de hotel cu arme şi echipament de supraveghere.

Momeala venise cu avionul în aceeaşi zi, iar după un prânz scurt la hotel, plecase la cumpărături. Unul câte unul, la intervale neregulate, oamenii lui Samir intraseră în hotel şi se cazaseră în camere diferite, la etaje diferite. La căderea nopţii, pe când momeala era în oraş, cinând cu o prostituată, se adunaseră cu toţii în camera din capătul holului, unde îi aşteptau mitraliere cu amortizor. Spaniolul şi Samir erau convinşi că asasinul urma să atace noaptea. Cel mai probabil în orele dinaintea răsăritului, în camera de hotel, unde putea controla situaţia. De la apus până la răsărit, oamenii lui erau în alertă maximă. În timpul zilei, doi dintre ei erau întotdeauna la posturi, pentru orice eventualitate. Ceilalţi trei se întorceau în camerele lor, comandau mâncare şi dormeau.

După patru nopţi la Viena şi trei la Paris, Samir îşi dădea seama că oamenii lui începeau să se îndoiască de succesul misiunii. Îl deranja foarte tare ideea că ar îndrăzni să îi pună la îndoială autoritatea. Samir îl alesese pe fiecare dintre ei pentru disciplina şi abilităţile sale şi, mai presus de orice, pentru supunerea absolută la ordinele lui. Li se spusese din start că această misiune necesita foarte multă răbdare, că e posibil să fie nevoie de mai multe deplasări până să apară asasinul, dar Samir şi spaniolul erau neclintiţi. Asasinul avea să apară, iar ei vor fi pregătiţi de atac.

În decursul ultimelor două luni, Samir începuse să simtă că îl cunoaşte pe asasin. Era un bărbat de naţionalitate necunoscută, care le penetrase organizaţia şi începuse să le ucidă metodic finanţatorii, traficanţii de arme, fraţii şi intermediarii care permiteau organizaţiei lor şi celor înfrăţite să se mişte liber prin Europa, Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. Datorită spaniolului, Samir studiase în detaliu cinci dintre asasinate şi era convins că înţelege modul de gândire al asasinului. Era pregătit să dea ochii cu el, doar că îşi dorea ca această confruntare să aibă loc mai devreme decât mai târziu.

Samir se uită la ceas, aruncă o privire în cameră şi dădu din cap scârbit. În cele două paturi din încăpere stăteau doi dintre oamenii lui, îmbrăcaţi în hainele de stradă, sprijinindu-şi capetele de tăblii. Amândoi aţipiseră cu armele pe genunchi. Un al treilea om stătea pe un scaun lângă uşă, aplecat cu capul în mâini. Samir nu îşi dădea seama, dar nu ar fi fost surprins dacă şi acesta ar fi avut ochii închişi. Doar cel de-al patrulea membru al grupului stătea atent, cu căştile pe cap, în faţa celor două monitoare care

supravegheau din două unghiuri camera din capătul coridorului. În primele câteva nopți, cu toții erau nerăbdători să asculte și să privească pe rând cum libianul durduliu întreținea relații sexuale cu o prostituată. După șapte nopți, noutatea se stinsese. Chiar și așa, Samir observase că libianul e foarte viril, în ciuda stării de sănătate aparent precare. Chiar se întrebase dacă el ar putea face același lucru, deși nu avea nici măcar treizeci de ani.

Samir nu era pios când venea vorbea de credință. Era musulman, dar prefera să lase prosternările religioase în seama celor mai evlavioși decât el. Se considera un soldat însărcinat cu lupta împotriva jidanilor și a Occidentului decadent. Pentru a se infiltra printre ei fără să fie observat, trebuia să se poarte exact la fel; iar dacă asta însemna să le bea alcoolul și să se culce cu femeile lor, atunci așa să fie. Din moment ce această infiltrare în cultura lor îi permitea să ucidă mai mulți necredincioși, era convins că Allah îl va răsplăti.

Samir se ridică și își roti capul dintr-o parte în alta. Avea în jur de 1,78 și era foarte mândru de fizicul său. Corpul lui perfect sculptat nu avea pic de grăsime. Își purta părul negru ca smoala dat după ureche, după moda aceea atât de populară printre tinerii francezi. Se opri în fața oglinzii de deasupra patului pentru a-și studia reflexia, apoi își pieptănă din nou părul după fiecare ureche. Își privi pieptul acoperit de tricoul alb, strâmt, și dădu aprobator din cap. Făcuse mii de flotări pentru a-și menține mușchii tari ca piatra. Astfel îi veni ideea că nu ar fi rău să își trezească oamenii și să îi pună să facă flotări, pentru a le pune sângele în mișcare. Întâmplător, privirea îi trecu peste monitoare și atenția îi fu atrasă de ceva. Merse grăbit lângă ele și îl zgâlțâi pe cel care era însărcinat cu supravegherea lor.

— Muhammad, șuieră el, ai văzut asta?

Pe ecranul alb-negru văzu o siluetă întunecată mișcându-se prin apartament și își simți gâtul încordându-se. Asasinul era aici. Samir se întoarse și îi bătu cu palma pe picioare pe bărbații din cele două paturi. Abținându-se să țipe, spuse:

— Este aici. Treziți-vă, proștilor.

Își luă pistolul-mitralieră cu amortizor și își alinie oamenii, lovindu-i cu palmele și împingându-i la locurile lor. În câteva secunde erau toți la posturi, lângă ușă.

Lui Samir îi bătea inima să îi spargă pieptul. După ochii căscați ai oamenilor săi, își dădu seama că și ei simțeau același lucru. Puse mâna pe mâner și încuviință o dată din cap, apoi deschise brusc ușa. Echipa lui ieși în grabă pe lângă el, în hol, exact așa cum exersaseră, alergând spre apartamentul din dreapta. Samir porni și el în urma ultimului om. Auzi pe cineva din față împiedicându-se și îl văzu pe Jamir menținându-și cu greu

echilibrul, dar fără să cadă. Samir se mustră în sinea lui pentru că nu îi trezise şi pregătise din timp. Ştia că asasinul va ataca în orele dinaintea răsăritului; ar fi trebuit să aibă oamenii pregătiţi. Cel puţin doi dintre ei tocmai fuseseră smulşi din lumea viselor. Spera ca ei să îşi amintească să tragă piedicile de siguranţă ale armelor înainte să intre în cameră. Samir făcu un pas nesigur şi îşi dădu seama că şi el uitase să ridice piedica armei.

Abdul era primul în linie şi exersase de multe ori următoarea mişcare; Samir îi spusese să nu ezite absolut deloc.

— Nu îţi face griji pentru noi, ceilalţi. Dărâmă uşa cu piciorul şi apasă pe trăgaci. Noi o să fim chiar în spatele tău.

Samir stătea ghemuit lângă perete, cu amortizorul negru îndreptat în sus. Ţinea degetul pe trăgaci şi simţi un nod în gât când îl văzu pe Abdul făcând un pas în spate pentru a-şi lua avânt. Înghiţi greoi în sec, apoi uşa fu spartă. Samir aşteptă o secundă, apoi îl împinse pe fratele din faţa sa să se alăture luptei, încă înaintând pe coridor, auzi armele revărsându-şi gloanţele fatale asupra asasinului şi un rânjet diabolic îi răsări pe chip. Ţinta lor nu putea supravieţui acestui măcel. După seara aceasta, Samir era convins că va deveni o legendă printre tovarăşii săi.

CAPITOLUL 3

Rapp se adăposti în spatele patului şi a platformei greoaie. Ploaia asurzitoare de gloanţe sparse oglinda de deasupra patului în mii de cioburi. După aceea, gloanţele începură să sfredelească pereţii, mobilierul, salteaua. Rapp se lipi de podea şi încercă să numerele focurile. Primei arme care declanşase atacul i se alăturară în curând cel puţin alte două. Mitch aruncă o privire rapidă spre balcon, care era la doar şase paşi distanţă, şi se luptă cu tentaţia de a o rupe la fugă într-acolo. Oricum nu avea nicio şansă să scape, nu cu tot potopul ăsta de gloanţe. Tencuiala de pe pereţi cădea peste el, iar Rapp auzea cum salteaua era ciuruită la doar câţiva centimetri deasupra capului său.

Presându-se şi mai tare de podea, îşi spuse în sinea lui să nu se panicheze. Singura cale de scăpare era blocată, iar el era încolţit şi depăşit numeric. În timp ce ploaia de gloanţe continua în jur, Rapp îşi aminti ceva ce-i spusese cândva mentorul său, Stan Hurley. Îi luă o fracţiune de secundă până să îşi dea seama că era singura lui şansă. Scoţând unul dintre încărcătoarele de rezervă de sub braţul stâng, se concentră asupra zonei de dincolo de piciorul patului şi îşi aşteptă oportunitatea.

În ciuda amortizoarelor, zgomotul era năucitor din pricina rafalelor de gloanţe. Deşi armele acestea erau mult mai silenţioase decât cele normale, ele nu erau sub nicio formă complet tăcute. Rapp bănuia că atacatorii foloseau pistoale-mitralieră MP5, sau o rudă apropiată a lor. Mintea lui analiză posibilităţile într-o fracţiune de secundă. Aproape sigur, încărcătoarele aveau 30 de cartuşe fiecare, dar cu rata de tragere la foc automat, acestea puteau fi consumate în doar câteva secunde.

Una dintre abilităţile lui Rapp era aceea de a încetini ritmul lucrurilor în mintea sa, de a vedea acţiunea în slow-motion. Şi-o perfecţionase pe terenul de lacrosse în timpul liceului şi facultăţii. Putea să anticipeze mişcările şi reacţiile celorlalţi jucători. Când situaţia era tensionată, ca acum, Rapp putea bloca frica şi informaţiile irelevante, concentrându-se asupra lucrurilor importante şi analizându-le cu încetinitorul. Deciziile pripite, provocate de panică, aveau tendinţa deloc plăcută de a duce la rezultate negative sau, în cazul de faţă, fatale. Mitch nu putea spera la un unghi mai bun din ascunzătoarea sa, având în vedere că fusese prins cu garda jos. Prin urmare, folosi aceste câteva secunde pentru a analiza situaţia tactică de la 360 de grade.

O greşeală firească, pe care o făceau mulţi, era aceea de a te lăsa atât de absorbit de context şi de pericol, încât să nu mai poţi analiza obiectivele, manevrele şi abilităţile oponentului tău. Obiectivul acestui grup era clar ca lumina zilei – oamenii aceştia voiau să îl ucidă. Cât despre cum aflaseră că va fi aici şi cum de evitaseră să fie detectaţi de avangardă, Rapp ştia că va trebui să caute aceste răspunsuri mai târziu. Mintea lui se opri acum asupra unui detaliu critic. Aceasta nu era o trupă SWAT. Echipele tactice practicau atacuri disciplinate, nu dădeau buzna într-o cameră şi începeau să o ciuruiască, pur şi simplu. Din această informaţie, Rapp extrase o concluzie foarte liniştitoare – putea să îi ucidă.

Poliţia ieşea din discuţie. Deşi, în caz de nevoie, îi era permis să rănească sau să imobilizeze un om al legii, era complet interzis să ucidă unul. Regulile impuse erau clare, iar Rapp nu le contrazicea. Guvernele mai întorceau uneori privirea, atunci când anumiţi indivizi deranjanţi erau asasinaţi pe teritoriile lor, dar uciderea unui spectator nevinovat sau, şi mai rău, a unui ofiţer de poliţie, ar fi putut crea un incident internaţional de toată frumuseţea, care să atragă genul de atenţie nedorită asupra lor. Agenţia nu-şi permitea aşa ceva.

Rapp îşi dădu seama rapid că tipii aceştia făceau o mare greşeală. Presupuneau că ploaia lor de gloanţe va câştiga bătălia, dar, după cum îi spusese Hurley în repetate rânduri, „nu vrei să îţi goleşti încărcătorul în primele secunde ale unui schimb de focuri. Mai bine te adăposteşti şi laşi oponentul să îşi golească pistolul”. Hurley şi ceilalţi instructori completaseră acest sfat astfel: îl învăţaseră pe Rapp să catalogheze diferite pistoale doar după sunet şi, mai important, să ţină socoteala cartuşelor trase.

Ultima variantă era imposibilă în această situaţie. Nu ai cum să numeri cu exactitate cartuşele a trei sau mai multe mitraliere la foc automat. Dar la această rată de tragere, faptul că atacatorii urmau să reîncarce armele în câteva secunde era o concluzie previzibilă. Rapp anticipă ce avea să se întâmple în continuare. Era pe punctul de a-şi pierde acoperirea. În loc să aştepte ca primul atacator să avanseze în interiorul camerei şi să închidă unghiul asupra lui, Rapp avea să lărgească unghiul primul. Rămase culcat la podea şi se târî o jumătate de metru în faţă. Cu capul aproape de colţul platformei, Rapp putea să vadă acum trei sferturi din cameră. Îşi văzu prima ţintă stând la aproximativ patru metri de el.

Bărbatul era îmbrăcat în blugi şi tricou şi tocmai îşi schimba încărcătorul lung şi curbat. Rapp îl împuşcă o dată în faţă. Cu pistolul pregătit, plimbându-l dintr-o parte în alta, mai găsi două ţinte. Una încă trăgea cu disperare, iar cealaltă îşi reîncărca arma. Rapp îl împuşcă pe cel de-al doilea bărbat în nas şi pe al treilea în gât. Înainte să găsească următoarea ţintă,

gloanţele se năpustiră asupra covorului, aproape de faţa lui. Rapp îşi retrase braţul şi porni cu spatele înapoi la adăpost. Trăsese cinci gloanţe, ceea ce însemna că îi mai rămăseseră paisprezece în încărcător şi două încărcătoare pline, a câte optsprezece cartuşe fiecare, plus pistolul de rezervă.

Acum nu era momentul să stea lipit de podea. Dacă omul sau oamenii care rămăseseră în picioare decideau să îl ia cu asalt, Rapp ar fi terminat. Se sprijini într-un genunchi şi ridică pistolul deasupra patului. Trăgând de la stânga la dreapta, scăpă rapid de şase gloanţe. La cel de-al cincilea, auzi un geamăt şi ştiu că lovise pe cineva. Îndreptă pistolul câţiva milimetri spre stânga şi mai trase patru focuri. Apoi se lăsă tăcerea. După o pauză scurtă, trase ultimele patru gloanţe spre uşă. Schimbă rapid încărcătorul gol şi trase din nou piedica de siguranţă. Ridică pistolul şi trase cu ochiul peste saltea. Un bărbat uluit stătea în pragul uşii, strângându-şi stomacul cu ambele mâini.

Era timpul ca Rapp să se pună în mişcare. Se ridică, iar când făcu primul pas spre stânga, observă mai multă mişcare pe hol. Aplecându-se cu pistolul îndreptat spre uşă, trase un glonţ în pieptul primului bărbat, făcându-l să se prăbuşească peste prag. Un pistol apăru în spaţiul dintre tocul uşii şi muribund. Rapp continuă să se mişte, trăgând în tocul uşii, care se făcu ţăndări. Când ajunse la draperiile grele, mai trase un foc, apoi se strecură printre ele şi ieşi pe balcon. Coarda era chiar în faţa lui, iar Rapp se năpusti spre ea cu mâna dreaptă, ţinând încă Beretta în stânga.

Strânse frânghia în mână şi se aruncă peste balustradă. Chiar în acel moment, simţi o lovitură puternică izbindu-l din spate. Rapp ştiu instantaneu că fusese împuşcat, iar creierul începu să i se concentreze asupra faptului că o bucată de plumb tocmai îşi croise drum în corpul lui. Şocul îl făcu să uite de coardă, atrăgându-i atenţia la durerea din umărul stâng, iar el începu să cadă în gol. Disperat, întinse mâna dreaptă în căutarea frânghiei, în timp ce, sub cerul înstelat, asfaltul dur venea cu viteză spre el.

CAPITOLUL 4

Abdul continuă să avanseze în cameră, rotindu-şi arma cu amortizor de la stânga la dreapta, lansând un potop de gloanţe. Venind în urma lui, Jamir i se alătură, trăgând gloanţele în zigzag. Următorul era Muhammad, apoi fratele lui Samir, Habib.

Samir îşi simţea picioarele grele, de parcă ar fi mers prin nisip. Se forţă să înainteze, dar distanţa dintre el şi fratele său creştea. În ciuda bravadei lui şi ameninţărilor violente adresate celorlalţi, undeva în adâncul său se temea de confruntarea cu acest asasin. Îşi controlase şi ascunsese foarte bine această teamă de oamenii săi, dar acum îi apăsa greoaie pe umeri. În timp ce echipa sa intra în apartament, el rămânea din ce în ce mai mult în urmă. Ascultă cum ploaia de gloanţe atinge apogeul, obiectele spărgându-se şi spulberându-se sub avalanşa de plumb.

Deodată, Samir se simţi ameţit. Pieptul i se încordă, iar vederea i se înceţoşă. *Respiră,* se mustră în sinea lui. Aproape ajunsese la uşă; trase adânc aer în piept de două ori şi îşi privi fratele intrând în cameră. Samir se opri lângă cadrul uşii şi ascultă cum rafala de gloanţe ciuruia încăperea. Cu aer proaspăt în plămâni, permise unui zâmbet nervos să îi apară pe chip. Era imposibil ca asasinul să scape de ambuscada aceasta. Vânătorul devenise pradă. Era mantra pe care Samir şi-o repeta de luni întregi.

Omul pe care am fost trimis să îl ucid va muri, în sfârşit, iar eu voi fi recompensat regeşte, îşi spuse în sinea lui. Samir îşi derulase acest scenariu în cap nopţi la rând, iar rezultatul final era întotdeauna acelaşi: asasinul zăcea mort într-o baltă de sânge. Patru oameni cu arme automate împotriva unuia singur cu un simplu pistol; sute de gloanţe împotriva muniţiei lui reduse. Samir era în rezervă, pentru orice eventualitate, dar era convins că situaţia se va încheia în favoarea lui.

Tocmai era pe punctul de a intra în cameră, când zarva se stinse brusc. În tăcerea care urmă, Samir auzi un sunet pe care nu reuşi să îl deslueşască. Aplecându-şi gânditor capul într-o parte, încercă să descifreze sursa acelei stranii bolboroseli. Chiar în clipa în care reuşi, îşi auzi fratele gemând în agonie. Samir încremeni. O secundă mai târziu, fratele lui începu să se retragă pe hol împleticindu-se, fără armă, ţinându-şi stomacul cu mâinile. La jumătate de metru în faţa lui, Samir văzu cum un glonţ străpunge pieptul lui Habib, ieşindu-i prin spate şi împroşcând sânge pe perete. Îngrozit, Samir se

întinse să îl tragă lângă el, dar cadrul uşii explodă brusc în mii de aşchii. Se retrase grăbit, simţind o usturime în obraz.

Ochiul drept începu să-i clipească frenetic, în timp ce îşi privea fratele prăbuşindu-se. Apoi, brusc, îi trecu prin minte că asasinul ar putea veni după el, moment în care frica îi puse stăpânire pe toţi muşchii. Fără să stea prea mult pe gânduri, Samir îşi mută mitraliera în mâna stângă, o îndreptă spre interiorul camerei, închise ochii şi dezlănţui o rafală de gloanţe la foc automat.

Rămase pe hol şi mai trase două focuri rapide în cameră. În liniştea care se lăsă brusc, Samir se uită la fratele lui, care îl privea cu ochii goi. Un junghi de vină îi străpunse pieptul asemenea unui cuţit, iar furia preluă controlul asupra sa. Îndreptă din nou amortizorul negru în interiorul camerei, ţinând încontinuu degetul pe trăgaci. Înaintă, rotind cu furie arma în jur, până rămase fără gloanţe.

Se opri în lumina vagă de pe hol şi privi dezastrul. Trei dintre oamenii săi zăceau morţi la picioarele lui, dar nici urmă de asasin. Samir scoase încărcătorul gol din armă şi îl înlocui cu unul nou. În acest timp, ochii îi căzură pe draperiile care acopereau uşa balconului. Picioarele i se puseră în mişcare înainte ca el să ia o decizie conştientă. Trase câteva gloanţe prin draperii, apoi dădu materialul la o parte. Primul lucru pe care îl văzu când ieşi pe balcon fu coarda. O urmă cu privirea până jos, unde văzu un bărbat în negru alergând pe stradă.

Samir îşi puse arma pe umăr şi fixă vizorul pe ţinta în mişcare. Trase rapid trei focuri, dar nu avea de unde să ştie dacă nimerise jos, sus, stânga sau dreapta. Asasinul schimbă direcţia, iar Samir se adaptă, de data aceasta ţinând degetul apăsat pe trăgaci şi revărsând un val de gloanţe pe urmele bărbatului. După câteva secunde, percutorul se deschise brusc, spunându-i lui Samir că rămăsese fără muniţie. Îl privi pe asasin dispărând în negura nopţii şi se luptă din răsputeri să nu ţipe.

Se întoarse în cameră şi văzu din nou masacrul. Pierduse trei oameni şi pe propriul său frate, care era mort în hol. Eşuase lamentabil. Începu să tremure cu un amestec de teamă şi furie clocotindă. Ce îi va spune mamei lor? Ce le va spune spaniolului şi lui Rafique? Ce mersese prost? Samir dădu din cap scârbit, dar undeva în străfundul minţii ştia că e norocos că trăieşte. Desigur, nu le putea spune acest lucru celorlalţi. L-ar ucide dacă ar apărea atât de fragil în faţa lor.

Un sunet care se auzi pe hol îi readuse gândurile la actuala situaţie neplăcută. Trebuia să plece naibii de acolo, şi repede, înainte să apară poliţia. Înlocui din nou încărcătorul gol cu unul nou şi trase piedica. În pragul uşii, ochii îi căzură iar pe fratele său, dar Samir nu putea suporta

durerea. Abţinându-şi lacrimile, începu să traverseze holul, îndreptându-se spre scări. În stânga lui se deschise o uşă, iar din spatele ei apăru o femeie uscăţivă într-un halat alb. Samir ridică arma şi, fără să se oprească din mers, îi trase cinci gloanţe în piept. Două uşi mai în faţă, pe dreapta, un bărbat ieşi pe hol. Samir îl ucise şi pe el cu o ploaie de gloanţe. Coborî grăbit scările, apoi o luă pe un coridor scurt şi ieşi pe aleea din spate, unde dădu nas în nas cu un angajat al hotelului. Tânărul văzu arma şi ridică mâinile, dar Samir nu ezită. Apăsă pe trăgaci până la capăt, iar gloanţele îl propulsară pe băiat într-un morman de saci de gunoi.

CAPITOLUL 5

Rapp nu fusese niciodată împuşcat, dar nu era genul de lucru pe care trebuia să îl experimentezi pentru a-l recunoaşte. Gloanţele zburaseră în jur la foc automat, iar unul dintre ele îşi găsise ţinta. Impactul îl făcuse pe Mitch să îşi scape pistolul pe strada de jos. Când căzuse peste balustradă, se agăţase cu mâna dreaptă de coardă, manevra făcându-l să se rotească la 180 de grade şi să se izbească de clădire. Întinsese picioarele înainte la timp şi nu se lovise cu faţa de zidul din piatră.

Se simţea foarte vulnerabil – senzaţie care nu îi plăcea deloc – din pricina faptului că se legăna de o coardă, cu o rană de glonţ în umăr şi cu pistolul căzut la vreo 12 în sub el. Îi trecu prin minte să îşi scoată pistolul de rezervă, dar deja picioarele îl îndepărtau de perete. Trebuia să plece cât mai repede posibil din locul acesta. Slăbi uşor strânsoarea şi mai coborî rapid încă 3 m, după care strânse mâna din nou. Se lovi încă odată cu picioarele de zid şi le folosi pentru a se împinge de lângă clădire.

Când ajunse pe trotuar îşi căută arma, care era la câţiva centimetri de el. Luă pistolul şi se uită rapid stânga-dreapta. Nu se zăreau faruri ale vreunei maşini, dar ştia că poliţia avea să ajungă în curând. Rapp începu să traverseze strada, îndreptându-se spre Sena. Era la jumătatea drumului când gloanţele începură să şuiere în jurul lui. Coti brusc la stânga, se aplecă puţin, apoi o rupse la fugă. Gloanţele îl urmară, iar el o luă la dreapta. După câteva clipe, intră pe o porţiune cu iarbă şi copaci. Gloanţele încetară, dar Rapp continuă să meargă spre dreapta încă vreo 15 m, pentru a se asigura că este complet ferit privirii şi că poate să pornească în direcţia prestabilită.

Banca şi aleea erau exact unde se aştepta Rapp să le găsească. Traversă aleea şi o luă la stânga, fără ca picioarele lui să scoată vreun sunet pe asfalt. Plămânii şi picioarele îi funcţionau bine, purtându-l rapid către un loc pe care el îl cercetase cu câteva zile în urmă. Chiar înainte să ajungă la pod, Rapp simţi primul val de durere, crescând în intensitate, zvâcnind, apoi domolindu-se. Rezistă tentaţiei de a-şi atinge umărul pentru a evalua paguba. Simţea umezeala lipicioasă sub tricou şi îi era suficient. Rana era undeva în umărul stâng, ceea ce însemna că ar trebui să şi-o poată îngriji singur – dacă nu cumva îi fusese atinsă artera axilară. În acest ultim caz, cel mai probabil îşi va pierde cunoştinţa în următoarele câteva minute, iar hemoragia va fi fatală.

Zări în faţă podul cu arcade din piatră. Dintr-odată, Rapp realiză că nu-şi mai putea aminti numele construcţiei, creierul lui nu mai primea suficient sânge. Ieşi de pe alee şi încetini pasul. Îşi dădu seama după pietrişul care îi scârţâia sub tălpi că găsise drumul corect. Îl urmă încet de-a lungul cheiului, până la piciorul podului. Rapp se opri şi aruncă o privire pe toată lungimea acestuia. Luminile oraşului erau suficient de puternice cât să vadă că e singur. Coborî pe platforma de sub pod, se aplecă pe sub arcada joasă şi merse pe vine până la jumătatea acesteia. Apoi se aşeză, lăsându-şi picioarele să se legene la câţiva metri deasupra Senei.

Din obişnuinţă, Rapp dădu să îşi mute Beretta cu amortizor din mâna dreaptă în stânga, pentru a pune arma în toc, dar mâna stângă nu răspunse aşa cum ar fi vrut el. Reuşi să o mişte câţiva centimetri, dar o durere ascuţită îi spuse că nu era o idee bună. Înjură în sinea lui şi puse pistolul pe platformă, lângă el. Folosindu-şi dinţii, îşi scoase mănuşa din mâna dreaptă, deget cu deget, şi o puse lângă pistol. Îşi descheie jacheta şi doi nasturi de la cămaşă. Îşi strecură mâna peste materialul aspru al vestei antiglonţ şi descoperi că umărul neprotejat era plin de sânge. Un nou val de durere îl copleşi, iar Rapp strânse din dinţi cu putere. După ce durerea se mai domoli, pipăi cu arătătorul şi găsi ceea ce căuta – orificiul de ieşire. Mitch răsuflă uşurat. Glonţul trecuse prin umărul lui, lăsând o gaură cât vârful degetului. Dacă ar fi fost un glonţ cu vârf crestat, plaga de ieşire ar fi fost mult mai mare.

Întinzând mâna spre spate, găsi şi orificiul de intrare şi simţi la atingere că acolo era mai puţin sânge, dar era greu să îşi dea seama cu exactitate. Îşi desprinse borseta de la brâu şi deschise mica trusă medicală. Luă o lanternă creion şi o aprinse. Mulţumit că lanterna avea deja fixat filtrul roşu, o prinse cu dinţii şi lumină cele patru seringi din trusă. O luă pe prima, îi scoase capacul şi îl lăsă să cadă în râu, apoi apăsă pistonul pentru a-şi spăla umărul cu iod.

Se uită la a doua seringă pentru o secundă şi ezită. În teorie ştia ce are de făcut, dar acum, stând aici sângerând, începu să îşi dea seama cât de mult avea să îl doară. Dar înainte de a folosi seringa, trebuia să oprească hemoragia. Desfăcu un pachet de comprese sterile şi începu să le îndese în orificiul de intrare, din spate. Durerea era mai suportabilă decât se aşteptase, dar aceasta era partea uşoară. Când termină, luă următoarea seringă, aruncând şi capacul acesteia în râu. Îşi prinse încheietura stângă cu cealaltă mână şi îşi ridică braţul inert, pentru a expune rana de ieşire. Nedorind să se gândească la următoarea mişcare mai mult decât era necesar, Rapp decise să acţioneze rapid: plasă vârful acului deasupra rănii, trase adânc aer în piept, apoi îl înfipse adânc. Avu nevoie de fiecare fărâmă

de autocontrol pentru a nu urla de durere. Corpul i se rigidiză, ochii i se dădură peste cap şi, pentru câteva secunde, Rapp se temu că va leşina.

Şocul durerii iniţiale începu să se stingă, iar Mitch trase de câteva ori aer în piept. Când se simţi pregătit, puse degetul mare pe piston şi apăsă. Primele grame de coagulant pudră zburară în rană. Rapp trase acul afară cam doi centimetri şi pompă din nou pudră în rană. Repetă procesul de două ori, până goli seringa. După ce scăpă de ea, o luă pe penultima, îi scoase capacul şi o înfipse în rană. O înjurătură înăbuşită îi scăpă printre buze de data aceasta, iar Rapp gemu când apăsă pistonul şi îşi injectă super glue în rană, pentru a ajuta la oprirea hemoragiei.

Auzea sirenele poliţiei din toate direcţiile. Aruncă seringa în apă şi se lăsă pe spate. Trebuia să plece de acolo. Scoase din trusă ultima seringă, care conţinea un antibiotic cu spectru larg. Se ridică în capul oaselor şi găsi o porţiune de piele sub vesta antiglonţ. Înfipse acul prin materialul cămăşii şi nu simţi mai nimic. Neştiind cum să mai ascundă acum trusa medicală şi gândindu-se că făcuse cam tot ce îi stătea în puteri, Rapp aruncă totul în apa tulbure. Privi pistolul pentru o secundă şi era pe punctul de a-l arunca, dar se răzgândi în ultima clipă. În locul în care mergea, va avea numeroase ocazii să scape de armă. Luă pistolul cu mâna bună, îl întoarse cu amortizorul în jos şi îl îndesă în toc. În clipa în care închise capsa tocului de piele, auzi voci venind din dreapta. Ştia care e temperatura apei, viteza curentului şi cât ar rezista până să fie ucis de hipotermie.

Vocile se auzeau din ce în ce mare tare, aşa că Mitch se trase pe marginea bordurii, se prinse cu mâna dreaptă de aceasta, după care alunecă încet şi silenţios în apă. Se scufundă lin sub apă, simţind cum hainele îl trag în jos. Ştia că nu trebuie să intre în panică. De îndată ce acestea se vor îmbiba complet cu apă, vor deveni o cantitate neutră. Rapp ieşi la suprafaţă cinci secunde mai târziu, curentul împingându-l deja spre vest. Trase aer în piept şi ignoră apa rece, spunându-şi în sinea lui că avea să îi încetinească fluxul sanguin. Urma să facă o plimbare înot prin inima Parisului şi în câteva ore va găsi locul potrivit să revină pe sol.

Rapp se răsuci pe spate şi începu să îşi mişte uşor picioarele sub apă. După ce ieşi din zona întunecată de sub pod, privi cerul nopţii. Pentru o fracţiune de secundă se întrebă câţi oameni muriseră oare în acest râu şi dacă el va fi doar un alt cadavru adăugat la numărătoare. Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Întotdeauna pregătit pentru provocări, Mitch îşi simţi instinctul de supravieţuire activându-se. Era convins că va supravieţui acestei nopţi, la fel cum era sigur că soarele va răsări dinspre est a doua zi dimineaţă. Când va pleca în căutarea unor răspunsuri. Ceva mersese teribil de prost în noaptea aceasta, iar Rapp trebuia să afle cum de ajunsese

inamicul pe urmele sale. În ciuda ordinelor primite de la Kennedy şi toţi ceilalţi, Mitch nu avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă în State pentru a-şi pierde vremea întins pe canapeaua psihologului de serviciu de la Langley.

CAPITOLUL 6

Comandantul Francine Neville, de la Poliția Judiciară Franceză, stătea în mijlocul masacrului cu o cafea într-o mână, dorindu-și cu disperare să fi avut o țigară în cealaltă. Criminaliștii ei cercetau scena măcelului cu mănuși în mâini, prelevând probe. Un fotograf stătea în pragul ușii, imortalizând locul faptei, făcând-o pe Neville să realizeze că nu purta machiaj și că părul îi era atât de ciufulit, încât probabil părea ușor nebună. Dar de-a lungul anilor fusese la suficiente scene ale crimei cât să știe că e o pierdere de timp să își facă griji. Dacă această crimă avea să fie vreodată rezolvată și adusă în fața justiției, va trebui pur și simplu să împartă rușinea fotografiilor nu foarte flatante cu restul echipei, din moment ce toți fuseseră treziți din somn și chemați aici înainte de răsărit. Neville era foarte bună în meseria ei. Avansase rapid în ierarhia Poliției Naționale[1], atât în ciuda, cât și datorită faptului că era femeie.

Presiunile politice inauguraseră noua și curajoasa eră a femeilor în posturi de conducere, dar Neville știa că încă mai erau mulți misogini care credeau că singurul motiv pentru care ea ajunsese comandant la relativ frageda vârstă de 37 de ani era că șefii trebuiau să își atingă norma. Însă Francine ignora bârfele și șușotelile, se concentra pe slujba ei și se consola cu ideea că bărbații cu care lucra știau foarte bine că e perfect calificată pentru poziția pe care o ocupa și o câștigase pe merit. Cu toate acestea, în nopți precum aceasta se întreba de ce alesese să lucreze în poliție.

Neville avea o expresie încruntată în timp ce evalua haosul. Cazul acesta avea să fie un adevărat circ. Un bărbat durduliu și dezbrăcat zăcea în pat, cu o femeie uscățivă lângă el, având probabil jumătate din vârsta lui. Ambii erau morți – ciuruiți de gloanțe. Încă patru bărbați, făcând parte dintr-o grupare paramilitară, după cum arătau, erau împrăștiați pe podea. Pe coridor mai erau două cadavre, lângă uși diferite. Neville se gândi că cei doi erau probabil oaspeți ai hotelului care auziseră zarva, iar când ieșiseră să investigheze, fuseseră uciși de ticăloșii scrântiți care erau autorii acestui haos. De asemenea, un tânăr angajat ghinionist al hotelului, care era pe tura de noapte la spălătorie, zăcea pe alee cu cinci gloanțe în piept. Neville făcu inventarul carnagiului – nouă cadavre în total. În cei 16 ani petrecuți în cadrul poliției, cea mai mare investigație în care fusese implicată era o triplă omucidere. Desigur, fusese un triunghi amoros, crimă-sinucidere. Deși un

[1] Echivalentul Ministerului de Interne (n.r.).

caz senzaţional, nu fusese greu pentru presă şi public să îl desluşească. Soţia îşi înşală soţul, soţul îşi ucide soţia şi pe amantul ei, apoi se sinucide. Nu era prima crimă de genul acela şi nu avea să fie nici ultima.

Dar acesta era un scenariu complet diferit. Numărul victimelor o trimise cu gândul în două direcţii diferite, dar conectate. Poliţia avea o problemă reală cu grupările slave, care dăduseră iama în cartierele sărace de la marginea oraşului după destrămarea Iugoslaviei şi intrarea ei în război civil. Iar acum bandele ruseşti erau cele care începeau să se afirme. Ca întotdeauna, Neville trebuia să rămână receptivă şi deschisă la minte, dar cele două grupuri erau în capul listei.

Existau, de asemenea, alte două entităţi care nu îi dădeau pace – superiorii ei de la sediul Poliţiei Naţionale şi presa. Ştirea avea suficient potenţial senzaţional: focuri de mitralieră la un hotel de cinci stele din centrul Parisului; mai adaugă la socoteală nouă cadavre şi obţii garantat un circ mediatic cum nu mai văzuse oraşul de la Afacerea Dreyfus[2]. Superiorilor ei le va fi imposibil să nu se amestece, iar Neville ştia deja cum aveau să o facă. Unii vor încerca să intre cu picioarele în investigaţia ei, ceilalţi îşi vor petrece pauza de prânz scurgând informaţii pe surse către presă.

Anxietatea i se strecură în suflet în clipa în care îşi dădu seama că tot dezastrul acesta i-ar putea pune capăt carierei. Atenţia îi fu atrasă de bărbatul mort de pe pat. Părea ieşit dintr-un film american cu mafioţi. Peste tot erau pene şi puf şi bucăţi de material textil, o bună parte dintre ele zăcând în bălţile de sânge. Se uită la cei patru bărbaţi cu aspect militar de pe podea. Puteau foarte bine să fie sârbi sau croaţi; aveau tenul acela măsliniu. Neville tocmai îşi trimisese unul dintre ofiţeri la recepţie, pentru a afla sub ce nume e înregistrată camera, când auzi o voce croncănită şi stridentă venind din hol. O clipă mai târziu, un bărbat apăru în pragul uşii, se opri şi se uită în jos la unul dintre cadavre.

Dacă Neville mai avea nevoie de vreo confirmare că se află în toiul unei furtuni de rahat, aceasta stătea acum în prag. Francine sperase să nu îl mai vadă niciodată în viaţa ei pe Paul Fournier, şi aproape că reuşise timp de

[2] Conflict social şi politic major, izbucnit la sfârşitul secolului al XIX-lea, în jurul acuzaţiei de trădare îndreptată împotriva căpitanului Alfred Dreyfus, francez de origine alsaciană. Afacerea Dreyfus a bulversat societatea franceză vreme de 12 ani, divizând-o în două tabere opuse: „dreyfusarzii" partizani ai nevinovăţiei lui Dreyfus, şi „antidreyfusarzii" partizani ai vinovăţiei lui. Condamnarea din 1894 a căpitanului Dreyfus – pentru o pretinsă transmitere de documente secrete Imperiului German – a fost o eroare judiciară majoră, într-un context social dominat de antisemitism şi ura împotriva Imperiului German, în urma anexării Alsaciei şi Lorenei. Această afacere este adesea considerată simbolul modern şi universal al nedreptăţii în numele interesului Statului şi rămâne unul dintre exemplele marcante de eroare judiciară reparată cu dificultate, în cadrul căreia presa şi opinia publică au jucat un rol. (n.t.).

patru ani, dar norocul o părăsise în noaptea aceasta. Fournier făcea parte din DGSE – Direcţia Generală de Securitate Externă a Franţei. Era serviciul de informaţii externe, după cum îi spune şi denumirea – extern fiind cuvântul-cheie. Neville avea vaga senzaţie că Fournier era aici din pricina bărbatului de pe pat. În timp ce îşi plimba privirea de la unul la altul, unul mort şi celălalt viu, Neville realiză că acest caz tocmai devenise infinit mai complicat.

— Francine, strigă Fournier mult prea zgomotos. E o plăcere să te văd. A trecut prea mult timp…

Neville oftă:

— Paul, ce cauţi aici?

— Ştii cum merg lucrurile la Direcţie, spuse el, rânjind larg pe sub mustaţa căruntă. Mergem acolo unde Republica are nevoie de noi.

— Credeam că te-ai specializat în răsturnarea guvernelor instabile de la sud de noi.

Fournier râse cu poftă şi păşi atent printre cadavre. Când ajunse la un pas distanţă de Neville, întinse braţele, de parcă ar fi fost pregătit să îşi îmbrăţişeze un vechi prieten.

Neville se înfioră la gândul de a-l atinge. Încruntându-se, întinse mâna dreaptă, făcându-i semn să păstreze distanţa. Impertinenţa lui nu se diminuase deloc de-a lungul anilor.

— Ce cauţi aici?

Fournier renunţă la expresia rănită şi începu să îşi pipăie buzunarele trendului gri, căutând ceva. O clipă mai târziu, scoase un pachet de ţigări şi o brichetă. Aprinse o ţigară şi i-o întinse lui Neville.

Cât tupeu pe tipul ăsta, îşi spuse Francine în sinea ei. Când îl întâlnise prima dată pe Fournier, în urmă cu nouă ani, fusese atrasă de aerul lui încrezător. În cele din urmă, îşi dăduse seama că ceea ce părea încredere era, de fapt, faţada unui ticălos rece, calculat, manipulator şi egoist. Străduindu-se să îşi păstreze cumpătul, Neville dădu din cap, refuzând oferta, şi spuse:

— De ce e totul atât de dificil cu tine?

— Poftim? întrebă el, prefăcându-se că nu înţelege.

Neville ridică din umeri.

— Eu îţi pun o întrebare simplă, iar tu refuzi să răspunzi.

Brusc, Fournier păru jignit.

— Haide, draga mea Francine. Ştiu că lucrurile nu s-au terminat bine între noi şi îmi pare rău, dar asta s-a întâmplat când… acum zece ani? Sunt convins că, într-o situaţie ca aceasta, putem să ne purtăm ca doi profesionişti.

Neville ignoră faptul că el depăşise estimarea cu şase ani şi se concentră pe o mie de lucruri pe care i-ar fi plăcut să i le spună ticălosului. Toate ar fi făcut-o să se simtă bine, ar fi fost corecte şi adevărate. Dar ar fi fost o greşeală. Corectitudinea şi adevărul nu însemnau nimic pentru Fournier. Pentru el reprezentau doar mijloace pe care le folosea pentru a-şi atinge scopurile. S-ar eschiva şi ar adopta rolul de victimă, indiferent cât de sfruntate i-ar fi fost păcatele. Să îl provoci era exact ceea ce îşi dorea Fournier.

— Paul, exact asta fac: mă port profesionist. De aceea te-am întrebat ce cauţi aici. Aceasta este investigaţia mea. Direcţia de Securitate sau Direcţia Agricolă, nu mă interesează de unde vii. Eu trebuie să ştiu de ce te afli aici.

— Corect, spuse el cu nonşalanţă, apoi suflă un nor de fum şi se întoarse spre pat. Ai idee cine este domnul?

Deodată, Neville se înfurie pe ofiţerul pe care îl trimisese la recepţie pentru a afla răspunsul la acea întrebare. Îşi îndreptă uşor umerii şi spuse:

— Nu.

Răspunsul ei aduse un zâmbet pe chipul lui Fournier.

— Păi, să vedem, spuse el, întorcându-se din nou spre cadavrele de pe podea. Patru bărbaţi cu arme automate cu amortizor, toţi morţi. Apoi gesticulă spre pat şi continuă: Un bărbat supraponderal, la vreo 60 de ani, şi o tânără uscăţivă, la mai puţin de jumătate din vârsta lui… cel mai probabil, prostituată.

Neville adoptă un aer plictisit. Concluziile erau evidente. Fu tentată să îi spună acest lucru, dar ştia – cu cât dezvăluia mai puţin, cu atât mai bine. Fournier urcase pe propria lui scenă şi trebuia să joace acest teatru mărunt pentru a o desconsidera în faţa oamenilor ei.

— Numele bărbatului? întrebă ea pe un ton imperturbabil.

— Ajung şi acolo, spuse Fournier, ridicând un deget. Şase cadavre. Asta înseamnă mult.

Neville nu se deranjă să îl corecteze şi să îi spună despre celelalte trei cadavre. Avea de gând să îi ofere cât mai puţine informaţii cu putinţă, în speranţa că spionul de la Direcţia de Securitate va obţine ceea ce căuta şi va pleca.

Fournier continuă să analizele faptele evidente, iar ochii îi erau ocupaţi cu observarea aspectelor mai interesante ale scenei crimei. Existau anumite discrepanţe pe care Neville şi echipa ei aveau să le observe într-un final, dar momentan era greu să vezi proverbialii copaci de pădure. Fournier se plasă la locul faptei în toiul acţiunii. Privii tăblia patului făcută ţăndări, peretele de ipsos ciuruit de gloanţe şi cele două cadavre de pe pat, şi ele ciuruite. Podeaua era împânzită de tuburi goale de cartuşe. Era un miracol că

asasinul scăpase. Fournier se uită la cea mai apropiată victimă de pe podea şi observă localizarea precisă a găurii de glonţ din fruntea lui. Nu se putu abţine să nu încuviinţeze din cap, în semn de respect pentru bărbatul a cărei ţintă rămăsese atât de precisă sub avalanşa de gloanţe.

— Numele bărbatului? întrebă din nou Neville.

Fournier se apropie de pat. Îl privi pe bărbatul corpolent, observă mai mult de zece plăgi de intrare superficiale, apoi ochii îi căzură pe rana aproape perfectă de deasupra nasului ministrului. Aceea sigur era opera asasinului. Fournier trase adânc aer în piept şi gesticulă spre pat, cu ţigara în mână.

— Acesta, draga mea, este Tarek al-Magariha.

Neville aşteptă ca el să elaboreze. Trecu un moment îndelungat, iar când obosi să mai aştepte, întrebă:

— Şi cine este Tarek al-Magariha?

— Este Ministrul Petrolului în Libia, iar aceşti bărbaţi presupun că sunt, sau ar trebui să spun erau, bodyguarzii săi.

Neville închise ochii pentru un moment şi îşi încleştă pumnii. Gangsteri sârbi şi ruşi omorându-se între ei erau un lucru – nu unul bun, dar, într-o oarecare măsură, parizienilor nu le păsa, câtă vreme se ucideau între ei. Dar un diplomat străin era cu totul altceva. Un diplomat libian era chiar mai grav, unde mai pui că era Ministrul Petrolului. Neville nu cunoştea cifrele exacte, dar ştia că Franţa importă o cantitate însemnată de petrol din ţara de dincolo de Mediterană.

— Ai vreo idee cine l-a ucis?

Se trezi rostind întrebarea, fără că se poate abţine, şi regretă instantaneu acest lucru – ştia că Fournier este incapabil să spună adevărul.

— Niciuna momentan, dar vom analiza suspecţii obişnuiţi.

— Suspecţii obişnuiţi?

— Israelienii… şi alţi câţiva. Fournier ştia mult mai multe detalii, dar nu avea de gând să spună cuiva de la Poliţia Naţională că al-Magariha îşi petrecuse aproape întreaga carieră lucrând pentru brutalul serviciu de informaţii libian, Mukhabarat el-Jamahiriya.

Neville îl privi bănuitoare pe Fournier. Toate instinctele îi strigau că bărbatul îi ascundea informaţii.

— Cum ai aflat atât de repede?

— Repede?

— Că a fost ucis.

Fournier afişă un zâmbet mândru.

— Am sursele mele.

Neville se întrebă dacă DGSE îl avusese pe libian sub observaţie. Era pe cale să dea glas întrebării, dar se răzgândi. El nu i-ar oferi niciodată un răspuns sincer. Francine avea să îşi prezinte bănuielile şefilor ei, iar ei puteau să se dea cap în cap cu mai-marii de la DGSE.

— Încă nu mi-e clar de ce te afli aici.

— Avem un diplomat străin mort, draga mea. Credeam că înţelegi necesitatea implicării Direcţiei de Securitate.

Neville nu mușcă momeala şi nu îi dădu satisfacţie.

Fournier ridică din umeri.

— Ei bine, superiorii mei vor ca eu să supraveghez îndeaproape investigaţia ta, aşa că ne vom vedea destul de mult.

Ochii căprui-verzui ai lui Neville erau fixaţi asupra scrumului lung care se legăna precar din vârful ţigării lui Fournier.

— Aceasta este o scenă a crimei. Nu îmi pasă câtă influenţă crezi tu că ai; dacă scrumul acela atinge covorul, îţi pun cătuşele şi te scot de aici.

— Scuze, spuse Fournier, căscând ochii mari, de parcă abia atunci realizase propria greşeală.

Puse o mână sub ţigară şi îşi croi drum spre uşa balconului. Primele raze ale dimineţii luminau cerul, astfel că el putu să vadă găurile de gloanţe din draperie. O dădu cu umărul la o parte şi ieşi pe micul balcon al camerei. Scuturâ scrumul peste balustradă şi îl urmări până ajunse pe trotuar. Gardurile poliţiei fuseseră instalate, iar câţiva jurnalişti şi trecători curioşi începeau să se adune lângă hotel. Vestea va continua să se răspândească, iar locul acesta va deveni un circ înaintea prânzului. Ridică privirea spre acoperiş şi observă că omul lui luase frânghia de acolo înainte ca poliţia să îşi dea seama de prezenţa ei. Fournier nu ştia dacă putea face mai mult de atât pentru a tulbura apele, dar ştia că trebuie să dispară de aici înainte de apariţia camerelor de filmat.

Intră înapoi în apartament şi îşi croi din nou drum printre cadavre.

— Francine, ţinem legătura. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Neville îşi întrerupse examinarea câtorva tuburi goale de cartuşe de lângă pat şi se întoarse spre el. Simţi o mare uşurare când îl văzu ieşind din cameră, dar după câteva secunde se întrebă de ce pleca atât de grăbit. Ceva nu era în regulă şi, în acel moment, Neville avu certitudinea că Paul Fournier avea să fie o complicaţie majoră într-un caz deja complicat.

CAPITOLUL 7

Langley, Virginia

Thomas Stansfield era obişnuit să lucreze sâmbăta. Lumea nu se oprea în loc pentru ca Directorul de Operaţiuni al CIA să se odihnească, aşa că lucra şase zile şi jumătate pe săptămână. Dar nu era obişnuit să fie sunat de Secretarul de Stat[3] la ora patru dimineaţa, într-o sâmbătă. Chiar şi în aceste condiţii, Stansfield îşi păstră cumpătul atunci când înaltul oficial îi dădu vestea morţii unui diplomat libian la Paris. Reuşi să asculte răbdător în timp ce acesta făcea acuzaţii extrem de dure şi neinformate. Stansfield îl asigură că CIA nu are nicio legătură cu cele întâmplate la Paris şi, înainte să închidă telefonul, îi promise diplomatului că va avea nişte răspunsuri până la amiază.

La ora 8:00 dimineaţa, Stansfield era deja instalat în Situation Room[4], împreună cu majoritatea membrilor Consiliului de Siguranţă Naţională. Secretarul de Stat Franklin Wilson conducea întâlnirea, din moment ce Preşedintele era plecat la golf în Maryland, iar Vicepreşedintele era absent nemotivat. După două ore de ipoteze lipsite de temei şi ameninţări deşarte cu privire la presiunile care ar trebui, chipurile, făcute asupra Israelului, Stansfield reuşi într-un final să se sustragă de la întâlnire.

Trecuse deja jumătate din dimineaţă, iar el era iritat pentru că nu avea nici măcar o singură informaţie concretă. Întrebările se tot adunau, iar Stansfield ştia că, dacă voia să capete răspunsuri, trebuia să scape de la această întâlnire cu elita puterii din Washington. Şi să poarte o discuţie absolut necesară cu unul dintre agenţii săi juniori şi cu un vechi coleg, care ar face bine să îl aştepte în biroul de la Langley.

O găsi pe Irene Kennedy stând în anticameră şi îi făcu semn să îl urmeze în biroul său izolat fonic. Întotdeauna calm, gesticulă spre unul dintre scaunele din faţa biroului, apoi întrebă:

— Unde e Stan?

Kennedy ridică din umeri. Avea părul prins într-o coadă simplă.

— Umblă pe aici de ceva vreme. A spus că trebuie să discute cu cineva.

---

[3] Echivalentul Ministrului Afacerilor Externe (n.r.).

[4] Centru de comandă securizat situat la subsolul Casei Albe, utilizat de Preşedintele SUA şi consilierii săi în situaţii de criză. (n.t.).

Stansfield îşi desfăcu nasturii sacoului gri al costumului, se dezbrăcă de el şi îl puse pe spătarului scaunului din piele. Îl enerva faptul că Stan Hurley umbla liber prin clădire, dar nu îşi trădă iritarea. Cei doi aveau o istorie îndelungată şi palpitantă împreună, iar Stansfield era foarte familiarizat cu abilităţile, dar şi cu slăbiciunile sale. Existau câteva motive foarte bune pentru care îl transformase pe Hurley într-un antreprenor privat în urmă cu câţiva ani. Primul pe listă era acela că Stan era complet afon când venea vorba despre politicile interne ale sediului din Langley. Era ca un copil care nu se putea abţine să nu atingă vopseaua, deşi semnul spunea clar „Proaspăt vopsit. Nu atingeţi". Hurley era un dezastru iminent pe coridoarele ordonate ale sediului central.

Stansfield îşi privi ceasul Timex. Dacă Hurley nu apărea în cinci minute, avea să trimită pe cineva să îl caute. Îndreptându-şi gândurile spre chestiunea care îl preocupa cel mai tare, întrebă:

— Tânărul nostru prieten… s-a prezentat la raport?

Kennedy ştia că biroul lui Stansfield e verificat zilnic ca nu cumva să existe dispozitive de ascultare, dar discuţiile acestea o nelinişteau întotdeauna.

— Nu.

— Ai idee de ce?

— Aş prefera să nu tragem concluzii pripite înainte să ştim mai multe detalii.

Stansfield o privi cu ochii lui cenuşii, aşteptând răbdător ca Irene să continue. Expresia de pe chipul lui le era cunoscută tuturor celor care lucrau pentru el. Îşi plătea oamenii pentru intelectul şi părerile lor, nu să aştepte prudenţi până când răspunsul era evident.

— Ştiu că este relativ nou… dar presupun că i-ai explicat clar nevoia de a se prezenta la raport.

— Da, şi cu toate că este nou în comparaţie cu alţi oameni de pe aici, într-un singur an a dobândit mai multă experienţă de teren decât alţi zece agenţi la un loc.

Citind printre rânduri, Stansfield înţelese că, prin experienţă de teren, Irene se referea la asasinate.

— A mai lipsit vreodată de la raport?

Kennedy se gândi o clipă la întrebare, dar în acel moment uşa se deschise şi Stan Hurley intră în birou. Purta un costum albastru cu o croială pătrăţoasă şi cămaşă albă, fără cravată. Mustaţa îi era tunsă scurt, dar în dimineaţa aceasta Stan sărise peste bărbierit, astfel că avea o barbă măruntă şi ţepoasă, care arăta de parcă puteai şlefui lemnul cu ea. Stansfield,

cunoscând partea sălbatică a lui Hurley mai bine decât majoritatea oamenilor, fu impresionat că bărbatul se deranjase să-şi pună un costum.

— Scuze pentru întârziere, spuse Hurley cu o voce groasă, căpătată după mulţi ani în care fumase, băuse şi urlase fără încetare.

— Pe unde ai umblat? întrebă Stansfield cu o curiozitate sinceră.

— Mi-am salutat câţiva vechi prieteni.

— Vreau să ştiu pe cine.

Hurley îi aruncă un rânjet pieziş şi spuse:

— Şefu', ai lucruri mai importante pentru care să îţi faci griji.

Stansfield avea să afle mai târziu. Acum trebuiau să descifreze ce se întâmplase la Paris şi în ce măsură ar putea fi descoperiţi. Privindu-l în continuare pe Hurley, întrebă:

— Vreo veste despre ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Nouă cadavre. Ministrul petrolului din Libia şi o prostituată au fost împuşcaţi, împreună cu patru dintre agenţii lui de securitate.

Stansfield încuviinţă uşor din cap. Deja primise aceste informaţii.

— Printre victime sunt şi trei civili nevinovaţi.

Hurley se aplecă înainte şi îşi sprijini coatele pe genunchi. Îşi netezi mustaţa cu ambele mâini, apoi şi le împreună sub bărbie. Părea să fie într-o continuă mişcare. Chiar şi la 53 de ani, avea un aer energic şi tineresc.

— Trei civili nevinovaţi? întrebă Stansfield trădându-şi surprinderea doar printr-o sprânceană ridicată. Ştiai despre asta? spuse în timp ce se întoarse spre Kennedy

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Doi oaspeţi ai hotelului, adăugă Hurley, la câteva uşi distanţă de camera lui Tarek, şi un angajat pe aleea din spate.

— Nouă cadavre, repetă Stansfield, încă surprins de număr.

— Aşa este, spuse Hurley de parcă nu ar fi fost mare lucru.

— Vreo şansă ca unul dintre ele să fie al omului pe care îl căutăm? întrebă Stansfield.

— Nu prea.

Kennedy se întoarse spre Hurley.

— De unde ai informaţiile astea?

— Ascultă, domnişoară, izbucni Hurley, nu eu am fost cel care a plănuit operaţiunea asta de mântuială.

— S-auzim, spuse Kennedy pe un ton provocator.

— Ce s-auzi?

— Cum ar fi procedat diferit marele Stan Hurley.

— În primul rând, nu l-aş fi trimis singur.

— Asta am făcut în ultimele nouă luni şi a avut destul de mult succes… mult mai mult decât aţi avut tu cu băieţii tăi în ultimii doi ani.

— Poţi să mă critici cât vrei, dar te-am avertizat. I-ai lăsat băiatului o lesă mult prea lungă, are prea multă libertate.

Stansfield nu avea starea necesară pentru a arbitra încă o ceartă între cei doi, aşa că îşi drese glasul şi întrebă:

— Cine este sursa ta?

— Nu îţi face griji pentru sursa mea. Este impecabilă.

— Chiar şi aşa, spuse Stansfield, aş vrea să ştiu.

Hurley afişă o expresie iritată. Îl cunoştea pe Stansfield de 30 de ani şi ştia, după cum i se arcuia sprânceana aia afurisită, când nu avea sens să încerce să îl păcălească.

— Un redactor de la unul dintre ziarele importante de acolo. Ea este cea care mi-a spus că presa e călare pe cazul ăsta.

— Este aceeaşi „ea" la care mă gândesc eu? întrebă Stansfield.

Hurley ştia cât de discret e vechiul său prieten, aşa că nu rată ocazia de a traduce grobian ceea ce întreba, de fapt, Stansfield.

— Te referi la redactorul de la *Le Monde,* cu care mă culcam cândva?

Stansfield încuviinţă din cap.

— Da.

— Şi de unde ştim că informaţiile ei sunt corecte? Putem să presupunem că are dreptate în privinţa lui Tarek şi a prostituatei. Dar celelalte şapte cadavre?

— A făcut deja rost de numele tuturor. Poliţia a rugat-o să nu le facă publice înainte ca familiile să fie anunţate, dar niciunul dintre numele primite nu mi-au atras atenţia.

— Aşadar, putem să presupunem că el trăieşte, spuse Kennedy, doar cu o urmă de uşurare în glas.

— Şi că a dat-o în bară rău de tot! spuse Hurley, deloc dispus să cedeze.

— Nu ştim asta, ripostă Kennedy, adresându-i-se lui Stansfield, nu lui Hurley. Îi cunoştea pe ambii din copilărie. Tatăl ei lucrase cu amândoi, chiar în această clădire. Probabil că Irene era singura persoană sub 30 de ani de la Langley care îndrăznea să îi contrazică. Stansfield o admira pentru acest lucru, dar Hurley era de părere că ar trebui să îşi ţină gura cel puţin încă zece ani.

— Ceea ce ştim, spuse Hurley, tonul crescându-i în intensitate, este că civilii nevinovaţi se situează în afara limitelor. Asta este regula care nu se încalcă.

— Asta înseamnă mult venind din partea ta, spuse Kennedy, dându-şi ochii peste cap.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Știi prea bine ce înseamnă.

— Nu, nu știu.

— Unchiule Stan, spuse ea fără pic de afecțiune în glas, toată cariera ta s-a bazat pe încălcarea regulilor și cred că motivul pentru care el te enervează este că îți amintește constant că îmbătrânești. Și că el este mai bun decât erai tu în vremurile tale de glorie.

Stansfield știa că vorbele ei îi rănesc prietenul, dar mai știa și că în spatele lor era mult adevăr. Însă discuția era oricum pe lângă subiect. Trebuiau să se concentreze asupra problemei actuale.

— Vreau să mă ascultați amândoi. Nu știm ce s-a întâmplat acolo și, după cum am învățat cu toții din trecut, este un lucru periculos să tragem concluzii pripite.

— Îți spun eu ce e periculos, se răsti Hurley, încă suferind de pe urma comentariilor lui Kennedy. Să dai drumul din lesă unui câine nedresat. Să îl lași să alerge liber, fără să îl controlezi nici măcar puțin. Asta este periculos. V-am avertizat pe amândoi în privința lui încă din prima zi, încheie, lăsându-se pe spate și dând din cap.

Kennedy se întoarse spre el și îi aruncă o privire dură.

— Presupun că te referi la același câine care și-a riscat viața ca să îți salveze fundul încăpățânat și nerecunoscător în Beirut?

Stansfield își dorea cu disperare ca cei doi să ajungă la un armistițiu. Dar, așa cum îi raportase și doctorul Lewis, nu se întrezărea niciun semn că lucrurile aveau să se domolească între ei. Le mai ascultă schimbul de replici încă 30 de secunde, apoi spuse:

— Ați terminat?

Le mai acordă o clipă pentru ca ei să înțeleagă că era sătul să îi asculte, apoi continuă.

— Poate unul dintre voi să îmi ofere vreo informație utilă?

— Am trimis câțiva agenți acolo în dimineața asta, cu primul zbor. Or să înceapă să își bage nasul, să vadă ce pot să afle.

— Bun, îi spuse Stansfield lui Hurley. Te vreau și pe tine acolo. Asigură-te că nu scăpăm din mâini cazul. Află ce se petrece și adu-l înapoi.

— Asta este treaba mea, domnule, protestă Kennedy. Eu sunt omul lui de legătură.

Stansfield dădu din cap.

— Tu ești prea formală și nu ai contactele lui Stan. Am nevoie de tine aici.

Kennedy se întoarse spre Hurley, mijind ochii neîncrezătoare.

— Pe cine ai trimis de dimineață?

— Vreo doi dintre băieții mei.

— Pe cine, Stan?

— Nu-ți face griji, spuse Hurley într-o doară. Știu cum să mă ocup de oamenii mei.

Kennedy îl studie pentru o clipă și întrebă:

— L-ai trimis pe Victor?

— Ce contează dacă l-am trimis?

Kennedy se întoarse din nou spre Stansfield.

— Dacă ați citit raportul despre omul meu, știți că el și Victor au un trecut exploziv.

— Chestia asta e deja fumată, spuse Hurley, dând din cap. M-am săturat să tot fiu criticat.

Kennedy nu își luă privirea de pe Stansfield.

— Dacă îi miroase pe Victor și bătăușii lui, lucrurile vor sfârși prost.

— Exagerezi, bombăni Hurley.

— Întrebați-l pe Tom, spuse Kennedy, referindu-se la doctorul Lewis. El vă va oferi o evaluare sinceră.

Stansfield încuviință din cap.

— O voi face, dar între timp am nevoie ca voi doi să aflați cât de multe puteți despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Apoi flutură din mână, transmițându-le că întâlnirea se încheiase.

Kennedy se ridică în picioare.

— Înțeleg că situația arată rău, domnule, dar încă sunt multe lucruri pe care nu le știm.

— Sunt de acord cu asta, dar ceea ce știm nu este bine… nouă cadavre, cel puțin patru dintre ele sunt ale unor martori nevinovați. Misiunea asta trebuia să fie o lovitură rapidă. Ținta, cât mai puțini bodyguarzi posibil și atât. Fără civili nevinovați. Regulile au fost foarte clare.

— Știu, domnule, dar poate că există o explicație.

Problema, după cum o vedea Stansfield, era că o explicație ar fi fost inutilă în acest moment. Dar nu avea rost să o facă pe ea cu ou și cu oțet. El acceptase cu bună știință să îl folosească pe Rapp, în ciuda repetatelor avertismente primite de la Stan Hurley.

— Orice e posibil, dar eu am nevoie de răspunsuri.

Hurley se ridică în picioare.

— Nu-ți face griji, îl aduc eu înapoi.

— Fără tâmpeniile tale de cowboy, Stan. Îl vreau înapoi întreg. Hurley plecă fără să mai scoată vreun cuvânt. După câteva secunde, Kennedy porni și ea spre ușă.

Stansfield, privind gânditor câteva documente de pe biroul său, spuse:

— Există posibilitatea să-l fi judecat greșit.

Kennedy se opri brusc, se calmă şi apoi se întoarse încet spre omul pe care îl respecta mai mult decât pe oricine altcineva. Dezamăgirea de pe chipul ei era evidentă.

— Nu cred că eu am făcut-o, domnule. Voi, restul, poate… şi încă o faceţi. Şi-a îndeplinit misiunile mai presus de orice aşteptări, iar la primul semn de probleme, presupuneţi cu toţii că a dat-o în bară.

— Nu am sărit la nicio concluzie. Doar că mă aştept ca agenţii mei de teren să se prezinte la raport. Mai ales când operaţiunile lor se termină prost.

Stansfield luă un dosar de pe birou, dar continuă:

— Te-am avertizat şi înainte… nu lăsa sentimentele să-ţi întunece judecata în aceste chestiuni. Mergi pe mâna lui Stan de data aceasta şi totul se va rezolva.

Deschise dosarul, transmiţându-i că discuţia se încheiase.

Kennedy clocotea de frustrare.

— Poate ar trebui să aveţi această discuţie şi cu Stan.

— Poftim? întrebă el, privind peste marginea ochelarilor.

Tatăl lui Kennedy îi fusese coleg şi, mai important, un bun prieten. Îşi pierduse în mod tragic viaţa peste hotare, iar din această cauză Stansfield se simţise întotdeauna protector faţă de Irene. Înţelegea că devenise o figură paternă pentru ea şi se bucura de acest lucru, dar, totodată, era conştient că uneori o proteja prea mult. Poate că din această cauză ajunsese să o creadă mai puţin capabilă decât alţii.

— Îmi spuneţi să nu las sentimentele să îmi întunece judecata… dar Stan? A avut ceva împotriva lui Mitch încă din prima zi. Mitch i-a salvat viaţa, iar pacostea asta bătrână şi răutăcioasă nici măcar nu poate să spună mulţumesc.

Stansfield îşi dădu jos ochelarii.

— Sunt perfect conştient de deficienţele lui Stan. Şi crede-mă când îţi spun că am discutat cu el pe îndelete despre ele.

— Problema, domnule, este că se vede prea mult pe sine în Mitch şi îl scoate din sărite faptul că nu îl poate controla.

Stansfield nu putea să o contrazică. Dr. Lewis făcuse referire exact la această chestiune în câteva dintre rapoartele sale.

— Irene, adevărul este că, în meseria noastră, ne pregătim întotdeauna pentru ce e mai rău dar, cel mai probabil, totul va fi bine, îi răspunse el cu o voce liniştitoare.

Kennedy negă din cap.

— Nu cred.

— Ştiu că nu îţi place modul în care se ocupă Stan de lucruri, dar are un istoric de rezultate excelente. Dacă Mitch trăieşte, Stan îl va aduce înapoi.

— Nu cred, repetă ea distantă. Dacă îl vreţi înapoi, eu sunt persoana potrivită să îl aducă. Dacă vreţi şi mai multe cadavre, atunci trimiteţi-l pe Stan şi huliganii lui să încerce să îl prindă. Ascultaţi ce spun, domnule, treaba asta nu se va încheia bine.

CAPITOLUL 8

Paris, Franța

Rapp plutise în aval aproape două ore. Sena se unduia prin inima Parisului asemenea unui șarpe. Îi era imposibil să măsoare cât călătorise, dar estima că în jur de 3 km. Prima rază de lumină se zări pe cer în clipa în care Mitch începu să simtă hipotermia instalându-se. Într-un fel, apa rece fusese o binecuvântare. Ajutase la încetinirea fluxului sanguin și îi alinase orice hemoragie internă s-ar fi putut declanșa în umărul rănit. Dar Rapp nu voia ca răsăritul soarelui să îl prindă în râu și se temea că, dacă mai stă mult în apă, își va pierde cunoștința. Râul îl trase într-un nou viraj, iar el văzu o platformă industrială cu rezervoare de petrol. Probabil că, într-o dimineață de sâmbătă, erau puțini muncitori prin preajmă, dacă nu chiar niciunul. Rapp hotărî că era un loc bun să iasă din râu.

Înotă până la debarcaderul diform din lemn și găsi o scară alunecoasă din pricina petrolului. Se agăță de ea pentru o secundă, ignorând șobolanii pe care îi auzea chițăind prin crăpăturile debarcaderului. Brațul stâng îi atârna inert, dar Rapp descoperi că măcar își putea mișca degetele și le putea strânge în pumn. Folosindu-și mâna dreaptă, se prinse bine de scară și puse piciorul pe prima treaptă. Cu mușchii încordați, urcă scara până avu o perspectivă clară asupra zonei. Șantierul avea, probabil, 140-150 m lățime. În capătul debarcaderului șubred erau parcate un stivuitor, trei cisterne de petrol și un încărcător frontal. Dincolo de utilaje era un vechi depozit din cărămidă, care se întindea pe toată lungimea curții. Perimetrul era marcat de un gard înalt de 3 m, completat de sârmă ghimpată – totul acoperit de iederă.

Rapp căută cu privirea senzori de mișcare și semne ale prezenței unui paznic de noapte sau, mai rău, a unui câine. Încă mai avea Beretta cu amortizor. Din două în două minute, cât stătuse în râu, se gândise să scape de armă. Nu era genul de lucru cu care voiai să fii prins asupra ta, dar Mitch mai învățase și că nu era un obiect pe care să îl arunci în mod imprudent. Gândul că un câine de pază turbat ar putea pândi undeva prin preajmă îl făcu să se bucure că păstrase pistolul. Rapp se întoarse și privi spre malul opus al râului. Erau mai multe depozite și, din câte își dădea el seama, nu se zărea nicio lumină nicăieri și nu se auzea vreun sunet care să semnaleze

prezența cuiva. Parizienii nu erau tocmai renumiți pentru etica profesională, iar el se îndoia că va apărea vreun muncitor prea devreme în weekend.

Încercând să își dezmorțească membrele, Rapp urcă pe debarcader și începu să își târască picioarele grele de apă spre depozit. Merse cât de drept și de hotărât putu. Își ignoră durerea pulsândă din umăr, căscă ochii și ciuli urechile. Nu avea rost să se aplece și să se furișeze în spațiu deschis – ar putea atrage curiozitatea unui trecător care să cheme poliția.

Reuși să ajungă la colțul clădirii și își trase sufletul. Privind înapoi spre râu, scană din nou malul opus. Mulțumit că nu vede pe nimeni, își continuă drumul hotărât, conștient că, dacă nu găsește repede un loc cald și ceva de mâncare, și-ar putea pierde cunoștința. Temperatura era de aproximativ 10 grade. Nimic grav, dar după câteva ore petrecute în apa rece ca gheața, Mitch simțea că forțele îl părăsesc. Primele uși de acces în clădire nu erau altceva decât rampe de încărcare. Dar puțin mai departe găsi o ușă obișnuită și îi verifică tocul. Nu găsi nicio urmă de cablu de alarmă sau alte dispozitive de securitate, iar ușa părea destul de fragilă cât să poată fi dărâmată cu piciorul. Dar Rapp nu voia să facă zgomot, așa că își scoase cuțitul. Strecurând lama în crăpătura dintre cadru și ușă, găsi yala și mișcă lama în sus și în jos, înainte și înapoi, până reuși să găsească punctul potrivit. Apoi se împinse ușor cu umărul sănătos în ușă și o deschise.

Intră în clădire și închise ușa în urma lui. În loc să aprindă lumina, își scoase lanterna creion și inspectă ușa, căutând fire și cabluri. Mulțumit că nu declanșase vreo alarmă, își îndreptă atenția asupra spațiului vast din dreapta. Întreg locul duhnea a combustibil. Cu lanterna îndreptată spre podea, Mitch lumină primul rând de butoaie metalice cu petrol. La vreo 6 m față, pe stânga, observă o altă ușă. Rapp merse lângă ea și descoperi că era descuiată. Intră pe un coridor și închise ușa în urma lui. Pe stânga erau cinci uși, iar pe dreapta doar două. Prima ușă pe care o încercă era încuiată, la fel și cea de-a doua, dar prima de pe partea dreaptă era descuiată. Rapp o deschise și văzu un rând de dulapuri, o baie și două dușuri. Gândul unui duș fierbinte îi aduse zâmbetul pe buze, așa că porni spre cabină, dar se opri brusc. Înainte să facă duș trebuia să verifice restul clădirii.

Ieși din vestiar, încercând ușile rămase pe stânga. Toate erau încuiate, dar ultima intrare pe dreapta nu avea deloc ușă – era o cameră de relaxare. Rapp scană cu privirea mai întâi coridorul, apoi intră direct în camera murdară de relaxare. Deschise frigiderul; înăuntru era mucegai și mâncare veche. Nu mai fusese curățat de ani buni. Mitch îl închise scârbit și se întoarse spre automatul cu snackuri. Era pe punctul să spargă geamul, dar se răzgândi – era mai bine să lase cât mai puține semne că fusese aici. Scoase niște bancnote umede și le introduse în aparat. După ce cumpără câteva batoane

de ciocolată, porni înapoi spre vestiar, închise uşa în urma lui şi o încuie. Apoi intră îmbrăcat într-o cabină de duş şi lăsă apa caldă să îl cureţe de râul murdar şi să îl încălzească. Mâncă batoanele, după care începu să se dezbrace.

Prima privire asupra umărului fu oarecum dezamăgitoare. Orificiul de ieşire nu era mai mare decât o monedă – iar super glue-ul transparent pe care şi-l injectase în rană căpătase o tentă rozalie din pricina sângelui. Formase o crustă aspră, care arăta ca o bucată de piele întinsă şi arsă. În jurul ei începea să se formeze o vânătaie. Gândindu-se cât de gravă ar fi putut să fie rana, Rapp se simţea foarte norocos. Dacă glonţul ar fi nimerit o arteră, ar fi fost mort de mult. Era posibil să se fi declanşat şi o hemoragie internă, dar probabil că fusese domolită de tot rahatul pe care şi-l injectase. Se confrunta cu o plagă a ţesutului moale, care, deşi nu îi punea viaţa în pericol, durea ca naiba. Dar el învăţase demult cum să facă faţă durerii.

Rapp continuă să îşi spele corpul şi părul de mirosul râului, lăsând apa caldă să îi revigoreze muşchii. Îşi clăti hainele, le stoarse şi le întinse pe o bancă. Era gol-puşcă; purta doar ceasul pentru scufundări şi pistolul de rezervă prins de glezna stângă. Cât plutise alene în josul râului, Mitch avusese timp să se gândească la ce naiba mersese prost. Încă nu îşi putea da seama. Cum de ratase avangarda o echipă de cinci oameni? Cum de îi ratase el însuşi? Rapp îl urmărise pe Tarek venind şi plecând timp de două zile şi nici măcar o dată nu îl văzuse însoţit de vreun bodyguard, darămite de cinci bărbaţi înarmaţi până în dinţi. Făcuse totul ca la carte. Îl urmărise de departe, îl urmărise şi de aproape şi aşteptase răbdător să vadă dacă libianul era însoţit. Nu zărise pe nimeni. Nu văzuse nici măcar un singur indiciu, dar avusese constant sentimentul că ceva nu este în regulă. Treptat, începu să îi treacă prin cap că cineva îi întinsese o capcană, iar el picase direct în ea. Faptul că reuşise să scape cu viaţă din potopul acela de gloanţe îi trimise un fior pe şira spinării. Era norocos că fusese nimerit de un singur glonţ.

Rapp mai stătu sub jetul de apă câteva minute, apoi simţi nevoia să se pună în mişcare. Trebuia să găsească un loc sigur, unde să se poată odihni şi să încerce să descifreze toată situaţia aceasta. În cartierul Montparnasse exista o casă conspirativă a agenţiei, unde trebuiau urmate anumite protocoale, dar totul se schimbase acum. Cât de bine îşi cunoştea Rapp omul de legătură şi pe ceilalţi membri ai echipei? Câtor oameni diferiţi dădeau şi ei raportul, la rândul lor? Erau de încredere? Până avea să obţină răspunsuri, instinctul lui de supravieţuire îi spuse să facă ceea ce era instruit să facă – să opereze pe cont propriu, sub radarul tuturor, inclusiv al CIA-ului.

Rapp ieşi din duş şi începu să verifice dulapurile din vestiar. Toate erau încuiate. Îşi luă Beretta cu amortizor şi trase un glonţ în primul lacăt cu

cifru, care se deschise. Mitch îl puse pe bancă, lângă hainele lui. Fu răsplătit cu o cârpă murdară, nimic mai mult. Mai deschise alte două dulapuri cu ajutorul pistolului şi găsi un prosop decent. Se şterse, apoi porni în căutarea unor haine uscate. După ce verifică toate dulapurile, se alese cu o salopetă gri, o pereche de bocanci de muncă, o jachetă din pânză purtată şi o căciulă din lână neagră.

Îşi ascunse toate armele şi echipamentul în noile haine, apoi merse din nou în camera de relaxare. După ce mai scotoci prin jur, găsi o pungă de hârtie pentru hainele ude şi o cutie cu tăiţei japonezi preambalaţi. Adăugă apă peste ei, îi puse la cuptorul cu microunde pentru un minut şi jumătate, apoi îi devoră. După ce îşi puse hainele în pungă, împreună cu lacătele sparte ale dulapurilor, porni spre ieşire, simţindu-se mai bine decât atunci când sosise.

Scană curtea cu privirea şi fu uşurat să vadă că nu era nevoit să dea nas în nas cu un paznic – doar un gard de plasă şi sârmă ghimpată la orizont. În lumina cenuşie a dimineţii, Rapp văzu poarta destinată angajaţilor. Ieşi din clădire după ce verifică din nou uşa de cabluri, închizând-o în urma sa. Traversă nonşalant curtea, până la poartă, unde scoase din nou Beretta şi sparse lacătul cu două focuri. Ascunse din nou arma în buzunarul supradimensionat al hainei, ieşi pe poartă şi o închise în urma lui. Traversă strada până pe trotuar şi porni în direcţia opusă soarelui care răsărea. Gândurile îi fugiră din nou la operaţiune, iar Mitch se întrebă încă o dată cât de bine îi cunoştea pe oamenii pentru care lucra. Răspunsul fu că nu prea bine şi că, până şi la cei 25 de ani ai săi, putea recunoaşte disfuncţionalitatea când o vedea. Iar în grupul lui era majoră. Hotărî să nu se bazeze pe casa conspirativă.

Trei străzi mai departe se trezi traversând râul, într-o stare de spirit mohorâtă şi precaută. La jumătatea podului începu să arunce cu nonşalanţă în apă lacătele sparte. Nu voia să arunce Beretta, dar ştia că trebuie să o facă. Încă mai avea pistolul de rezervă, iar amortizorul se potrivea şi la acela, doar că Mitch pierdea capacitatea unui Beretta 92F. Cu mănuşile în mâini, scoase arma din toc, deşurubă amortizorul şi îl puse în buzunarul hainei. Folosindu-şi mâna stângă aproape inutilă, scoase încărcătorul, îl aruncă în apă, apoi începu să dezmembreze pistolul, aruncându-i piesele din mers. Când ajunse pe celălalt mal, gândurile îi erau concentrate asupra lui Irene Kennedy – omul lui de legătură. Din necesitate, ea era persoana care ştia cele mai multe lucruri despre el şi cunoştea detaliile acestei misiuni. De la ea primea Rapp ordinele. Dacă cineva era în măsură să-i întindă o capcană, ea era aceea.

Rapp se gândi la protocolul pe care trebuia să-l respecte. Absența de la raport era un păcat capital. Toți aveau să o ia razna în D.C. dacă el nu lua rapid legătura cu ei. Dacă mai puneai la socoteală și masacrul nu prea discret de la hotel, era clar că oamenii vor fi foarte furioși. Parcă îl și auzea pe Stan Hurley înjurând din toți rărunchii. Rapp își dădu brusc seama cum se vor desfășura lucrurile. Hurley îl va învinui că o dăduse în bară. Că nu observase echipa de bodyguarzi a libianului. Așa că, pentru moment, decizia era clară. Faptul că fusese împușcat era scuza perfectă pentru absența de la raport – cel puțin în cazul mahărilor din D.C. Dar exista o persoană pe care trebuia să o avertizeze. Mitch nu voia să o dezamăgească, iar dacă nu o suna, gestul lui avea să fie mai mult decât dezamăgitor. Greta își făcea griji pentru el chiar și în circumstanțe obișnuite, iar situația aceasta era departe de a fi una obișnuită. Cei doi stabiliseră să se întâlnească la Bruxelles, la ora unu în această după-amiază. Întâlnirea lor era bătută în cuie. Dacă Mitch nu apărea, Greta ar fi putut face ceva stupid – cum ar fi să îl sune pe Stan Hurley.

Nimeni nu știa că cei doi erau împreună, iar dacă ea l-ar suna pe Hurley, omul și-ar ieși din minți. Brusc, un junghi de durere îi străpunse umărul, coborându-i în braț. Rapp se opri din mers, își ținu respirația, iar cu brațul drept se sprijini de un felinar. În ciuda aerului răcoros, broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Îl izbi un val de greață și, pentru o secundă, crezu că va vomita. Trecură 10 secunde, apoi 20, 30, iar durerea începu în sfârșit să se retragă, asemenea fluxului. Mai întâi îi eliberă degetele, apoi urcă înapoi spre umăr. Rapp trase de două ori aer în piept și porni din nou la drum. Trebuia neapărat să găsească o farmacie și apoi un hotel. Avea câteva în minte, genul de locuri în care s-ar putea amesteca printre turiști. Și trebuia să o sune pe Greta. Nu avea să fie simplu să își curețe rana de unul singur, avea nevoie de ea. O fată pragmatică, care nu se speria așa ușor de ceea ce făcea el. De fapt, o excita, iar alternativa, dacă Mitch nu s-ar fi prezentat la întâlnire, prezenta prea multe necunoscute. Trebuia să găsească un telefon public și să o sune. Dacă avea noroc, putea să o prindă chiar înainte de a pleca din Geneva. În plus, îi era și dor de ea, lucru pe care nu prea voia să îl recunoască. Trecuseră trei săptămâni de când se văzuseră ultima dată, iar el se trezise numărând zilele până la întâlnirea lor din Belgia, asemenea unui licean îndrăgostit.

Râse în sinea lui în timp ce înainta pe strada pustie. Se aventura pe marginea prăpastiei. Lista de lucruri pe care le ascunsese superiorilor lui devenea din ce în ce mai lungă, iar el știa că ei ar privi acest lucru drept o dovadă că nu puteau avea încredere în Rapp. Totuși, el știa mai multe decât credeau ei; nu era singurul care încălca regulile.

CAPITOLUL 9

Washington, D.C.

Secretarul de Stat Franklin Wilson purta o cămaşă albă pe sub cardiganul său galben. La 71 de ani, cu păr grizonant din ce în ce mai rar, arăta perfect pentru rolul de politician bătrân şi înţelept. Avocat de succes, servise în trei mandate la Casa Albă; primul ca Şef de cabinet al Preşedintelui, apoi ca Secretar al Apărării[5] şi acum ca Secretar de Stat. Banii veneau de la soţia sa, a cărei familie avea o afacere profitabilă cu piese auto în Ohio. Dar pentru reputaţia lui era singurul responsabil.

Absolvent de drept la Harvard, unul dintre primii din generaţia sa, Wilson se alăturase uneia dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Washington. Între mandatele de demnitar se întorcea la firma de avocatură, la care era acum partener cu drepturi depline. O viaţă extraordinară, care-l transformase într-unul dintre titanii capitalei – un om respectat de ambele partide, dar şi de presă.

Dar în ciuda acestor realizări, Wilson se simţea singur şi nu era într-o dispoziţie prea bună. Casa părea pustie în această tomnatică amiază de sâmbătă. Secretarul de Stat îşi instruise angajaţii să îşi ia câteva ore libere, astfel încât întâlnirea pentru care se pregătea să fie cât mai privată. Dar adevăratul motiv pentru care se simţea singur era că cea care îi era soţie de 47 de ani era dusă – nu fizic, ci psihic. Fusese diagnosticată cu Alzheimer în urmă cu doar doi ani. Deşi speraseră cu toţii că boala va avansa încet, aceasta progresase într-un ritm rapid. În doar un an, îşi uitase copiii şi nepoţii şi abia şi-l mai amintea pe soţul ei. După încă şase luni era complet ruptă de lume. În urmă cu o lună, Franklin Wilson făcuse ceea ce jurase să nu facă niciodată.

La insistenţa prietenilor, angajaţilor şi copiilor, îşi internase soţia într-un azil unde putea primi îngrijirea permanentă de care avea nevoie. Acesta era motivul oficial, dar în sinea lui, Wilson nu putea scăpa de senzaţia că o abandonase. Îl bântuia zilnic. Această minunată vilă din Georgetown, care găzduise atâtea petreceri cu elita Washington-ului, devenise acum un mausoleu. Wilson refuza să o vândă, simţind că acesta ar fi un nou act de trădare faţă de soţia sa şi de amintirea minunatei doamne care fusese

[5] Echivalentul Ministrului Apărării (n.r.).

înainte ca această boală perfidă să îi răpească identitatea. Wilson ştia că îşi mai pierduse din concentrare, dar solicitările slujbei sale îl ţineau ocupat şi îi mai distrăgeau gândurile de la nenorocirea pe care soarta o aruncase asupra sa.

Când auzi soneria, simţi cum starea i se mai îmblânzeşte. Avea treburi importante de gestionat. Wilson se ridică de la birou, traversă foaierul din marmură şi deschise uşa de la intrare a vilei cu cinci etaje. Îşi întâmpină entuziasmat oaspetele:

— Paul, mulţumesc că ai venit aşa din scurt.

Paul Cooke, Director Adjunct al CIA, îi întoarse zâmbetul şi îi strânse mâna.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Secretar de Stat. Întotdeauna mă bucur să am o scuză pentru a petrece puţin timp în Georgetown într-o după-amiază de toamnă.

— Ştiu la ce te referi. Şi spune-mi Franklin când nu suntem la serviciu, zise Wilson în timp ce închise uşa şi îşi conduse musafirul de-a lungul coridorului. Şi apropo, să ştii că de aceea am cumpărat casa aceasta. Suburbiile nu sunt pentru mine. Prea multă linişte.

Deschise o uşă şi arătă spre nişte trepte care coborau.

— Îţi place să joci biliard?

Cooke ridică din umeri.

— Cărui absolvent de Harvard nu îi place?

Wilson îl bătu pe spate.

— Aşa te vreau. Eşti din promoţia ’65, corect?

— Da.

De îndată ce coborâră scările, Wilson porni muzica şi apăsă câteva întrerupătoare din spatele barului. Focul ardea deja în şemineu, iar la televizor era un meci de fotbal din campionatul universitar. Wilson nu se deranjă să îşi întrebe oaspetele ce ar vrea să bea. Luă două pahare de whisky, puse trei cuburi de gheaţă în fiecare, apoi le umplu pe jumătate cu scotch single malt. Îi întinse unul dintre pahare lui Cooke şi spuse:

— Sper că nu te deranjează că stăm aici, jos, dar am anumite dispozitive instalate în această cameră, care ne uşurează discuţiile de o natură delicată.

Lucrând la CIA, Cooke înţelegea foarte bine. Se întrebă ce furnizor folosise Wilson şi când fusese instalat echipamentul. Dispozitivele de ascultare şi contraspionaj erau într-o continuă schimbare.

Wilson ridică paharul.

— Pentru Harvard. Cea mai bună instituţie din ţară.

Cooke zâmbi.

— Pentru Harvard.

În timp ce aranjă bilele, Wilson continuă să vorbească despre lucruri mărunte, la fel şi pe parcursul primului joc. După ce îl zdrobi pe Cooke, Secretarul de Stat sparse bilele pentru al doilea joc şi mută discuţia într-o direcţie mai serioasă.

— Paul, îmi permiţi să te întreb ceva?

— Sigur.

— Este o chestiune serioasă… ca de la un absolvent de Harvard la altul.

Wilson îl privi pentru o clipă peste masa de biliard, permiţându-i lui Cooke să îi proceseze pe deplin cuvintele. Insinuarea era clară: amândoi suntem gentlemani, nu ne minţim unul pe celălalt.

Cooke îşi înclină respectuos capul, semnalând că a înţeles.

— Ai încredere în Thomas Stansfield?

Paul tocmai lua o gură de scotch, ceea ce era un lucru bun, pentru că îl ajută să îşi ascundă rânjetul. Adoptă imediat expresia serioasă pentru afaceri şi spuse:

— O întrebare interesantă.

Wilson ştia că trebuie să înainteze precaut, astfel că spuse:

— Ascultă, îl cunosc pe Thomas de 30 de ani. În timpul Războiului Rece nu îl întrecea nimeni, dar Războiul Rece s-a terminat şi mă tem că el nu mai reuşeşte să ţină pasul.

Cooke înţelesese de la bun început că există un motiv serios pentru care Secretarul de Stat voia să îl vadă, dar nu se aşteptase ca subiectul să fie Thomas Stansfield. Încuviinţă evaziv din cap.

— Ai încredere în el? repetă Wilson.

Cooke îşi permise să râdă deschis.

— Dacă l-aţi cunoaşte aşa cum spuneţi, nu v-aţi deranja să puneţi această întrebare. Thomas Stansfield s-a născut să fie spion şi este cel mai secretos om pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Wilson îndreptă paharul spre Cooke şi ridică degetul arătător.

— Exact cum spuneam.

Precaut, Cooke adăugă:

— Merge mână în mână cu fişa postului.

— Până la un punct, dar nu este liderul suprem. Încă mai trebuie să răspundă în faţa anumitor oameni.

Wilson îi studie chipul bărbatului mai tânăr, căutând un semn că i-ar putea fi aliat. Până acum nu găsise nimic.

— Niciodată nu s-a priceput prea mult să gestioneze omisiunile şi mă tem că acum lucrurile s-au agravat, cu postul de director liber.

Directorul anterior demisionase în mod neașteptat cu o lună în urmă, din motive de sănătate, iar Președintele încă nu numise un înlocuitor. Între timp, Cooke conducea agenția.

— Uneori tinde să devină prea posesiv și nu îi pică prea bine când cineva își bagă nasul în treburile sale.

Acum parcă ajungem undeva, își spuse Wilson în sinea lui. Reumplu paharele și continuă să mențină conversația în direcția potrivită pentru obiectivele lui. Mai spunea în treacăt câte ceva despre Stansfield, apoi trecea la bârfe din D.C. sau la vreo poveste amuzantă despre el însuși sau despre cum Președintele îi făcea farse bietului Vicepreședinte. Dar se tot întorcea la subiectul Stansfield. La al cincilea joc de biliard și al treilea pahar cu scotch, Wilson văzu deschiderea pe care o aștepta.

— Paul, trebuie să îți mărturisesc ceva.

Cooke se sprijini de tac, înțelegând că vor ajunge în sfârșit la miezul problemei.

— În regulă.

— Ești pe lista scurtă a Președintelui pentru postul de director.

Vestea îl luă prin surprindere pe Cooke. Sursa lui îi spusese că Președintele e hotărât să numească pe cineva care nu fusese pătat de Agenție.

— Serios?

— Da… și vrei să știi cum ai ajuns pe acea listă?

Cooke încuviință din cap.

— Eu te-am pus acolo. I-am spus Președintelui că ești un om în care putem avea încredere că va face treaba.

— Mulțumesc, domnule.

Cooke rămase cu garda sus. Abia dacă îl cunoștea pe Wilson. Dacă acesta îl recomanda Președintelui pentru postul de director la Langley, atunci sigur voia ceva în schimb.

— Știi cine mai este pe lista aceea scurtă?

— Am auzit câteva nume, răspunse sincer Cooke. Moara de bârfe din D.C. cerne câteva posibilități noi în fiecare săptămână.

— Thomas Stansfield este pe acea listă, spuse Wilson, dând din cap. Un grup de senatori foarte influenți fac presiuni în favoarea lui. Presiuni mari.

Cooke dădu aprobator din cap. Stansfield avea relații pretutindeni și, în plus, știa toate secretele și unde erau îngropate. Cooke nu ar fi recunoscut niciodată, dar întotdeauna se gândise la Directorul Adjunct de Operațiuni ca la un potențial adversar, o persoană care nu trebuie subestimată.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Langley să fie condusă de un cowboy de pe vremea Războiului Rece, spuse Wilson însuflețindu-se. De

aceea eu te susţin pe tine. Cunoşti locul, ai avansat până aici pe merit şi deja ai obţinut respectul agenţilor din linia întâi. Tot ce trebuie să ştiu este dacă îl poţi dirija pe Stansfield.

Cu siguranţă, Cooke ştia locul. Lucra în CIA de aproape 30 de ani. Se ocupase de partea administrativă a lucrurilor şi ştia cum să conducă o companie cu mână de fier. Cât despre respectul agenţilor din linia întâi, era cam exagerat spus, dar în mod sigur avea respectul majorităţii angajaţilor care lucrau în afara campusului din Langley. Cât despre dirijarea lui Thomas Stansfield, aceasta era o întrebare complicată. Cooke nu era sigur că cineva, oricine, l-ar putea struni pe omul acela. Avea contacte puternice, iar abilitatea de a anticipa mişcările adversarilor îl transformase într-un inamic formidabil. Ruşii chiar îl respectau, ceea ce spunea foarte multe despre el. Stansfield vedea deschideri şi oportunităţi acolo unde alţii vedeau haos, pericol şi probleme cu care nu merită să îţi baţi capul. Dar şi Cooke avea câteva surprize în mânecă.

Luă o gură de scotch şi decise să rişte tot.

— Pot să îl dirijez pe Thomas. Nu va fi uşor, dar pot să o fac.

— Să îl dirijezi şi să îl struneşti sunt două lucruri diferite. Am nevoie să îl ţii în frâu. Am nevoie să îmi promiţi că va respecta regulile. L-am avertizat pe Preşedinte de ceva vreme că Stansfield este o bombă cu ceas. Mai devreme sau mai târziu, una dintre micile lui operaţiuni ne va exploda în faţă, iar el îl va face de râs pe Preşedinte. Noi vom sfârşi prin audieri ale comisiei, care pot dura ani întregi. E destul de greu să fii ales Preşedinte, dar e al dracului de greu să fii reales, mai ales dacă eşti bântuit de un scandal.

Cooke încuviinţă din cap. Văzuse asta de multe ori înainte.

— Înţeleg.

— Deci putem conta pe tine?

Cooke nu era convins, dar avea să găsească el o soluţie.

— Puteţi conta pe mine.

— Bun, spuse Wilson, ridicând paharul şi ciocnindu-l de al lui Cooke. Îi voi spune Preşedintelui că eşti omul nostru.

Cooke luă o gură de scotch şi se gândi în sinea lui: *Şi uite aşa, sunt viitorul director al CIA.* Fusese visul lui de-o viaţă.

— Dar mai întâi vrem să investighezi ceva, continuă Wilson.

Cooke încă nu îşi coborâse paharul de la gură când gândi: *Acum vine şmecheria.*

— Rahatul ăsta care a avut loc la Paris noaptea trecută.

— Da, spuse Cooke, mascându-şi surprinderea faţă de noua direcţie a discuţiei.

— Președintele este nervos. A vorbit direct cu premierul israelian în această dimineață, iar acesta neagă orice implicare.

— Ca întotdeauna. Așa merg lucrurile.

— Da… mă rog, de data aceasta este diferit. Există anumite lucruri despre care nu pot vorbi, dar crede-mă când îți spun că Președintele bănuiește că Mossadul nu a avut nicio legătură cu situația asta.

Chipul lui Cooke nu trădă nicio emoție.

— Aș vrea să îți spun mai multe, dar nu pot. Pur și simplu, va trebui să ai încredere în mine în acest caz. Poți face asta?

Cooke nu era convins, dar era curios să vadă încotro va merge discuția.

— Am încredere în tine, Franklin.

— Bun.

Wilson își luă tacul și îl sprijini de perete, apoi continuă, hotărând să îi spună pe șleau ce avea de zis:

— Uite unde vor deveni lucrurile puțin mai riscante. Cred că Thomas Stansfield este implicat.

— Există vreo dovadă?

— Nimic concret. Doar câteva lucruri pe care le-am prins din zbor. Ideea este că încalcă regulile Congresului de ani întregi, iar acum chiar cred că a dat de belea.

— Thomas Stansfield nu trebuie subestimat. Dacă vrei să îl țin sub control, va trebui să îmi dai mai multe informații.

— Îți voi da, dar mai întâi am nevoie să faci ceva, spuse Wilson, evitând cerința lui Cooke. Ți-l mai amintești pe ticălosul de Stan Hurley?

Sigur că Paul și-l amintea, dar rămase indiferent.

— Am auzit de el.

— Mă gândeam eu. Se presupune că nemernicul s-a retras, dar tipii ca Hurley nu se retrag niciodată. Se tot amestecă din umbră până în ultima clipă.

Fără să reacționeze în vreun fel, Cooke spuse:

— Avem o mulțime de agenți retrași. Nu toți rămân la fel de activi precum domnul Hurley.

— Deci ești la curent cu isprăvile lui?

— Am auzit zvonuri, dar doar asta sunt: zvonuri.

— Ei bine, spuse Wilson, încuviințând ferm din cap, poți să crezi cel puțin jumătate dintre ele. Tipul este un schizofrenic paranoic și un sadic.

— Era foarte eficient pe vremuri. Cel puțin așa se spune.

— Cuvintele-cheie fiind „pe vremuri”. Acum este o lume nouă. Gata cu Checkpoint Charlie[6] și spionaj à la Berlin, când aveam nevoie de propriul nostru om lipsit de scrupule care să îl înfrunte pe omul lipsit de scrupule al rușilor. Lumea se schimbă, Paul. Sateliții și informațiile dărâmă ziduri. Azi avem nevoie de inteligență și diplomație. Inima și mintea sunt cheia. Președintele are nevoie de cineva în care să se poată încrede la Langley. De cineva care nu doar să îl țină în frâu pe Stansfield, ci să se și asigure că huliganii ca Stan Hurley sunt cu adevărat retrași din activitate. Poți să faci asta pentru noi?

Cooke savura provocările.

— Sunt omul vostru, răspunse el încrezător.

— Bun, zise Wilson și îl bătu pe spate. Află ce naiba s-a întâmplat la Paris noaptea trecută și nu scoate un cuvânt despre asta. Îmi raportezi doar mie. Nu vrem ca CIA-ul să își spele rufele murdare în public și să îl facă de rușine pe Președinte.

— Fără FBI? întrebă Cooke, prefăcându-se surprins.

— Dacă am putea evita implicarea lor, ar fi grozav. Dacă va trebui să îi includem și pe ei, Președintele va fi cel care va lua această decizie.

Doar nu avea să îi spună că inventează toate aceste lucruri din mers. O parte din slujba lui Wilson presupunea să îl țină departe de scandal pe Președinte, și tocmai asta făcea.

— Concentrează-te pe Stansfield și Hurley. Află ce au pus la cale. Raportează-mi mie și ne vom ocupa de ei. Apoi te vei bucura de una dintre cele mai rapide ascensiuni la care a fost vreodată martor acest oraș.

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Cooke. Nu era doar rezultatul încrederii pe care o simțea sau al gândului de a ocupa biroul cel mare de la etajul șapte al sediului central CIA. Era și consecința faptului că, de-a lungul anilor, Cooke își construise un dosar destul de stufos despre Stansfield și vechiul lui prieten, Stan Hurley.

[6] Punct de frontieră pe strada Friedrichstraße, creat după ridicarea zidului Berlinului, devenit simbol al Războiului Rece și al confruntării dintre SUA și URSS. (n.t.).

CAPITOLUL 10

Paris, Franța

Paul Fournier ridică privirea spre impunătoarea Bazilică Sacré-Coeur de pe colină – o uimitoare îmbinare arhitecturală a stilurilor roman și bizantin. Biserica era de o frumusețe pură, care, fără îndoială, nu avea să fie apreciată la adevărata valoare de oamenii cu care urma să se întâlnească. Fournier trase lacom din țigară, apoi o aruncă. Chiar și la această oră târzie, turiștii mișunau prin preajma bisericii asemenea furnicilor. Era însoțit de doi dintre oamenii săi. Unul o luase înainte pentru a se asigura că nu pândea nimeni în umbre, iar celălalt îl urma la douăzeci de pași în spate.

Fusese o zi lungă, iar Fournier voia răspunsuri, cu toate că avea o idee destul de clară despre ce anume mersese prost. Ajunse la intrarea în biserică, dar apoi porni pe lângă clădire, de-a lungul unui trotuar. Mulțimea de turiști se rări treptat. Omul lui îi dădu semnalul că drumul este liber, iar Fournier începu să urce câteva trepte, pe sub o arcadă din piatră, și bătu de trei ori la o ușă. Ușa se deschise după un moment, dezvăluind un preot bătrân, adus de umeri și cu ochi înceţoșaţi. Îi oferi un zâmbet cunoscător agentului secret, dar nu scoase niciun cuvânt. Îi făcu semn să intre cu o mână gârbovită, apoi închise și încuie ușa în urma lor.

— Mulţumesc, monsenior, spuse blând Fournier. Cum vă simțiți?

— Viața a fost bună cu mine, tinere Paul, răspunse preotul cu voce stinsă, dar mă tem că zilele mele pe pământ se apropie de sfârșit.

Fournier auzea aceeași replică de cinci ani. Nu cunoștea exact vârsta lui de Fleury, dar preotul părea să aibă cel puțin 90 de ani. Monseniorul era o legendă în comunitatea serviciilor secrete. Când naziștii ocupaseră Parisul în 1940, de Fleury era preot la Biserica Domului, din sectorul Invalides, lângă Turnul Eiffel. Lăcașul fusese punctul central al unui gest măreț al lui Ludovic al XIV-lea, fondat în 1670 pentru a-i onora pe veteranii răniți și fără adăpost și, desigur, pe el însuși, supranumit Regele Soare. În anii care au urmat, zona din preajma bisericii a devenit un centru administrativ pentru armata franceză, dar renumele și l-a căpătat în principal în 1840, când a devenit locul de veci al Împăratului Napoleon. Însuși Hitler vizitase biserica și adusese un omagiu la mormântul omului și strategului militar pe care îl admira atât de mult. În timpul ocupației, în clădirile din jur fuseseră instalate trupele germane. Mulți dintre soldați erau catolici, iar de Fleury

fusese norocos că vorbea fluent germană. Nemţii se aliniau săptămânal la confesionalul lui, divulgându-i fragmente de informaţii, dar acesta fusese doar începutul. De Fleury se infiltrase în compania ofiţerilor germani cu grad înalt, care acum conduceau practic Franţa. Se dăduse drept un catolic înverşunat împotriva evreilor, care jurase credinţă doar lui Dumnezeu şi Papei. Dumnezeu nu îi vorbise, dar papa îi spusese clar că Biserica e neutră în acest război. Câştigând încrederea nemţilor, de Fleury transmisese informaţii cruciale rezistenţei franceze, iar după terminarea războiului, Generalul Charles de Gaulle îi acordase în privat medalia Legiunii de Onoare.

Fournier îi fusese prezentat preotului în urmă cu câţiva ani, de către vechiul lui şef, care îl asigurase că Părintele de Fleury e un om de încredere în chestiunile de securitate ale Republicii.

Puse blând mâna pe umărul preotului şi spuse:

— Dar ce viaţă grozavă a fost.

De Fleury îl privi pieziş. Un rânjet vag îi apăru pe buze, iar preotul îşi spuse în sinea sa: *De-ar şti tânărul acesta.*

— Oaspeţii tăi sunt aici.

— Au ajuns devreme, răspunse Fournier, incapabil să îşi ascundă surprinderea din glas.

El însuşi ajunsese cu jumătate de oră mai devreme.

— Şi sunt foarte agitaţi.

De Fleury îşi ţinu privirea plecată pe podeaua tocită din piatră. Târâindu-şi picioarele prin umbre, adăugă:

— Şi nu sunt cei mai manieraţi oameni, apropo.

Fournier se înfurie, dar nu ascunse acest lucru. Bătrânul preot era prea orb ca să îi observe furia, şi chiar dacă observa, nu era niciun pericol în asta. De Fleury nu mai avea prea mult timp la dispoziţie pe lumea aceasta, iar contactele pe care le avusese la DGSE erau toate oale şi ulcele. Oftă pentru a se mai elibera de tensiunea care se tot aduna în aşteptarea acestei întâlniri. Idioţii ăştia îi puneau răbdarea şi determinarea la încercare.

— Îmi pare rău pentru comportamentul lor, spuse Fournier. Le voi atrage atenţia.

Bătrânul preot se opri în capul unor trepte şi îşi coborî privirea spre lumina slabă din cripta de dedesubt.

— Te rog să mă scuzi, dar nu mă mai ţin picioarele să cobor. Şi oricum îmi voi muta domiciliul permanent acolo în curând.

Fournier râse uşor la gluma bătrânului.

— Înţeleg, monsenior.

Îi împinse un plic în mână şi spuse:

— Serviciul dumitale în slujba Republicii este admirat de mulţi.

— Cu toţii ne facem datoria.

De Fleury luă banii şi îi strecură într-un fald al veşmintelor sale. Avea să îi numere mai târziu, când va fi singur în camera lui din parohie.

Fournier începu să coboare scările. Aerul deveni greoi şi rânced, din pricina unui amestec de tămâie şi cadavre descompuse. Când ajunse în criptă, scană încăperea cu tavan boltit şi cu alcovurile sale, presărate din şase în şase metri. Înaintă hotărât, ignorând diverse persoane faimoase înmormântate în subsolul acestei renumite bazilici. La capătul culoarului intră într-o capelă mică, privată, şi simţi prezenţa bărbaţilor în stânga. Adoptă o expresie calmă şi se apropie de ei. Când ajunse la cinci paşi distanţă, observă pansamentul de pe faţa lui Samir Fadi.

— De ce ne forţezi să ne întâlnim într-un asemenea loc?

— Care mai este problema acum, Samir?

Fournier îl cunoştea pe degeneratul ăsta de mai puţin de o lună şi deja era sătul de atitudinea lui tăioasă.

— Este o nenorocită de biserică catolică, izbucni Samir. Un altar construit pentru a-i onora pe revoluţionarii care i-au ucis pe strămoşii mei.

— De fapt, se auzi o voce din capătul opus al capelei, această frumoasă biserică este un tribut adus victoriei Franţei în războiul franco-german din 1870. Ar trebui să mai citeşti istorie, Samir. Coranul te face o persoană foarte îngustă la minte.

Fournier răsuflă uşurat. Era Max Vega, sau cel puţin acesta era unul dintre numele lui. Paul mai ştia două dintre ele. Spre deosebire de ceilalţi doi bărbaţi prezenţi, Max era un om inteligent şi civilizat.

— Nu îmi pasă când a fost construită, mormăi Samir. Este o ofensă la adresa religiei mele.

— Lucrul important, spuse Max calm, e că acesta este un loc sigur pentru întâlnirile noastre.

— Este un loc convenabil pentru el, spuse Samir, arătându-l cu degetul pe francez. Duhneşte a moarte.

Max începu să se plimbe cu paşi calmi.

— Samir, trebuie să îi arăţi puţin respect prietenului nostru şi, în caz că ai uitat, creştinismul precedă religia noastră cu vreo 600 de ani.

Samir începu să se vaite, dar Max îl reduse la tăcere mişcând un singur deget.

— Nu l-am auzit niciodată pe Paul să se plângă când tu i-ai cerut să vă vedeţi într-unul dintre lăcaşurile noastre de cult.

— Asta este diferit. Noi nu ne umplem moscheile cu cadavre, spuse Samir, apoi scuipă pe podea.

Fournier nu era un catolic fanatic, dar nici măcar el nu putea suporta această lipsă de respect. Se întoarse către Max şi spuse:

— Eu îi ofer protecţie şi el aşa mă răsplăteşte.

— Are dreptate, spuse Max dezamăgit. Este posibil, Samir, să fii furios pe tine însuţi pentru propriile tale eşecuri?

Comentariul duru.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Samir, ochii devenindu-i sălbatici de furie.

— Aş spune că este destul de evident, zise Fournier, încrucişându-şi braţele la piept şi lăsându-şi toată greutatea pe un picior.

— Nu ai fost acolo noaptea trecută, aşa că ai grijă ce concluzii tragi.

— Concluzii? Ce concluzie ar trebui să trag din nouă crime în centrul Parisului? Ai venit aici să ucizi un om, ai dat greş, iar eu trebuie să mă ocup acum de nouă cadavre.

Samir păşi furios înainte.

— Îţi mai spun o singură dată. Nu ai fost acolo, aşa că ar trebui să ai grijă ce ton foloseşti cu mine.

Fournier râse.

— Folosesc ce ton vreau, rahatule. Eşti aici datorită generozităţii mele. Ţi l-am servit pe asasinul ăsta pe o tavă de argint, iar tu ai dat-o în bară atât de tare, încât am petrecut toată ziua încercând să îţi curăţ mizeria.

— Mizeria mea? urlă Samir. Cred că mi-ai tras ţeapă! Cred că joci pe ambele fronturi. Profiţi de ei şi de noi cu aceleaşi informaţii.

— Vorbeşte mai încet, idiotule, spuse Fournier cu dinţii încleştaţi.

— De ce… ţi-e frică să nu mă audă morţii?

— Nu… mi-e că unul dintre preoţi o să coboare aici ca să investigheze ce caută un terorist cu gura mare în subsolul preasfintei lor biserici.

Înainte ca Samir să răspundă, Max făcu un pas în faţă şi le făcu semn oamenilor lui să se calmeze. Apoi spuse pe un ton raţional:

— Samir, spune-i prietenului nostru ce a mers prost aseară.

— Îţi spun eu ce a mers prost aseară, zise Samir, schimbându-şi agitat greutatea de pe un picior pe celălalt. Ni s-a întins o capcană. Asasinul ne aştepta. Când am intrat în cameră, el stătea ascuns şi mi-a împuşcat oamenii înainte ca ei să aibă vreo şansă să tragă.

Fournier dădu din cap, necrezând o iotă.

— Eşti un mincinos, Samir.

— Cum îndrăzneşti? mârâi Samir.

— Am fost acolo în dimineaţa asta. Erau urme de gloanţe peste tot. Tuburi goale de cartuşe împrăştiate pe podea şi am văzut cel puţin trei

încărcătoare goale lângă oamenii tăi. Echipa ta nu a fost prinsă în ambuscadă… a fost învinsă.

— Am fost atacaţi, spuse Samir, ochii arzându-i de furie. Uită-te la faţa mea. Abia am reuşit să scap. Am aşchii în obraz. Aproape am fost orbit.

— Da… ei bine, tu eşti într-o stare mult mai bună decât oamenii tăi, aşa că ar trebui să te consideri norocos.

Cel de-al treilea bărbat vorbi, în sfârşit. Rafique Aziz îl privi pe Fournier şi întrebă:

— De unde ştia că venim?

Acesta îl neliniştea pe Fournier. Samir era un fanatic orbit de propria furie, dar Aziz era mai complicat. Şi el era furios, dar era mai calculat. Paul mai stătuse în preajma unor criminali înainte, iar Aziz avea aceeaşi privire rece ca ei.

— Cine spune că ştia că veniţi?

— Samir.

— Samir, spuse Fournier, râzând.

— Da. Iar eu îl cred pe fratele meu.

Paul făcu un pas înapoi şi îl privi pe Max.

— Eu ştiu un lucru. Lui Samir i s-a oferit o ocazie preţioasă noaptea trecută, iar el a irosit-o. Iar după ce a irosit-o, a reuşit să ucidă trei civili nevinovaţi în drum spre ieşirea din hotel, şi acum vrea să îmi pună mie totul în cârcă.

Apoi, întorcându-şi privirea spre Samir, adăugă:

— Nu eu sunt cel care ar trebui să dea explicaţii. De fapt, ai noroc că nu pun să fii aruncat în Mediterană.

Samir îşi scoase pistolul şi îl îndreptă direct spre faţa lui Fournier.

— Cum îndrăzneşti!

Aziz scoase un cuţit de la brâu.

— Poate că noi ar trebui să îţi luăm gâtul şi scăpăm de-un trădător.

— Puneţi jucăriile deoparte, domnilor, le ordonă Max.

Samir o făcu, dar Aziz îşi ţinu cuţitul la vedere, dovedind că nu era tocmai dispus să se supună. Fixându-l pe Fournier cu o privire ameninţătoare, spuse:

— Poate ar trebui să vă deturnăm din nou avioanele şi trenurile. Poate că fraţii noştri musulmani din Libia vor începe să îşi distribuie petrolul unui aliat care ne apreciază prietenia.

— Şi poate că eu ar trebui să îl găsesc pe cont propriu pe asasinul ăsta şi să îi dau toate informaţiile pe care le deţin despre organizaţia voastră. Să îi dau toate fotografiile drăguţe pe care le avem cu voi şi diversele voastre

identităţi. Sunt sigur că ar fi recunoscător şi, având în vedere întâmplarea de noaptea trecută, probabil că v-ar trece în capul listei lui.

— Şi poate că ar trebui să îi avertizăm pe superiorii tăi cu privire la jocul dublu pe care îl faci, ripostă Samir.

— Samir, nu eşti foarte deştept. Superiorii mei ştiu totul despre această relaţie.

— Ştiu şi despre banii pe care ţi i-am dat? întrebă Aziz.

— Habar nu am despre ce vorbeşti, răspunse Fournier cu un rânjet viclean.

Max îşi drese glasul.

— Destul cu prostiile astea. Ce-a fost a fost. Noaptea trecută a fost un eşec. Acum trebuie să hotărâm care va fi următoarea mişcare.

— Următoarea mişcare? întrebă Fournier.

— Cum îl găsim pe tipul ăsta?

— Noi nu facem nimic. Voi doi veţi pleca din Franţa, cât mai rapid posibil, spuse Fournier, arătând spre Aziz şi Samir. Va trebui să găsiţi o altă cale de a-l prinde în capcană.

— De ce trebuie să plece ei? întrebă Max.

— Pentru că avem nouă cadavre… întâmplarea face ca unul dintre ele să fie al unui important diplomat. Toate forţele noastre de ordine şi toţi agenţii importanţi vor fi puşi la bătaie în cazul ăsta, iar presa îl va lua la bani mărunţi.

— Dar, spuse Max, reportajele de ştiri spun că a fost fapta unui singur asasin.

— Poţi să îmi mulţumeşti mie pentru asta, dar, din păcate, povestea n-o să ţină prea mult.

— De ce?

— Pentru că anchetatoarea cazului este foarte bună la ceea ce face, iar la un moment dat în următoarele 48 de ore, va primi expertiza balistică asupra victimelor şi lucrurile nu se vor potrivi. Deja a observat câteva neconcordanţe.

— Cum ar fi? întrebă Max.

— Cei patru oameni ai tăi ucişi au fost răpuşi cu unul sau două gloanţe bine plasate. Tarek, prostituata, oaspeţii şi angajatul au avut piepturile ciuruite şi au fost terminaţi cu gloanţe multiple în cap.

Fournier ridică din umeri şi continuă:

— Eu am îndepărtat anumite lucruri de la scena crimei pentru a-i încetini, dar credeţi-mă, este doar o chestiune de timp până când anchetatorul-şef îşi va da seama că doi oameni au scăpat din acel schimb de focuri.

— Cum? întrebă sceptic Samir.

— Pentru că asasinul este profesionist, nu ca voi. El trage în ţintă cu foarte puţine gloanţe, în timp ce tu şi oamenii tăi trageţi în orice, mai puţin în ceea ce vreţi să nimeriţi. Ea va găsi glonţul din capul lui Tarek, care se va potrivi cu cele care ţi-au ucis oamenii. Apoi o să scoată o mulţime de gloanţe din pereţi, care se vor potrivi cu cele care i-au ucis pe cei doi oaspeţi şi pe angajatul de pe alee. Apoi va găsi echipamentul de supraveghere pe care l-am instalat noi şi va începe să îşi bage nasul în locuri unde eu nu vreau să şi-l bage.

— Cui îi pasă? spuse Samir nonşalant. O s-o ucidem.

Fournier era sătul să îi mai explice cazul acestui idiot. Se întoarse spre Max şi spuse:

— Dacă doar mai sugerează vreodată lucrul ăsta, pun să fie ucis.

— Înţeleg. Întorcându-se spre Samir, Max spuse: Nu mai deschide gura, altfel te omor cu mâna mea.

— Noaptea trecută a fost un masacru, spuse Fournier. Libia va dezlănţui iadul, OPEC[7]-ul este furios, iar guvernul francez este turbat pentru că un alt guvern ar putea fi în spatele acestei băi de sânge. Mulţi oameni vor dori brusc să afle cine este acest asasin şi pentru cine lucrează.

— Deci ei vor face toată munca în locul nostru.

— Aşa sper. Tipul acesta s-a dovedit a fi foarte evaziv, dar până în acest moment, foarte puţini oameni ştiau măcar că există.

— Acum toată lumea îl va căuta.

— Exact.

— Şi anchetatoarea asta? Te temi că va intra peste planurile noastre?

Fournier îşi petrecuse o mare parte din zi îngrijorându-se în această privinţă, dar nu avea de gând să le spună acest lucru proştilor ăstora, nu după ce sugeraseră să o ucidă.

— Mă voi asigura că atenţia ei este îndreptată asupra serviciilor secrete străine. Pentru moment, avem nevoie ca presa să continue să relateze că există un singur autor al crimelor.

— De ce? întrebă Aziz.

Max înţelese într-un final perspectiva lui Fournier.

— Asasinul a devenit un factor de risc, spuse el.

— Corect… Până acum a fost o fantomă. Şi-a ucis doar ţintele şi câţiva bodyguarzi. Noaptea trecută a fost un dezastru. Oricine ar fi în spatele lui, sigur nu va fi mulţumit că a fost atât de neglijent în acest caz.

— Crezi că cei pentru care lucrează vor scăpa de el? întrebă Max.

— Vom vedea.

---

[7] Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol (n.t.).

Fournier se gândi la ce ar face el însuşi în aceleaşi circumstanţe. Dacă unul dintre oamenii săi ar fi produs o asemenea debandadă, fără îndoială că ar lua în calcul această variantă. Avea nevoie de mai multe informaţii. Două posibilităţi îi apărură în minte.

— Pentru moment, trebuie să stăm deoparte şi să vedem cine apare.

— Cine apare? întrebă Max, neînţelegând.

— Evenimentele de asemenea amploare atrag atenţia diverselor servicii secrete. Britanicii au sunat deja, fără îndoială că Libia şi-a trimis deja câţiva oameni aici, iar Israelul şi americanii şi-au oferit ajutorul. Va fi interesant de văzut cine apare în următoarele zile. Am întărit măsurile de supraveghere în aeroporturi şi ambasade. Vom vedea cine va veni să adulmece şi, cu puţin noroc, ne-ar putea îndruma în direcţia corectă.

Max se gândi pentru o clipă la explicaţia lui, apoi încuviinţă din cap.

— Are sens.

Din punctul de vedere al lui Fournier, aceasta era unica lor opţiune. Nu îşi permitea să atragă mai multă atenţia asupra sa. Fusese târât în toată treaba asta din cauza relaţiei pe care o avea cu Max. Spaniolul îi oferise un onorariu de şase cifre şi îi bătuse un apropo nu foarte subtil că ajutorul lui ar fi foarte important în încheierea unei înţelegeri conform căreia Hezbollahul şi organizaţiile înrudite vor sta departe de Franţa. În urmă cu şapte săptămâni, păruse un târg foarte simplu. Acum era un adevărat dezastru. Fournier ar fi trebuit să pună mai multe întrebări.

— Dacă vreţi să îl prindeţi pe asasin, spuse Paul, v-ar fi de folos să ştiţi că profilul lui Tarek se potriveşte cu al celorlalte victime ale lui. Există vreo legătură între toţi cei ucişi? Oare în timp ce lucra pentru Mukhabarat, Tarek a făcut ceva ce l-ar aduce în vizorul vreunei ţări?

Desigur că făcuse, dar Max trebuia să se gândească bine dacă poate împărtăşi această informaţie sau nu.

— Voi întreba.

Fournier îşi dădu seama că Max nu îi spune tot.

— Max, relaţia noastră a fost una de încredere reciprocă. Va trebui să fii sincer cu mine dacă vrei să te ajut. Dacă asta înseamnă să îmi spui că Tarek i-a tras pe sfoară pe ruşi sau a furat bani de la ei sau de la vreun alt stat, trebuie să îmi spui acum.

— Nu are nicio treabă cu ruşii.

— Eşti sigur?

— Da.

— Atunci cu cine? Sigur te gândeşti la cineva.

Max nu se deranjă să îi privească pe ceilalţi doi bărbaţi.

— Avem câteva idei.

— Atunci, te rog să mi le împărtăşeşti, altfel nu îl vei prinde niciodată pe tipul ăsta. După cum stau lucrurile acum, probabil că se bronzează pe vreo plajă la capătul opus al globului. După un asemenea eveniment, va sta ascuns pentru o lungă perioadă de timp, iar pistele noastre vor ajunge într-un impas. Dacă vrem să îl prindem, trebuie să ne mişcăm rapid.

Max nu îşi făcea iluzii că ar putea avea încredere în Fournier, dar argumentele francezului erau valide. Nu îi putea dezvălui toate informaţiile, dar i-ar putea oferi suficient cât să îl îndrume în direcţia cea bună.

— Voi aduna ce informaţii voi putea şi ţi le voi împărtăşi mâine-dimineaţă.

— Bun, spuse Fournier, dând să plece. Şi asigură-te că Samir pleacă din Franţa mâine, cu primul avion.

CAPITOLUL 11

Baltimore, Maryland

Decorul barului era de prost gust, cu temă nautică. Frânghii groase erau înfăşurate pe grinzi uscate din lemn, menite să arate ca pilonii unui debarcader. Plase de pescuit erau agăţate pe pereţi, împodobite cu stele de mare, raci, balize şi steaguri nautice. Un pirat împăiat, cu un cârlig pe post de mână şi o mustaţă plouată, întâmpina clienţii la intrare. Stan Hurley aruncă o privire fugară decorului. Câtă vreme barul avea bourbon şi ceva sărat de ronţăit, lui nu îi păsa. Lui Hurley îi plăcea să bea. O făcuse pe şase dintre cele şapte continente, îmbibându-se cu cele mai bune băuturi maronii pe care le puteai cumpăra cu bani, în cele mai elegante localuri din lume. Dar şi în cocioabe şi baruri improvizate în văgăuni din lumea a treia, unde dăduse pe gât bourbon american contrafăcut, care avea gust de diluant. Sigur, barul The Crab Shack din incinta Aeroportului International Baltimore-Washington era de prost gust, dar băutura era autentică, iar acesta era singurul lucru care conta pentru bătrânul ofiţer clandestin al CIA.

Toată situaţia asta cu Rapp îi dăduse o dispoziţie proastă – nu că ar fi fost renumit pentru personalitatea lui pozitivă, dar astăzi era neobişnuit de acru. Hurley era un ticălos morocănos şi era primul care recunoştea acest lucru. Dar dezastrul acesta de la Paris chiar îl scosese din sărite. Lichidul maroniu pe care îl agita în pahar îl ajuta să se concentreze în modul acela intens care îl conducea adesea spre o soluţie sau o ieşire dintr-un dezastru. Într-o oarecare măsură, Hurley se învinuia pe sine, dar doar pentru că nu îşi urlase avertizările mai tare şi mai des şi nu spărsese capete pe la Langley. Nici nu visa să pună vreodată mâna pe Kennedy. Ea era ca un membru al familiei pentru el şi, desigur, aceasta era o parte din problemă. Stan supravieţuise exploziei în care murise tatăl lui Irene şi trăise cu acea vină în fiecare zi de atunci. Ştia că Stansfield e în aceeaşi situaţie, dacă nu mai grav, iar asta înrăutăţea lucrurile. Nu era vorba că Irene nu avea talentele ei, ci că ei doi aveau o slăbiciune când venea vorba de ea. De aceea lui Hurley îi era atât de greu. Ăsta era dezastrul ei, iar el o dezamăgise. Stan ar fi trebuit să intervină şi să oprească totul în urmă cu câteva luni. Îşi bău bourbonul şi îşi aminti momentul când îl văzuse prima dată pe Rapp. Instinctul îi spusese tot ce trebuia să ştie. Nu îl plăcuse şi nu avusese încredere în el. Hurley făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-l da afară din program, dar Rapp se dovedise

a fi o nucă mai tare decât crezuse el. Micul rahat cu ochi îi păcălise, iar Kennedy era prea naivă ca să vadă acest lucru. Rapp se gândea doar la el însuşi. Era ca un tăvălug hotărât să ucidă toţi teroriştii pe care putea să pună mâna.

Un rânjet larg apăru pe chipul tăbăcit al lui Hurley. Măcar ţelul lui Rapp era demn de toată lauda. Stan îi recunoscuse acest merit, dar nu asta era problema. Şi el voia la fel de mult ca Mitch să îi ucidă pe toţi ticăloşii aceia, dar era mai complicat de atât. Aceasta era o afacere delicată, în care răbdarea e cea mai mare virtute. Da, îţi trebuie minte şi stomac de fier ca să ucizi şi să te murdăreşti pe mâini, dar ai nevoie şi de răbdarea unui vânător. Misiunile nu se numeau „clandestine" degeaba. Era important să nu ieşi în evidenţă şi să ţii în ceaţă cât mai mulţi oameni posibil. Rapp lăsase o dâră de cadavre în jurul Mediteranei şi atrăsese prea multă atenţie asupra activităţii lor. Hurley se certase cu el pe tema asta la Londra, în urmă cu doar câteva luni. Încercase din răsputeri să îl îmbete pe Mitch suficient cât să îl facă să îşi dea drumul la gură. Tot ce reuşise să scoată de la el era că lui Rapp nu îi păsa dacă teroriştii ştiu că e pe urmele lor. Asta şi voia: să doarmă cu un ochi deschis, să ştie că cineva vine după ei.

Hurley îşi ieşise din minţi. Dezlănţuise o tiradă asupra lui Rapp, care părea indiferent la tot ce îi spunea el. Când Stan îi ceruse un răspuns, Mitch îi explicase foarte calm impactul psihologic pe care plănuia să îl aibă asupra acestor indivizi şi că nu era suficient să îi ucidă, pur şi simplu. Voia ca teroriştii să fie terorizaţi de ideea că cineva e pe urmele lor. Voia ca ei să îşi petreacă zilele uitându-se peste umăr, verificând fiecare maşină cu care mergeau şi fiecare pat în care dormeau. Voia să îi înnebunească. Hurley ştia bine că şi el are ciudăţeniile lui, dar începea să se teamă că lui Rapp îi lipseşte o doagă. Apoi Rapp îi explicase motivul lui. Mii de oameni în toată lumea zăceau treji noaptea în pat, poate cu dureri agonizante, plângând pierderea celor dragi din pricina acestor laşi. Rapp voia ca nenorociţii să simtă o frică pură. Să fie singuri cu gândurile lor, nevoiţi să se confrunte cu ceea ce făcuseră, să îşi dea seama că propriile fapte le vor aduce moartea.

Hurley îşi aminti fiorul involuntar care îl străbătuse în noaptea aceea. Îşi aminti că îl privise pe Rapp în patul lui şi îşi spusese că e un om de temut. Iar Stan Hurley nu se temea de nimeni. Stând la bar acum şi sorbindu-şi bourbonul, se gândi la noaptea din Londra şi se întrebă de ce nu oprise totul atunci. Dacă ar fi mers să vorbească despre acest lucru cu Lewis, psihiatrul, sau cu Stansfield, ei l-ar fi chemat la sediu pe Rapp. Dar unei părţi din Hurley îi surâdea ideea de a-l asmuţi pe Mitch asupra nemernicilor ăstora. America devenise prea precaută – de prea multe ori întorsese şi celălalt obraz, după părerea lui. Avusese o senzaţie primitivă şi satisfăcătoare la gândul de a se

retrage şi a-l lăsa pe Rapp să îşi continue şirul de asasinate. Acum ştia că fusese o greşeală din partea lui – una groaznică. Această mică operaţiune care ar fi trebuit să fie discretă devenise publică într-o manieră foarte gravă şi era responsabilitatea lui să se asigure că mizeria e strânsă, înainte de a se înmulţi ca ciupercile după ploaie.

Privi lung băutura aurie, de parcă ar fi fost o flacără, şi îşi lăsă mintea să cutreiere pe un coridor întunecat şi să ia în calcul o opţiune la care nu îi plăcea să apeleze. Nu ar fi prima dată când ar trebui să îşi ucidă un frate, dar ceilalţi fuseseră trădători. Trei în total în toţi aceşti ani, iar Hurley nici măcar nu clipise când primise ordinul. Îşi amintea fiecare crimă în parte, ca şi cum ar fi fost ieri. Pe primii doi îi împuşcase în cap, iar pe cel de-al treilea aproape îl decapitase cu o baionetă lungă. Se întrebă dacă va trebui să îl ucidă pe Rapp. Chestiunea nu fusese discutată, dar în ceea ce îl privea pe Hurley, nici nu era nevoie. Rapp fie se aduna şi respecta ordinele, fie Stan nu va avea de ales.

Ştia că problema era latura rebelă a lui Mitch. Rahatul acela mic era incontrolabil şi foarte inteligent. O jucase pe degete pe Kennedy într-un mare fel. Acesta era dezastrul ei, dar Hurley ar fi trebuit să fie mai convingător. Era ca şi cum ei doi erau părinţii care se certau, iar Rapp copilul lor. Se certaseră în faţa lui, iar el sesizase ocazia şi învăţase să îi întoarcă unul împotriva celuilalt. Se folosise de acest lucru pentru a obţine ceea ce îşi dorea, iar acum Hurley era chemat să pună ordine în lucruri. Rapp era încrezut şi arogant, un butoi cu pulbere incontrolabil, dar marea întrebare era una singură: era el un trădător?

Lui Hurley îi fugeau gândurile în două direcţii în această privinţă. O parte din el spera ca Rapp să fie un trădător, dar cealaltă parte îşi dorea cu disperare să se îndepărteze de nebunia aceasta şi să lase apele să se calmeze. Tot ce prezisese el se adeverise la Paris, iar acum era responsabilitatea lui să repare lucrurile. De luni întregi îi avertizase pe Stansfield şi Kennedy că îi lăsau prea multă libertate de acţiune lui Rapp. Că mai devreme sau mai târziu avea să o dea în bară şi să provoace un incident major. Ei îi tot vorbeau despre rezultatele lui bune, de parcă scopul justifica oarecum mijloacele. Dar Hurley ştia că nu asta contează. Disciplina e de o importanţă capitală în această meserie, iar Rapp era oricum, dar nu disciplinat. Era un cowboy care avea obiceiul de a devia de la planul operativ de parcă ar fi fost ceva firesc.

Hurley luă o gură de bourbon şi trase aer în piept. Îşi dorea cu disperare o ţigară. Din păcate, în timp ce el îşi petrecuse ultimii 30 şi ceva de ani alergând în jurul lumii pentru a ucide ticăloşi, transformarea Americii într-o naţie de pămpălăi se intensificase. Acum, dacă voia să fumeze, trebuia să se

întoarcă în zona publică a aeroportului, într-o cameră din sticlă special amenajată, unde fumătorii erau expuși ca animalele la zoo. Hurley intrase în camera aceea o singură dată și fusese atât de enervat de privirile critice și superioare ale trecătorilor, încât jurase să nu mai calce vreodată pe acolo.

— Oi nenorocite, bâigui el. Habar n-au.

— Poftim? întrebă bărbatul din dreapta lui.

Stan nu avea dispoziția necesară, dar afișă un zâmbet.

— Îmi cer scuze, vorbeam cu mine însumi.

Își plecă din nou privirea în paharul cu bourbon și speră ca tipul să nu insiste. Trebuia să își strângă echipa și să se îmbarce în avion. Să snopească în bătaie un om de afaceri oarecare ar complica lucrurile. Din fericire, individul îl lăsă în pace, iar gândurile lui Hurley se întoarseră la țigări și la faptul că abia aștepta să ajungă în Franța. Puteai să spui ce vrei despre francezi, dar măcar te lăsau să fumezi.

O siluetă masivă se apropie și înșfacă scaunul liber din stânga lui Stan. Îl văzu pe Victor în oglinda barului. Acela nu era numele lui real, dar așa îi spuneau toți. Numele lui adevărat era Chet Bramble și, deși nu era foarte cizelat, era o persoană pe care Hurley se putea baza. Victor nu făcea nimic fără să ceară permisiunea, exact cum îi plăcea lui Stan. Dacă el și Victor ar fi fost în Franța, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Victor știa să respecte ordinele, iar Hurley era prea inteligent ca să nu vadă patru bodyguarzi. Pentru a mia oară de când auzise de dezastru, Hurley se întrebă cum de putuse Rapp să o dea în bară atât de rău.

— Steve și Todd sunt aici, spuse bărbatul masiv.

Hurley îl privi pe Victor. Înfățișarea lui era amenințătoare, ceea ce era un avantaj și un obstacol deopotrivă. Era util să ai bărbați masivi prin preajmă, în caz că aveai nevoie să facă ei munca grea sau dacă voiai să sperii pe cineva. Dar nu erau prea folositori pentru activitățile clandestine – atrăgeau prea mult atenția. Pe lângă statura lui impunătoare, Victor speria oamenii, emanând violență de la o poștă. Dar nu dimensiunea lui era anormală. Avea 1,95 m și cântărea puțin peste 113 kg. Capul lui mare, gâtul gros și umerii lați erau cele care îl scoteau în evidență. Pieptul masiv i se îngusta ușor către o talie relativ subțire și două picioare musculoase. Iar statura nu era singura lui problemă. Cea mai proeminentă trăsătură a sa era fruntea încruntată, care îi ascundea uneori ochii negri, reci. Mulți oameni nu îl plăceau pe Victor. Fusese dat afară din armată pentru că lovise cu pumnul un ofițer. Hurley fusese și el în armată și înțelegea pe oricine considera că aceasta era puțin cam prea monolitică. Văzuse și el câțiva ofițeri care ar fi meritat scatoalce zdravene, așa că îi era ușor să treacă cu vederea greșelile lui Victor.

În plus, lui Hurley îi plăcea să aibă un rottweiler fioros prin preajmă, care să îi țină pe oameni agitați și neliniștiți. Ridică paharul și îl legănă spre barman. Un bărbat subțirel, purtând o cămașă de pirat cu volane, veni grăbit spre el. Hurley comandă încă un bourbon pentru el și o bere pentru Victor. Acesta era un alt lucru care îi plăcea la Victor – ținea la băutură. Nu era unul dintre fătălăii ăia încordați de la academia militară, care trebuia să facă totul ca la carte, nici vreun agent federal bățos. Aceasta nu era o afacere unde lucrurile erau făcute ca la carte. Slujba lor era să încalce legile în stânga și în dreapta și să nu fie prinși.

— Urăsc să călătoresc fără pistol.

Hurley se întoarse spre Victor. Era evident că bărbatul e agitat.

— Calmează-te, mârâi el. De ce dracu' crezi că petrec atât de mult timp învățându-vă, idioților, să vă folosiți mâinile? Un tip puternic nu are nevoie de pistol, spuse Stan din colțul gurii.

— Doar dacă nu cumva sunt prins într-un schimb de focuri.

Victor se încruntă și își mototoli șervețelul.

— Când zburăm, urmăm cu toții aceleași reguli. Fără arme.

— De ce nu am luat un avion al agenției?

Lui Hurley nu îi plăcea să dea explicații subordonaților săi, dar hotărî să îi ofere lui Victor acest răspuns.

— Încercăm să nu ieșim în evidență. Nu îți face griji… Am făcut aranjamente. Ne vom întâlni cu oameni de-ai noștri acolo, iar ei vor avea toate armele pe care le vrei.

Victor luă o gură de bere, își mușcă buza de jos pentru o secundă, apoi întrebă în șoaptă:

— O să mă lași în sfârșit să îl ucid pe rahatul ăsta mic?

Hurley își contemplă noul pahar de băutură și întrebarea în același timp. Lui Victor îi plăcea să vorbească direct, fără ocolișuri.

— Nu am hotărât să te iau cu mine pentru ochii tăi frumoși.

Mulțumit de răspuns, Victor zâmbi și luă încă o gură de bere.

Hurley văzu cât de mult îl încântă răspunsul pe câinele lui de pază, iar acest lucru îl puse pe gânduri. Trădătorii aceia pe care îi ucisese – el urmase niște ordine atunci. Nu fusese nicio clipă bucuros să o facă. Dar Victor părea de-a dreptul entuziasmat de perspectiva de a ucide un coleg de echipă. Hurley știa că între Victor și Rapp nu e dragoste la prima vedere, dar entuziasmul lui părea să depășească o limită.

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

— De ce? mormăi Victor. Și tu îl urăști pe ticălosul ăla mic la fel de mult ca mine.

— Ce simt eu în privința lui nu te privește pe tine, se răsti Hurley. Îi vom da o șansă să se predea singur.

— Și dacă nu o face?

Hurley își privi băutura un moment, apoi o dădu pe gât din două guri lacome. Puse paharul pe bar, împreună cu câteva bancnote. În timp ce se ridică, spuse:

— Dacă nu o face, s-a terminat totul.

Hurley începu să se îndepărteze. În urma lui, Victor mai luă câteva guri de bere și își șterse gura cu mâna, dezvăluind un rânjet larg. Îl încânta ideea de a pune capăt vieții lui Rapp.

CAPITOLUL 12

Paris, Franța

Monsenior de Fleury mergea cât de repede îl duceau picioarele. Plănuise acest lucru chiar dinainte ca Fournier să sosească. Cei trei musafiri cu tenul închis la culoare aveau o prezență amenințătoare, cel puțin doi dintre ei. Cel înalt și bine îmbrăcat era destul de amabil, dar ceilalți doi erau oameni răi. Duhneau a pericol de la o poștă. Preotul facilitase multe asemenea întâlniri și era obișnuit să aibă de-a face cu bodyguarzi, dar aceștia doi nu făceau parte dintr-o echipă de securitate. Nu aveau aerul acela preocupat și vigilent. Erau preocupați doar de ei înșiși.

De Fleury era un om credincios, dar credința lui era închinată lui Dumnezeu, nu oamenilor. Văzuse de ce erau capabili oamenii răi și, ca preot, era sarcina lui să ajute la protejarea turmei împotriva lupilor. Acești bărbați nu erau oi și, cel mai probabil, nu aveau nici cele mai bune intenții în privința Franței. Erau ucigași. De Fleury mai avusese de-a face cu asemenea oameni înainte și îi cunoscu din privire și din felul în care se mișcau.

Nu știa ce pune la cale vicleanul de Fournier, dar bătrânul preot avea de gând să afle. Biserica era închisă, iar în afară de doi paznici de noapte care patrulau în perimetru, de Fleury era singur. Înainta prin naosul întunecat, și chiar înainte de amvon o luă la dreapta. Trecu pe lângă capelele mai mici și ajunse, într-un final, la confesionalele din lemn. Deschise cu grijă cea de-a treia ușă și intră înăuntru. Lăsă lumina stinsă, făcând totul cu ajutorul simțurilor. După ce se așeză pe scaunul tapițat, își rezemă capul de peretele cu lambriuri din lemn din spatele lui, care se afla deasupra unui grilaj din fier care asigura circulația aerului din capela de dedesubt. De Fleury descoperise acea ciudățenie acustică în urmă cu mulți ani, în timp ce asculta spovedaniile. În capela criptei se ținea atunci o liturghie privată, iar vocile de jos se auzeau atât de clar, că preotului îi fusese greu să se concentreze asupra penitentului aflat de partea cealaltă a paravanului.

De-a lungul anilor, de Fleury își păstrase contactele din serviciile secrete franceze, iar o biserică renumită precum Sacré-Coeur, cu mii de turiști venind și plecând, era locul perfect pentru a întâlni surse și agenți. Acestui individ pe nume Fournier îi plăcea ideea de a-și ține întâlnirile în criptă. Iar de Fleury nu își dăduse silința să îl convingă să nu o facă sau să îi spună că discuțiile de jos puteau fi auzite din confesionalul de deasupra. Preotul era

obișnuit să audă secrete și să nu le dezvăluie mai departe, dar nu trăgea cu urechea pentru propria plăcere. Era ceva în neregulă cu acest Fournier. Nimic drastic, dar de Fleury petrecuse o viață întreagă observând oameni. Pe lângă faptul că agentul era absorbit de propria persoană, avea un aer prefăcut, pe care preotul îl observase de la început. Fournier era un actor și un manipulator, iar de Fleury intuise că imboldul lui subliminal era nevoia de a-și hrăni personalitatea narcisistă.

Era șocant pentru el că Direcția nu observase trăsăturile agentului mai devreme în carieră. Părea un lucru foarte periculos să pui pe cineva cu personalitatea lui Fournier la conducerea Diviziei de Operațiuni Speciale. Multe dintre anterioarele întâlniri din criptă fuseseră cu agenți dubli, care lucrau pentru alte guverne. Dar deși de Fleury auzise lucruri destul de interesante în ultimii ani, nu considerase că vreunul era o ofensă cumplită la adresa Republicii. Totuși, în seara aceasta, avea amenințătorul sentiment că cele mai bune interese ale Republicii nu erau luate în calcul.

Pe măsură ce cuvintele începură să se audă din criptă, îngrijorarea lui crescu. Oaspeții erau musulmani, iar lipsa lor de respect era vulgară. Preotul nici nu trecu bine peste șocul inițial al injuriilor la adresa frumoasei sale biserici, că Fournier spuse ceva care îi tăie răsuflarea. Doar nu vorbeau despre crimele sângeroase de la hotel, care zguduiseră Parisul? După câteva secunde, de Fleury primi răspunsul la întrebare, nemairămânând loc de îndoială. Preotul devenea din ce în ce mai îngrijorat de ceea ce auzea. De ce naiba se asocia Fournier cu asemenea oameni? De ce îi ajuta?

Pentru bani, desigur, și vreun aranjament încheiat de DGSE cu animalele acestea. O înțelegere faustiană făcută de oameni neglijenți, fără vreo înțelegere a istoriei. De Fleury văzuse din proprie experiență rezultatele groaznice ale politicii de conciliere. Era o cale aleasă de oamenii lași, incapabili din punct de vedere moral să confrunte răul. Preotul observase multe paralele între naziști, comuniști și acești jihadiști. Cu toții erau sociopați în adâncul lor – obsedați de propriile dorințe tribale și complet incapabili să acorde dreptate sau compasiune celor din afara tribului. Dacă nu erai de-al lor, erai un om inferior și, prin urmare, meritai să fii tratat în orice fel considerau ei de cuviință. Iar dacă asta însemna să deturneze avioane sau autobuze pline cu civili nevinovați, atunci așa să fie.

La finalul întâlnirii, de Fleury rămase nemișcat. Protocolul obișnuit era ca Fournier și oaspeții lui să plece singuri din diverse locații, la intervale regulate, iar ușile erau încuiate în urma lor. Preotul rămase încremenit pentru un moment îndelungat în confesionalul întunecat, analizând ceea ce aflase și cântărind ce să facă cu acele informații. Contactele lui din cadrul guvernului nu mai erau ce fuseseră cândva. Aproape toate erau fie moarte,

fie pensionate. Și nu știa dacă poate avea încredere în cei puțini rămași cu informații de asemenea magnitudine. Bineînțeles, exista întotdeauna și varianta presei, dar de Fleury nu era deloc un fan al ei și nici nu avea de gând să dezvăluie secretele murdare ale Republicii pe primele pagini ale fițuicilor cotidiene. Trebuia să găsească o altă cale.

Precauția era foarte importantă. Un om ca Fournier ar face orice pentru a-și proteja imaginea. Preotul știa cum s-ar desfășura lucrurile. La vârsta lui, nu i-ar fi greu nimănui să îl asfixieze în somn sau să îl împingă pe scări. Dacă ar muri, probabil că totul ar fi atât de plauzibil, încât poliția nici nu s-ar mai deranja să efectueze o autopsie. De Fleury se ridică și ieși din confesional. În timp ce se îndrepta în tăcere spre casa parohială, îi trecu prin minte o posibilitate – un om pe care îl ajutase în urmă cu mult timp. Era străin, dar era un aliat de încredere și încă avea puterea de a mai face ceva cu acele informații. Poate că s-ar ocupa de Fournier și de oamenii aceștia fără să fie nevoie să îi expună public. Bătrânul preot decise că noaptea va fi un sfetnic bun. A doua zi dimineață avea să se roage pentru îndrumare de la Sfântul Duh și, dacă era să fie, va da telefonul la care se gândea.

CAPITOLUL 13

Dimineaţa de duminică începu cu clopotele bisericii răsunând în depărtare. Rapp deschise încet ochii şi făcu inventarul durerilor pe care le simţea. Încleştă pumnul stâng şi simţi arsura adânc în umăr. Se consolă vag cu faptul că se simţea puţin mai bine decât în ziua anterioară. Ridică mâna dreaptă de sub pătură şi se uită la ceas. Era 9:03. Dormise aproape 12 ore – asta după somnul de 6 ore din după-amiaza precedentă. Îşi aminti că se trezise o dată în timpul nopţii pentru a merge la toaletă şi a lua încă un pumn de calmante. Întoarse capul spre fereastră şi se uită la draperiile încadrate de lumină albă – mintea deja îi gonea prin evenimentele care îl aduseseră la acest hotel, iar gândul îi stătea tot la acea întrebare la care încă nu putea răspunde. În cine putea să aibă încredere?

Dorinţa de a fugi nu este întotdeauna înţeleaptă. Asta îşi spusese în sinea lui în timp ce mergea cu metroul în primele ore ale dimineţii după măcelul de la hotel. Acum se trezi repetând mantra. Rapp ar fi putut să dispară, dar ce să facă tot restul vieţii? Acesta era unul dintre numeroasele lucruri pe care le învăţase la noua lui slujbă. Ştia că se schimbase foarte mult în ultimul an. Toate simţurile i se ascuţiseră. Nici nu mai putea intra într-o încăpere, pur şi simplu. Chipuri, potenţiale ameninţări şi ieşiri trebuiau toate evaluate şi categorisite – şi într-un mod relaxat, pentru a nu atrage atenţia. Tot ce făcea Rapp era planificare strategică la un nivel extrem de înalt. Cum să fii cu un pas în faţa adversarului când miza e pe viaţă şi pe moarte. Fiecare mişcare – fiecare variaţie a fiecărei mişcări – trebuia analizată şi riscurile cântărite înainte de a alege calea cu cele mai mari şanse de succes.

După ce plecase de la depozit, nevoia fusese cea care îi dictase acţiunile. Adăpostul, îngrijirea şi hrana erau în capul listei şi toate trebuiau obţinute fără să atragă atenţia. Atunci resimţise cel mai puternic impulsul de a fugi. De a merge la cea mai apropiată staţie de metrou, de a urca într-un tren şi a merge direct la Gare de Lyon, să îşi ia geanta de urgenţă din dulap şi să plece din ţară. Ar fi putut ajunge la graniţa cu Elveţia în trei ore. Ar fi alergat în braţele Gretei şi ar fi existat o şansă bună ca Hurley să afle chiar în aceeaşi zi. Primul lucru pe ordinea de zi a acestei slujbe era aproape întotdeauna să pleci din ţara unde ai comis crima. Lui Rapp i se spusese în mod special, în acest caz, să părăsească Franţa imediat după asasinarea lui Tarek.

Evident că lucrurile se complicaseră din pricina faptului că fusese prins într-o ambuscadă şi rănit, dar Rapp nu era prea dornic să respecte acel

ordin din motive multiple. În mod sigur, poliția era în alertă maximă după schimbul de focuri de la hotel. Probabil că monitorizau porturile și gările, iar agenții de la imigrări și de la vamă verificau totul în detaliu. Cu toate că Rapp se îndoia că autoritățile aveau descrierea lui, avea suficiente dubii cât să îl facă să ezite. Pierduse sânge și avea dureri. Și-ar putea încerca norocul, dar un agent de frontieră vigilent l-ar putea conduce într-o cameră privată pentru o interogare de rutină și un control corporal. De îndată ce și-ar da cămașa jos, nu ar mai exista niciun dubiu că Mitch fusese împușcat.

Vorbind fluent franceza, lui Rapp îi surâdea ideea de a sta cuminte în Paris și de a se amesteca printre cele 10 milioane de locuitori ai orașului. Greta ar putea să cumpere câteva lucruri și să vină la el. Mitch sărise în primul metrou pe care îl găsise și, după ce schimbase magistrala, ieșise din subteran în impunătoarea Gare de Lyon. Traficul era lejer, dar, așa cum intuise, poliția era în alertă. Rapp, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele hainei furate, își ținu privirea plecată și indiferentă, de parcă ar fi fost doar un alt muncitor mergând la muncă. Dulapurile erau situate lângă toalete. Cumpără un espresso și un croissant de la un vânzător ambulant, iar cât își aștepta comanda, încercă să își dea seama dacă polițiștii îl observaseră. Nu o făcuseră, așa că Rapp porni către dulapuri, își luă rucsacul și intră într-una dintre cabinele din toaleta bărbaților.

Patru minute mai târziu, ieși purtând o pereche de blugi, bocanci de drumeție, un hanorac albastru și o șapcă cu Montreal Canadiens. Rupsese pașaportul palestinian și îl aruncase în vasul de toaletă, iar uniforma de muncitor o îndesase într-un coș de gunoi. Își lăsase pistolul de rezervă prins de gleznă, dar în afară de acest detaliu, Rapp era doar un alt turist. Ieși din gară și urcă în primul autobuz disponibil, fără să îi pese unde îl va duce, câtă vreme îl ducea rapid departe de acolo. Câteva minute mai târziu, ajunse în centrul Parisului. Când frânele aerodinamice ale autobuzului pufăiră lângă hidosul Centru Pompidou, Rapp coborî. Știa că trebuie să fie un hotel Best Western chiar după colț – genul de loc care atrăgea turiștii dornici să se cazeze în apropierea marilor muzee ale Parisului.

Pe la jumătatea străzii găsi un telefon public. Era nou-nouț, din oțel inoxidabil – cel mai nou model al France Telecom, funcționând cu cartelă, pentru a-i descuraja pe degenerații orașului, cărora le plăcea să spargă aparatele care funcționau cu monede. Rapp băgă cartela în fantă, ridică receptorul și formă un număr din memorie. Fata răspunse la al treilea apel.

— Bună dimineața, Frau Greta, spuse Rapp în franceză. Ce faci?

— Minunat. Mai ales după ce ți-am auzit vocea.

Ușurarea din glasul ei era evidentă.

— Bun. De-abia aștept să te văd, dar a avut loc o schimbare în plan.

Şansa ca telefonul Gretei să fie ascultat era mică, dar, cu toate acestea, Rapp păstră discuţia cât mai vagă, folosind codurile prestabilite.

— Nu pot să plec din oraş. Şeful mi-a pus o grămadă de treburi în cârcă. Crezi că ai putea să vii tu la mine?

— Absolut, răspunse ea fără ezitare, îngrijorarea strecurându-i-se în glas.

— Ai putea să conduci până aici? Poate dăm o tură prin provincie mâine.

Ar fi bine să aibă o maşină, în caz că erau nevoiţi să fugă.

— Da, pot să conduc. Este totul în regulă?

Rapp îşi dădu seama că era îngrijorată.

— Totul este bine, scumpo. Mă rog, nu perfect, dar voi supravieţui.

Mitch îşi dădu seama că răspunsul lui nu o va calma, aşa că adăugă:

— Doar câteva complicaţii, atâta tot. Când vei ajunge aici, totul va fi bine. Am putea să ne întâlnim mâine-dimineaţă?

— Nu azi?

Rapp avea nevoie de mâncare şi de mult somn. Şi de linişte, ca să poată desluşi situaţia.

— Mă tem că astăzi nu pot. Trebuie să mă ocup de nişte lucruri, dar îţi promit că mâine vom petrece toată ziua împreună.

— Şi restul săptămânii?

— Şi restul săptămânii, minţi el.

Îi va explica lucrurile faţă în faţă, în speranţa că Greta va înţelege.

— Trebuie să fug, scumpo. Ne putem întâlni mâine-dimineaţă la ora 10:00?

— Da. Unde? La apartament?

— Nu la apartament, spuse Rapp puţin prea repede. Îţi voi trimite prin e-mail toate informaţiile, continuă el adunându-se.

Simţi un val de durere izbindu-l şi se agăţă de plafonul cabinei cu mâna dreaptă.

— Trebuie să plec, scumpo, dar abia aştept să te văd.

Rapp aproape îşi muşcă limba de durere după ce rosti ultimul cuvânt.

— Şi eu, spuse Greta. Doar că aş fi vrut să ne vedem azi.

Rapp închise ochii şi se agăţă din nou de cabină. Durerea continua să crească în intensitate, iar Greta continua să vorbească, întrebându-l dacă totul e în regulă. În cele din urmă reuşi să răspundă, destul de încordat:

— Voi fi bine. Trebuie să plec acum, scumpo. Ne vedem mâine.

Rapp tocmai îşi lua receptorul de la ureche când o auzi spunându-i că îl iubeşte. Era o premieră pentru amândoi, iar el nu ştia sigur dacă nu vrea sau nu poate să răspundă la fel. Închise telefonul, ştiind că lipsa răspunsului lui avea să fie o problemă. Durerea violentă se domoli treptat. Rapp scoase

cartela, trase adânc aer în piept de câteva ori, apoi își găsi echilibrul, suficient cât să pornească înainte pe trotuar.

Tocmai trecuse de ora 7:00 când traversa micul foaier al hotelului. I se adresă în engleză recepționerului care îl asigură că, deși nu aveau o cameră disponibilă în acel moment, urma să se elibereze una într-o oră. Rapp prezentă un pașaport canadian și un card Visa pe numele Bill Johnson. La sfatul unui înțelept bancher elvețian, Mitch obținuse pașaportul și cardul de credit pe cont propriu, fără să le spună șefilor lui de la CIA. Devoră un mic dejun copios, își dădu silința să ignore durerea din umăr și răsfoi ziarele, deși știa că masacrul se petrecuse prea târziu în noapte pentru a apărea în edițiile zilei. Recepționerul se ținu de cuvânt, iar după o oră apăru la masa lui Rapp.

— Monsieur Johnson, camera dumneavoastră este gata.

În câteva minute, Mitch era în camera lui, stând pe marginea patului, absorbit de televizor. Crimele de la hotel erau subiectul zilei pe fiecare canal de știri local. BBC chiar conturase o poveste, dar singurul lucru care îl surprinse pe Rapp fu numărul morților. La început, crezu că aveau ei informațiile greșite. El ucisese cinci oameni – pe Tarek și cei patru bodyguarzi. Presupuse că murise și prostituata, dar asta însemna șase cadavre. Cine erau ceilalți trei?

Cu umărul zvâcnindu-i, Rapp stinse televizorul și porni în căutarea unor provizii. În geanta de urgență avea un antibiotic cu spectru larg și alte câteva lucruri strict necesare. Dar avea nevoie de ceva cu care să își curețe rana și să o bandajeze și de calmante și alte articole de toaletă. Era aproape ora 10 dimineața, iar turiștii mișunau deja peste tot în număr mare. Rapp merse la trei farmacii diferite în perimetrul a patru străzi, nevrând să atragă prea mult atenția.

De fiecare dată când trecea pe lângă un telefon public, trebuia să reziste tentației de a o suna pe Kennedy. Încă încerca să își dea seama dacă poate avea încredere în ea. La prima vedere, ar fi fost tentat să zică da, dar realitatea profesiei lor neobișnuite era că Rapp nu își cunoștea cu adevărat niciunul dintre colegi. Toți erau mincinoși de profesie, în definitiv era meseria lor. Trecu pe lângă un cuplu tânăr, care studia o hartă și se certa. Dintr-un motiv straniu, Mitch se întrebă dacă ar putea să o ucidă pe Kennedy. Presupunând că ea îi întinsese capcana, desigur. Cu Hurley ar fi simplu, cel puțin în privința deciziei, dar cu Kennedy era diferit. Rapp o plăcea.

Durerea din umăr se agrava și interfera cu abilitatea lui de a se concentra, așa că Mitch se întoarse la hotel și înghiți câteva calmante. Mai făcu un duș înainte de a curăța și bandaja rana. Apoi trase draperiile și se băgă în pat.

Rapp era obişnuit cu durerea, dar aceasta era mai acută decât o întindere sau o luxaţie. Era adâncă, atingând nervi care nu fuseseră niciodată atinşi de un obiect extern. Disconfortul aproape că îl împiedica să doarmă, dar după jumătate de oră, calmantele începură să îşi facă efectul. Rapp stătea întins şi se holba la tavan, plutind în neant în timp ce încerca să înţeleagă de unde apăruseră celelalte trei cadavre. Se întrebă dacă el îl ucisese cumva pe tipul de pe alee. Chiar şi astfel, mai rămâneau două victime pentru care nu găsea o explicaţie.

După ce adormi, visele îi fură violente şi fără noimă. O harababură de chipuri familiare şi nefamiliare. Când se trezi, ceva mai târziu, chemă room-service-ul şi se uită din nou la ştiri. Nu existau informaţii noi, în afară de anunţul că patru dintre victime erau bodyguarzii ministrului libian. Rapp râse sfidător. Dacă erau bodyguarzi, de ce nu îl însoţiseră pe Tarek prin oraş? Răspunsul era evident. Nu erau bodyguarzi. Erau o echipă trimisă să îl prindă pe el în ambuscadă, iar Tarek era momeala.

Adormi din nou, mintea lui luptându-se cu implicaţiile rezultate din ceea ce părea să fie adevărul. Oare Tarek se oferise voluntar pentru această misiune sau fusese trădat de propria lui grupare? Valoarea lui pentru organizaţie scăzuse atât de mult, încât îl considerau dispensabil? De unde ştiuseră că libianul era următorul pe lista lui Rapp? Aceasta era întrebarea la care Mitch se tot întorcea, pentru că implica ceva mult mai sinistru şi mai aproape de adevăr.

În timp ce studia camera cu privirea, gândul îi fugi la cercul restrâns de oameni care ştiau de existenţa lui. Echipa Orion era o unitate clandestină mică, alcătuită intenţionat în afara structurilor oficiale, cu scopul de a vâna teroriştii. Între grup şi Langley exista un zid protector dintr-un motiv evident – erau prea mulţi birocraţi în clădire, mulţi dintre ei licenţiaţi în drept, care nu înţelegeau natura duşmanului lor. Bărbaţi şi femei care nu serviseră niciodată pe teren, care nu aveau cunoştinţe despre planurile letale ale inamicilor şi care credeau cu toată convingerea că totul trebuie făcut la lumina zilei, cu aprobarea Congresului şi prin canale legale adecvate. De parcă ar fi condus o investigaţie a poliţiei.

Rapp se ridică în capul oaselor, iar într-o secundă ajunse cu picioarele pe podea. Aruncă o privire bandajului de pe umăr şi fu încântat să vadă că era curat, fără vreo urmă de sânge. Kennedy îi apăru în minte. Ea era cea mai directă conexiune a lui. Mitch o vedea ca pe o persoană cu adevărat dedicată misiunii lor, dar nu era tocmai o carte deschisă. Apoi era Bob Ridley, responsabil cu echipele de avangardă, care ar fi trebuit să îl ajute pe Rapp din umbră, în cazul în care ar fi intrat în belea. Stan Hurley, pacostea aia neobosită, cunoştea practic toate detaliile misiunii, la fel şi Thomas

Stansfield, Directorul Adjunct de Operaţiuni de la Langley. Câţi alţii mai ştiau, Rapp nu avea idee. Kennedy spusese că e doar o mână de oameni, dar nu era greu să te gândeşti că fuseseră implicaţi şi alţii, fără ştirea lui Rapp. O cârtiţă într-o agenţie de spionaj nu era un lucru nou, iar această idee îi trezi la viaţă acea doză sănătoasă de paranoia.

Nu pierdu mult timp analizând motivele cuiva care şi-ar trăda ţara. Ură, gelozie, complexul martirului sau vreun justiţiar care vede totul doar alb-negru şi respectă litera legii – lui Rapp nu îi păsa prea mult. Dar aşa cum ştia că îi ucisese pe Tarek şi pe ceilalţi, la fel de bine ştia că, dacă îl va găsi pe cel care îi întinsese această capcană, îl va strânge de gât cu mâinile goale. Îl înfuria gândul că cineva din Washington, care probabil stătea într-un birou elegant, cu aer condiţionat, îl vânduse pentru bani sau pentru cine ştie ce aranjament. Cine ar putea fi acel cineva era o întrebare importantă, iar Rapp se întrebă dacă dispunea de abilităţile şi mijloacele necesare pentru a afla răspunsul.

Rămase nemişcat câteva minute, analizând diversele căi pe care le-ar putea aborda, în timp ce durerea din umăr începu să zvâcnească din nou. Încă ar fi putut dispărea, era o opţiune bună şi avea abilitatea de a o face – cel puţin pentru o vreme. Oare superiorii lui s-ar deranja să îl caute? Dacă ar şti toată povestea, probabil că nu, dar după cum relata presa ştirile, probabil cei de la Langley credeau că Mitch o ucisese pe prostituată şi pe cei trei civili nevinovaţi. Şi nu exista nicio garanţie că ei ştiau mai multe detalii decât ceea ce relata presa. Lui Rapp nu îi plăcea acest lucru. Intuiţia îi spunea că nu-şi putea petrece restul vieţii aşteptând ca Agenţia să-i bată la uşă, aceea nu era viaţă. Mai important, Mitch credea în misiunea lor şi nu avea nicio dorinţă să o abandoneze. Zâmbi la gândul fugar de a continua misiunea, dar pe cont propriu. Hurley şi-ar ieşi din minţi şi l-ar vâna ca pe un animal.

Treptat, Rapp îşi dădu seama că exista o singură cale bună care îi era deschisă. Trebuia să iniţieze contactul şi să le observe reacţia. El era cel cu o rană de glonţ în umăr. Ei puteau să se plângă cât voiau despre protocoalele lor, dar Mitch fusese cel atacat. Avea să o sune pe Kennedy – cu o zi şi jumătate întârziere, aşa că probabil toţi erau cu nervii la pământ. Iar dacă mai credeau şi ceea ce spuneau reportajele de ştiri, exista şansa să fi autorizat deja un ordin de eliminare pe numele lui. Acea posibilitate îi dădu o idee lui Rapp. În acest moment, el era un ac în carul cu fân. Dacă ei îl căutau, exista un singur loc logic din care să înceapă. Rapp se gândi la pericolul care l-ar pândi dacă ar merge acolo. Frecându-şi ochii, încercă să gândească prin ceaţa indusă de calmate, care îi învăluia mintea. Avea nevoie de toată raţiunea şi luciditatea pentru ceea ce urma.

CAPITOLUL 14

Când Rapp se ridică, umărul îi transmise instantaneu că nu e prea mulţumit. Încremeni între pat şi baie, nesigur dacă să continue sau să se întindă înapoi în pat. Cu toate acestea, durerea se stinse mai repede decât în ziua precedentă. Fie Mitch se obişnuise cu ea, fie rana i se ameliora. Merse în baia mică şi îşi verifică umărul în oglindă. Nu arăta bine. Vânătăi roşiatice şi purpurii se întindeau în toate direcţiile de sub bandajul alb. Nu îi coborau pe braţ totuşi, iar Rapp văzu acest lucru ca pe un semn bun. Apoi îşi aminti că stătuse mult timp întins pe spate.

Întorcându-se într-o parte, întinse gâtul cât de mult putu şi îşi privi spatele în oglindă. În loc de roşu aprins, vânătaia era purpurie şi aproape neagră în câteva locuri. Rapp se înfioră şi se întrebă dacă nu cumva era posibil ca glonţul să-i fi retezat artera toracică laterală. Dădu din cap din pricina propriei întrebări. Dacă artera ar fi fost atinsă, hemoragia l-ar fi omorât de mult. În plus, plaga principală era destul de adâncă. Când îşi bandajase rana cu o zi în urmă, îşi dăduse silinţa să alinieze plăgile de intrare şi de ieşire. Glonţul pătrunsese aproape de centrul umărului stâng şi ieşise aproape de exterior. Datorită unghiului, glonţul ar fi trebuit să evite arterele şi venele care asigurau circulaţia sângelui în braţul stâng. Cel mai probabil că mai multe vase capilare fuseseră secţionate şi mult ţesut avariat. Probabil că hemoragia internă se oprise, iar sângele se cumulase în timpul somnului. Cel puţin aşa spera Rapp.

Îşi privi imaginea în oglindă. Nici măcar nu încercă să se mintă singur. Ochii negrii care îl priveau înapoi erau ochii unui criminal. Undeva în depărtare auzi din nou clopote de biserică. Se gândi pentru câteva secunde să meargă la liturghie, dar apoi îşi spuse cu o tristeţe greoaie că Dumnezeu nu l-ar vrea în casa Lui. Să nu ucizi era o poruncă importantă. Rapp simţi cum începe să alunece spre unul dintre acele coridoare întunecate ale introspecţiei, care duceau la milă, învinuire şi îndoială. După ce îşi pierduse iubita şi 34 de colegi de la Universitatea Syracuse în atacul terorist Pan Am Lockerbie, existaseră momente în care îşi permisese să se plimbe pe acele coridoare întunecate ale minţii. După râuri de lacrimi şi mult timp petrecut plângându-şi de milă, Rapp începuse să îşi dea seama că mintea e un loc periculos, unde se poate rătăci uşor dacă nu exersează o oarecare disciplină. Colţurile negre ale creierului său erau pline de durere şi slăbiciune, dar nu şi de răspunsuri.

Rânji în sinea lui în timp ce își aminti o altă zicală biblică renumită, cea care îl scosese din starea de autocompătimire – ochi pentru ochi. Cele Zece Porunci erau niște idei principale, scurte trimiteri la cum să îți trăiești viața. Biblia era referința mai detaliată și era plină cu exemple despre cum ar trebui să fie pedepsiți cei răi, mai ales în Vechiul Testament. Să nu ucizi, decât dacă este un terorist nenorocit… sau un trădător, violator sau pedofil… Lista putea continua la nesfârșit.

Pentru moment, Rapp avea probleme mai mari și mai urgente. Trebuia să își amâne pentru altă zi dezbaterea despre propria mântuire. Acum era mai preocupat să afle cum ar reacționa Kennedy la ce avea el de spus. Apoi își va supune colegii câtorva teste, pentru a vedea în cine se poate încrede. Dacă va avea senzația că este dus de nas și păcălit, va trebui să dispară pentru câteva luni. Chiar în timp ce se gândi la asta, realiză că nu era o opțiune. El nu proceda așa, nu se ascundea. Avea să afle cine îl trădase și să îl ucidă.

Bătaia în ușă îl smulse din gândurile de răzbunare. Își luă grăbit pistolul cu amortizor de pe noptieră, apoi își aminti că trebuia să se întâlnească cu Greta. Păstră pistolul drept măsură de precauție și porni spre ușă. Se opri brusc atunci când își văzu reflexia în oglinda din capătul camerei. Arăta exact așa cum se simțea – ca naiba. Părul negru și des îi era zburlit în toate direcțiile și avea o barbă măruntă, de parcă nu s-ar mai fi ras de două zile. Dar nu aceasta era cea mai gravă problemă. Umărul era problema reală. Se gândi să îmbrace un tricou, dar l-ar durea prea tare și i-ar lua prea mult. Greta nu prea se pricepea să aștepte. Rapp știa că va fi furioasă pe el pentru că amânase întâlnirea cu o zi. Dădu din cap, oftă și își spuse că era mai bine să pună capăt situației imediat. Oricum va afla mai devreme sau mai târziu.

Rapp înaintă încet, oprindu-se la vreo jumătate de metru de ușă, și se uită pe vizor. Era Greta – 1,70 m de perfecțiune nordică. Ochi albaștri, pomeți proeminenți și un maxilar puternic, care se îngusta spre bărbia cu gropiță. Avea părul blond prins în coadă, aproape ca întotdeauna. Lui Rapp îi plăcea. Lookul minimalist îi încadra chipul perfect. În anul care trecuse de când o cunoscuse pe Greta, Rapp văzuse bărbați în toată firea, străini, devenind atât de absorbiți de ea, încât se ciocneau de lucruri. Întorcea capete oriunde mergea. La început, Mitch fusese iritat, nevoit să se confrunte cu toți bărbații cărora li se scurgeau ochii după ea când erau în public. Dar după o vreme, hotărâse să o ia ca pe un compliment. Dacă bărbații voiau să se holbeze, n-aveau decât. La scurt timp după aceea, Rapp aflase că Greta e mai mult decât capabilă să își apere onoarea. Își dădea silința să ignore privirile insistente, dar uneori, dacă vreunul dintre bărbați era prea direct sau evident, putea să explodeze.

Rapp o privi ţuguind buzele, apoi întinzând mâna pentru a bate din nou în uşă. Greta îşi pierdea răbdarea. Mitch se aplecă, luă piedica din cauciuc pe care o pusese sub uşă şi scoase lanţul chiar în clipa în care ea începu din nou să bată. Rapp deschise uşa şi se întoarse uşor într-o parte, pentru ca umărul lui rănit să nu fie primul lucru pe care îl vede. Şi nici pistolul, ascuns după uşă.

— Scuze, eram la baie, spuse el, zâmbindu-i.

Ochii albaştri şi luminoşi ai Gretei se mijiră îngrijoraţi.

— Nu arăţi prea bine.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Tu arăţi fabulos, ca întotdeauna, spuse şi o invită înăuntru.

Fata apucă mânerul trolerului şi intră. Rapp închise uşa şi puse lanţul la loc, în timp ce Greta privi în jur, studiind spaţiul restrâns. Îşi încheie examinarea în acelaşi moment în care Mitch fixă piedica înapoi sub uşă. Se aştepta ca ea să reacţioneze într-un anume fel, iar Greta nu îl dezamăgi. Nu era genul care să se panicheze şi să ţipe pentru ceva ce era evident. Ochii îi căzură imediat pe bandajul alb, iar maxilarul i se încleştă de îngrijorare. Merse mai aproape de el şi întinse încet mâna. Degetele ei delicate atinseră pielea din jurul bandajului, iar Rapp simţi un mic fior de electricitate străbătându-i trunchiul. Greta avusese acest efect asupra lui de prima dată când se cunoscuseră şi încă îl mai avea. Avea cele mai delicate şi mai feminine mâini pe care le simţise el vreodată. Atingerea ei îi înmuia genunchii.

Greta merse apoi în spatele lui pentru a-i examina umărul, iar Rapp o auzi icnind uşor. Tresări – nu pentru că avea dureri, ci pentru că se temea de ceea ce ar putea urma. Cel mai probabil, o cascadă de întrebări. În schimb, Greta îl surprinse cu o afirmaţie:

— Ai fost împuşcat.

Brusc, Rapp îşi simţi gâtul uscat.

— Mda, bâigui el.

Fata îşi plimbă mâna peste umărul lui, în faţă şi în spate.

— Şi se pare că nu ai apelat la un doctor.

— Nu a fost tocmai o opţiune, răspunse el, încruntându-se.

Expresia ei rămase neutră.

— Presupun că nu îmi vei spune cum s-a întâmplat.

— Poate mai târziu, zise el, ridicând din umeri.

Greta se încruntă şi dădu din cap.

Dacă îşi încrucişa şi braţele la piept, atunci Rapp chiar avea probleme, aşa că spuse:

— Încă mai trebuie să descifrez câteva lucruri.

Apoi întinse mâna sănătoasă, cea cu care ţinea pistolul, şi o trase lângă el.

Greta îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îşi odihni obrazul chiar deasupra lor.

— Mă bucur că eşti aici, spuse Rapp, apoi o sărută pe creştet.

Pistolul îl încurca, aşa că îl aruncă pe pat.

— Mi-era teamă că se va întâmpla asta, spuse Greta posomorâtă.

Rapp aşteptă un moment îndelungat, apoi spuse:

— Mda… nu pot spune că nu eram conştient de riscuri, dar am crezut… Glasul i se stinse.

— Ai crezut că eşti indestructibil. Că mereu tu vei fi cel care ucide, iar acum ai aflat că eşti om, ca noi toţi. Cum te simţi ştiind asta?

— Mă ştii pe mine şi sentimentele… nu prea ne potrivim, răspunse el, dându-şi ochii peste cap.

— Poate că asta este adevărat când e vorba de alţi oameni, dar nu în cazul meu. Eu nu te judec. Ar trebui să ştii asta deja. Nu ştiu tot ce ştii tu, dar am o idee destul de bună. M-am plâns vreodată?

— Nu.

— Corect. Nu sunt aici ca să te schimb. Respect ceea ce faci, dar mi-ar plăcea să te ştiu viu.

— Atunci suntem doi.

— Păi… atunci trebuie să ai mai multă grijă. Învaţă din greşeli.

Rapp se gândi la camera de hotel, la cei cinci ticăloşi cu pistoale MP5 cu amortizor, şi făcu prima greşeală majoră a dimineţii.

— Crezi că rahatul ăsta e simplu?

— Poftim? întrebă ea, retrăgându-se.

Rapp îşi conştientiză greşeala.

— Îmi pare rău, au fost câteva zile grele. Nu pot să îţi spun ce s-a întâmplat, în afară de faptul că alţi oameni nu şi-au făcut treaba, iar eu m-am ales cu rana asta.

— Stan?

Bunicul Gretei avea legături strânse cu Stan Hurley şi Thomas Stansfield. Era un bancher elveţian foarte discret şi prosper, ceea ce era destul de util în meseria lor. Dar Mitch nu voia să o implice direct, aşa că îşi păstră teoriile pentru el şi spuse:

— Nu sunt sigur, dar nu cred. Suporţi foarte bine situaţia, adăugă apoi, în speranţa de a schimba subiectul.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că vei fi furioasă.

— Nu sunt tocmai încântată, dar nu văd cum ne-ar ajuta dacă m-aş înfuria… cel puţin nu acum. Avem timp şi pentru asta mai târziu, dar momentan trebuie să îţi văd rana.

Rapp ezită.

— Ai mai lucrat vreodată cu asemenea răni?

— Nu tocmai, dar am o instruire vastă în tehnicile de prim ajutor şi mi-am petrecut copilăria mergând la vânătoare, în caz că ai uitat.

— Normal că nu am uitat. Te-am văzut omorând un elan de la 800 de metri distanţă.

— Corect. Şi nu văd cum aş putea să fac o treabă mai proastă decât tine, spuse Greta, gesticulând spre bandajul aplicat de Rapp. Mai ai provizii medicale?

— Mda… sunt în baie.

— Bun… treci pe pat.

Rapp zâmbi.

— Uşurel, prinţesă. Nu sunt doar o bucată de carne. Ai putea să îmi faci cinste cu micul dejun mai întâi.

Greta îl ignoră şi merse în baie.

— Bine, îmi comand singur micul dejun atunci. Tu vrei ceva?

— Nu, răspunse ea în timp ce ieşi din baie cu o pungă de plastic şi îi făcu semn lui Mitch să se aşeze pe pat.

Puse punga jos şi îşi scoase haina. După ce îşi suflecă mânecile puloverului, Greta se întoarse la baie şi începu să se spele pe mâini.

Rapp luă telefonul şi comandă micul dejun pentru doi. Dacă Greta nu mânca, avea să mănânce el şi porţia ei. După ce Mitch dădu comanda, ea se aşeză pe pat lângă el şi începu să îi dezlipească banda adezivă de pe umăr cât de încet putu. Rapp suportă destul de bine când îi dezlipi bandajul de pe partea din spate a umărului. O crustă aproape uscată rămase prinsă de pansament. Greta luă un prosop cald şi şterse blând plăgile de intrare şi de ieşire. După aceea, înmuie câteva comprese sterile în iod şi le curăţă mai bine. Rapp îşi dădu toată silinţa să ignore usturimea.

— Cum arată?

— Nu sunt sigură, răspunse Greta. E destul de inflamată. Cum te simţi?

— Nu prea rău.

Greta îl apucă uşor de bărbie şi îl întoarse cu faţa spre ea.

— Nu mă minţi. Rana asta sigur doare.

— Nu e grozav, dar sigur e mai bine decât să fiu mort.

Ea îi studie rana de intrare, apoi pe cea de ieşire.

— Ai fost împuşcat din spate.

— Aşa este. Cum ţi-ai dat seama?

— Rana de pe spate este mică, iar cea din faţă este mai mare. Ai noroc că glonţul nu a nimerit nimic major. Ce fel de glonţ – 9 mm?

— Cred că da. De unde ştii? întrebă el surprins.

— Ţi-am spus, vânez de mică. Aproape toată lumea din ţara mea este învăţată să tragă cu puşti şi pistoale, chiar şi fetele. Am văzut ce pagube poată să facă un glonţ de puşcă. Dacă ai fi fost împuşcat cu un asemenea glonţ, plaga de ieşire ar fi fost mult mai mare.

— Ai dreptate. Probabil că a fost de 9 mm.

Greta termină de curăţat rănile, puse pansamente noi pe ambele părţi şi îi înfăşură bandajul în jurul umărului şi pe sub axilă, pentru a se asigura că totul este fixat cum trebuie. După ce termină, merse înapoi la baie şi se spălă pe mâini. Lui Rapp nu îi scăpase faptul că fusese foarte tăcută în ultimele cinci minute. Când Greta reveni în cameră, află motivul.

Fata se propti în faţa lui, sprijinindu-se de perete, cu braţele încrucişate la piept, şi spuse:

— Ai fost implicat în baia de sânge de la Hotelul Le Fleur de alaltăieri seară.

Rapp rămase mut. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, dar analgezicele îi încetiniseră mintea.

— Greta, ştii că nu pot să vorbesc despre slujba mea.

Ea îşi feri privirea şi începu să îşi muşte buza de jos.

— Au fost ucişi oameni nevinovaţi. Câţiva oaspeţi şi un angajat, ca să nu mai spun de prostituată, de Ministrul Petrolului şi de gărzile lui.

Apoi întoarse ochii albaştri către el.

— Te rog, spune-mi că nu ai fost implicat.

Rapp încerca să îşi dea seama cum să îi explice fără să dezvăluie prea multe detalii, dar o bătaie în uşă îl întrerupse. O voce masculină anunţă că era room-service-ul. Greta arăta de parcă ar fi putut izbucni în plâns în orice clipă. Rapp luă pistolul şi se uită pe vizor. Bărbatul avea cel mult 20 de ani. Rapp scoase piedica, îl lăsă pe chelner să intre şi merse lângă Greta, şoptindu-i:

— Îţi voi explica totul după ce pleacă el.

Cuvintele lui nu părură să o calmeze, aşa că Mitch încercă din nou:

— Greta, nu am ucis niciun civil nevinovat. Ziarele nu redau corect povestea.

O sărută pe frunte, apoi intră în baie şi închise uşa. Se uită în oglindă, trase adânc aer în piept şi încercă să îşi dea seama cât de multe detalii i-ar putea împărtăşi.

CAPITOLUL 15

Paris, Franța

Neobișnuitul cuplu mergea cu pași lejeri pe trotuarul îngust. Unul dintre ei era înalt, avea puțin sub 2 m, ten foarte deschis la culoare și păr blond, de culoarea nisipului. Celălalt bărbat avea o înălțime medie și o constituție solidă. Avea părul negru și des și arăta de parcă nu s-ar mai fi pieptănat de o săptămână. Barba deasă îi cobora pe gât, unde se unea cu smocuri de păr aspru de pe piept, care ieșeau pe lângă gulerul desfăcut al cămășii de un albastru regal. Bărbatul cel înalt purta blugi, o helancă maro, un pulover arămiu și un sacou din tweed, cu gulerul ridicat. Avea o eșarfă din cașmir cafeniu legată la gât, care îl ajuta să înfrunte frigul. Lui Jones îi era aproape întotdeauna frig, în timp ce prietenul său evita mănușile, căciulile și fularele chiar și în cele mai reci zile.

Astăzi, ca în majoritatea zilelor, Bernstein purta o jachetă descheiată, care flutura în timp ce mergea. Nu o purta de frig, ci pentru că avea obiceiul de a căra multe chestii după el. Buzunarele erau o necesitate în meseria lui de fotograf liber profesionist. Nu pleca niciodată undeva fără cel puțin un aparat de fotografiat – de obicei, Leica M6 cel negru, aparatul de nădejde pe care îl ținea și acum agățat de gât. Buzunarele îi erau întotdeauna pline cu baterii de rezervă, role de film și tot felul de instrumente, inclusiv hărți, diverse acte de identitate și bani, ascunși în buzunare secrete.

Cei doi bărbați se opriră la intersecția străzilor Rue de Tournon și Rue de Vaugirard. Palais du Luxembourg domnea impunător vizavi. Era o clădire atractivă, datând de la începutul secolului al XVII-lea, dar Parisul era împânzit cu asemenea clădiri. Iar după ce locuiseră vreme de 16 ani în Paris, cei doi abia dacă mai observau asemenea detalii. Nori greoi se adunaseră deasupra orașului. Jones privi cerul cenușiu și se înfioră. Credea că ziua se va însenina, nu că vremea se va înrăutăți. Își împinse bărbia în piept și își îndesă mai adânc mâinile în buzunare, bombănind în sinea lui.

— Ți-ai pus izmenele? îl întrebă Bernstein rânjind.

— Normal, e ger.

— Sunt 13 grade, spuse Bernstein, întorcând capul spre prietenul său.

— Și nu este deloc soare, iar vântul bate din ce în ce mai tare. E ger.

Pe Bernstein nu înceta să îl uimească faptul că cineva care crescuse în Minnesota poate să fie atât de afectat de o scădere de temperatură. Zâmbi şi dădu din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti. Dacă m-aş mai îngrăşa puţin, poate că nu mi-ar mai fi atât de frig tot timpul, spuse Jones.

— Nu… nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce?

Nevrând să se contrazică pentru ceva atât de mărunt, Bernstein răspunse:

— Mă gândeam cât de încântat sunt de ce vrea el să facem.

— Mie mi-e greaţă din cauza asta, sincer, dar avem de ales?

— Nu prea, dar trebuie să fim precauţi.

— Şi nu uita… indiferent cât vrea el să ne intimideze, nu trebuie să facem tot ce spune.

Bernstein râse ironic, văzu semaforul schimbându-şi culoarea în verde, apoi începu să traverseze.

— El deţine toate cărţile, spuse Jones, pornind în urma lui. Ne-a recrutat, ne-a ajutat să ne punem pe picioare şi poate, la fel de uşor, să ne încheie carierele… sau cel puţin pe a ta.

— Să nu crezi că n-o s-o încheie şi pe a ta.

— Nu spun că nu ar încerca, spun doar că nu-i pasă nimănui cine sunt eu. Dacă fotografiile mele sunt bune şi filmele rup gura târgului, toată lumea se va îmbulzi să le cumpere, ca întotdeauna. Cu tine e cu totul altă poveste.

Intrară în parc şi porniră spre partea de est a palatului.

— M-am gândit mult la treaba asta în ultima vreme, spuse Jones. Nu sunt atât de sigur că ar face-o. Nu cred că Langley s-ar bucura dacă am fi expuşi.

— Tu vorbeşti de Langley, dar el nu este Langley. Nu mai face parte din Langley de ceva vreme. Îi urăşte.

Bernstein se despărţi pentru o clipă de prietenul său, permiţând unui bătrân cu baston să treacă printre ei.

— Aici greşeşti, când crezi că el gândeşte ca toţi ceilalţi cu care avem de-a face, continuă el, dând din cap. Nu este deloc ca ei.

Chipul lui Jones deveni posomorât.

— Ai dreptate. Lui i-ar plăcea să ne expună şi să ne distrugă carierele.

— Înţelegerea aia pentru carte, pe care tocmai ai semnat-o… poţi să îţi iei la revedere de la avansul ăla de 100 000 de dolari.

Jones se înfurie. Era nedrept. Muncise din greu, îşi îndeplinise cu vârf şi îndesat partea de învoială, dar ei tot nu voiau să îi dea drumul. Ura să recunoască acest lucru, dar ştia că Bernstein are dreptate. Vreme de 16 ani lucrase ca un distins jurnalist – primii 10 pentru Associated Press, iar în ultimii 6 fusese corespondentul CBS în Orientul Mijlociu. Un singur zvon că

era spion CIA ar fi suficient pentru a-l transforma în cel mai mare paria din domeniul lui. Ar fi concediat, iar odată cu slujba şi-ar pierde şi cardul de cheltuieli şi întregul stil de viaţă. Apoi ar fi ostracizat de toţi colegii lui şi urât de aproape toţi prietenii pe care şi-i făcuse de-a lungul carierei. *Deşi e posibil să crească vânzările cărţii,* îşi spuse în sinea lui. Vremurile se schimbaseră, în ciuda a ceea ce spusese întotdeauna omul lui de legătură. Ticălosul ăla bătrân şi răutăcios adora să îi descrie în detaliu ce i s-ar putea întâmpla dacă ar fi vreodată expus.

— Nu poţi permite situaţiei ăsteia de rahat să te afecteze, spuse Bernstein, încercând să îl facă să se relaxeze. Măcar ascultă ce are de spus.

În timp ce continuau să înainteze pe aleea cu pietriş, Bernstein se gândea la rolurile lor în toată treaba asta. Jones era talentul care dădea bine pe sticlă – chipul drăguţ, cu voce joasă şi ochi albaştri-cenuşii, înţelegători. Părul începuse să i se rărească, însă doar suficient cât să îi ofere aerul unui om care văzuse lumea şi cunoştea diferenţa dintre bine şi rău. Din păcate, instabilitatea şi nesiguranţa veneau la pachet cu meseria. Întotdeauna exista cineva mai tânăr şi mai chipeş care să îi sufle în ceafă. Bernstein era şarlatanul. Nu se temea niciodată să meargă undeva, oriunde, dacă asta însemna să obţină cadrul perfect. Amândoi câştigaseră o mulţime de premii. Unde Bernstein era nesăbuit, Jones era precaut. Jones îi salvase pe amândoi de nenumărate ori, refuzând să intre în zone periculoase. Avea un simţ straniu, ca un radar, pentru situaţiile care erau pe punctul de a o lua la vale, iar Bernstein învăţase să i-l respecte.

Mai merseră aproximativ o sută de metri fără să vorbească, trecând pe lângă lacul octogonal şi croindu-şi drum spre colţul parcului, unde tineri, bătrâni, minţi strălucite sau ciudate se adunau să joace şah. În timp ce ocoleau lacul, Jones decise să facă una dintre previziunile sale:

— Am o presimţire rea.

Bernstein trecuse de mult de etapa în care râdea de premoniţiile lui. Îşi drese glasul, privi în spate şi întrebă:

— Despre ce?

— Cred că are legătură cu masacrul de noaptea trecută, de la hotel.

Bernstein digeră răspunsul, făcând câţiva paşi gânditor, apoi spuse:

— Nu are rost să ne facem griji pentru asta până nu auzim ce are el de spus.

— Nu sunt atât de sigur. Mai degrabă i-aş spune să se ducă dracului. Aş putea ajunge în Cairo până la lăsarea serii, iar ei să mă pupe în cur. Tot îmi voi scrie cartea şi poate că o să-i demasc pe toţi nenorociţii ăştia.

Bernstein îşi cunoştea prietenul destul de bine cât să ştie că Jones era predispus la afirmaţii teatrale şi pompoase când era nervos.

— Mai bine să ţii pentru tine gândul ăsta.

— O, crede-mă… ştiu. Eu sunt cel la care urlă el, nu tu.

— Asta pentru că eu îmi ţin gura închisă, spuse Bernstein, îndesându-şi şi mai adânc mâinile în buzunare. Tu pui prea multe întrebări.

— Sunt reporter. Aşa îmi câştig existenţa, pun întrebări. Multe.

— Ei bine, azi ai putea s-o laşi baltă. Doar stai acolo şi ascultă.

Găsiră o masă liberă, cu puţin spaţiu între ei şi cei care jucau şah. Bernstein scoase o tablă de şah pliabilă din jachetă şi două pungi resigilabile – una conţinând piesele albe, cealaltă pe cele negre. Ţinând pungile sub masă, scoase câte o piesă din fiecare, apoi întinse pumnii spre Jones, care trebuia să aleagă.

Bărbatul din Minnesota atinse mâna dreaptă, iar Bernstein deschise pumnul şi dezvălui un nebun negru.

— A, minunat. Tu eşti cu albele. Aş putea la fel de bine să renunţ de acum, spuse Jones.

Bernstein nu voia să mai audă văicăreli, aşa că întinse punga cu piesele albe peste masă.

— Nu vreau mila ta.

— Iar eu nu mai vreau să te aud văicărindu-te… În plus, ştim amândoi că nu am nevoie de prima mutare pentru a câştiga.

— Du-te dracului.

— Nu, mulţumesc, răspunse Bernstein în timp ce începu să aranjeze piesele negre.

Cei doi erau atât de concentraţi să aranjeze tabla de şah, încât nu îl observară pe bărbatul chel, în pardesiu kaki, aşezându-se la masa de lângă ei. Purta ochelari de soare şi mănuşi de condus din piele subţire. Puse pe masă ziarul pe care îl ţinuse sub braţ. Cu o voce gravă, şoptită, spuse:

— Deci mai degrabă mi-ai spune să mă duc dracului. Ai fi în Cairo până diseară şi să te pup în cur.

Cei doi bărbaţi deveniră brusc palizi. Bernstein îi aruncă prietenului său o privire care parcă spunea că ar vrea să-i bage pe gât toate piesele de şah. Treptat, întoarseră amândoi capul spre bărbatul care stătea la un metru distanţă.

Stan Hurley îşi coborî ochelarii pe vârful nasului şi se uită direct la Jones.

— Ce-ar fi să-ţi trag un glonţ în ceafă şi să spunem că suntem chit?

Reporterul cel înalt rămase cu gura căscată pentru un moment, prea şocat pentru a se gândi la vreun răspuns. Buzele începură să i se mişte încet, dar din gură nu îi ieşi niciun cuvânt, apoi începu să se bâlbâie de parcă ar fi fost la grădiniţă.

— Nu mai bâigui, ce dracu', se răsti Hurley. De cât timp lucrez cu voi doi?

Din nou, Jones începu să se bâlbâie. Hurley, nerăbdător ca întotdeauna, îşi răspunse la propria întrebare.

— De 17 ani nenorociţi, iar tu aşa vrei să mă tratezi, imbecil egoist? Ţi-am scos curu' din beleaua aia din Turcia. V-am ajutat pe amândoi să vă găsiţi slujbe şi v-am plătit bine de-a lungul anilor. Iar acum te porţi de parcă ai fi o victimă afurisită.

— Eu doar…

— Taci. Nu vreau să te aud momentan. Încă încerc să îmi dau seama dacă meriţi riscul.

Hurley se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele.

— Turcia… Midnight Express. Doi studenţi proşti decid să scoată nişte droguri din ţară, apoi să le vândă în Statele Unite şi să facă un profit frumuşel. Vorbesc despre gardieni turci, mătăhăloşi şi păroşi, violând câţiva absolvenţi de jurnalism de pe Coasta de Est. Am crezut că imaginea asta drăguţă v-a rămas înfierată în creier, pentru că aşa părea când plângeaţi ca nişte copii şi mă imploraţi să vă salvez fundurile în urmă cu atâţia ani.

Bernstein îl privi solemn pe Hurley şi spuse:

— Eu nu am uitat faptul că ne-ai salvat, şi nu o să uit niciodată.

— Nu pentru tine îmi fac griji, Dick. Frumuşelul aici de faţă e problema.

Jones reuşi să îşi umezească gura cu puţină salivă, pentru a nu rosti răguşit cuvintele.

— Eu… îmi pare rău. Nu m-am simţit prea bine şi din cauza asta am o dispoziţie proastă.

— Dispoziţie? spuse scârbit Hurley. Dispoziţia nu are nicio legătură cu treaba asta. E o chestiune serioasă şi, deşi ştiu că tu crezi că ai făcut un pact cu diavolul, ar trebui să îţi deschizi mintea spre posibilitatea că toţi aceşti ani în care te-ai frecat pe burtă cu colegii tăi reporteri te-au transformat într-un comunist.

Hurley se aplecă spre el.

— Statele Unite ale Americii nu sunt personajul cel rău în lupta asta. Nici CIA-ul, iar dacă tu ai deschide ochii şi te-ai uita la tot rahatul groaznic la care ai fost martor, ai şti asta. Nu suntem perfecţi, dar suntem mult mai buni decât opoziţia. Acum… aş vrea să aud de la tine, Brian, ce dracului a fost atât de dificil în mica noastră relaţie?

Jones coborî privirea pe tabla de şah şi îşi drese glasul.

— Doar faptul că este imoral ca un jurnalist să lucreze pentru tine şi organizaţia ta. Acest lucru pune foarte mult stres pe mine. Dacă s-ar afla vreodată…

Glasul i se stinse, iar Jones începu să dea din cap.

— Imoral, râse Hurley. Cum ar fi, de pildă, să transporţi droguri dintr-o ţară în alta. Asta ar fi imoral? Ce-ar fi să terminăm cu prostiile şi să o încadrăm la o crimă care se pedepseşte cu 20 de ani într-o închisoare turcească?

— Eram tineri şi proşti.

— Iar acum sunteţi bătrâni şi proşti. Cum rămâne cu banii pe care vi i-am dat de-a lungul anilor? Presupun că ţi-ai alinat povara morală donând toţi banii în scopuri caritabile…

Jones ridică privirea şi dădu din cap.

— Ştii ce, Brian, trebuie să cobori de pe piedestalul tău. Nu eşti singurul jurnalist pe care îl am în mânecă şi nici măcar nu am inventat eu jocul ăsta. Au fost mulţi înaintea ta şi vor exista şi după tine. Trebuie să începi să te gândeşti la mine ca la naşul tău. Crezi că ai fi câştigat Premiul Murrow în urmă cu trei ani dacă nu m-aş fi asigurat eu că nu eşti împuşcat?

— Nu, spuse Bernstein, de parcă ar fi existat vreun dubiu în privinţa afirmaţiei.

— Trebuie să îl asculţi mai mult, spuse Hurley, arătând spre Bernstein. Problema ta, Brian, este că, deşi eşti un om bun în principiu, eşti mult prea nesigur. Nu îţi mai face griji pentru ce cred colegii tăi despre tine. Câţiva dintre ei poate că îţi sunt prieteni, dar cei mai mulţi ar prefera să dai greş şi să îţi ia locul. Ai făcut o înţelegere cu mine în urmă cu mult timp, iar eu ţi-am salvat curul. Nu ar trebui să uiţi niciodată acest lucru. Dacă ai fi dispus să faci un pas în spate şi să priveşti dintr-o perspectivă sinceră această relaţie, ai înţelege că a fost una foarte benefică pentru noi toţi. Dacă nu eşti dispus să o faci, atunci să încheiem treaba asta chiar acum. Şi crede-mă, eu voi fi cel care te va da de gol şi îţi va distruge cariera. Într-o lună de acum te vor găsi atârnând de grinzile cabanei pe care o ai lângă Thunder Lake. Vei fi atât de îndopat cu droguri, încât nimeni nu se va îndoi, nici măcar pentru o clipă, că te-ai sinucis.

— De unde ştii că am o cabană lângă Thunder Lake? întrebă Jones, căscând ochii mari.

— Of, pentru Dumnezeu, spuse Hurley dând din cap, apoi se întoarse spre Bernstein. Ţi-l las în grijă. Aveţi un sfert de oră să vă adunaţi. O să apară un tip masiv, pe nume Victor. Dacă nu sunteţi aici, o să presupun că vreţi să puneţi capăt relaţiei noastre. Ceea ce ar fi de-a dreptul stupid, pentru că voi presupune că îmi sunteţi duşmani şi voi fi nevoit să pun anumite planuri în mişcare… genul de planuri imposibil de oprit odată pornite.

— Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa asta, răspunse rapid Bernstein.

— Bun. Voi renunţa la Victor momentan. Presupun că aţi auzit de baia de sânge care a avut loc noaptea trecută?

Jones îi aruncă lui Bernstein o privire de genul „ți-am spus eu” și întrebă:

— La hotelul de pe malul Senei?

— Da… Vă ocupați deja de reportaj?

— Biroul a pus pe cineva să se ocupe de caz.

Hurley se gândi pentru o clipă.

— Poate ar trebui să arătați mai multă inițiativă. Să începeți să săpați puțin. Presupun că încă aveți contacte în poliție.

Hurley avea o mulțime de contacte proprii în Paris, dar nu voia să se dea de gol. Pentru moment, tot ce știa se baza pe bârfe și zvonuri. Avea nevoie de informațiile concrete pe care le știa poliția.

Bernstein se scărpină în barbă.

— Avem câteva surse decente, dar suntem în Paris și știi ce înseamnă asta.

Hurley știa, așa că băgă mâna în buzunar și scoase un plic gros.

— Zece mii de franci. Dacă e nevoie de mai mulți, spuneți-mi.

— Chitanțe? întrebă Jones, recăpătându-și puțin simțul umorului.

— Împreună cu rapoartele de cheltuieli în triplu exemplar, spuse Hurley, apoi scoase două dispozitive relativ mici din buzunar și le împărți celor doi. Acestea, domnilor, sunt ultimul răcnet în materie de telefonie mobilă… StarTAC de la Motorola. Numărul meu este deja în memorie. De îndată ce aflați ceva, vreau să aflu și eu.

Hurley le dădu și două încărcătoare.

— Nu credem că francezii pot intercepta chestiile astea încă, dar să fim precauți. Amândoi ați dat suficiente apeluri internaționale cât să știți cum merge jocul.

Ambii bărbații încuviințară din cap. Știau, într-adevăr. Țările lumii puteau să reacționeze foarte urât în privința reporterilor străini care voiau să facă publice anumite atrocități pe care ele le comiteau. Adesea, Jones și Bernstein fuseseră nevoiți să inventeze coduri speciale cu producătorii lor din New York.

— De asemenea, începu Hurley, se poate să am nevoie să supravegheați perimetrul în ture.

Jones oftă, spunând parcă *Cred că glumești.*

— Nu vă faceți griji, spuse Hurley. O să am grijă să fiți recompensați. Puneți-vă din nou mintea la contribuie și aduceți-mi ce am nevoie, iar eu mă voi asigura că veți primi un pumn de bani după misiunea asta.

Acum că Hurley era calm, Bernstein nu avea de gând să aștepte ca prietenul său să îl enerveze din nou.

— Mulțumim. Ne vom apuca imediat de treabă.

— Victor e un tip masiv… nu aveţi cum să îl rataţi. Doar faceţi ce spune el şi totul va fi bine.

Hurley se ridică şi puse mâna pe umărul lui Jones.

— Brian… nu eşti un tip rău… doar ipocrit. Crezi că eşti singurul om nobil din joc, spuse el, dând din cap. Crede-mă, e puţin mai complicat decât atât.

CAPITOLUL 16

Steguleţe galbene împânzeau zona cu iarbă aflată vizavi de hotel. Comandantul Neville primise apelul telefonic la scurt timp după ora 10:00 dimineaţa. Deja făcuse duş şi lenevea împreună cu soţul ei şi cei doi copii. Renunţase să mai meargă la biserică cu doi copii în scutece, aşa că îşi petrecea dimineţile de duminică pe podeaua micului lor apartament. Ea şi soţul ei încercau, simultan, să citească ziarele şi să îi ţină pe copii ocupaţi cu nenumărate emisiuni enervante, care se presupuneau că îi vor face pe Mark, de doi ani şi jumătate, şi Agatha, de nouă luni, cei mai deştepţi copii din generaţia lor. Neville nu credea cu adevărat acest lucru, dar era dispusă să încerce orice îi ţinea ocupaţi mai mult de zece minute. După ce primise apelul, Neville îşi aruncase pe ea o cămaşă albă, o pereche de pantaloni negri, pantofi negri şi un pardesiu gri. Ştiind că toate camerele de filmat îi vor urmări fiecare mişcare, se machie puţin şi îşi aranjă părul negru.

Un soare tomnatic şi vioi licărea pe suprafaţa Senei. Neville îşi ascunse ochii în spatele unor ochelari de soare supradimensionaţi, marca Chanel, care îi acopereau aproape o treime din faţă. Îi purta atât pentru a o proteja de soarele sclipitor, cât şi pentru a o ascunde de privirile curioase ale reporterilor. Încă nu ţinuse o conferinţă de presă şi nu voia ca jurnaliştii să citească vreun indiciu în expresia ei până când nu era pregătită. Stătea în mijlocul zonei cu iarbă şi încerca să pună totul cap la cap. Reporterii reveniseră asemenea muştelor, strigându-şi întrebările către ea, făcându-i fotografii şi, în general, fiind enervanţi, ca de obicei. În afară de presă, mai erau şi câteva sute de spectatori curioşi, care nu puteau rezista atracţiei morbide a scenei crimei.

Neville îşi mască îngrijorarea cu o expresie liniştită şi calmă. De-a lungul anilor, învăţase că e mai bine să pari serios la locul faptei – chiar şi furios – dar niciodată nu era în regulă să râzi sau să fii prins glumind cu alţi ofiţeri. Investigaţia, ajunsă abia la ziua a doua, devenea o mare încurcătură. Steguleţele astea galbene, de exemplu, fuseseră instalate abia în această dimineaţă. Întreaga zonă, de la râu la stradă, era acum izolată cu role întregi de bandă şi păzită de alţi zece ofiţeri, pentru a se asigura că locul nu este contaminat şi nu umblă nimeni pe acolo. Neville considera că e o risipă de personal, dar superiorii ei insistaseră. Problema, după cum ştia şi ea, era că tot spaţiul acesta fusese împânzit de oameni cu o zi înainte. Cu toţii călcaseră peste dovezi, iar dacă se ajungea la tribunal cu acest caz, vor fi

inutile. Cu toate acestea, Neville câştigă un lucru foarte important – o nouă perspectivă.

Privi din nou spre hotel şi la balconul de la apartamentul lui Tarek. Se mustră în sinea ei pentru că nu extinsese imediat perimetrul, dar, după cum îi explicase şeful său, numărul dovezilor din hotel era şi aşa copleşitor. Nouă cadavre, cartuşe goale şi gloanţe peste tot şi, pe deasupra, descoperiseră camera cu tot echipamentul acela de supraveghere. Încă nu îşi dăduseră seama ce era cu camera aceea. Nimeni din personalul hotelului nu îşi amintea ca ministrul libian să fi avut gărzi de corp sau orice alte măsuri de securitate. Aveau mai mult de 15 declaraţii de la angajaţi, toate spunând că Tarek sosise acolo însoţit de un singur asistent. Acel asistent era acum indisponibil pentru declaraţii, baricadat în siguranţă în spatele uşilor ambasadei Libiei.

Pentru Neville, cel mai greu de digerat era faptul că, deşi avea mai mult de 30 de ofiţeri repartizaţi acestui caz, ea aflase de cartuşele goale împrăştiate pe trotuar şi pe lângă gurile de canalizare din faţa hotelului doar cu o seară înainte. Presa ar putea să o mănânce de vie pentru acest lucru. Neville se întoarse la locul crimei, examină cartuşele şi se întrebă câte fuseseră zdrobite, îndoite şi luate în decursul lungii zile. Cele mai multe erau împrăştiate sub balconul apartamentului. Presupunerea logică era fie că cineva stătuse pe balconul lui Tarek şi trăsese cu arma în cameră, fie că cineva stătuse pe balcon şi trăsese spre ceva sau cineva aflat jos, pe stradă.

Neville urcă în apartament, merse pe balcon şi privi de acolo în cameră. Peretele aflat direct în faţa ei era neatins, în timp ce peretele din dreapta era brăzdat de găuri de gloanţe. Întorcându-se spre râu, îşi coborî privirea pe trotuar, unde fuseseră găsite cartuşe, şi îşi închipui că trage cu o armă. După un lung moment de gândire, îi ordonă adjunctului ei, Martin Simon, să împrejmuiască zona, să aducă detectoarele de metal şi să înceapă căutarea de gloanţe de 9 mm.

Apoi porni spre casă învinuindu-se pentru omisiune. Se lăsase atrasă spre cea mai plauzibilă teorie – aceea că un om, sau mai mulţi, îi ucisese pe Tarek, prostituata, presupuşii bodyguarzi, iar apoi, în drum spre ieşire, pe cei doi oaspeţi şi pe angajatul hotelului. După doar o zi, totul se năruia. Până acum, libienii refuzau să vorbească, spunând doar că cei patru bărbaţi erau acolo ca să îl protejeze pe Ministrul Petrolului. Ca ofiţer de poliţie, Neville ura să fie minţită şi, ca majoritatea poliţiştilor, avea un detector intern de minciuni foarte şlefuit. Cei patru bărbaţi morţi nu erau bodyguarzi. Era posibil să fi fost trimişi să stea cu ochii pe Tarek, dar cu siguranţă nu erau bodyguarzi. Va trebui să se intereseze în stânga şi-n dreapta, dar, din câte ştia ea, nu auzise niciodată de bodyguarzi care să folosească arme cu amortizor.

Îi ignoră pe reporterii care îi strigau numele, alegând să se comporte de parcă modelul format de micile steaguri galbene ar fi ajutat-o să găsească indicii care să ducă la rezolvarea crimei secolului. Martin Simon se apropie din spatele ei şi o strigă. Când Neville se întoarse, îşi dădu seama după expresia lui că acest caz urma să ia o altă întorsătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să facem o plimbare, spuse Simon aruncând o privire spre hotel. Trebuie să vezi ceva interesant.

Neville o luă la pas împreună cu el. Deşi bărbatul era cu doi ani mai în vârstă decât ea, părul roşcat şi pistruii îl făceau să pară cu zece ani mai tânăr. Când se depărtară suficient de mulţimea de reporteri şi gură-cască, ea zise:

— Te rog, spune-mi că nu a mai apărut încă un cadavru.

Simon râse.

— Nu. Cred că nouă sunt suficiente.

— Atunci, ai rezolvat crima?

Simon dădu din cap în timp ce intrară în holul hotelului.

— Nu, dar cred că am găsit ceva ce-o să te supere.

Neville îşi scoase ochelarii de soare de la ochi şi îi băgă în geantă. Angajaţii hotelului îi priveau cu o neliniște de înţeles. Mai mult de jumătate din oaspeţi plecaseră din hotel, iar rezervările viitoare erau anulate în ritm alert. Lui Neville îi părea rău pentru ei. Erau suprasolicitaţi şi stresaţi, iar situaţia era departe de a se încheia. Fiecare dintre ei, fie că fuseseră sau nu la datorie, avea să fie interogat de cel puţin încă două ori. Era o procedură care trebuia urmată din două motive. Fie unul dintre angajaţi văzuse ceva fără să îşi dea seama, fie unul dintre ei dăduse criminalului sau criminalilor informaţii despre sosirile şi plecările lui Tarek.

Intrară în lift, iar după ce se închiseră uşile, Simon spuse:

— Nu am putut să dorm noaptea trecută.

— Asta pentru că bei prea multă cafea, zise Neville cu nonşalanţă.

— Nu începe, şefa, zise el, privind săgeata luminoasă mişcându-se de la stânga la dreapta, indicând urcarea lor. În timp ce stăteam întins în pat, cu ochii pe urmele de apă de pe tavan, mă întrebam de ce ar sta cineva pe balcon şi ar trage spre stradă şi râu.

— Şi?

— Cartuşele de 9 mm pe care le-am găsit pe stradă se potrivesc cu cele împrăştiate în apartamentul lui Tarek, pe coridor şi lângă cadavrul de pe alee.

Liftul se opri la ultimul etaj şi uşile se deschiseră. Neville ieşi prima.

— Deci crezi că au fost trase de unul dintre bodyguarzii libieni.

— Poate… dar momentan mă interesează mai mult cel asupra căruia s-a tras, nu cine trăgea.

Buzele lui Neville se schimonosiră uşor, într-o expresie care îi transmise lui Simon că nu reuşea să îi urmărească raţionamentul.

Simon se opri în mijlocul coridorului şi pretinse că ţine un pistol în mâini.

— Dacă stau pe balcon şi trag în cineva de dedesubt, de ce trag în acel cineva şi cum a ajuns el acolo jos?

Neville dădu din cap, de parcă ar fi vrut să îşi limpezească gândurile.

— Despre ce vorbeşti?

— Cineva, sau mai mulţi oameni, i-a ucis pe acei bodyguarzi, apoi a trebuit să iasă din hotel. Noi am ajuns la concluzia că aceeaşi persoană sau persoane i-au ucis pe Tarek, pe prostituată şi pe bodyguarzi, apoi pe cei doi oaspeţi şi pe angajat.

— Corect.

— Atunci cine a tras de pe balcon spre stradă şi, mai important, în cine?

Neville vizualiză în minte ceea ce spunea el şi zise:

— Înţeleg ce spui.

Simon deschise o uşă de serviciu din capătul coridorului, dezvăluind o scară metalică îngustă şi abruptă, care ducea pe acoperiş.

— Oricine a fost cel asupra căruia s-a tras, nu este bărbatul care l-a ucis pe angajatul de pe alee. Nu ai pleca pe uşa din spate şi apoi ai merge în faţa hotelului, unde există o şansă mai mare să dai de cineva.

Simon începu să urce treptele. Trapa care dădea spre acoperiş era deja deschisă.

Neville îl urmă pe acoperiş şi îi observă imediat pe doi dintre cei mai buni criminalişti ai ei acolo.

— Deci, stăteam în pat, continuă Simon, şi mă gândeam că singura explicaţie logică este că cineva a plecat noaptea trecută din camera aceea prin balcon. Iar dacă a plecat prin balcon, trebuie să fi avut o frânghie.

Simon se opri lângă un coş de evacuare din fier şi se lăsă într-un genunchi. Neville îi urmă exemplul.

— Vezi unde a fost ştearsă funinginea, chiar aici?

Arătă zona, dar nu o atinse.

Neville văzu un cerc în jurul coşului cilindric şi încuviinţă din cap. Simon se ridică în picioare şi merse pe marginea acoperişului, unde unul dintre criminalişti făcea măsurători.

— Bernard, spune-i ce ai găsit.

Bărbatul avea în jur de 50 de ani şi era uscăţiv. Îşi împinse ochelarii cu rame subţiri pe nas.

— Fibre în locul acesta, chiar aici, spuse el, arătând spre marginea din piatră de lângă coș.

— Ce fel de fibre? întrebă Simon.

— Nu voi ști până nu mă voi întoarce în laborator, dar arată ca cele folosite la fabricarea corzilor de alpinism.

Neville încuviință din cap, privi din nou coșul de evacuare și apoi locul identificat de Bernard. Vedea că piatra e decolorată în locul acela, de parcă ceva s-ar fi frecat de ea și ar fi curățat funinginea. Aruncă o privire peste margine – chiar dedesubt era balconul.

— Presupun că acela este balconul camerei lui Tarek?

— Da, răspunse Simon.

Neville privi din nou coșul de evacuare.

— O coardă?

Simon încuviință din cap.

— Și unde este?

— O întrebare foarte bună. Am început să-i întreb pe oamenii noștri dacă a luat-o vreunul dintre ei. Nimeni, bineînțeles, toți știu procedura. Dar am găsit un ofițer care a ajuns la scena crimei destul de devreme și care spune că își amintește clar că a văzut o frânghie atârnând pe fațada clădirii.

— E convins de lucrul acesta?

— L-am pus să îmi arate locul exact unde își amintea că a văzut-o.

Simon arătă în jos.

— Mi-a arătat unde își parcase mașina, chiar lângă locul de sub noi.

Neville privi clădirile din stânga și din dreapta. Nu aveau aceeași înălțime, dar erau destul de apropiate unele de altele.

— Deci tu îmi spui că a existat un complice pe acoperiș, care, când a venit poliția, a tras frânghia înapoi și a fugit.

Simon privi marea de steguleț galbene de peste stradă.

— Nu sunt sigur. Mai există o posibilitate.

Neville își dădu seama după expresia lui că era foarte îngrijorat dintr-un anume motiv.

— Ce te deranjează?

— Ce nu mă deranjează ar fi o întrebare mai exactă.

Ea avea aceeași senzație prevestitoare de rău.

— Spune-mi.

— Cred că cineva a umblat la funie.

— Adică a luat-o? întrebă Neville.

— Da.

Cazul se complica din ce în ce mai tare.

— Rahat. Avem o listă cu toate persoanele care s-au perindat pe aici în ultimele 30 de ore?

— Lucrez la asta.

— Şi oaspeţii?

— Acesta era următorul lucru despre care voiam să discutăm.

Simon se îndepărtă de marginea acoperişului, iar Neville îl urmă.

— Cinci oaspeţi lipsesc.

— Cum adică, lipsesc?

— S-au cazat mai devreme în această săptămână şi nu s-au deranjat să se mai prezinte la recepţie pentru check-out. Au bagajele încă în camerele lor.

Neville îl apucă de braţ.

— Avem descrierile lor?

— Da, răspunse Simon precaut.

Neville se gândi la bodyguarzii morţi.

— Păr negru, ten închis la culoare… toţi în jur de 20 de ani?

— Mă tem că da.

— Ai vorbit cu angajaţii care i-au cazat?

— Da.

— I-ai pus să identifice cadavrele?

— Nu încă. Încercăm să îi ducem pe toţi la morgă.

Neville încuviinţă din cap. Era duminică, iar ei încă încercau să dea de cap cazului. Ea încă încerca să vadă unde se potriveau în puzzle-ul general aceste noi infirmaţii stranii, când Simon spuse că mai avea un detaliu.

— Camera cu tot echipamentul acela de supraveghere, din capătul holului de pe etajul lui Tarek…

— Da.

— Computerul hotelului arată că era liberă şi în renovare.

— Cineva din personal ţi-a confirmat că era în renovare?

— Până acum, nu, dar nu am vorbit cu toţi.

Neville se gândi la frânghia care lipsea, la oaspeţii lipsă, care, cel mai probabil, zăceau pe mesele metalice de la morgă, la comportamentul straniu al ambasadei Libiei şi acum la această cameră plină cu echipament de supraveghere.

— Echipa noastră de criminalişti a examinat camera asta?

— Da.

— Spune-le că vreau să ia probe de păr şi să le verifice cu cei patru bodyguarzi de la morgă. Bună treabă, Martin.

— Ţi-ai fi dat şi tu seama, spuse el, încercând să îşi minimalizeze efortul.

— Poate că da, poate că nu. Hai să vedem dacă îi dăm de cap şi să ţinem totul între noi, până aflăm dacă avem dreptate sau nu.

Neville porni spre scară.

— Tu unde pleci? o întrebă Simon.

— Îl mai ştii pe tipul de la Direcţie, care a apărut aici noaptea trecută?

— Fostul tău prieten?

Neville era pe punctul de a-l contrazice, dar se gândi că nu avea rost.

— Am senzaţia că el şi oamenii lui ştiu mult mai multe decât lasă să se vadă despre ce s-a întâmplat aici.

— De acord, spuse Simon, grăbindu-se să o prindă din urmă. De aceea vin cu tine.

— Pot să mă descurc singură.

— Ştiu că poţi, zise el în timp ce începu să coboare treptele. Dar întotdeauna este bine să ai o pereche de ochi în plus când ai de-a face cu mincinoşii profesionişti de la DGSE.

CAPITOLUL 17

Chet Bramble stătea în spatele dubiței și privea monitoarele aprinzându-se unul câte unul. Ecranele licăreau și arătau imagini alb-negru din interiorul apartamentului. Acum aveau supraveghere audio și video în casa conspirativă. Îi vedea pe cei doi oameni ai săi trecând de la un monitor la altul. Își ajustă microfonul căștilor lângă gură.

— Ați terminat cu prosteala, idioților?

— Încă un minut, răspunse întrerupt o voce. Trebuie să mă cac.

— Foarte amuzant, cretinule.

În mod normal, Chet ar fi râs la un asemenea comentariu juvenil, dar nu astăzi.

— V-am spus că tipul ăsta e un nemernic viclean. Mișcați-vă cururile de acolo. Dacă vă prinde, o să fiți morți înainte să pot intra după voi și să vă salvez pielea inutilă.

Cei doi începură să își strângă echipamentul și porniră spre ușă. Bramble se lăsă pe spate în scaun și oftă, frecându-și brațul drept. Temperatura începea să scadă, iar el resimțea schimbarea. Era un bărbat masiv – 1,92 m de mușchi sculptați și forță brută. Avea o frunte lată, gât gros și picioare care asigurau o bază puternică pentru un obiect altminteri imobil. Emana violență prin toți porii, și încă nu își putea da seama cum de îl bătuse Rapp în urmă cu mai bine de un an. Bramble ar fi trebuit să mănânce podeaua cu tânărul recrut, dar, cumva, ticălosul ăla mic și viclean aplicase o mișcare de care el nici măcar nu auzise vreodată, iar două secunde mai târziu se auzise un sunet asemenea unei ramuri uscate rupându-se. Urmase un moment de liniște totală și apoi durere mistuitoare, urmată de faptul că brațul îi era îndoit într-un unghi în care nu era firesc să se îndoaie vreodată.

Chet Bramble era fiul unui crescător de porci din Georgia. Avea doar un frate, Bob, care petrecuse aproape o oră blocat în colul uterin îngust al mamei sale. În loc să efectueze o cezariană, doctorul de provincie trăsese, îl smucise și îl răsucise pe micul Bob cu un forceps până îl scosese din pântecul mamei. Rezultatul final fusese că Bob avea capul deformat și era puțin cam încet la minte. Era cu doi ani mai mic decât Chet, dar de la vârsta de 4 ani erau aproape identici la statură. Bob fusese umbra fratelui său pentru o mare parte din copilăria lor. Chet îl iubea și îl apăra cu violență împotriva tuturor care râdeau de el, indiferent de vârstă sau statură. Dar pe măsură ce creștea, Chet ajunsese să îl urască în tăcere.

Mama lor își petrecea zilele gătind, ocupându-se de treburi casnice, ascultând postul de radio creștin și citind Biblia. Tatăl lui, Jacob – sau Jake, cum îi ziceau prietenii – era un bărbat masiv, cu o etică profesională puritană și fără pic de simț al umorului. Îi muncea din greu pe cei doi fii ai săi, dar mai mult pe Chet, din evidentul motiv că el nu avea niciun retard mintal. De îndată ce începuseră să meargă în picioare, copiii își ajutaseră tatăl să hrănească porcii. La scurt timp după aceea, curățau cocinile de rahat. Atât de mult rahat, încât, chiar și după atâția ani, simpla lui menționare îi umplea nările lui Chet cu un miros copleșitor.

Din câte își dădea Chet seama, nicio parte din ADN-ul lui nu provenea din partea mamei sale. Femeia era fragilă și măruntă, iar frații ei, doi avocați și un agent de asigurări, erau papă-lapte. Chet era mare și puternic, precum tatăl lui, care jucase fotbal pentru Universitatea din Georgia. Cu toate acestea, exista o mare diferență între tată și fiu. Jake era un bărbat stoic, care se enerva foarte greu, iar Chet era iute la mânie și predispus să îi sară țandăra din cel mai mic motiv sau chiar din nimic. Exista o excepție – fratele lui, Bob, și nesfârșitele lui întrebări simple. Când venea vorba de Bob, Chet avea răbdarea lui Iov, dar cam aici se sfârșea răbdarea lui. Certurile și încăierările începuseră de timpuriu și continuaseră până în ultimul an de liceu.

Nu era vorba că Chet nu își putea controla temperamentul, ci că alegea să nu o facă. Învățase de la o vârstă fragedă că te simți bine dacă lovești pe altcineva cu pumnii. Prima bătaie adevărată avusese loc în clasa a doua și, ca majoritatea încăierărilor la acea vârstă, începuse în autobuzul școlii. Câțiva copii de-a cincea se luau de Bob, care mergea la grădiniță pe atunci. Pe lângă capul diform și retardul mintal, Bob avea și o dificultate în vorbire, pe care Trevor Smith și Nate Huckster nu se puteau abține să nu o imite. În prima zi, Chet stătuse cuminte pe locul lui și clocotise în sinea sa, îngrijorat că ar intra în belele și ar fi biciuit de tatăl său dacă ar face ceea ce avea în minte. În noaptea aceea nu dormise bine. Se foise în patul lui, în timp ce fratele său dormea buștean în cel de deasupra. Își închipuise tot ce le-ar face lui Trevor și Nate dacă ar îndrăzni să mai râdă de fratele lui. Chet hotărâse să nu le dea niciun avertisment. Știa din instinct că avertismentele nu ar rezolva nimic, că vorbitul era inutil și că trebuia să trimită un mesaj clar tuturor celor care se gândeau să îl tachineze pe Bob.

Trevor și Nate își începuseră tirada în ziua următoarea din clipa în care urcaseră în autobuz. Chet stătea lângă fratele lui când cei doi măscărici se așezară pe locurile din spatele lor și începură cu râsetele și cu bâlbâielile. Cu fiecare kilometru care trecea, Chet își lăsa furia să fiarbă. Încleștând și

descleştând pumnii, făcea timpul să treacă închipuindu-şi ce le va face celor doi când vor coborî din autobuz.

Inevitabilul se întâmplă pe trotuarul din faţa Şcolii Primare Benjamin Lincoln. Cei doi elevi de clasa a cincea îi urmau pe Chet şi Bob în timp ce mergeau spre intrare împreună cu ceilalţi copii. Continuau să îl sâcâie pe Bob, care, deşi mergea la grupa mică, era la fel de înalt ca un elev de clasa a patra. Chet era de departe cel mai înalt puşti de clasa a doua şi era nefiresc de puternic, datorită genelor tatălui său şi muncii grele pe care o făcea la fermă. Mai era un detaliu: Chet era rapid, foarte rapid, datorită faptului că era nevoit să alerge porcii. Fără vreun avertisment, Chet se întoarse spre stânga, ţinând strâns în mâna dreaptă cutia pentru prânz cu GI Joe desenat pe ea. O legănă cu atâta forţă, încât îi rupse maxilarul lui Nate Huckster, lăsându-l inconştient. Puştiul se prelinse pe trotuar ca o macaroană fiartă.

Trevor Smith încremeni când îşi văzu prietenul prăbuşindu-se. Nici măcar o secundă nu îşi închipuise că se va întâmpla aşa ceva. Propriul lui instinct de supravieţuire nu avu şansa să se declanşeze. Micul şi murdarul crescător de porci se năpusti asupra lui asemenea unei furtuni de vară violente. O rafală de pumni şi picioare îl luă cu asalt, iar Trevor Smith ajunse ghemuit pe trotuar, lângă prietenul lui, implorându-l pe Chet să se oprească. Un profesor fu cel care îl salvă, luându-l pe Chet pe sus, la propriu.

Urmările fuseseră interesante şi îl învăţaseră pe Chet o lecţie pe care nu o va uita niciodată. Nu îi păsa de ceea ce aveau să îi facă, bătaia pe care le-o administrase celor doi ticăloşi merita toţi banii. Chet nu mai avusese probleme înainte, dar ştia ce se întâmpla cu elevii care se bat în şcoală. Erau trimişi în biroul directorului şi pedepsiţi cu detenţie, ceea ce implica aproape întotdeauna spălarea bureţilor după ore. O pedeapsă uşoară, dar Chet avea senzaţia că va primi mai mult de atât. Probabil că aveau să îl bată cu paleta, dar el era destul de rezistent. Nimic din ce îi puteau face ei nu se compara cu furia tatălui său. Acela era singurul lucru care îl îngrijora – tatăl său. Dar, pe de altă parte, tatăl îi spusese de nenumărate ori să se asigure că nimeni nu se ia de fratele lui. Tot ce ştia Chet era că îi făcea rău la stomac să îl vadă pe fratele lui neputincios fiind batjocorit. Nu putea fi împăcat cu el însuşi dacă nu făcea ceva în această privinţă. Era pregătit să îndure orice pedeapsă. Un alt lucru foarte important se întâmplă în ziua aceea – Chet îşi dădu seama că îi făcea plăcere să snopească în bătaie alţi băieţi.

Directorul nu fusese nici pe departe atât de furios pe cât crezuse Chet că va fi. Aparent, era o noutate ca un puşti de clasa a doua să bată măr doi de-a cincea. Din anumite lucruri pe care le auzise în zilele următoare, Chet aflase că Trevor şi Nate nu erau prea plăcuţi de conducerea şcolii. Evident, terorizau şcoala de ceva ani, iar profesorii abia aşteptau ca cei doi să crească

şi să intre în ciclul gimnazial, urmând să se mute la şcoala de peste drum. Un alt lucru pe care îl aflase era că, în general, profesorii nu îi priveau cu ochi buni pe copiii care se legau de elevii cu probleme mintale. Dar cel mai mult se înşelase cu privire la reacţiile părinţilor lui. Tatăl abia dacă spusese un cuvânt, în timp ce mama lui îşi ieşise din minţi. Era obsedată de faptul că Nate Huckster era fiul predicatorului de la biserica lor. În mintea lui Chet, acesta era un motiv în plus să îi tragă o mamă de bătaie puştiului – fiul unui predicator ar fi trebuit să aibă suficient creier cât să nu tachineze un puşti de grădiniţă încet la minte. Cu toate acestea, Emma nu vedea lucrurile din această perspectivă. Ceea ce făcuse el era o ruşine pentru familie. Cei din familia Huckster erau oameni buni. Stră-străbunica Huckster era membru fondator al organizaţiei United Daughters of the Confederacy, iar bunicul lui Trevor Smith deţinea banca la care ferma lor fusese ipotecată.

Tot drumul spre casă, Chet stătuse împreună cu Bob pe bancheta din spate a camionetei Ford a mamei lui şi o ascultase ţipând la tatăl lor, spunând o mulţime de lucruri pe care el nu le înţelegea. Când ajunseseră acasă, tatăl lui îl duse în hambar, unde Chet se aştepta să i se spună să îşi dea pantalonii jos şi să adopte poziţia. Nu se întâmplase acest lucru. Bătrânul îi pusese mâna uriaşă pe umăr şi îl împinsese în glumă spre un balot din paie. Nu avusese vreo tentativă de a-l lumina cu privire la ce însemna un paria social, un fermier troglodit sau vreunul dintre celelalte lucruri pe care le auzise de la mama lui în maşină. Îi spusese lui Chet că se va ocupa el de mama sa, că era mândru de el pentru că îi luase apărarea fratelui său. Şi că da, fiul unui predicator ar trebui să aibă mai multă minte decât să râdă de un băiat firav ca Bob. Şi dacă puştiul nu avea mai multă minte decât atât, atunci merita să fie scos untul din el. Cât despre familia Smith şi ipoteca asupra fermei, nu avea de ce să îşi facă griji. Tatăl lui Trevor fusese un atacant renumit în liga preuniversitară dintr-un motiv anume. Jake Bramble blocase o mulţime de mingi pentru el, în calitate de fundaş dreapta, şi nu exista niciun portar în ligă care să îl poată opri. Tatăl lui Trevor era un om bun, iar când avea să afle că fiul său îl şicana pe micul Bob, avea să îi aplice el însuşi o a doua bătaie.

Chet nu înţelesese nimic din discuţia lor, dar ceva se schimbase înăuntrul lui. Nu îi spusese tatălui său şi, sub nicio formă, mamei lui. Îi făcuse plăcere să îi bată pe cei doi băieţi, mai mult decât îi plăcuse orice altceva până atunci. Revedea episodul în mintea lui cu o bucurie pură, adesea zâmbind şi râzând de unul singur. Aşa cum se întâmplă în comunităţile rurale, se dusese repede vorba că Jacob Bramble, de trei ori ales cel mai bun fundaş din ligă de la Georgia Bulldogs, avea un fiu de 7 ani care bătuse măr doi puşti de 11 ani. Urmase o perioadă calmă, în care ceilalţi băieţi îi arătaseră respectul

cuvenit, nevrând să fie pocniţi în cap de un crescător de porci nebun. Antrenorul de lupte greco-romane al liceului venise să poarte o discuţie cu tatăl lui, despre canalizarea talentelor înnăscute ale lui Chet în direcţia potrivită.

Chet nu aflase niciodată, dar tatăl său îşi făcuse griji pentru el cu mult înainte de bătaia din faţa şcolii. Simţise o răutate în fiul lui care era evidentă când Chet era în preajma animalelor. Lovea porcii şi îi scuipa când nu făceau ceea ce voia el şi mai fusese şi momentul acela când îl prinsese aruncând pisica de pe grinzile hambarului. Jake sperase să fie doar o etapă trecătoare, iar acum vedea luptele greco-romane drept o modalitate de a canaliza energia fiului său într-un mod disciplinat.

La început funcţionase. Chet se dedicase luptelor cu zelul unui misionar. La vârsta de 10 ani era deja campionul statului Georgia la categoria lui de vârstă şi greutate. În timp ce continua să exceleze la lupte, începuse să joace şi fotbal american. Era o bestie absolută. Juca pe posturile de fundaş şi apărător. Alte echipe se temeau să joace împotriva lui, iar când Chet avea mingea, alegea adesea să alerge spre apărătorii adverşi, nu să caute câmpul deschis. Până să ajungă la liceu, corpul lui se transformase deja într-o masă solidă de muşchi. Ca boboc, jucase pentru echipa liceului, iar ca junior era convocat în echipa ligii în două sporturi. Fetele îl iubeau, băieţii se temeau de el şi, din păcate, Bob devenea o ruşine din ce în ce mai mare. În timp ce toată lumea avansa, creierul lui Bob părea să rămână captiv undeva între clasele a treia şi a patra. În primul an de facultate, jucau cu principalii lor competitori pentru trofeul ligii, iar unul dintre atacanţii echipei adverse a început să râdă de fratele lui Chet, spunându-i că este retardat şi multe alte insulte la fel de nemiloase. Chet, care era deja cunoscut drept un jucător cu trucuri murdare, răspunse decisiv după câteva meciuri, când cele două echipe se întâlniră din nou. De îndată ce se auzi fluierul de start, Chet îl văzu pe idiot stând lângă grămadă şi îşi împinse casca în genunchiul puştiului, îndoindu-i-l la nouăzeci de grade şi rupându-l.

A fost extrem de mândru de sine. Chiar şi acum zâmbea când şi-l amintea pe grăsanul ăla ticălos zăcând pe teren şi plângând ca o fetiţă. În anul următor, în acelaşi sport, fratele mai mic al grăsanului ticălos îi întorsese favoarea. Efectuase un blocaj din spate şi îi spulberase genunchiul lui Chet. În acea perioadă, toate echipele din ligă erau cu ochii pe el şi voiau să îl transfere. În săptămâna următoare, absolut toate ofertele au fost anulate, iar cariera de fotbalist a lui Chet s-a sfârşit. Nu avusese niciodată note grozave, astfel că părea o pierdere de timp să meargă la facultate pentru altceva în afară de a juca fotbal. A petrecut şase luni cu piciorul în ghips şi apoi încă

şase zăcând în pat şi devenind din ce în ce mai supărat pe viaţă, nefăcând eforturi de recuperare prea mari pentru genunchi.

Tatăl lui întrezărea ce avea să se aleagă de fiul său dacă rămâne la fermă pentru tot restul vieţii, aşa că îl duse la baza de recrutare a armatei. Jake Bramble trăia deja de ani buni cu o femeie acră, care ignora faptul că el îşi construia, încet dar sigur, o afacere extrem de profitabilă. Soţia lui nu putea să treacă peste ruşinea publică de a fi măritată cu un crescător de porci. Bărbatul nu avea de gând să îşi privească fiul stând degeaba şi irosindu-şi restul vieţii întrebându-se ce-ar fi fost dacă.

Aşadar, la vârsta de 18 ani, Chet se înrolase în armată. Doi ani mai târziu era grănicer, iar după trei ani se înrolase în divizia celor mai duri dintre cei duri – Delta Force. Existaseră câteva obstacole pe parcurs, majoritatea implicând încăierări prin baruri sau mustrări din partea unor ofiţeri care nu apreciau sarcasmul lui Chet şi alegeau să se concentreze asupra lipsei lui de respect pentru ierarhie. Existau toate şansele ca, într-un final, înclinaţia lui Chet pentru alcool, bătăi şi nerespectarea autorităţii să îl bage în bucluc.

Cum era de aşteptat, se întâmplase în afara bazei militare într-o noapte călduroasă de august, într-o dugheană din Fayetteville, Carolina de Nord. Era unul dintre acele locuri cu mese pe o parte şi un ring de dans spaţios pe cealaltă parte, unde se dansa întreaga noapte pe ritmuri country şi rock cu influenţe sudice. Fete îmbrăcate sumar, cu tricouri legate în talie şi pantaloni scurţi, serveau berea rece ca gheaţa din containere galvanizate, iar restul băuturilor curgeau la preţuri decente. În weekend, locul era plin de personal militar, unii în uniformă, dar cei mai mulţi în civil. Chet şi colegii lui Delta nu ar fi purtat nici morţi uniformele într-un bar, când nu erau la datorie. Astfel, atunci când un grup de ofiţeri au intrat împreună cu partenerele lor, purtând uniformele de paradă, Chet nu se putu abţine. Totul începu destul de simplu. Lansă câteva insulte în direcţia lor, mai mult sau mai puţin acoperite de volumul ridicat al muzicii. Ofiţerii îi mirosiră de la o poştă pe băieţii Delta, cu părul lor lung, bărbi, mustăţi şi muşchi umflaţi cu pompa. Lucrurile luară o întorsătură urâtă atunci când Chet încercă să se bage peste un tânăr sublocotenent, a cărui soţie era cea mai atrăgătoare tipă din bar.

Sublocotenentul, care era mult mai firav decât Chet, se simţi ofensat. Chet îl împinse, şi înainte ca cineva să aibă şansa de a calma lucrurile, un colonel cu medalia de onoare, două distincţii Purple Heart şi multe alte decoraţii pe piept sări în mijlocul acţiunii. Ceilalţi băieţi Delta avură bunul simţ de a se retrage, dar Chet era prea beat şi prea furios pentru a-şi da seama că e pe punctul de a depăşi o limită pe care niciun soldat nu avea voie să o depăşească. Colonelul îl informă pe Chet că e bun prieten cu comandantul său, şi dacă se întoarce la masa lui chiar în acel moment, colonelul e dispus

să închidă ochii şi să uite că îl văzuse punând mâna pe un ofiţer. Chet încuviinţă din cap ameţit şi, pentru un moment, păru să mediteze la oferta colonelului. După care îi spuse să se ducă dracului. Colonelul era treaz, puternic şi dur. Se uită la ceilalţi băieţi Delta şi îi sfătui să îşi scoată naibii amicul de acolo, înainte să fie aruncat după gratii.

Acela fu momentul în care Chet dezlănţui un croşeu de stânga, care trecu razant pe deasupra capului colonelului, care se aplecase rapid. Înainte ca cineva să poată reacţiona, colonelul livră doi pumni fulgerători – primul în testiculele lui Chet şi al doilea în plexul solar. Când acesta căzu în genunchi, colonelul îi aplică lovitura de graţie în ceafă, cu latul palmei, lăsându-l lat.

În ziua următoare, Chet se trezi pe o podea din ciment, iar gâtul îl durea atât de tare, încât nu putea nici măcar să ridice capul pentru a-şi studia împrejurimile. Îi luă un moment să îşi dea seama că era în închisoarea de la Fort Bragg. Apoi auzi voci. Una dintre ele îi era familiară. Era comandantul său. Îşi aminti ca prin ceaţă evenimentele nopţii anterioare. Auzi încă o voce şi i se păru că era colonelul acela umflat în pene, pe care avea de gând să îl snopească în bătaie. Chet se rostogoli pe o parte pentru a-i privi şi îşi dădu seama că vomitase pe el însuşi.

— Mike, tu decizi, zise comandantul. N-am nicio problemă dacă vrei să-i trimiţi curul ăla prost în faţa curţii marţiale.

Colonelul purta uniforma verde, de camuflaj, având pantalonii băgaţi în bocanci şi stând cu mâinile împreunate la spate, de parcă ar fi stat pe loc repaus la paradă.

— Sunt tentat să o fac. Cum naiba intră cineva atât de prost în Delta Force zilele astea?

Îşi înclină capul într-o parte şi îl privi pe comandantul Delta, apoi continuă:

— Când am intrat noi doi, chiar ne-au testat să vadă dacă avem creier.

— Da, păi, din păcate, nu îi testăm când sunt beţi.

— Poate ar trebui să începeţi să o faceţi.

Comandantul se întoarse spre uşă şi spuse:

— Stan, de ce ai vrea pe unul care este, evident, un imbecil?

Cu mare efort, Chet îşi lungi gâtul pentru a vedea cu cine vorbeşte comandantul său. Un bărbat în costum gri stătea în pragul uşii. Avea părul tuns scurt, ca în armată, dar un aer nonşalant, nepăsător. Îl privi pe Chet un moment îndelungat, apoi spuse:

— Îmi amintesc că şi eu am vrut de câteva ori să căpăcesc un ofiţer. Cred că am şi făcut-o odată. Nu sunt sigur, totuşi. Şi eu eram destul de beat.

Colonelul care îl bătuse măr pe Chet dădu din cap scârbit.

— Nu vreau să îmi pierd timpul cu rahatul ăsta… şi Dumnezeu ştie, Jim, că băieţii tăi Delta nu au nevoie de şi mai multă publicitate negativă.

Comandantul răsuflă uşurat în sinea lui. Vechiul lui prieten avea dreptate. Cea mai bună decizie în cazul acesta era să îl zboare pe ticălosul ăsta de aici şi să îl lase pe Hurley să se ocupe de el.

— Stan, e al tău.

Stan Hurley îşi mângâie mustaţa şi încuviinţă din cap nerăbdător.

— O plăcere să fac afaceri cu voi, domnilor.

— Plăcerea a fost de partea noastră.

Cei doi ofiţeri plecară, uşuraţi să scape de problemă.

— Ridică-te, îi ordonă Hurley.

— Tu cine dracu' eşti? bâigui Chet.

Hurley rânji. Ţărănoiul ăsta trebuia să înveţe respectul cu forţa.

— Nu e treaba ta cine sunt eu. Tot ce trebuie să ştii este că tocmai te-am salvat de la a petrece următorii cinci ani în penitenciarul Leavenworth. Acum mişcă-ţi curul, Victor.

— Nu mă cheamă Victor.

— Ba da, de acum înainte te cheamă. Să mergem.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ani. La început, Chet nu fusese prea sigur de noua lui slujbă. Era recunoscător că evitase închisoarea, dar nu era prea încântat că nu mai făcea parte din cea mai elitistă trupă de comando din lume. Cu toate acestea, nu după multă vreme, Chet îşi dădu seama că găsise locul perfect şi mentorul suprem. Gata cu saluturile militare şi cu regulile. Şi cea mai bună parte era că putea să ucidă oameni.

Bramble privi deasupra monitoarelor, la fotografiile lipite pe peretele dubiţei. Erau cinci la număr. Prima era un cadru simplu, alb-negru, care îl făcu pe Bramble să îl urască şi mai mult pe Rapp. Individul era foarte chipeş. Chet trebuia să alerge femei, dar se părea că lui Rapp îi cădeau direct în braţe. Pentru ca insulta să fie şi mai gravă, ticălosul părea să le refuze întotdeauna.

— Te urăsc, imbecil arogant.

Bramble se întrebă de unde luase Hurley poza. Nimeni nu prea iubea fotografiile în meseria asta – mai ales cele făcute fără permisiunea subiectului. Patru dintre cele cinci fotografii erau făcute de camerele de supraveghere, una dintre ele chiar pe această stradă în Paris, în faţa casei conspirative. Din nou, cum fusese obţinută şi de ce îl îngrijora destul de mult pe Bramble. Hurley sau păsărica de Kennedy ordonaseră probabil ca Rapp să fie pus sub supraveghere. *Nu,* îşi spuse în sinea lui, *îl iubeşte prea mult. Este micul ei animăluţ.* Nu l-ar pune niciodată sub supraveghere.

Sigur fusese Hurley, ticălosul acela inteligent. Uneori, Bramble avea impresia că nemernicul de bătrân îl ura pe Rapp la fel de mult ca el. *Stan vrea ca eu să îl omor,* își spuse Chet. *Vrea să îl scap de problema asta, și o s-o fac bucuros.*

CAPITOLUL 18

Alexandria, Virginia

Irene Kennedy stătea pe terasa casei ei cu două dormitoare din Old Town. Soţul ei era afară, se antrena pentru încă un maraton, în timp ce ea răsfoia al doilea ziar şi era la treia ceaşcă cu cafea. Căsnicia ei ar fi putut merge mai bine, dar la fel de uşor ar fi putut merge mai rău. Nu existau ţipete sau violenţă, dar exista un armistiţiu nerostit şi conştientizarea implicită că cei doi nu se iubeau mai mult în prezent decât o făcuseră cu un an în urmă. Kennedy era absorbită de munca ei, iar soţul era absorbit de el însuşi. Irene nu se putea hotărî dacă ar trebui să rămână cu el sau îşi vadă de drumul ei. Divorţul era o luptă urâtă şi lungă şi, în plus, ea nu era genul de persoană care să renunţe atât de uşor la ceva atât de important.

Se învinuia destul de mult pentru faptul că nu depunea mai mult efort, dar slujba ei nu îi lăsa timp nici să respire. Şi, din câte aflase de-a lungul anilor, nici soţul ei nu era genul de persoană care să lase de la sine şi să accepte compromisuri. În principiu, era un băiat răsfăţat şi egoist, care refuza să se maturizeze. Îi scăpaseră toate aceste lucruri negative pe vremea când ieşeau împreună – când lucrurile erau simple. El fusese încântat de faptul că ea lucra pentru CIA, iar ea fusese încântată că el e un bărbat inteligent şi chipeş, care o făcea să râdă. Era profesor universitar cu un program foarte flexibil, ceea ce fusese bine pentru ea. Chiar şi primii câţiva ani de căsnicie trecuseră frumos. Apoi începuseră nemulţumirile. Karl părea întotdeauna deranjat de ceva. De obicei, era vorba despre o simplă discuţie la o petrecere sau la o întâlnire dublă cu unul dintre profesorii titulari din departamentul său. Lui Kennedy i se păreau conversaţii normale – doi adulţi fiind de acord că nu sunt de acord. Dar apoi ajungeau acasă, iar Karl vorbea ore întregi despre cât de nepoliticoasă fusese cealaltă persoană şi despre cum el putea să tolereze multe lucruri, dar nu şi adulţii lipsiţi de maniere. Kennedy nu văzuse niciodată aceste lucruri. Ea lucra pe un post în care trebuia să îşi apere poziţia. În fiecare zi era nevoită să ia atitudine, iar superiorii ei îi spuneau adesea că se înşală. Când se întâmplau atât de multe lucruri, nu era timp şi pentru bosumflări. În cele din urmă, Kennedy începu să îşi vadă soţul ca pe un bărbat foarte nesigur, care nu suporta ideea de a fi eclipsat, cel puţin din punct de vedere intelectual. Ea îşi spuse că acesta era motivul pentru care el preda filosofie bobocilor din anul întâi de la

Universitatea Americană. Slujba aceea îi permitea să se joace de-a Dumnezeu cu o adunătură de puşti încântaţi să nu mai locuiască cu părinţii, care nu ar fi îndrăznit niciodată să contrazică un profesor educat.

Când văzuse această parte urâtă a soţului ei, Kennedy se retrăsese instinctiv. El, la fel de instinctiv, văzuse retragerea ei ca pe o trădare. Aşa ajunseseră la actuala situaţie a căsniciei lor. Aşadar, în dimineţile de duminică, el alerga, iar ea se bucura de timpul liber atât de necesar. De asemenea, se întâmpla să fie singura zi în care nimeni nu se aştepta de la ea să lucreze. Deşi, dacă apărea vreo criză, nu conta ziua sau ora, Kennedy trebuia să se implice. Dar nu o deranja acest lucru. Slujba ei era interesantă, solicitantă, frustrantă şi, cel mai important, vitală pentru siguranţa ţării. Ceea ce îi oferea ziua de duminică – atâta vreme cât şi inamicul coopera – era un anumit grad de solitudine. Şi timpul necesar să se reculeagă dintre miile de date cu care se confruntase pe parcursul săptămânii – diversele operaţiuni, nevoile oamenilor ei şi planurile puse la cale împotriva ţării. Avea nevoie de cel puţin o zi pe săptămână pentru a se detaşa de tot şi a încerca să capete o oarecare perspectivă.

Tocmai făcea acest lucru la nivel subconştient, în timp ce parcurgea secţiunea Arte din ziarul *Times,* când sună telefonul. Kennedy se enervă. Nu era nici măcar ora 9:00, ceea ce însemna că era prea devreme pentru o dimineaţă de duminică. Se gândi să nu răspundă, apoi îşi spuse că ar putea fi mama ei. Puse deoparte ceaşca cu ceai şi se duse în bucătărie, unde telefonul era fixat pe un perete. Se uită la micul ecran care arăta apelantul şi miji ochii. Era un apel internaţional. Kennedy îşi verificase deja mesageria vocală de două ori de când se dăduse jos din pat şi petrecuse o bună parte din dimineaţă întrebându-se dacă Rapp se târâse într-o gură de canalizare din Paris şi murise. Deşi îl plăcea, nu ar fi cel mai rău rezultat pentru angajatorul ei.

Faptul că o suna direct acasă era o încălcare majoră a protocolului, dar Rapp dovedise de multe ori că nu prea se pricepe să îi respecte regulile. Curiozitatea învinse, iar Kennedy ridică receptorul.

— Alo.

— Bună dimineaţa.

Era imposibil să confuzi vocea de la capătul firului. Era Rapp. Kennedy se înroşi de furie din pricina metodelor lui nesăbuite.

— Ştii că asta nu este o linie securizată, zise ea, incapabilă să îşi mascheze complet iritarea din glas.

La celălalt capăt se auzi un oftat frustrat şi apoi…

— Ascultă-mă bine. În ceea ce mă priveşte, nimic nu e securizat când vine din partea ta.

Glasul lui era aspru, spunând parcă „Mă doare-n cot de liniile tale securizate”.

— Ce vrea să însemne asta?

— Eşti deşteaptă, dă-ţi seama.

— Nu am chef de jocurile tale, spuse ea în încercarea de a prelua controlul asupra conversaţiei. Te scalzi în ape tulburi. Există oameni care cred că ai dat-o în bară în cel mai rău mod posibil. Şi din moment ce nu te-ai sinchisit să apari la raport, i-ai făcut să se întrebe cât de mult pot avea încredere în tine.

— Mă bucur că voi, şoareci de birou nenorociţi, aţi descifrat cazul de la 6 000 de km distanţă. Parcă îl şi aud pe unchiu-tău criticându-mi fiecare mişcare, deşi habar nu are ce a mers prost.

— Ascultă… situaţia asta nu ar arăta mai bine nici de la 2 m distanţă. Este un dezastru şi este dezastrul tău.

— Normal că este. Singura problemă este că niciunul dintre voi nu are nici cea mai mică idee despre ce s-a întâmplat.

— E greu să ştii ce se întâmplă când subordonatul tău nu se deranjează să răspundă la telefon sau să apară la raport.

— Ei bine… în timp ce tu îţi beai cafeaua sau ceaiul sau ce naiba bei tu acolo, subordonatul tău plutea într-un râu, cu o rană de glonţ în umăr.

Kennedy căscă ochii mari şi privi fix peretele pentru un moment. Două imagini îi trecură prin minte. Prima îl înfăţişa pe Rapp, rănit, plutind în apa tulbure a Senei, iar a doua era a unei peşteri imense sub Agenţia de Securitate Naţională în Maryland. Aceasta găzduia super computerele Cray, care, mai mult ca sigur, înregistrau şi procesau acest apel. Înduplecată de veştile lui Rapp, Irene spuse:

— Nu am ştiut. Îmi pare rău. Ascultă-mă, pot să ajung la birou în 20 de minute. Poţi să mă suni acolo?

Rapp râse.

— Nu cred că înţelegi problema. Mi-a fost întinsă o capcană.

— Capcană? întrebă ea, încruntându-se.

— Mă aşteptau. Avangarda ta i-a ratat şi i-am ratat şi eu. Ştiau că vin. Abia am ieşit viu de acolo.

Kennedy era şocată.

— Nu înţeleg cum s-ar fi putut întâmpla asta.

— Mă gândeam că asta o să spui. O să-ţi simplific eu problema. Ai fost compromisă. Nu ştiu de către cine, dar fie cineva a penetrat micul nostru grup, fie avem un trădător printre noi. Din moment ce eu sunt cel pe muchie de cuţit, va trebui să mă scuzi dacă nu am încredere în niciunul dintre voi până nu găseşti o explicaţie.

Kennedy păşea agitată de la un capăt la altul al bucătăriei, încercând cu disperare să îşi dea seama ce naiba se petrece. Zeci de întrebări evidente îi veneau în minte, dar vorbeau pe linia ei de acasă. Nu putea risca să rostească ceea ce voia să întrebe. Aruncă o privire ceasului de la cuptorul cu microunde şi se întrebă dacă ar putea prinde următorul zbor spre Paris.

— Vin eu la tine. Te aduc eu înapoi.

— Şi de unde ştiu că pot să am încredere în tine?

Kennedy se strădui să găsească un răspuns. Îşi aminti cum îl recrutase, cum fusese singura care îl susţinuse încă de la început. Singura care îi recunoscuse talentul şi potenţialul. Şi apoi se puse în locul lui. Irene fusese pe teren de multe ori, dar niciodată într-o situaţie atât de gravă precum cea în care se afla Rapp acum. Probabil că senzaţia de singurătate era copleşitoare. Avertismentul doctorului Lewis o izbi violent. Ei îl creaseră, iar dacă Mitch se întorcea împotriva lor… Kennedy se înfioră la acel gând.

— Poţi să ai încredere în mine, şi ştii asta.

— Nu prea am chef să am încredere în nimeni în acest moment.

— Ţi-am păzit spatele la fiecare pas, insistă ea. Ieri m-am certat cu ei pentru tine.

Se gândi la cearta din biroul lui Stansfield şi continuă:

— Exact cum ai ghicit, unchiul meu a fost foarte critic.

— Şocant.

Kennedy dădu să spună ceva, apoi se abţinu. Trebuia neapărat să vorbească cu Stansfield şi să îi spună ce îi dezvăluise Rapp.

— Ascultă-mă, trebuie să ieşim de pe linia asta. Voi veni eu la tine. Verifică-ţi mesageria vocală de pe linia securizată şi voi avea mai multe informaţii pentru tine.

— Şi de ce eşti atât de sigură că vreau să fiu dus înapoi? Ştiind cum operează unchiul tău, voi sfârşi într-o temniţă întunecoasă, cuplat la o baterie de maşină.

Kennedy tresări. Rapp avea dreptate, bineînţeles. Asumându-şi un mare risc, spuse:

— Vreau să ai grijă. Verifică-ţi mesageria… şi încă ceva… ieri a trimis câţiva tipi să te caute.

— Cine? întrebă Rapp, îndoiala simţindu-se în glasul lui.

Kennedy ezită, apoi răspunse:

— Victor, vechiul tău prieten, este unul dintre ei. Eu m-am opus.

Ezitarea ei fu întâmpinată cu tăcere. Kennedy şi-l închipui la capătul liniei, clocotind, alimentându-şi ura pentru Victor.

— Au pus apartamentul sub supraveghere. Să nu te duci acolo, îl sfătui ea. O să ajung cât de repede pot ca să te iau înapoi. Bine? Verifică mesageria. Nu face nimic stupid.

— Mă voi gândi la asta.

Urmă o pauză lungă, apoi Rapp spuse:

— Cinci bărbaţi ne-au întrerupt întâlnirea. M-am ocupat de patru dintre ei. A mai rămas unul… cel care m-a abordat, înţelegi ce spun?

Fruntea lui Kennedy se încreţi, în timp ce ea încerca să îi descifreze cuvintele.

— Nu.

— Am respectat protocolul. Nu am făcut nimic din ce nu eram autorizat să fac.

— Bine, spuse Kennedy, încă încercând să îşi dea seama ce voia el să îi transmită.

— Nu am fost singurul care a plecat de acolo. Al cincilea bărbat este responsabil pentru ceilalţi trei. Eu am ieşit pe fereastră.

— Tot nu sunt sigură că înţeleg…

— O să îţi dai seama. Trebuie să plec.

Legătura se întrerupse, iar Kennedy puse încet receptorul înapoi pe perete. Îşi derulă întreaga conversaţie în minte, întrebându-se dacă FBI-ul sau Agenţia de Securitate Naţională puteau folosi ceva împotriva ei. Îl bombăni pe Rapp pentru că o sunase acasă, apoi se gândi la ce îi spusese el, că îi fusese întinsă o capcană. Fără să îşi dea seama, Kennedy se îndreptă spre uşă. Trebuia să îl pună la curent pe Stansfield imediat. Îşi luă haina şi cheile maşinii din cuierul de după uşă. Spera ca Stansfield să vadă lucrurile din perspectiva ei. Dacă nu, se ruga ca Lewis să nu aibă dreptate. Ultimul lucru de care aveau nevoie era un Rapp furios şi în căutarea răzbunării.

CAPITOLUL 19

Paris, Franța

Sedanul Renault negru avea geamuri fumurii, prin care era imposibil să vezi cine stă pe bancheta din spate. Era parcat anapoda, pe două locuri, în fața luxosului Hotel Balzac, la doar câteva străzi de Arcul de Triumf. Un polițist încercase deja să mute mașina, dar fusese refuzat categoric de către șofer, care stătea în siguranță în spatele geamurilor blindate ale sedanului. Șoferul avea o insignă unicat, care îl trimise pe polițist la plimbare. De asemenea, avea și un pistol la șold. Celălalt bărbat de pe scaunul din față avea aceleași insignă și pistol. Avea acces și la un pistol-mitralieră Uzi, care era ascuns în torpedo. Vehiculul era blindat cu o folie de protecție din kevlar. Bărbatul care stătea pe bancheta din spate călătorise în întreaga lume și văzuse mulți oameni fiind împușcați în mașini, așa că lua siguranța personală în serios.

Când Fournier era mai tânăr, obișnuia să poarte pistol. Făcea parte din slujba lui și nu strica nici faptul că anumite femei erau atrase de oțelul rece pe care îl purta la șold. Ucisese fix trei oameni în cariera sa – pe toți în stil execuție. Șefii lui îi ordonaseră astfel, iar el executase ordinele fără să stea pe gânduri. Cei trei erau scursuri ale societății. Într-unul dintre cazuri, ținta era un trădător care vindea secrete de stat; în alt caz, era un agent care instiga la disensiuni în Algeria; cea de-a treia era o femeie siriană. Nu i se spusese niciodată de ce trebuia să o ucidă, dar ea era una dintre cei trei care îl vizitau adesea în vise. Era o femeie uimitoare, la aproximativ 45 de ani, cu un chip perfect oval, păr negru ca smoala și ochi la fel de negri. Se întâmplase într-un hotel din Paris. Ea lua micul dejun îmbrăcată într-un halat alb. Când Fournier intrase în cameră, ea încuviințase resemnată, pusese ceașca cu cafea pe masă, își dăduse părul negru și lung pe spate și îl privise fix. Când Fournier scosese pistolul cu amortizor, ea nu arătase deloc teamă, chiar îi zâmbise vag. Pe cei doi bărbați îi împușcase în cap, dar, din cine știe ce motiv, nu fusese în stare să mutileze chipul extraordinar dinaintea lui. Coborâse arma câțiva centimetri și îi trase trei gloanțe în sânul stâng.

Zilele în care purta pistol erau duse. Fournier avea acces la absolut orice armă voia, dar i se părea că îi dădeau bătăi de cap. Erau voluminoase și îi făceau costumele să arate strâmb. Fournier cheltuia destul de mult pe

costumele sale – nu se cuvenea să nu arate bine. El era un bărbat stilat. În plus, nu mai era în linia întâi. Acum el era cel care dădea ordinele. Armele şi protecţia puteau fi lăsate în seama bodyguarzilor lui de încredere.

Pierre Mermet îşi dădu o şuviţă de păr castaniu de pe frunte, deschise dosarul pe care îl ţinea pe genunchi şi scoase primul set de fotografii.

— Mossad… Îl cheamă Efram Bentov. A sosit în această dimineaţă împreună cu cel puţin alţi doi. Au trecut separat de vamă, au luat mijloace de transport diferite până în oraş şi, în mod miraculos, au ajuns cu toţii la ambasada israeliană.

Fournier se încruntă şi luă fotografiile.

— Nu a fost o mişcare tocmai inteligentă.

— De acord.

— Luându-i în calcul şi pe cei de ieri, obţinem un număr de şase presupuşi agenţi ai Mossadului.

— Despre care ştim.

— Cei trei care au venit ieri… încă se mai ascund la hotelul de pe strada Rivoli? întrebă Fournier.

— Da.

Paul luă şi celelalte fotografii.

— Au arme?

— Nu, din câte ştim, dar trebuie să presupunem că da.

Fournier încuviinţă din cap.

— Doriţi să-i săltăm pentru interogatoriu?

— Nu încă. Mai întâi vreau să văd ce pun la cale.

Gura lui Mermet se schimonosi, devenind gânditor.

Fournier văzuse de multe ori acea expresie.

— Nu îţi place decizia mea?

— Cei trei de la hotel nu deţin documente diplomatice. Am putea forţa chestiunea. Dacă au arme în camerele de hotel sau chiar asupra lor, i-am putea reţine şi interoga.

— Am putea face asta, zise Fournier. Apoi, omologul meu Big Ben Friedman i-ar înhăţa pe unii dintre oamenii noştri din Israel şi le-ar face acelaşi lucru. Unde am ajunge astfel?

— Având în vedere ce s-a întâmplat la hotel noaptea trecută, cred că avem mai multă libertate decât ne-am aştepta în mod normal.

— Aşa este, dar Ben Friedman e un urs pe care aş prefera să nu îl împung.

Mermet suportă bine reproşul.

— Spuneam asta doar pentru că ducem lipsă de personal. Avem şase oameni care îi urmăresc pe ruşi, opt pe britanici şi zece pe americani.

Fournier știa la ce se gândea Mermet. Dacă situația continua astfel, erau nevoiți să cheme mai mulți oameni la datorie și să ceară mai mulți bani. Asta ar însemna că ar atrage atenția guvernului asupra a ceea ce puneau ei la cale.

— Îți înțeleg îngrijorarea. Dacă nu se întâmplă nimic până mâine, vom reevalua situația… poate chiar îi vom ruga cu frumosul pe câțiva dintre domnii aceștia să plece, să nu mai avem atâtea capete de supravegheat.

— Și sigur am și ratat câțiva.

Fournier se gândise la același lucru, dar deținea anumite informații pe care nu era dispus să le împartă cu altcineva.

— Încă o zi și apoi ne vom concentra asupra evreilor, britanicilor și americanilor. Mai ai vești interesante despre prietenii noștri americani?

— Da, răspunse Mermet, aproape uitând că avea noutăți pentru șeful său. Cei trei care au apărut ieri… încă stau înghesuiți în dubița de pe Chaplain. A mai apărut un bărbat în această după-amiază.

Mermet îi dădu fotografia șefului său. Fournier căscă ochii mari, nevenindu-i a crede.

— O, Doamne.

— Ce este?

— Cine, vrei să spui, zise el dând din cap. Este o persoană pe care nu am mai văzut-o de ceva vreme.

Fournier se uită pe fereastră, amintindu-și una dintre primele sale misiuni în Asia de Sud-Est.

— Este foarte periculos, adăugă el.

— Cine este?

— Stan Hurley, CIA. Sau ar trebui să spun „fost” CIA. Auzisem că s-a retras în urmă cu câțiva ani.

— Pare cam tânăr pentru retragere.

Fournier încuviință din cap.

— Hurley este ca un rechin. Știe să facă un singur lucru. Cei ca el nu se retrag… pur și simplu mor, într-o zi. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Presupun că a făcut parte din divizia de operațiuni?

— Da.

Fournier dădu din cap în timp ce se gândea la momentul când îl văzuse pe Hurley tăindu-i urechile unui bărbat în Vietnam. Și mai erau și poveștile pe care le auzise de-a lungul anilor, cu sovieticii.

— Era foarte bun la ceea ce făcea, continuă el. I-a înnebunit pe ruși, sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Și ce caută în frumosul nostru oraș?

— Aceasta este o întrebare foarte bună. Oamenii tăi l-au urmărit?

— Nu… nu știam cine este și m-am gândit că ar fi mai bine să rămânem cu ochii pe dubița de supraveghere.

Știind că numărul personalului era redus, Fournier nu îl putea mustra pe Mermet.

— Spune-le oamenilor noștri să verifice bazele de date ale vămilor. Să caute numele Stan Hurley și alte nume false ale lui pe care le avem la dosar. Data viitoare când apare, vreau să fie urmărit. Vreau să îi știu fiecare mișcare.

— Presupun că ar trebui să fie foarte prudenți.

— Aceasta este o observație foarte perspicace, Pierre. Hurley se împacă foarte bine cu violența.

— Totuși, ne este aliat?

Ideea îl făcu pe Fournier să zâmbească. Relația Franței cu Statele Unite ale Americii era brăzdată de complicații.

— În mod obișnuit, da, dar nu putem ști pentru cine lucrează în acest moment.

Adevărul era că Fournier nu avea încredere în nimeni, dar știa că această abordare ar suna puțin cam prea paranoică pentru Mermet, care era genul de om care voia să mulțumească pe toată lumea.

— Nu ar trebui să presupunem că este încă în subordinea CIA. Doar găsește-l și anunță-mă când o faci.

Fournier se întinse spre mânerul portierei, presupunând că întâlnirea se încheiase.

— Încă două lucruri, spuse Mermet. Prietenul dumneavoastră, spaniolul.

Paul își puse mâna pe genunchi. Era parcat în fața hotelului Balzac pentru că urma să aibă o întâlnire cu Max Vega.

— Da.

— Ei bine… prietenul lui nu a plecat din țară.

Fournier se gândi la idiotul de Samir. Îi era atât de antipatic, încât nu se deranjă să își ascundă iritarea.

— Ești sigur?

Mermet încuviință din cap.

— Este sus chiar acum, în apartamentul lui Vega.

Fournier înjură în sinea lui. Cretinii ăștia fundamentaliști se dovedeau a fi mai problematici decât era cazul.

Mermet citi frustrarea pe chipul șefului său și sugeră:

— Dacă doriți, pot să fac să fie deportat cu forța.

Fournier dădu din cap vehement.

— Nu trebuie să atragem atenția asupra proștilor ăstora mai mult decât au făcut-o singuri.

Totuşi, dacă bărbatul continua să fie la fel de iritant, Fournier putea da ordin să fie ucis.

— Şi care este ultima problemă? întrebă el.

— Vechea dumneavoastră prietenă, Comandantul Neville?

Fournier zâmbi în timp ce îşi aminti partidele lor pasionale de sex.

— Da.

— A avut o echipă de criminalişti pe acoperişul hotelului întreaga dimineaţă.

— Nu are ce să găsească acolo. Tu te-ai ocupat de problema asta.

— Am luat frânghia, dar sigur au rămas nişte dovezi în urmă.

Fournier ridică din umeri. Presupuse că problema era inevitabilă. Mai devreme sau mai târziu, Neville avea să îşi dea seama că rapoartele balistice nu se potrivesc. Libienii îşi respectau partea de înţelegere, dar asta nu putea dura la nesfârşit. Neville avea să îşi dea seama că bodyguarzii nu erau bodyguarzi. Singura întrebare care rămânea era ce fel de dovezi putea strânge pentru a-şi confirma bănuielile? Întreg locul faptei era un dezastru, iar Fournier şi Mermet interveniseră suficient cât să o deruteze şi mai mult. Întorcându-se către cel mai de încredere om al lui, spuse:

— Eu nu mi-aş face griji pentru ea. Nu o să ajungă foarte departe în rezolvarea acestui caz.

— Ei bine, vă caută şi mi s-a spus că, dintr-odată, este foarte interesată să alcătuiască o listă cu toţi cei care au fost prezenţi la scena crimei în dimineaţa respectivă. Mai ales un anumit bărbat cu părul de culoarea nisipului, zise el, vorbind despre sine. Ce aţi vrea să fac?

— Nu ieşi în evidenţă. Stai departe de birou. Mă ocup eu de ea.

— În regulă.

Fournier se întinse din nou spre portieră, iar Mermet întrebă:

— Altceva?

Cu un picior pe trotuar, Fournier se întoarse spre el.

— Da. Găseşte-mi-l pe domnul Stan Hurley. Mi-ar plăcea foarte mult să am o discuţie cu el.

CAPITOLUL 20

În general, marile oraşe din întreaga lume au aceeaşi structură. Au centre economice şi bancare, centre de afaceri, galerii comerciale de unde poţi cumpăra aproape orice, muzee şi săli de concerte, sistem feroviar subteran şi de suprafaţă şi drumuri care duc din centrul oraşului spre suburbii – ca arterele unei inimi. Parcuri şi cartiere pentru bogaţi, pentru săraci şi restul. Cartierele înstărite au restaurante elegante, bijutieri de lux, comercianţi de artă şi magazine cu cele mai costisitoare haine. Cartierele sărace au case de amanet, restaurante murdare, nevoite să îi mituiască pe inspectorii sanitari pentru a rămâne deschise, case de pariuri, bordeluri şi, desigur, traficanţi de droguri.

Parisul nu era cu nimic diferit. Singura excepţia era că parizienii iubeau atât de mult arta, încât aveau mai multe muzee decât majoritatea oraşelor. Rapp era convins că se poate descurca în orice cartier, indiferent cât de dur, dar considera că era mai bine să nu complice lucrurile. Ceea ce căuta el putea fi găsit în cotloanele din aproape toate cartierele Parisului. Putea sări în metrou şi ieşi într-una dintre mahalalele periferice, dar un infractor călit ar pune prea multe întrebări şi şi-ar putea aduce şi câţiva tovarăşi, ceea ce ar complica lucrurile în zadar. Rapp nu avea nevoie de un criminal adevărat. Avea nevoie de o persoană care să vrea să câştige câţiva bani. Parisul era plin de suflete chinuite şi solitare – bărbaţi şi femei care căzuseră pradă dependenţei de heroină, sau hero, sau lapte praf, sau cum naiba îi mai spuneau zilele astea.

În ultimul an, Rapp ajunsese să cunoască multe dintre detaliile intime ale Oraşului Iubirii. Parisul fusese baza operaţiunilor lui, şi în afară de a se menţine în formă cu exerciţii fizice şi de a se da drept angajatul unui importator de software american, nu făcuse altceva, astfel că avusese timp să exploreze şi să observe. Între misiuni, se întorcea la apartamentul din Montparnasse şi îşi reîncărca bateriile, încercând să îşi trăiască viaţa ca o persoană normală. Nu era un lucru simplu, când trebuia să priveşti constant peste umăr. Rapp se născuse cu o vigilenţă sporită, dar, pentru a supravieţui în această meserie, ştia că trebuie să ducă acea vigilenţă la un alt nivel. În orice moment, trebuia să fie perfect conştient de mediul său înconjurător.

Cea mai simplă modalitate de a face acest lucru era să se antreneze cu ture de alergare şi să stea cu ochii în patru în timp ce lua majoritatea meselor la cafenelele din zonă. Nu exista o metodă mai bună de a observa

oamenii decât să stai la o cafenea cu o cană de cafea într-o mână şi cu o carte în cealaltă. Sau, în funcţie de momentul zilei, cu un pahar de vin şi o ţigară. Era întotdeauna atent la feţele pe care le vedea de prea multe ori sau la persoanele noi din cartier, care ar putea avea mai mult decât un interes trecător pentru venirile şi plecările lui. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea antrenându-se. Alerga aproape zilnic şi rutele variau întotdeauna, dar de obicei ajungea pe malul Senei, unde nu trebuia să se confrunte cu traficul şi semafoarele.

Rapp traversa adesea Cartierul Latin, sediul unora dintre cele mai renumite instituţii de învăţământ superior ale Franţei, precum Sorbona şi Collège de France. Pe străzile înguste ale cartierului erau aliniate cafenele şi librării care satisfăceau elita literară franceză – poeţi, scriitori, teoreticieni şi filosofi, care erau trataţi cu un respect pe care niciun alt oraş nu îl putea egala. Aceşti semizei ai culturii pariziene aveau anumite nevoi, pe care publicul le accepta, în general. Pentru a-şi accesa geniul şi a-şi rupe legăturile lumeşti, mulţi dintre ei aveau nevoie de ajutorul anumitor droguri halucinogene. Pe Rapp nu îl interesau aceşti oameni. Erau prea bătrâni şi prea înţelepţi pentru ce avea el în minte. Dar cartierul era populat şi de mii de studenţi – un grup aparte, care voia droguri din simpla dorinţă de a amâna trecerea la vârsta maturităţii. Drogurile au un efect puternic asupra anumitor oameni. Creează dependenţă şi costă mult. De-a lungul anilor, acest paradox dur împinsese nenumărate suflete să îşi vândă trupurile pentru sex şi să comită infracţiuni mărunte, precum furtul, sau atroce, precum crima, pentru a-şi alimenta dependenţa. Cu cât trecea mai mult timp între doze, cu atât mai repede se pierdeau logica şi raţiunea pe drum.

Un astfel de suflet disperat căuta Rapp când ieşi cu privirea plecată din staţia de metrou St. Michel. Purta ochelari de soare Persol negri şi un trenci negru, trei sferturi, cu gulerul ridicat.

— De ce nu vrei să îmi spui ce plan ai? întrebă Greta.

Era o după-amiază senină, iar trotuarul era aglomerat de parizieni şi turişti. Nord-americanii erau uşor de identificat după circumferinţa taliei, hainele voluminoase, rucsacurile colorate, borsetele şi aparatele de fotografiat care li se legănau la încheieturile mâinilor. Asiaticii călătoreau în grupuri compacte, erau mai mărunţi de statură şi aveau aparate de fotografiat mai drăguţe, pe care le purtau în jurul gâtului. Ruşii şi est-europenii erau şi ei un amestec interesant. Femeile purtau prea mult machiaj, aveau părul decolorat şi uscat la vârfuri, cu rădăcini negre. Bărbaţii lor purtau multe bijuterii şi erau îmbrăcaţi în trening, sau cel puţin hanorace sau bluze de trening, şi purtau ochelari de soare supradimensionaţi – de

parcă ar fi fost imitatori ai lui Elvis. Britanicii, nemții și alți europeni erau puțin mai dificil de identificat, dar Rapp îi putea diferenția.

Puse o mână pe mijlocul Gretei. Cu frumusețea ei și cu părul blond, ieșea în evidență de la o poștă.

— Ți-am spus că am o slăbiciune pentru brunete.

— Un fetiș sexual ciudat, fără îndoială.

— Ceva de genul.

Greta scoase limba și se strâmbă la el.

— Dacă mai faci fețe din astea, putem să renunțăm la perucă și să îți facem două codițe copilărești.

Ea îl bătu ușor cu palma pe piept și încercă să se retragă de lângă el. Rapp o ținu strâns.

— Ți-am explicat deja. Dacă vrei să vii cu mine în seara asta, trebuie să porți perucă.

— Nu știe nimeni cine sunt.

Deja purtaseră discuția aceasta la hotel.

— Probabil că nu, deși Stan sigur te cunoaște și este în alertă.

— Nu înțeleg de ce nu poți să te duci la el, pur și simplu. Este un om bun. Te-ar asculta înainte de orice.

— Și apoi m-ar încuia și m-ar trece prin storcător timp de o lună.

— Prin storcător? întrebă Greta, încruntată și confuză.

— Mi-ar lua ceasul și toate hainele și m-ar închide într-o cameră rece și întunecată. Și s-ar juca cu mintea mea cât va fi nevoie pentru a se asigura că stoarce adevărul de la mine.

— Nu cred așa ceva. Îl cunosc de când eram mică.

— Stan are și o parte foarte întunecată, zise Rapp, dar își dădu seama că ea nu îl crede. Greta, știi cum ne câștigăm existența.

— Sunteți spioni.

Mai mult sau mai puțin, gândi Rapp.

— Iar spionii ucid oameni, spuse el. Înșelăm, mințim și conspirăm ca să obținem ceea ce ne trebuie și purtăm tot felul de măști pentru ca oamenii cumsecade, ca tine, să nu vadă omul urât din spatele lor.

Greta reuși să se desprindă de lângă el de data aceasta.

— Îmi spui că așa ești tu?

— Nu, mormăi Rapp. Îți spun că așa este Stan… și poate că așa voi fi și eu într-o bună zi, dar nu pentru că așa plănuiesc să se întâmple.

— Dar ești un mincinos priceput?

— Nu ca Stan Hurley, dar când sunt în misiune, fac orice este nevoie ca să o îndeplinesc.

— Și când este vorba de mine?

Rapp îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Dacă nu mi-ar fi păsat de tine, nu m-aş fi deranjat să te sun. Te-aş fi lăsat să te duci la Bruxelles şi ţi-ai fi ieşit din minţi când eu nu aş fi apărut. Dar te-am sunat. Ai venit la Paris, iar în această dimineaţă ţi-am dezvăluit lucruri din cauza cărora aş putea fi ucis, şi tu încă te îndoieşti de mine. Greta, nu poţi vorbi cu bunicul tău sau cu oricine altcineva despre nimic din tot ce ţi-am spus. Îl plac pe bunicul tău. Ştiu ce a făcut în Al Doilea Război Mondial şi după, când ruşii au început să se descotorosească de responsabilitate. Dacă ar afla că te-am implicat în meseria mea în vreun fel, nu am niciun dubiu că ar lua telefonul, ar cere o favoare cuiva şi eu mi-aş petrece restul vieţii uitându-mă peste umăr. Mai devreme sau mai târziu, cineva m-ar prinde cu garda jos, moţăind, şi mi-ar trage un glonţ în cap.

— Nu cred asta.

— Nu ştiu ce altceva să îţi spun, zise el, începând să devină frustrat. Poţi să pleci acasă oricând vrei, Greta. Nu o să stau aici să dezbat fiecare mişcare cu tine.

— Nu mă vrei aici?

— Nu am spus asta, nu îmi pune cuvinte în gură. Am vrut să te văd şi am nevoie de ajutorul tău, dar nu suntem la un club de dezbateri. De fapt, sunt bun la ce fac, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Rapp îi explicase toată situaţia: bodyguarzii care nu erau bodyguarzi, cu ce se ocupase Tarek înainte de a deveni Ministrul Petrolului. Îi spusese şi că el era de părere că totul fusese o capcană elaborată.

— Faptul că încă trăieşti este o dovadă că eşti bun la ceea ce faci.

— Mulţumesc. Acum vrei să nu mă mai interoghezi şi să mergi să cumperi peruca?

Ea încuviinţă din cap, apoi îl îmbrăţişă strâns, îngropându-şi chipul în pieptul lui, fără să scoată vreun cuvânt.

— Ne întâlnim înapoi la hotel în câteva ore, spuse el după ce o sărută pe creştet.

Greta încuviinţă din cap.

— Nu putem să ne întâlnim tot aici, nu la hotel?

— Iar începi. Ţi-am spus că nu ştiu cât va dura totul. Este mai bine să ne întâlnim la hotel.

După expresia ei, Rapp îşi dădu seama că era agitată.

— Nu îţi face griji, scumpo, nu mi se va întâmpla nimic.

Greta se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe buze.

— Te iubesc.

Mitch trase adânc aer în piept.

— Şi eu te iubesc. Acum du-te şi cumpără peruca.

O întoarse cu spatele şi o trimise în direcţia opusă, dându-i jucăuş o palmă la fund. Din doi în doi metri, Greta se uita peste umăr pentru a vedea dacă Rapp mai este acolo. El rămase pe loc, ştiind că existau toate şansele ca ea să încerce să îl urmărească. Când Greta ajunse la aproximativ 200 m distanţă, îşi făcu şi el mişcarea. Porni spre râu, apoi făcu cale-ntoarsă. Cheiul Montebello era aglomerat de turişti şi parizieni deopotrivă. Impunătoarea catedrală gotică Notre Dame stătea pe insula ei în mijlocul râului.

Turiştii de pe malul acesta blocau traficul în timp ce fotografiau faimoasa catedrală. Cu privirea plecată, asemenea celorlalţi parizieni de pe trotuar, Rapp îşi croi drum printre turişti fără să încetinească. Avea o destinaţie precisă în minte, prin care trecuse de multe ori. Un loc unde văzuse narcomani ţâfnoşi, disperaţi după ceva care să le aline câtuşi de puţin decăderea sau după o doză mai puternică, cu ajutorul căreia să atingă din nou nirvana. Rapp o luă la dreapta pe Rue du Petit Pont. După alte două străzi, ajunse în faţa Bisericii Catolice St. Severin. Acesta era încă un lucru de ştiut despre Paris. Spre deosebire de Berlin sau Londra, şansele ca aproape fiecare biserică pe care o întâlneşti să fie catolică erau copleşitoare. Semănau cu italienii şi spaniolii în această privinţă. Reforma Protestantă nu prea prinsese rădăcini de-a lungul ţărmului sudic al Europei.

Foarte puţină lume fotografia biserica. Avea o istorie bogată şi era un exemplu perfect de arhitectură gotică, dar nu putea concura cu magnitudinea catedralei Notre Dame, situată la mică distanţă spre nord. Rapp observă trei cerşetori. Erau perfect localizaţi – unul chiar în faţa bisericii şi ceilalţi doi la colţuri. Exista şansa să lucreze împreună, dar cel mai probabil nu era cazul. Cel mai important lucru era că toţi trei consumau droguri – era evident după cearcănele negre, ochii supţi şi comportamentul agitat. Rapp alese una dintre cafenelele de peste drum şi se aşeză la o masă mică dinspre trotuar, care îi permitea o vedere de ansamblu. Când sosi chelneriţa, comandă o cafea şi un sandviş într-o franceză impecabilă. Când ea reveni cu cafeaua, o întrebă dacă mai avea vreun ziar disponibil, iar chelneriţa apăru după o clipă cu trei.

Prefăcându-se că citeşte ziarele, Rapp studie diversele chipuri de la cafenelele din vecinătate şi încercă să ignore durerea sâcâitoare din umăr. Până când sosi comanda, Rapp avea deja doi candidaţi potriviţi. Unul dintre cerşetorii de lângă biserică strânsese suficienţi bani cât să facă o achiziţie, aşa că porni glonţ spre cafeneaua lui Rapp, spre un tânăr care stătea la patru mese distanţă. Mitch mai observă un traficant la o cafenea de vizavi, când al doilea cerşetor îşi atinse norma. În următoarea oră, Rapp îi studie fără grabă pe bărbaţii şi femeile care îi vizitau pe traficanţi. Manevrele exersate de a face schimb de lucruri pe sub masă, în timp ce mâinile libere gesticulau

pentru a distrage atenţia trecătorilor de la afacerea ilegală, făceau parte din cultura drogurilor. Traficantul de peste drum era prea scund şi gras pentru scopurile lui Rapp, dar cel de la cafeneaua lui arăta corespunzător. Mitch mai privi câteva tranzacţii, lăsă bani pe masă şi îşi luă cafeaua. Se apropie de bărbat zâmbind şi gesticulă spre scaunul liber.

Traficantul avea în jur de 1,80, păr negru şi o barbă neagră, de două zile. Purta ochelari de soare, o jachetă din pânză, blugi şi ghete maro. Îi făcu semn lui Rapp să ia loc.

El se aşeză şi îşi puse cafeaua pe masă.

— Vorbeşti engleză? îl întrebă în şoaptă.

— Da, răspunse nonşalant bărbatul.

— Bun.

Rapp răsuflă agitat şi privi în jur. Bărbatul zâmbi. Străinilor putea să le ceară bani în plus.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Aşa sper, răspunse Rapp, frecându-şi palmele pe blugi, continuând să se prefacă neliniştit.

Traficantul începu să bâiguie o scurtă listă de droguri şi preţuri. Rapp dădu din cap ferm.

— Nu consum.

Bărbatul zâmbi din nou. Negarea făcea parte din tranzacţii.

— Desigur că nu. Cu ce pot să te-ajut?

— Am o propunere pentru tine. O treabă care ţi-ar putea aduce mulţi bani.

— Şi ce ar implica treaba asta?

— Mă implică pe mine dându-ţi cheia unui apartament şi cifrul unui seif.

Bărbatul trase din ţigară şi zâmbi.

— Ce e în seif?

— Nişte bani.

— Câţi?

— Mulţi.

Francezul dădu din cap.

— Mult este o cantitate relativă. Ceea ce ar putea însemna mult pentru tine, pentru mine ar putea fi puţin.

— Cel puţin 20 000… şi nişte bijuterii care valorează mai mult de atât.

Traficantul rămase cu ţigara în aer.

— De ce eu?

Rapp clipi agitat şi răspunse:

— Pentru că sunt american şi nu cunosc nici pe dracu' în Paris. Adică pe nimeni care să fie dispus să intre în apartamentul ticăloasei ăsteia şi să ia ce îmi aparţine.

— Banii sunt ai tăi? întrebă sceptic bărbatul.

— Da… i-am câştigat. Am avut o înţelegere. Ea trebuia să mă plătească, dar acum mă trage în piept.

— Ce fel de înţelegere?

— Nu contează asta.

Rapp se uită peste umăr, de parcă femeia respectivă l-ar fi putut găsi în orice clipă, şi continuă:

— Scârba mă tratează ca pe un sclav. Îmi ţine paşaportul şi banii în seif, nu vrea să mi le dea.

— Atunci, de ce nu te duci tu să iei ce îţi aparţine?

— Ea nu ştie că ştiu cifrul şi…, Rapp tăcu, prefăcându-se prea ruşinat pentru a continua.

— Şi ce?

— Este prietenă cu părinţii mei. Sunt prieteni apropiaţi. Dacă ei ar afla că m-am culcat cu ea, ar ieşi nasol.

Francezul îşi aprinse încă o ţigară, suflând un nor de fum.

— Hai să revenim. De ce eu? Cum m-ai găsit?

— Nu sunt un drogat, spuse defensiv Rapp. Adică, nu dependent. Am mai consumat din când în când, dar nu sunt disperat. Am câţiva prieteni la universitate. Toată lumea ştie că ăsta este un loc unde poţi găsi combinaţii. Tu şi tipul gras de peste drum.

Rapp arătă cu capul în direcţia celuilalt traficant. Francezul zâmbi larg, dezvăluindu-şi caninii ascuţiţi.

— Şi ce te face să crezi că aş vrea să te ajut să furi de la femeia asta?

— Vinzi droguri. Încalci deja legea, iar ceea ce faci zi şi noapte este mult mai periculos decât propunerea mea. Uite cum facem, zise Rapp, insistând. Nemernica asta e bogată. Nu va simţi lipsa banilor sau bijuteriilor. În seara asta trebuie să mergem la o galerie de artă. Vom fi plecaţi pentru cel puţin două ore. Pot să îţi dau cheia, codul de securitate al apartamentului şi cifrul seifului. Nu îmi pasă ce iei de acolo. Eu îmi vreau doar banii şi paşaportul.

— Spui că sunt multe bijuterii acolo.

— Da.

— Nu e uşor să scapi de bijuterii.

— Când spun bijuterii mă refer la diamante… în pachete mici, zise Rapp, împreunându-şi mâinile. Nu ştiu cât valorează, dar mult, sigur.

Bărbatul încuviinţă şi medită asupra propunerii.

— Dacă accept, iau jumătate din bani şi toate bijuteriile.

— Rahat! De ce vrea toată lumea să mă fure? zise Rapp, aproape sărind din scaun.

— Nu vreau să te fur, vreau doar ca osteneala mea să merite.

Rapp trase de câteva ori aer în piept şi se linişti.

— Jumi-juma… doar aşa o facem, zise el. Dacă tu vrei jumătate din bani, atunci iau şi eu jumătate din diamante.

— Nu prea cred. Eu îmi asum toate riscurile.

— Dacă eu îmi retrag propunerea, nu te alegi cu nimic. În momentul ăsta, primeşti jumătate din foarte mult şi tot ce trebuie să faci este să intri acolo în timp ce noi suntem la expoziţia de la galerie.

— Şi de unde ştiu că nu e o capcană?

Rapp dădu din cap, de parcă ideea în sine era ridicolă.

— Ce… crezi că lucrez pentru poliţie, ce dracu'? Acum angajează americani? Dacă ar fi vrut să te aresteze, ar fi dat buzna peste tine chiar acum. Eu îmi vreau doar banii, paşaportul şi câteva diamante.

Bărbatul rămase tăcut pentru un moment îndelungat, timp în care privi absent în depărtare.

— De unde ştii că poţi să ai încredere în mine?

— Simplu… toţi cei de aici te cunosc. Dacă nu vii mâine cu ce îmi aparţine, te dau pe mâna poliţiştilor. Ei vor şti unde să te găsească.

— Atunci o să fii şi tu implicat.

— O să fac pe americanul prost şi-o să le spun că m-ai drogat şi am leşinat. M-am trezit, iar portofelul îmi dispăruse. Aveam cheia şi codurile scrise pe o bucată de hârtie din portofel.

Rapp se opri şi dădu din mâini.

— Hei, dar nu trebuie să ajungem acolo. Avem ce împărţi, nu e nevoie să te lăcomeşti. Faci treaba în seara asta, ne întâlnim peste două zile chiar aici şi suntem amândoi fericiţi.

Luke Auclair era mai mult decât intrigat. Studiase afaceri, cu întreruperi, vreme de cinci ani la Collège de France. Notele nu îi erau tocmai mari şi începuse să vândă narcotice pentru a-şi plăti facturile. De ce nu îşi căuta o slujbă decentă era o întrebare pe care Auclair evita să şi-o pună. Adevărul este că era leneş, aşa fusese întotdeauna şi aşa va fi până la sfârşitul vieţii lui. Dacă existau căi de a evita munca, el le găsea. Acest american era disperat, iar acest lucru era evident. Auclair încercă să îşi imagineze cel mai prost scenariu. Să fie prins în apartament – dar va avea cheia asupra lui. Ar putea pretinde că îl invitase americanul. Şi apoi îl aşteptau banii şi diamantele. Se părea că era vorba de multe diamante. Partea lui putea să depăşească uşor 20 000 de dolari pentru câteva ore de risc. Îi plăceau câştigurile mari. Auclair încuviinţă din cap.

— Bine… dar dacă ajung acolo în seara asta şi mi se pare că ceva nu este în regulă, am plecat.

— Mi se pare corect.

— Cum ar trebui să-ţi spun?

— Frank… Frank Harris.

Rapp se gândi că tipul va vedea numele pe paşaport, aşa că putea la fel de bine să îi spună adevărul. De fapt, se îndoia că traficantul va reuşi să ajungă măcar la uşa de la intrare. Dacă îl opreau şi erau amabili cu el, ar fi fost un semn bun că Rapp poate avea încredere în Kennedy şi, posibil, în Hurley. Dacă îl înşfăcau, îi aruncau un sac pe cap şi îl îndesau într-un portbagaj, era un semn că avea probleme mari.

— Eu cum ar trebui să îţi spun ţie?

— Poţi să îmi spui Luke.

— Bun, zise Rapp, întinzându-i o bucată de hârtie peste masă, cu numele şi adresa unei cafenele. Ştii locul ăsta?

Luke încuviinţă din cap.

— Bun, ne vedem acolo diseară, la şapte. E la câteva străzi distanţă de apartament. Atunci îţi voi da cheia şi codurile şi îţi voi spune unde este seiful.

Auclair încuviinţă.

— Şi, repet, dacă ceva nu pare în regulă, plec.

— Am înţeles.

Îşi strânseră mâinile. În timp ce se ridică, Rapp spuse:

— Ne vedem diseară.

CAPITOLUL 21

Langley, Virginia

Thomas Stansfield stătea la biroul său, purtând pantaloni kaki şi o cămaşă de un albastru deschis. Era uniforma lui de duminică. Fusese la biserică împreună cu soţia şi câţiva dintre copiii şi nepoţii lui. Abia aştepta să se întoarcă acasă, pentru o prăjitură şi ceva timp petrecut în compania nepoţilor: Molly, Bert şi micul Thomas. Molly avea patru ani, şi după părerea părtinitoare a lui Stansfield, dădea deja dovadă de mult potenţial. De fapt, era singura persoană din întreaga familie care îndrăznea să facă pe şeful cu el, lucru care îi distra foarte mult pe copiii săi. Stansfield însuşi era foarte amuzat de încrederea arătată de blondina de nici măcar un metru înălţime. Bert, fratele ei mai mic, nu făcea mare lucru în afară de a alerga prin casă şi a se ciocni de lucruri. Iar micul Thomas era, ei bine, mic. Avea doar trei luni, iar pe Stansfield îl interesau copiii doar când erau suficient de mari cât să poată da glas propriilor lor cerinţe. Soţiei lui îi plăceau sugarii, aşa că se împărţeau între nepoţi şi era foarte distractiv.

Propriii lui copii erau şocaţi de cât de implicat era Thomas, din moment ce fusese absent o mare parte din copilăria lor. Erau vremuri diferite, desigur. Pe atunci, taţii nu erau nici pe departe la fel de implicaţi în vieţile copiilor lor cum erau acum. În ultima vreme avuseseră loc dezbateri interesante pe această temă la cinele în familie, iar Stansfield le permitea copiilor săi să îşi exprime părerile şi să îl critice. Ei ştiau unde lucrează el. În plus, erau suficient de inteligenţi cât să pună lucrurile cap la cap şi să extrapoleze. Fuseseră crescuţi în mai multe ţări şi, din nou, nu era un secret pentru cine lucra tati, dar el nu vorbea niciodată despre acest lucru. Era o regulă fermă, pe care nu o încălcase nici măcar o dată în întreaga carieră.

Stansfield era genul de tată care îşi arăta dezamăgirea prin câteva cuvinte alese cu foarte mare grijă – şi poate o privire dezamăgită. Nu ridica niciodată vocea, iar după ce copiii împliniseră vârsta de cinci ani, nu mai pusese mâna pe ei. Adevărul era că soţia lui făcuse o treabă grozavă. Nu strica nici faptul că genetica, în ceea ce privea aptitudinile intelectuale, era în favoarea copiilor. Cu toţii absolviseră facultatea, iar trei dintre ei aveau şi diplome post-universitare. Nici măcar unul nu avusese probleme cu drogurile sau alcoolul şi aveau la activ, în familie, un singur divorţ. Una peste alta, nu ajunseseră rău, iar lui Stansfield îi plăcea să le reamintească acest lucru când

îi scoteau ochii cu faptul că petrece mai mult timp cu nepoții decât o făcuse cu ei. De asemenea, îi mai plăcea și să sublinieze faptul că încă nu se dăduse verdictul cu privire la ce fel de părinți erau ei, asta trebuia să aștepte până când propriii lor copii vor deveni adulți. Stansfield avea vaga senzație că toată chestiunea asta cu implicarea excesivă în creșterea copiilor avea să se răsfrângă asupra generației viitoare, dar aceasta urma să fie problema lor, nu a lui. Sarcina sa, așa cum vedea el lucrurile, era să se bucure de nepoți și să îi răsfețe din greu.

Se uită la ceasul Timex din aur de la încheietură. Kennedy întârzia, ceea ce nu era deloc un lucru normal, mai ales că ea fusese cea care solicitase această întâlnire de urgență. Când Stansfield ieșise din biserică, își dăduse seama, după expresia bodyguardului său, că intervenise ceva. Le spusese soției și copiilor să se întoarcă acasă și că urma să li se alăture și el cât mai curând posibil. Era obișnuit cu asemenea întreruperi și în mod normal nu l-ar fi deranjat, dar îi era foame și abia aștepta să se bucure de puțin timp liber. Se uită pe fereastră, la frunzele multicolore ale copacilor. Era o amiază frumoasă de toamnă, iar Molly era nerăbdătoare să exploreze pădurea, cu covorul ei luxuriant de frunze colorate. Thomas era pe punctul de a o suna pe Kennedy când auzi o bătaie în ușă.

După cum îi era obiceiul, Stansfield închise dosarul de pe birou și ascunse telegrama care îi fusese trimisă cu o oră mai devreme de către șeful stației CIA din Thailanda.

— Intră, aproape că strigă, forțat de izolarea fonică a camerei.

Ușa se deschise, iar Stansfield fu surprins să îl vadă pe cel de-al doilea om în ierarhia Langley. Paul Cooke era Directorul Adjunct al CIA.

— Paul, nu pe tine te așteptam. Intră.

Thomas se ridică și gesticulă spre canapea și scaunele de lângă fereastră.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse Cooke în timp ce închise ușa în urma lui.

Și el purta o cămașă albastră și pantaloni kaki, dar și un sacou albastru.

— Ce mai faci? întrebă el.

Deși aveau birourile la doar câteva uși distanță unul de celălalt, cei doi bărbați nu vorbeau prea des. Stansfield nu era o persoană vorbăreață, iar slujba îi cerea să fie rezervat în toate conversațiile. Din postura de om care conducea operațiunile secrete ale Americii, avea încredere în foarte puține persoane. Directorul anterior avusese mare încredere în Stansfield și îi permisese să își ia singur deciziile, în mare parte. Iar atunci când se implicase, nu îl consultase și pe Directorul Adjunct. Treaba lui Cooke era să supravegheze operațiunile zilnice de la Langley și pe cei peste 10 000 de angajați. Stansfield se ocupa de departamentul său mic, dar important, iar

Marvin Land, Directorul Adjunct de Informaţii[8], avea un aranjament asemănător. CIA era momentan oarecum în aer, cu Stansfield şi Cooke conducându-şi fiecare departamentul până la numirea şi confirmarea următorului director. Până acum, Cooke nu deranjase acest aranjament.

— Bine, răspunse Stansfield.

— Credeam că ai regula strictă de a sta departe de locul ăsta duminica, spuse Cooke.

Stansfield îi oferi un zâmbet vag.

— Ştii cum este… doar pentru că e duminică, nu înseamnă că inamicii noştri îşi iau ziua liberă.

— Foarte adevărat, spuse Cooke şi se aşeză pe unul dintre fotoliile cenuşii.

Stansfield se aşeză pe canapea şi se lăsă pe spate.

— Cu ce pot să te ajut?

Cooke îşi încleştă mâinile în faţa bărbiei şi păru să se gândească de unde să înceapă. După un moment în care trase adânc aer în piept, spuse:

— Chestiunea asta de la Paris… provoacă o agitaţie destul de mare.

Stansfield încuviinţă din cap. Nu era vorbăreţ şi nu avea de gând să detalieze ceea ce era evident.

Trecură câteva momente îndelungate, după care Cooke vorbi din nou.

— Am avut o întâlnire stranie ieri.

Se uită pe fereastră, de parcă nu ar fi ştiut cum să continue.

Stansfield încuviinţă uşor din cap, îndemnându-l să vorbească. Dacă Paul Cooke avea ceva de spus, trebuia să o facă de unul singur, fără ajutor.

— Franklin Wilson m-a chemat acasă la el.

Adesea suprasolicitatul Secretar de Stat suferise o oarecare transformare de când starea de sănătate a soţiei sale se înrăutăţise. Din câte ştia Stansfield, Cooke şi Wilson abia se cunoşteau. Era puţin ciudat ca bătrânul să îl cheme pe Paul la el acasă.

— Într-o după-amiază de sâmbătă?

— Da, ştiu, răspunse Cooke, intrând în joc şi prefăcându-se că şi lui i se pare la fel de bizar. E foarte supărat din cauza situaţiei din Paris.

— Mulţi oameni sunt supăraţi pentru ce s-a întâmplat la Paris… nimeni mai mult decât libienii şi francezii. De ce este atât de supărat Wilson?

— Pentru că nu crede că eşti sincer cu el.

Cooke îl studie pe Stansfield, căutând chiar şi cel mai mic semn de agitaţie, dar bătrânului ticălos din piatră nu îi tresări nici măcar un muşchi.

---

[8] În limba engleză în original, Deputy Director of Intelligence – este vorba despre National Intelligence, organizaţie în subordinea căreia se află toate cele 17 agenţii de informaţii de pe teritoriul SUA, inclusiv CIA. (n.t.).

— Te îngrijorează lucrul acesta? continuă el.

— În urmă cu mult timp, Paul, am învăţat că nu pot controla ce spun sau fac oamenii în acest oraş. Franklin Wilson este un om foarte încăpăţânat, care se poartă uşor ciudat de când şi-a internat soţia. Dacă are un motiv să fie supărat pe mine, poate să pună mâna pe telefon şi să îmi spună el însuşi.

Cooke îşi încrucişă picioarele, dar apoi se răzgândi şi reveni la poziţia anterioară. Va trebui să îi spună lui Wilson exact ce spusese Stansfield despre soţia lui. Poate chiar să înflorească puţin povestea. Dacă Secretarul de Stat îi purta pică lui Stansfield acum, după ce va auzi aceste lucruri va dori să-l linşeze.

— Motivul este mai complex de atât, zise Cooke, apoi îşi drese glasul şi continuă. Crede că ai fost implicat în ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Noaptea trecută însemnând…

— Paris.

Stansfield îl privi lung, fără să scoată un cuvânt.

— Nu ai nimic de spus? întrebă Cooke.

— Am învăţat că este mai bine să nu răspunzi acuzaţiilor nebuneşti.

— Ei bine, zise Cooke, oftând îndelung, eu doar încerc să te avertizez. Omul are parte de toată atenţia Preşedintelui, pentru Dumnezeu, iar dintr-un anumit motiv, crede că eşti implicat în asasinarea Ministrului Petrolului din Libia.

— Şi cum a ajuns la această concluzie?

— Nu mi-a spus.

— Interesant.

— Acesta este răspunsul tău? întrebă Cooke, fără să încerce să îşi ascundă frustrarea. Este o acuzaţie foarte gravă. Nu o vei nega?

Stansfield îl studie pe Cooke pentru un moment îndelungat. Simţi ceva ce nu îi plăcea. Cooke „pescuia" informaţii, iar Thomas avu clara senzaţie că Wilson îl însărcinase cu această misiune. Cum postul de director era disponibil, cine ştie ce iluzii de grandoare pluteau prin minţile oamenilor zilele acestea? Cooke nu avea abilităţile analitice de a conduce Langley, dar sigur era capabil să îşi dea seama că Wilson îi flutura postul pe la nas pentru a-l convinge să îi facă jocul.

— Paul, ar trebui să îi reaminteşti Secretarului că suntem cu toţii în aceeaşi echipă şi că probabil ar trebui să se gândească de două ori înainte de a arunca acuzaţii grave în stânga şi în dreapta, care ar putea afecta serios ţara şi politica noastră externă.

— Deci nu ai avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat la Paris?

Poate că Paul Cooke nu-şi dădea seama de asta în acel moment, dar Stansfield realiză că fusese depăşită o limită. Orice angajat Langley care era

suficient de prost cât să fie mesager pentru Secretarul de Stat era periculos. Thomas îl privi pe Cooke în ochi și spuse:

— Nu am avut nicio legătură. Ești mulţumit?

Cooke acceptă răspunsul, deși știa că e o minciună.

— Bun, zise el, bătându-se pe genunchi și apoi ridicându-se. Plec la Paris mâine-dimineaţă. Să văd dacă pot calma apele.

— Ce ape trebuie să calmezi, mai exact?

— Se poate să-mi fi ales greșit cuvintele. Vreau să îi reasigur pe aliaţi că nu am avut nicio legătură cu asta.

Cooke porni spre ușă, iar când ajunse acolo, se întoarse spre Stansfield.

— Ești binevenit să mă însoțești dacă vrei.

Stansfield primi invitaţia, încuviinţând din cap.

— Mă voi gândi la asta. Ar trebui să reprogramez câteva lucruri, dar s-ar putea să merite drumul. A trecut ceva timp de când nu le-am mai făcut o vizită prietenilor noștri de la DGSE.

— Bun.

Cooke ieși din birou cu un rânjet satisfăcut pe chip, închizând ușa în urma lui.

Stansfield rămase nemișcat pentru un minut sau două, analizând diverse scenarii în minte. Oricum ar privi situaţia, nu îi plăcea senzaţia pe care o avea. Forţa bătrânului spion stătea în abilitatea sa de a analiza faptele, de a adăuga motivaţia unei persoane în ecuaţie și de a prezice ce urmărește aceasta. Cooke punea ceva la cale. Stansfield luă în calcul posibilitatea de a-l fi subestimat. Ajunse rapid la concluzia că era o posibilitate validă. Încruntându-se, hotărî că trebuie să se mişte rapid pentru a rezolva situaţia. Studie o listă cu agenţi de încredere la care putea apela. Nu existau dosare cu informaţii despre acești oameni; cu toţii erau retrași, dar încă foarte utili. Stansfield se decise asupra unuia, apoi se întrebă dacă nu cumva ar trebui să poarte o discuţie cu Marvin Land. Stansfield și Land își purtau un respect profesional reciproc; luptaseră umăr la umăr împotriva sovieticilor. Se întrebă dacă Paul Cooke încercase deja să îl manevreze pe Land. Ar fi o mișcare interesantă, dar foarte stupidă.

CAPITOLUL 22

Paris, Franța

Era duminică după-amiază, iar restaurantul Hotelului Balzac era aglomerat. Era întotdeauna ca un furnicar din pricina localizării ideale pentru turiști, diplomați și clienții din înalta societate. În Paris exista o mână de hoteluri destinate celor extrem de bogați, iar acesta era unul dintre ele. Șeful de sală era pe statul de plată al lui Fournier, la fel și câțiva dintre chelnerii foarte buni. La ocazii speciale, Fournier nu ezita să-și îmbrace proprii oameni în uniformele angajaților restaurantului, pentru a putea trage cu urechea la anumiți clienți influenți. Nu și astăzi, totuși. Fournier le ordonase oamenilor lui să se asigure că nu există niciun dispozitiv de ascultare la masa din colț și în zona din jurul ei. Unul dintre oamenii săi stătea la un metru și jumătate de ei, despărțindu-i de restul restaurantului. Bărbatul era antrenat să găsească microfoane direcționale, astfel că își schimba subtil poziția cu doi sau trei centimetri, odată la jumătate de minut, pentru a împiedica orice ascultător să aibă linie directă către șeful său.

Fournier avea un cont de cheltuieli generos tocmai din acest motiv. Trebuia să se tragă de șireturi cu persoanele potrivite și, cu rare excepții, acele persoane aveau gusturi costisitoare. Elveția era renumită pentru sectorul bancar, dar Parisul era locul unde oamenii de afaceri internaționali veneau pentru a încheia afacerile. Fournier nu avea o problemă cu a se întâlni cu Max Vega în public. De fapt, era bine pentru el să legitimeze afacerile lor. Spionajul industrial făcea parte din slujba lui Fournier, iar orice informație putea obține despre companiile străine care făceau afaceri în Franța sau concurau împotriva companiilor franceze în străinătate era o prioritate.

Vega făcea parte din consiliul de administrație al uneia dintre cele mai mari companii spaniole de telecomunicații. Era considerat o vedetă în plină ascensiune pe înfloritoarea piață a telefoanelor mobile. Vega era oarecum o contradicție. Mama lui era din Spania, iar tatăl, un bogat prinț saudit. Mamei lui nu îi picase prea bine când soțul ei, membru al regalității, își luase o a doua soție. Rămăsese alături de el pentru aproape un an, iar când prințul se căsătorise cu soția numărul trei, o yemenită de 17 ani, mândria ei spaniolă nu mai putuse să îndure. Îl părăsise și se întorsese la Madrid. Își luase fiul – pe Omar – cu ea și îi schimbase în mod legal numele în Max Vega, după tatăl

ei, care se împotrivise căsătoriei sale cu prinţul saudit. Doi ani mai târziu, când avea 10 ani, Max fusese trimis la o şcoală cu internat din Elveţia, iar la 18 ani, la London School of Economics. Apoi pornise pe un nou drum, trecând pe la trei case de investiţii şi o firmă de fuziuni şi achiziţii, în tot acest timp descurcându-se de minune şi câştigând o sumă frumuşică pentru talentele sale.

Fournier îl asculta absent pe Vega vorbind la telefonul mobil. Oamenii lui încercaseră să afle valoarea netă a bărbatului de 38 de ani, dar se dovedise a fi o misiune dificilă. Valora cel puţin 20 de milioane doar prin prisma muncii lui, dar cel mai priceput analist financiar al lui Fournier era de părere că Vega era finanţat şi de tatăl său, care avea tendinţe radicale bine cunoscute. Douăzeci de milioane era o cifră frumuşică, dar Vega nu trăia doar din asta. O teorie spunea că, deşi spaniolul era talentat şi destul de bogat, tatăl lui fusese cel care îi cumpărase locul în consiliul companiei Telefonica.

Fournier putea doar să ghicească ce anume îl făcuse pe Vega să reia legătura cu tatăl său. Fără îndoială că şi curiozitatea avusese un rol în asta, dar Paul era convins că psihologii de la DGSE – unul dintre ei fiind un adept al lui Carl Jung şi celălalt al lui Sigmund Freud – ar putea vorbi ore întregi despre cum totul avea legătură cu subconştientul şi cu ego-ul lui neîmplinit, cu nesiguranţa lui şi cu vreo fixaţie orală pe care o avusese când era copil. Toate aceste detalii îl plictiseau pe Fournier. Pe el îl preocupa mai puţin cum ajungeau oamenii cine erau în prezent şi mai mult cine erau. Paul nu avea meseria de a schimba oameni, ci de a obţine informaţii valoroase de la ei, de a-i manevra în folosul Republicii.

Aceşti islamişti radicali erau cu toţii instabili psihic, după părerea lui Fournier. Încă încerca să îşi dea seama unde se situa Vega în ceea ce privea aspectul religios al chestiunii şi ce urmărea, în general. Părea afaceristul european clasic şi elegant, dar Fournier se temea că, sub costumul Savile Row de 5 000 de dolari, pândea un fundamentalist care l-ar putea lua prin surprindere. Lui Paul Fournier nu îi plăcea să nu ştie lucruri. El era cel care înşela, făcea cărţile şi aranja lucrurile în favoarea sa. Nu putea scăpa de senzaţia că Vega îl manipula. Această înţelegere pe care i-o oferise spaniolul avea să îi explodeze în faţă dacă nu reuşea să obţină rapid controlul situaţiei, şi nu îi plăcea deloc acest sentiment.

Acestea erau gândurile care îi treceau prin cap lui Fournier în timp ce luă o gură din al doilea pahar de vin şi privi în ochii negri ca smoala ai lui Vega. Era uşor să îl placi pe Max când îl comparai cu cei doi imbecili: Rafique şi Samir. Pe Paul încă îl irita faptul că Samir o dăduse atât de rău în bară. Le dăduse idioţilor tot ce solicitaseră, iar Tarek, cretinul acela lacom, fusese momeala perfectă. În ceea ce privea Direcţia, Fournier avea să omoare doi

iepuri dintr-un foc. Avea să scape de Tarek şi, de asemenea, să primească asigurări de la aceşti demenţi că îşi vor ţine atacurile sinucigaşe cu bombă departe de Franţa. Superiorii lui aveau să îi înţeleagă motivele şi să îi aprecieze iniţiativa. Cât despre banii primiţi, Paul îi mutase deja dintr-o bancă din Elveţia în alta. Erau imposibil de detectat, iar spre deosebire de alte agenţii de informaţii, DGSE nu era atât de obsedată cu privire la faptul că angajaţii lor îşi căptuşeau conturile de pensie. Din contră, era considerat un lucru înţelept. Câtă vreme interesele Republicii rămâneau prioritare, era o situaţie benefică pentru toată lumea.

Cât despre acest asasin necunoscut, Fournier era cât se poate de ambivalent. Văzuse lista cu victimele lui şi era clar că niciunul dintre aliaţii împotriva terorismului nu le va simţi lipsa. Cu toate acestea, deşi Paul nu era un fan al islamiştilor, misiunea lui principală era să protejeze Franţa de represaliile fanaticilor – atât acasă, cât şi peste hotare. Dacă Vega şi oamenii lui îl voiau mort pe asasin, aceasta nu era treaba Franţei. Dar individul nu era mort. Întreg planul eşuase, şi într-un mare stil. Fournier apelase la contactele sale, aflase că ministrul libian al petrolului era pe listă şi îi ajutase pe islamişti să întindă capcana. La început, Paul fusese izbit de un val de teamă când aflase că acest asasin nu îl lichidase doar pe Tarek, ci şi pe patru dintre oamenii lui Samir. Presupusese imediat că era foarte abil, dar o nouă zi adusese cu ea o nouă perspectivă. Samir era un idiot. Acest lucru era incontestabil, iar faptul că nu fusese lichidat, însemna că asasinul nu e chiar atât de talentat.

Fournier mai luă o gură de vin şi se întrebă pentru o clipă unde ar putea fi ucigaşul. Mai mult ca sigur, părăsise Franţa. Paul era convins că rolul lui în masacrul de la hotel nu avea să fie vreodată descoperit, dar existau câteva detalii şi piste care puteau fi urmărite. Iar de îndată ce Vega avea să încheie discuţia telefonică, Fournier îi va prezenta ferm condiţiile sale. Şi apoi va reorganiza înţelegerea lor.

În cele din urmă, Vega închise telefonul şi îl puse pe masă.

— Îmi pare rău, dar era un apel foarte important.

Fournier învolbură vinul roşu în pahar şi spuse:

— Max, mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

— Asemenea, spuse Vega zâmbind şi ridică paharul cu Perrier.

Fournier renunţă la expresia binevoitoare.

— Totuşi, nu mi-a făcut plăcere să lucrez cu cei doi asociaţi ai tăi.

Vega zâmbi din nou, de parcă ar fi fost o chestiune minoră.

— Sunt puţin necizelaţi.

— E puţin spus, zise Fournier, punând paharul pe masă. Sunt sus, în apartamentul tău acum?

Vega avu senzaţia că francezul ştia deja răspunsul, dar nu era pregătit să recunoască.

— Nu am permisiunea să îţi spun.

Fournier oftă.

— Nu ai permisiunea… Nu mă lua de fraier, Max. După cele întâmplate noaptea trecută, ospitalitatea mea e pe sfârşite. Ţi-am cerut un lucru simplu. Ţi-am spus că îl vreau pe Samir plecat imediat din ţara mea.

Vega încuviinţă din cap.

— Dacă vrei ca relaţia noastră să meargă, trebuie să înţelegi anumite lucruri. Când îţi spun că vreau să se întâmple ceva, şi imediat, acel lucru trebuie să se întâmple.

— Înţeleg, dar există anumite complicaţii.

— Singura complicaţie pe care o văd eu este că Samir e încă în Franţa. Poliţia îşi extinde investigaţia. E doar o chestiune de timp până îşi vor da seama că a existat un al cincilea om. Samir a devenit un factor de risc. Nu îmi permit să îl las să umble de capul lui pe aici. Ştie prea multe.

— Cred că îţi faci prea multe griji. Samir este un om loial. Nu se va întâmpla nimic.

— Samir îţi este loial ţie şi organizaţiei tale. Pentru mine nu are pic de loialitate… de fapt, m-a ameninţat.

Fournier dădu din cap, de parcă încă nu îi venea să creadă. El conducea Divizia de Operaţiuni a DGSE, iar rahatul ăsta de arab îl ameninţase chiar în ţara sa. Şi Vega încerca acum să îl convingă că nu fusese mare lucru. Stupiditatea situaţiei îl împinse să ia o decizie pripită.

— Max, nu cred că mă iei în serios. Îmi pierd încrederea în tine şi în oamenii tăi…

— Dar…, îl întrerupse Vega.

— Dar nimic, se răsti Fournier. Te-au ameninţat vreodată oamenii mei?

— Nu.

— Nici măcar nu îţi vorbesc, nu se bagă peste tine. Dar tu îi permiţi cretinului incompetent de Samir să mă ameninţe. Nu îmi confunda amabilitatea cu o ospitalitate fără margini. Am lucrat cu tine pentru că este în interesul amândurora, dar acum încep să cred că această colaborare nu mai este în interesul Franţei.

— Nu sunt de acord…

— Nu mă întrerupe, spuse el cu răceală. Te plac, Max, dar îmi fac griji pentru discernământul tău. Dacă nu poţi onora o simplă cerere, atunci nu mai pot lucra cu tine. Nu uita că suntem în Franţa.

Fournier bătu cu degetul în masă şi se aplecă spre Vega, ajungând la câţiva centimetri de el.

— Dacă Samir nu zboară din ţară până mâine-dimineaţă, îmi vei forţa mâna.

Vega îşi simţi părul zburlindu-i-se pe ceafă. Îşi drese glasul şi îşi împinse uşor scaunul în spate.

— A intervenit o complicaţie.

Fournier râse vag, aşteptându-se la o scuză patetică.

— Te rog, explică-mi.

— Am fost informat că sunt pe listă.

— Pe listă?

Îi luă o clipă să înţeleagă la ce listă se referea spaniolul.

— Te referi la aceeaşi listă pe care era şi Tarek?

— Da, spuse Vega, încuviinţând ferm din cap.

Fournier asimilă noua informaţie, iar mintea lui sesiză imediat o potenţială problemă.

— Eşti sigur?

— Da.

— De unde?

— Tatăl meu mi-a transmis informaţia. Vrea ca Samir şi Rafique să stea cu ochii pe mine, zise Vega, apoi tăcu pentru o clipă. Şi va trimite mai mulţi oameni să mă protejeze.

Fournier nu se deranjă să îşi ascundă nemulţumirea.

— Şi când aveai de gând să îmi spui acest lucru?

— Tocmai ce am aflat în această după-amiază.

— Acum, la telefon? întrebă Fournier, arătând spre mobilul negru de pe masă.

Vega încuviinţă din cap, iar Fournier se înfioră.

— Ţi-am mai spus şi înainte, nu poţi să ai încredere în dispozitivele astea. Le putem intercepta. La fel şi ruşii, britanicii şi americanii.

— Avem şi noi codurile noastre, spuse Vega, dând din cap. Pot să asculte cât vor. Tot ce vor auzi este un bărbat vorbind despre afaceri cu tatăl său.

Fournier nu era atât de convins. Cunoştea capacităţile propriei lui organizaţii şi păleau în comparaţie cu ce puteau face americanii. Fără îndoială, această întâlnire luase o întorsătură urâtă. Fournier se gândi la opţiunile pe care le avea şi tocmai era pe punctul de a-i spune lui Vega că e momentul să plece din Franţa, când un musafir foarte nepoftit apăru lângă masă.

CAPITOLUL 23

Langley, Virginia

Stansfield încă încerca să descifreze vizita lui Cooke când Kennedy apăru, în sfârşit, însoţită de energicul Dr. Lewis. Lăsă problema aceasta deoparte şi se pregăti să se confrunte cu alta. Kennedy refuzase să îi spună şefului gărzilor de corp al lui Stansfield de ce voia să îl vadă atât de urgent, dar acest lucru nu îl surprinse. Sediul CIA se afla la doar 5 minute de casa lui şi era un lucru obişnuit să fie chemat în orice clipă, din simplul motiv că majoritatea conversaţiilor sale trebuiau să aibă loc într-un mediu securizat.

Kennedy se aşeză pe un scaun, iar Lewis pe celălalt. Stansfield se aşeză pe canapea şi o privi pe Irene.

— Care e problema?

Femeia se gândise mult cât anume să îi împărtăşească lui Thomas, iar în intervalul de timp în care se îmbrăcase, îl luase pe Lewis de acasă şi ajunsese la Langley, hotărâse că cel mai bine e să nu îi ascundă nimic.

— Rapp m-a sunat în dimineaţa asta.

— Vrei să spui că a sunat pe linia securizată şi ţi-a lăsat un mesaj, spuse el, îngrijorarea simţindu-i-se în glas.

Kennedy îşi drese glasul agitată şi răspunse:

— M-a sunat acasă.

Thomas primi cu stoicism vestea.

— Deci trăieşte.

— Da.

— Are o explicaţie pentru faptul că nu s-a prezentat la raport?

— Da. A fost împuşcat.

Dacă Stansfield era panicat, nu o arătă deloc.

— Cât de grav?

— Nu sunt sigură. A spus că a fost nimerit în umăr, atât.

— Şi ţi-a spus asta pe linia personală, de acasă?

Glasul nu îi era critic, dar Kennedy simţi totuşi reproşul. Încuviinţă din cap cu ezitare.

Stansfield nu era deloc încântat. Rămase neclintit pentru câteva clipe, apoi spuse:

— Din câte ştii, telefoanele tale sunt sigure?

— Au fost verificate în urmă cu două săptămâni.

— Îţi înregistrezi apelurile? întrebă Stansfield doar ca măsură de precauţie.

— Nu, răspunse ea sincer. Nu mi s-a părut necesar.

— Cât timp a durat apelul?

— Mai puţin de 2 minute.

Răspunsul păru să mai domolească încordarea lui Stansfield.

— Am nevoie să repeţi tot ce s-a vorbit.

Kennedy îi relată aproape cu exactitate ceea ce îi spusese Rapp. Singurul lucru pe care îl omise fu avertismentul pe care i-l dăduse lui Mitch cu privire la Victor.

— Ai vorbit cu Ridley? întrebă Stansfield, referindu-se la Rob Ridley, liderul avangardei.

— Ieri. M-a asigurat că Tarek călătorea fără bodyguarzi.

— Deci avangarda i-a ratat, la fel şi Rapp, zise Stansfield. Mi-e greu să cred că ambii ar rata ceva atât de evident.

— La fel şi eu.

— Deci… avem patru morţi în cameră despre care libienii pretind că erau bodyguarzii lui Tarek. Dar cea mai bună avangardă a noastră şi unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri nu i-au văzut, zise el, scoţându-şi ochelarii şi punându-i pe genunchi. Nu are sens.

— Nu, nu are. Şi partea asta despre al cincilea om… cel care l-a împuşcat pe Rapp.

— Da.

— Nu m-am prins la început, dar acum pare evident. Rapp ne spune că nu a avut nicio legătură cu morţile celor doi oaspeţi şi a angajatului de pe alee. A spus clar că a respectat protocolul. Că a ieşit pe fereastră şi că cel de-al cincilea om este responsabil pentru celelalte trei victime.

Stansfield înţelesese ceea ce încercase Rapp să transmită de prima dată când Kennedy îi repetase conversaţia. Mintea lui sărise deja la un alt detaliu.

— Am primit un raport de la şeful de staţie noaptea trecută. A spus că cei patru bodyguarzi morţi aveau toţi MP5-uri cu amortizor.

Kennedy îşi ţuguie buzele.

— Nu cred că înţeleg.

— Ai avut şi tu bodyguarzi. I-ai văzut vreodată având arme cu amortizor?

Kennedy se gândi la cei care o protejau când călătorea în părţi ale lumii mai puţin prietenoase.

— Nu, dacă stau să mă gândesc.

— Mai circulă zvonul şi că poliţia pariziană nu reuşeşte să găsească martori care să îi fi văzut pe aceşti bodyguarzi cu Tarek.

— În zilele precedente atacului?

— Da.

— Nici asta nu are sens.

— Nu, zise Stansfield. Ai zis că Mitch a spus că a fost o capcană?

— Da.

Thomas se ridică şi merse la biroul său. Privi pe fereastră, la peisajele rurale ale Virginiei. Începu să pună lucrurile cap la cap, iar după câteva secunde spuse:

— Cred că probabil are dreptate. Bodyguarzii nu poartă arme cu amortizor.

Se întoarse spre Kennedy şi continuă:

— Bodyguarzii se asigură că sunt vizibili, pentru a-i intimida pe cei din jur, şi nu trag cu arma la voia întâmplării, fără ţintă… nu cei buni, cel puţin.

— Nu sunt sigur că înţeleg ultima parte, zise Lewis.

— Aparent, în camera aceea de hotel s-au tras peste 300 de gloanţe. Nu vi se pare puţin exagerat? zise Stansfield, dând din cap. Puneţi-vă în locul lor. Sunteţi însărcinaţi cu protecţia unuia dintre cei mai importanţi miniştri ai ţării voastre. Credeţi că o să daţi pur şi simplu buzna în cameră, trăgând la foc automat? Tarek şi prostituata au fost fiecare împuşcaţi de mai mult de zece ori. Ieri am studiat din nou dosarul lui Mitch. Modul lui de operare este cu unul sau două gloanţe în cap, atât.

— Aşa l-a antrenat Hurley, spuse Lewis, încuviinţând din cap. Calibrul armei şi distanţa faţă de ţintă dictează numărul gloanţelor. Lui Rapp îi place să fie aproape pentru lovitura fatală… aşa o numeşte Hurley.

Stansfield mai auzise toate aceste lucruri înainte. Rapp nu era prima persoană antrenată de Hurley.

— Apropie-te, nu te complica, unul sau două gloanţe în cap, apoi pleacă de la locul faptei.

— Aşa le spune el recruţilor, zise Lewis.

— Deci crede vreunul dintre voi că Rapp a intrat în camera de hotel şi l-a împuşcat pe Tarek de mai mult de zece ori şi apoi a ciuruit-o şi pe prostituată?

— Doar dacă şi-a pierdut minţile, răspunse Lewis.

— Nu este modul lui de operare, zise Kennedy încruntându-se. Rapp foloseşte un Beretta de 9 mm… 92 F. 18 gloanţe în încărcător, plus unul în camera cartuşului. Două încărcătoare de rezervă şi încă un pistol mic, de 9 mm.

— Nu, spuse Stansfield. În plus, trebuie să presupunem că a ucis patru dintre bodyguarzi.

— Cei doi oaspeţi ai hotelului şi angajatul au fost ciuruiţi de gloanţe, zise Kennedy, uitându-se la şeful ei. Plăgi multiple în piept şi faţă, într-unul

dintre cazuri. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme, adăugă, dând din cap.

— La fel şi eu.

Stansfield îşi puse mâinile în şolduri şi încercă să se concentreze asupra a ceea ce îl deranja. Îi scăpa ceva în toată această desfăşurare de fapte – ceva care era chiar în faţa lui.

Kennedy îl cunoştea suficient de bine cât să ştie că ceva se petrece cu el, aşa că nu spuse nimic. Lewis nu era prea vorbăreţ, astfel că doar observa.

Stansfield întoarse problema pe toate părţile şi o privi din diverse perspective. Rapp spusese că i se întinsese o capcană. Cum atragi pe cineva ca Rapp într-o capcană? Îi oferi o ţintă durdulie precum Tarek. Dar de unde ştiau ei că Tarek era pe lista CIA şi de ce erau atât de dispuşi să îl sacrifice? Ambele întrebări îl bântuiau pe Stansfield, dar în moduri complet diferite.

— Rapp crede că avem un turnător printre noi, o scurgere de informaţii, spuse el.

— Aşa e.

— Câţi oameni au văzut lista?

— Lista completă, spuse Kennedy. Din câte ştiu, tu, Stan, eu, Rapp şi Ridley.

— Dar ar mai putea exista cineva?

— Întotdeauna ar mai putea exista cineva. Tu m-ai învăţat asta.

Stansfield încuviinţă din cap.

— Aşa este, dar cum rămâne cu lista ta?

— Am distrus copia mea. Păstrez lista aici, răspunse Kennedy şi îşi atinse fruntea cu degetul.

Stansfield procedase la fel.

— Şi Mitch?

— Am petrecut un weekend întreg revizuind lista împreună cu el şi apoi am distrus tot dosarul.

— Eşti sigură?

— Da.

— Dar ar fi putut să îşi ia apoi notiţe, adăugă Lewis.

— Nu cred că este stilul lui, zise Kennedy. Are o memorie destul de bună.

— Şi Ridley?

— Nu pot şti cu siguranţă, dar şi el este destul de meticulos.

— Unde este el acum?

— La Amsterdam.

— Vreau un interogatoriu complet şi vreau să vă ocupaţi amândoi de asta. Mergeţi acolo, va fi mai uşor aşa.

Kennedy încuviinţă din cap şi întrebă:

— Şi cu Stan cum rămâne?

— Mă ocup eu de Stan.

Evident nerăbdătoare, Kennedy întrebă din nou:

— Cât de repede?

— Cred că voi fi la Paris mâine-dimineaţă.

— Serios? întrebe Irene, evident surprinsă.

— Cooke m-a rugat să merg cu el acolo. Să îl ajut să calmeze apele.

Stansfield îşi păstră pentru sine bănuielile în privinţa lui Cooke.

— Aş vrea să plec într-acolo cât mai curând posibil, zise Kennedy. În această după-amiază, sper.

— De ce?

— Pentru că am impresia că sunt singura în care Mitch are încredere cu adevărat. Eu ar trebui să-l aduc înapoi.

— Nu crezi că are încredere în Stan?

Kennedy îl privi pe Lewis, căutându-i ajutorul.

După cum îi era obiceiul, Lewis îşi ţinea mâinile împreunate sub bărbie. Aruncându-i o privire lui Kennedy, spuse:

— Spune-i lui Thomas ce ţi-a zis Mitch despre Stan.

— Mitch crede că dacă Stan va fi cel care îl va aduce înapoi, îl va arunca la carceră pentru o lună şi va încerca să îl facă să vorbească.

Stansfield se gândi pentru o clipă la răspunsul ei. Probabil că Rapp nu era foarte departe de adevăr. Poate că nu ar fi o idee atât de rea să o trimită pe Kennedy după el. Iar pe Hurley l-ar putea pune să investigheze cu ce anume îi supărase Tarek pe libieni.

— Mi-e teamă că avem o problemă mai gravă aici, îi spuse Lewis lui Stansfield.

— Cum ar fi?

— Lucrez la un raport chiar acum. Vreau să mă asigur că trag concluziile corecte înainte de a face o recomandare finală. Dar, între timp, aş propune foarte ferm să îi ţii pe Stan şi Victor departe de Rapp. Las-o pe Irene să îl aducă înapoi, iar apoi mă pot ocupa împreună cu ea de interogatoriu.

Stansfield se gândi pentru o clipă la cuvintele lui, apoi încuviinţă din cap.

— Trebuie să îi ordoni lui Stan să stea departe de Mitch. Şi nu trebuie să existe nicio urmă de îndoială în mintea lui că vrei să îţi respecte ordinul întocmai.

— Asta are vreo legătură cu bănuiala lui Rapp că am avea un turnător? întrebă Stansfield.

— Posibil, dar grija mea cea mare este că, momentan, trebuie să evităm o confruntare. Şi cred că suntem cu toţii de acord că lui Stan şi Victor le plac confruntările.

Stansfield merse din nou lângă canapea şi se aşeză.

— Îţi faci griji pentru Mitch?

De când primise apelul de la Kennedy, Lewis încercase să îşi dea seama cum să dea glas propriilor gânduri fără să îl alarmeze pe Stansfield în asemenea măsură cât să facă ceva pripit. Îşi puse mâinile pe genunchi şi spuse:

— Rapp este un individ unic… extrem de eficient. Dacă te uiţi la ceea ce a făcut în ultimul an, cred că ar fi o prostie să îi punem la îndoială loialitatea. Dar… cred că s-au creat anumite resentimente.

— Cu Stan?

— Da… şi cu alţii. Mitch a devenit băiatul nostru minune. I-am oferit o libertate nemaiîntâlnită şi, până acum, a avut rezultate uimitoare. Stan nu apreciază ce a făcut el, iar Victor pare să îl urască doar de dragul de a-l urî. După cum bine ştii, Stan are probleme cu controlul şi nu îi place faptul că lui Mitch şi Irene li s-a permis să opereze în afara ariei autorităţii sale directe. Imediat a decis să îl învinuiască pe Mitch pentru evenimentele din Paris şi a făcut-o fără să aibă vreo dovadă. Acum, totul arată că Mitch nu poate fi tras la răspundere pentru ce s-a întâmplat acolo. De fapt, este de-a dreptul uimitor că a reuşit să elimine ţinta şi să fugă de la locul faptei.

Stansfield încuviinţă din cap.

— După ce am auzit aceste noi informaţii, îţi înţeleg punctul de vedere.

— În această dimineaţă, Rapp i-a spus lui Irene la telefon ceva ce cred că este foarte grăitor. Parafrazez acum, dar a spus ceva de genul: „Mă bucur că voi, şoareci de birou nenorociţi, aţi descifrat cazul. Parcă îl şi aud pe unchiu-tău criticându-mi fiecare mişcare, deşi habar nu are ce a mers prost". Aceasta este o afirmaţie plină de resentimente.

— Faţă de Stan?

— Da, poate şi faţă de alţii. Sunt sigur că îţi aminteşti anumite momente din cariere ta. Cu toţii am trecut prin ele… aflaţi la mii de kilometri depărtare, simţindu-ne izolaţi şi abandonaţi de şefi care dau ordine fără să aibă cea mai vagă idee despre care este cu adevărat situaţia pe teren.

Stansfield îşi amintea multe asemenea momente.

— Deci o trimit pe Irene să îl aducă înapoi, îl ţin departe de Stan şi apoi încercăm să descifrăm toată situaţia asta.

— În principiu, da, dar mă văd nevoit să îmi exprim încă o îngrijorare. Am înţeles destul de bine psihicul lui Rapp. Este mai puţin complicat decât ai crede. Este foarte liniar. Chiar în acest moment, are în minte faptul că cineva din grupul nostru l-a trădat, iar el aproape a fost ucis din cauza asta. Părerea mea este că Mitch nu se va opri până nu va afla cine este această persoană. Iar când o va găsi, o va ucide.

Stansfield se gândi pentru o clipă, apoi întrebă:

— Chiar dacă eu îi ordonez să stea deoparte?

— Pe tine te respectă foarte mult. Dacă îl poţi convinge că te vei ocupa de această persoană, s-ar putea retrage, dar o să vrea dovezi că te-ai ocupat de problemă.

Stansfield încuviinţă din cap, se întoarse către Kennedy şi spuse:

— Adu-l acasă. Îl voi chema înapoi pe Stan, iar apoi o să stăm de vorbă şi o să pun capăt acestor conflicte interne. De acum înainte, când dau un ordin, mă aştept să fie respectat, iar oricine nu îl urmează nu va mai face parte din această echipă.

Lewis şi Kennedy făcură un schimb rapid de priviri, apoi dădură aprobator din cap.

— Vorbesc serios, zise Stansfield, evident sătul de certuri. Şi credeţi-mă, sunt perfect conştient că am un punct slab când vine vorba de Stan.

Cei doi bărbaţi împărtăşeau o istorie îndelungată, care se întindea de la Berlin la Budapesta, la Moscova, în Orientul Mijlociu şi dincolo de el. Stansfield se gândi la propriile lui greşeli şi dădu dezamăgit din cap.

— Prostia asta o să se termine. Chiar acum.

— Da, domnule, spuse Kennedy, ridicându-se şi mulţumindu-i pentru timpul acordat. Este în regulă dacă îl interogăm pe Ridley la Paris?

— Da. Doar asigură-te că locaţia este sigură.

— Aşa voi face. Mulţumesc. Vom reveni cu veşti de îndată ce ajungem pe teren.

Stansfield îi privi ieşind din birou. Nu era sigur că ei înţelegeau cât de precară devenise situaţia. Dacă exista cu adevărat o scurgere de informaţii, trebuia oprită înainte ca ei toţi să fie aruncaţi în faţa comisiei Congresului şi, în cele din urmă, în închisoare. Aveau dreptate în privinţa lui Rapp, de asta era convins. Stansfield înţelesese întotdeauna riscul faptului de a-i ordona unui individ talentat şi motivat să ucidă pentru ţara sa. Era mai simplu să anticipezi mişcările unui asasin detaşat, cu sânge rece. Dar Rapp era departe de a fi obiectiv şi detaşat în privinţa slujbei sale. Parcă nu îi putea ucide suficient de repede pe ticăloşii ăştia. Ura lui pentru terorişti îl împingea să ucidă cu o asemenea eficienţă. Cum ar reacţiona el dacă ar fi adus înapoi şi închis? Nu prea bine, bănuia Stansfield. Cum ar reacţiona dacă ar afla că cineva de la Langley vinde secrete duşmanilor lor? Prin definiţie, acel individ ar fi un trădător, iar Stansfield nu avea niciun dubiu că Rapp ar vrea să-i vină de hac unei asemenea persoane.

CAPITOLUL 24

Paris, Franța

Îi fusese destul de ușor să găsească plăcuțe de înmatriculare. La câteva străzi distanță de Turnul Eiffel exista o parcare subterană spațioasă. Rapp merse la cel de-al treilea nivel și găsi un sedan într-un colț întunecat. Deșurubă rapid plăcuțele din față și din spate, apoi porni spre cel de-al patrulea. Plăcuțele de înmatriculare ale mașinii particulare începeau cu patru cifre, urmate de două litere și alte două cifre. Dură câteva minute să găsească o mașină al cărei număr de înmatriculare să se potrivească cu primele două cifre de pe plăcuțele lui. Cei mai mulți oameni nu își știu numărul mașinii, dar, ca măsură de precauție, era mai bine ca primele cifre să fie aceleași. Oamenii au tendința de a ignora ceea ce arată familiar. Rapp deșurubă plăcuțele și le înlocui rapid cu cele luate de la prima mașină. Era o procedură standard în spionaj.

Proprietarul primei mașini avea să observe în curând lipsa plăcuțelor de înmatriculare, deoarece va vedea un spațiu gol în locul unde era obișnuit să își vadă numerele. Apoi va raporta furtul plăcuțelor. Parisul era un oraș mare, cu un nivel ridicat al infracționalității. Furtul unor plăcuțe de înmatriculare nu reprezenta o prioritate pe lista infracțiunilor, dar, chiar și așa, Rapp își lua măsuri de precauție, în caz că norocul s-ar fi întors împotriva lui. Ar putea trece luni întregi până ca proprietarul celei de-a doua mașini să fie tras pe dreapta pentru deținerea de plăcuțe furate. Omul și-ar da seama în acel moment că plăcuțele îi fuseseră furate și le-ar declara ca atare. Până atunci, Rapp și Greta ar fi de mult plecați. Problema nu era Audi-ul A4 argintiu al Gretei, ci plăcuțele de înmatriculare elvețiene, care atrăgeau prea mult atenția. Dacă ar fi fost nevoiți să fugă, nu voia ca Hurley să le ia urma.

Rapp se întoarse la hotel, mulțumit că erau pregătiți pentru seara care urma și simțindu-și umărul puțin mai bine. Greta îl aștepta în cameră și părea ușor agitată, în ciuda efortului de a părea calmă. Vru să știe de ce durase atât de mult, iar el îi spuse despre plăcuțe și alte câteva sarcini aparent neînsemnate de care se ocupase. Înainte ca ea să se lanseze într-un întreg interogatoriu, Rapp întoarse situația în favoarea lui și începu să îi pună întrebări despre după-amiaza ei. În timp ce o asculta, golea conținutul uneia dintre plasele de cumpărături pe pat. O trusă de cusut, o pereche de

blugi, o jachetă nouă și alte câteva obiecte. Rapp întinse blugii pe pat și își scoase pistolul Glock cu amortizor de la brâu. Greta tăcu la vederea lui. Rapp îl puse pe cracul stâng al pantalonilor, luă un marker și începu să îi traseze conturul.

— Ai probat peruca?

— Ce faci? spuse ea, ignorându-i întrebarea.

— Tocul de umăr este croit pentru un stângaci, iar mâna stângă nu mi-e de foarte mare folos acum. Îmi trebuie un toc pentru pistol. Nu e cea mai bună mișcare să îl țin la spate, în pantaloni.

— De ce… pentru că te poți împușca singur?

— Nu, nu este foarte confortabil și nici ușor de scos când ai nevoie de el.

Greta încuviință din cap în timp ce îl privi luând o foarfecă și revenind lângă blugii cei noi.

După ce Mitch își obținu peticul de material, întinse pe pat noua jachetă neagră din denim, expunând interiorul părții stângi din față. Puse pistolul peste ea, apoi îl acoperi cu peticul decupat din blugi. După ce îl fixă cât să acopere perfect arma, luă un ac și ață.

— Habar nu aveam că știi să coși.

— Unul dintre numeroasele mele talente, spuse Rapp, rânjind. Ți-e foame?

Ea dădu din cap.

— Sunt doar obosită.

Rapp împunse acul prin materiale, apoi îl trase înapoi la suprafață.

— De ce nu probezi peruca pentru mine? Nu vrem să avem parte de surprize astă-seară.

Greta vru să îl întrebe de ce era nevoie să ia pistolul cu el dacă nu exista niciun risc, dar știa că e o întrebare stupidă. Toată viața lui era un risc continuu, iar ea încercase să ignore acest lucru de când îl cunoscuse. Luă o pungă de cumpărături și merse la baie, închizând ușa în urma ei. Își răsuci părul prins în coadă într-un coc, apoi îl acoperi încet cu peruca. După ce o aranjă, netezi ușor creștetul perucii și scutură din cap. Arăta bine, dar nu îi plăcea faptul că se uita la o străină.

Rapp auzi ușa deschizându-se și ridică privirea. Părul negru îi cădea câțiva centimetri peste umeri. Chipul ei perfect era încadrat de un breton negru, care se oprea la doi centimetri deasupra sprâncenelor. Mitch nu își dădu seama, dar rămăsese cu gura căscată.

— Ce părere ai? întrebă Greta.

— Cred că sunt excitat.

— Nu ești amuzant.

— Nu încerc să fiu.

Rapp lăsă jacheta pe pat şi se ridică. Porni spre Greta, oprindu-se la jumătate de metru de ea. Greta îl privi o secundă, apoi îşi împreună protector braţele la piept şi îşi feri privirea. Limbajul trupului ei era clar, dar Rapp nu se lăsă descurajat atât de uşor. Îi puse blând mâna pe bărbie şi îi întoarse privirea către el.

— Îmi pare rău că te-am implicat în treaba asta. Poate ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la Zürich. Eu fac ce am de făcut, iar când lucrurile se vor calma, vin să te văd.

— Şi dacă nu se calmează?

Atunci probabil o să fiu mort, îşi spuse Rapp în sinea lui, dar nu îndrăzni să dea glas gândului.

— Se vor calma. Sunt bun la meseria mea, scumpo. Ai încredere când îţi spun că tipii ăştia trebuie să se teamă mai mult decât mine.

Greta încuviinţă din cap, iar ochii începură să i se umple de lacrimi.

— Aproape ai fost ucis noaptea trecută. Dacă glonţul acela ar fi pătruns doar câţiva centimetri mai la dreapta, ai fi sângerat până ai fi murit. Oricum ai fost aproape de moarte. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce nu poţi pleca împreună cu mine, chiar acum. Departe de toată nebunia asta.

— Nu e genul de slujbă de la care îţi dai demisia şi gata. Va trebui să ai încredere în mine, Greta. Dacă nu poţi, ar trebui să te întorci la Zürich.

— Asta vrei să fac?

O lacrimă i se rostogoli pe obrazul stâng. Lui Rapp nu îi plăcea să o vadă astfel. Îi şterse lacrima cu degetul.

— Vreau să fii în siguranţă, iar cel mai sigur loc pentru tine nu este lângă mine, asta e clar. Dar există o parte din mine… Glasul lui Mitch se stinse.

— Ce este?

— Există o parte din mine care nu poate suporta gândul de a nu te mai vedea niciodată.

Şi mai multe lacrimi se prelinseră pe obrajii Gretei.

— Nu trebuie să fie aşa. Tot ce trebuie să faci este să…

— Fug, spuse Rapp, dând din cap. Nu se va întâmpla, scumpo. Trebuie să duc misiunea asta până la capăt, apoi putem vorbi despre opţiuni.

Greta îi cuprinse chipul în mâini.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse el, zâmbind.

Se aplecă şi o sărută. Mâna stângă îi coborî pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Sărutul deveni mai intens şi mai pasional. Respiraţia lui Rapp deveni sacadată, iar el îşi coborî mâna pe fundul ei.

Greta gemu. Știa ce voia el; și ea își dorea același lucru la fel de mult. Îi fusese dor de el și nu își dorea nimic mai mult decât să petreacă întreg weekendul în pat, în brațele lui. Dar se retrase câțiva centimetri și întrebă:

— Cum rămâne cu umărul tău?

Trăgând-o din nou aproape, Rapp îi șopti la ureche:

— Va trebui să avem grijă.

Greta începu să îi descheie nasturii cămășii.

Rapp își strecură degetul pe sub puloverul ei, coborând pe șold. Găsi nasturele blugilor și îl descheie. Brusc, parcă se dădu startul unei curse. Începură să își smulgă hainele unul altuia. Cămăși, pantaloni, pulover, șosete și pantofi zburau în toate direcțiile, până când Rapp rămase în boxerii albi, iar Greta în lenjerie neagră. În afară de rana de glonț din umărul lui Rapp, cei doi erau perfecțiunea întruchipată. El avea mușchi încordați, de parcă ar fi fost sculptați. Ea era suplă și avea forme bine proporționate, iar pielea îi era cel mai catifelat lucru pe care îl atinsese Rapp vreodată.

Greta îl împinse spre pat, unde el se așeză și ridică privirea spre ea, ținându-i mâinile pe șolduri. Greta îi cuprinse chipul în mâini.

— Nu port peruca.

Rapp nu avea de gând să nege că peruca îl excita, dar Greta era atât de frumoasă, încât putea fi chelă și tot l-ar fi scos din minți.

— Nu trebuie să porți peruca.

Greta zâmbi, îl împinse pe spate și se așeză peste el. Cu o mână își scoase peruca, iar cu cealaltă își desprinse părul blond. Scutură ușor din cap, iar părul îi căzu pe umeri.

— Doar stai pe spate și relaxează-te. Am eu grijă de tot.

Rapp zâmbi, închise ochii și, pentru prima dată în zile întregi, mintea i se goli de gânduri de răzbunare și crimă.

CAPITOLUL 25

Paris, Franța

Bodyguardul își dădu toată silința, dar cavalerismul scoase la iveală ce era mai bun în el – plus faptul că femeia strigă numele șefului lui cu o asemenea intimitate, încât bărbatul fu dezarmat. Francine Neville trecu pe lângă masivul bodyguard DGSE și întinse obrazul drept spre Fournier. Știa că gestul avea să îl pună într-o situație imposibilă. O parte din imaginea atent clădită a lui Fournier transmitea că el era atât un afemeiat, cât și un gentleman. Neville știa că încă era o femeie atrăgătoare, iar în fața acestei mulțimi simandicoase, spionul nu avea de ales decât să o întâmpine cu un sărut pe obraz.

Fournier fu uimit, dar reuși să își ascundă surprinderea, prefăcându-se că o sărută pe Neville pe obrazul drept, apoi pe cel stâng.

— Francine, spuse el entuziasmat, cât mă bucur să te văd.

— Și eu pe tine, Paul.

Apucă spătarul unui scaun și întrebă suficient de tare, cât să poată fi auzită de un sfert din cei aflați în restaurant:

— Îmi permiți să iau loc?

— Mi-ar face mare plăcere să ni te alături, dar suntem în toiul unei chestiuni private, răspunse Fournier, abia șoptind.

Neville flutură din mână, parcă pentru a-i respinge îngrijorarea.

— Nu vă faceți griji, nu voi abuza de ospitalitatea voastră.

Trase scaunul și luă loc, apoi gesticulă spre ultimul scaun liber, invitându-l pe Simon să li se alăture.

— Paul, dânsul estre Martin Simon, unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Înainte ca Fournier să poată răspunde, Neville își întoarse ochii căprui asupra străinului care stătea în dreapta lui.

— Bună ziua, spuse ea, întinzând mâna peste masă, cu palma în jos. Eu sunt Francine.

Vega zâmbi călduros și îi strânse mâna.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, Francine. Eu sunt Max, zise spaniolul, ignorându-l în mod intenționat pe bărbatul sfios care o însoțea.

— Sper că nu întrerup nimic important, zise Neville.

— Draga mea, treburile Direcţiei sunt întotdeauna importante, spuse Fournier, fără a se deranja să îşi ascundă iritarea. Dar este evident că securitatea Republicii nu este atât de importantă pentru tine.

— Din păcate, nu suntem cu toţii de acord în privinţa celei mai bune metode de a proteja Republica.

Nevrând să îi ofere lui Fournier şansa la replică, Neville se întoarse spre Max.

— Detectez un uşor accent. Sunteţi spaniol?

El încuviinţă din cap.

— CESID? spuse Neville, întrebându-se dacă bărbatul lucra pentru principala agenţie de informaţii a Spaniei.

— Nu, sunt un simplu om de afaceri, spuse Vega, râzând.

Francine îşi întoarse privirea spre Fournier, fără să creadă niciun cuvânt din gura spaniolului. Zâmbetul îi dispăru în timp ce îi spuse:

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea să fii la curent cu investigaţia.

Incomodat, Fournier îi aruncă o privire fugară oaspetelui său, apoi atenţia îi reveni asupra fostei lui cuceriri.

— Acum nu este un moment prea bun. Am putea vorbi mai târziu. Ce-ar fi să suni la biroul meu şi să stabileşti o întâlnire?

— Toată ziua am încercat să dau de tine. Biroul tău nu mi-a fost de prea mare ajutor.

Fournier se întrebă cum de îl găsise Neville.

— Dar nu îţi face griji. Va dura doar câteva minute, apoi plec, spuse Neville, bucurându-se nespus să îi vadă expresia chinuită. Ieri te-ai oferit să ajuţi cu investigaţia, iar superiorii mei au fost încântaţi. M-au rugat să te întreb dacă ne-ai putea ajuta cu o mică problemă.

— Dacă îmi stă în putere, mi-ar plăcea să fiu de ajutor.

— Bun. Mi s-a spus că ai o relaţie foarte prietenoasă cu libienii, spuse Neville şi zâmbi modest. Făcând parte din forţele de ordine locale, noi nu avem asemenea contacte, aşa că mă gândeam dacă nu cumva i-ai putea întreba de ce aceşti presupuşi bodyguarzi nu au fost văzuţi niciodată în public împreună cu ministrul libian al petrolului.

Fournier clipi de câteva ori înainte de a răspunde.

— Nu sunt sigur că îţi înţeleg întrebarea.

— Cei patru bărbaţi morţi la care tu te-ai referit drept bodyguarzii lui Tarek… Nu reuşim să găsim niciun martor care să îi fi văzut. Tarek s-a cazat la hotel împreună cu asistentul său, care i-a spus unuia dintre ofiţerii mei că nu călătoreau însoţiţi de bodyguarzi.

— Asta pare puţin ciudat, zise Fournier.

— Ce pare ciudat? Faptul că tu mi-ai spus că erau bodyguarzii lui Tarek sau că asistentul lui Tarek i-a spus ofiţerului meu că nu călătoreau cu protecţie?

— Francine, draga mea, am presupus că erau bodyguarzii lui Tarek, la fel ca tine. Nu am nicio informaţie care să contrazică acest lucru.

Ea încuviinţă din cap.

— Ei bine, asistentul lui este acum la ambasada Libiei, iar cei de acolo nu ne permit să îl interogăm.

— O să văd dacă îi pot face să se răzgândească, se oferi Fournier pe un ton amabil, deşi nu avea nici cea mai mică intenţie să facă acest lucru.

— Mai există un detaliu interesant. Nu am reuşit să localizăm cinci dintre oaspeţii hotelului.

— Nu sunt foarte surprins. Locul era plin de poliţişti şi reporteri. Probabil că oamenii au plecat şi s-au cazat la alte hoteluri.

— Nu, spuse Neville, dând din cap. Bagajele lor sunt încă în camere şi nu o să îţi vină să crezi ce coincidenţă, zise ea, prefăcându-se şocată. Patru dintre acei oaspeţi se potrivesc descrierilor celor patru bodyguarzi morţi.

— Serios?

— Da, şi am găsit o cameră în capătul coridorului, la etajul unde era cazat Tarek, plină cu echipament de supraveghere.

— Credeam că e camera din care bodyguarzii lui Tarek supravegheau perimetrul.

— Aşa am crezut şi noi, dar conform asistentului lui Tarek, ministrul nu era însoţit de gărzi de corp.

Fournier îşi ţuguie buzele într-o expresie gânditoare, apoi spuse pe un ton binevoitor:

— Probabil că ofiţerul tău l-a speriat de moarte pe acest asistent, când l-a interogat. Poate că a omis acest detaliu important.

— Şi cum rămâne cu personalul hotelului şi oaspeţii cu care am vorbit? Tarek a părăsit hotelul de cel puţin şapte ori şi nimeni nu îşi aminteşte să îl şi văzut însoţit de vreo gardă de corp.

— Ei bine, spuse Fournier, încercând să scornească o explicaţie logică. Poate că Tarek nu voia să fie însoţit de bodyguarzi în public. Poate prefera să nu iasă în evidenţă.

— Camera aceea cu tot echipamentul de supraveghere… computerele hotelului spun că era în renovare, deşi fusese renovată în urmă cu doar un an.

— Asta nu are niciun sens, spuse încruntat Fournier.

— Nu, nu are, zise Neville, care îşi dădu seama că Paul juca teatru. Ştii ce altceva nu are niciun sens?

Fournier avu senzaţia că nu îi va plăcea răspunsul la această întrebare.

— Nu.

— Ofiţerii mei spun că, în timp ce tu erai cu mine în apartamentul lui Tarek, unul dintre oamenii tăi a făcut o scurtă vizită pe acoperiş.

— Am avut câţiva oameni cu mine. Nu ştiu unde erau în absolut fiecare moment. Le-am spus să se împrăştie şi să vadă ce pot afla.

— Sunt convinsă că le-ai spus, zise Neville, tonul devenindu-i suspicios. A fost luată o frânghie de pe acoperiş. Ai idee ce s-a întâmplat cu ea?

Nu avea de gând să îi spună de unde ştia acest detaliu.

— Sper că nu încerci să spui că unul dintre oamenii mei a sustras probe, zise Fournier, comportându-se de parcă ar fi fost jignit de acuzaţie.

Neville îl ţintui cu privirea.

— Paul, te cunosc mai bine decât restul lumii. Ştiu că eşti un om foarte înşelător, implicat în tot felul de lucruri necurate. Lucruri care, dacă ar ieşi la iveală, ne-ar putea distruge ţara, aşa că nu te preface ofensat. Poţi să negi cât vrei, dar ştim amândoi că eşti capabil de abateri mult mai grave decât să îţi bagi nasul în investigaţia mea.

Vega îşi drese glasul şi îşi luă telefonul.

— Eu am alte treburi de rezolvat, vă rog să mă scuzaţi.

Fournier puse mâna pe încheietura lui Vega, dar rămase cu privirea asupra lui Neville.

— Francine şi cu mine avem o poveste lungă în spate. M-am îndrăgostit de ea, dar mi-a frânt inima. Niciodată nu ar trebui să amestecăm afacerile cu plăcerea. Mă tem că trecutul nostru complică lucrurile.

Neville îşi lăsă capul pe spate, izbucnind într-un hohot fals.

— De fapt, Max, am aflat că mă înşela şi i-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată. Paul minte cu foarte mare uşurinţă, aşa că trebuie să fii precaut când ai de-a face cu el.

— Haide, Francine, spuse el bosumflat, apoi rânji.

— Nu îţi face griji, Paul, te-am uitat în urmă cu mult timp, dar am învăţat lecţii foarte valoroase. De exemplu… că eşti un bărbat incredibil de egoist şi înşelător, spuse ea, apoi se întoarse spre Simon. Cum ar numi psihologii noştri criminalişti asemenea persoane?

— Narcisiste.

— Da, mulţumesc. Acesta este cuvântul potrivit.

Fournier ridică mâinile, parcă predându-se.

— Ar fi trebuit să te tratez mai bine. Acesta este unul dintre marile mele regrete. Acum, te rog să ne scuzi, dar Max şi cu mine avem treburi importante de rezolvat.

Neville se întoarse spre Simon.

— Se pare că am abuzat de ospitalitatea lui.

— Așa s-ar părea.

Neville se ridică și, privindu-l pe Fournier, spuse:

— Desigur, presupun că îmi vei permite să îți interoghez oamenii, nu?

— Orice ca să fiu de ajutor, spuse el cu un rânjet jucăuș.

Neville se îndepărtă cu un pas de masă, apoi se întoarse.

— Am uitat să menționez că îl căutăm pe cel de-al cincilea oaspete. Se potrivește descrierii generale a celorlalți patru bărbați care au fost uciși… presupușii bodyguarzi. Nu cumva știi unde l-am putea găsi? întrebă ea, zâmbind provocator.

Fournier își împinse paharul pe masă și se ridică. Ocoli masa și își puse mâna pe umărul lui Neville. Apropiindu-și gura la doar câțiva centimetri de urechea ei, spuse:

— Scumpo, nu știu ce pui la cale, dar ți-aș sugera să te întorci fuguța la soțul și copiii tăi. Joci un joc periculos, iar dacă ești atât de deșteaptă pe cât te crezi, ar trebui să știi că nu sunt genul de persoană cu care să te joci.

Neville se smuci de lângă el, dându-i mâna de pe umărul său.

— Nu mă atinge! se răsti ea, suficient de tare cât să audă aproape întreg restaurantul. Dezastrul ăsta duhnește a tine de la o poștă. Și să nu crezi că ești mai presus de lege doar pentru că lucrezi pentru Direcție.

Bodyguardul lui Fournier interveni și o apucă pe braț. Ea reacționă scoțându-și insigna și împingându-i-o în față.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

Întorcându-se spre Fournier, continuă:

— Am sunat deja la biroul inspectorului general. Avem o întâlnire mâine-dimineață, în care îl voi pune la curent cu investigația și cu temerile mele că departamentul tău este cumva implicat. De asemenea, îl voi informa că m-ai amenințat.

— Nu te-am amenințat, Francine, spuse Fournier oftând, de parcă ideea în sine era absurdă.

Neville se calmă.

— Sunt cu ochii pe tine, Paul. Apari la locul crimei practic în același timp cu mine, unul dintre oamenii tăi este văzut urcând pe acoperiș și acum ne lipsește o probă crucială. Lansezi ideea asta că cei patru oameni morți erau bodyguarzii lui Tarek, dar nu reușesc să găsesc pe nimeni care să spună că era însoțit de gărzi de corp. Întreg haosul ăsta începe să miroasă ca una dintre operațiunile tale murdare.

— Francine, ar trebui să ai grijă cum arunci cu asemenea acuzații grave.

— Poate că par grave pentru omul de rând, dar oricine îți cunoaște munca înțelege că situația asta este exact pe stilul tău. De fapt, zise Neville,

dându-şi seama de ceva, sunt dispusă să îmi pariez salariul pe un an că Tarek era pe statul tău de plată.

Simon fu cel care se întinse spre ea şi o atinse pe braţ.

— Francine, trebuie să plecăm.

Asistând din afară la schimbul de replici, Simon realizase că, cel mai probabil, Neville se apropiase incomod de mult de adevăr. Ar fi fost un coşmar juridic să încerce să pună DGSE-ul să deschidă dosarele pe care le aveau despre Tarek.

— Nu mă tem de tine, Paul. Ştiu că îţi place să faci lucruri pe ascuns. Nu suporţi să fii expus în public, ca acum. Ţine minte ce îţi spun, vei regreta decizia de a te implica în dezastrul ăsta.

Apoi îi întoarse spatele şi ieşi cu paşi mari din restaurant, iar Simon o urmă.

— Ei bine, nu mă aşteptam chiar la asta, îi spuse el când ajunseră în foaier.

— Nici eu, izbucni Neville.

— Şefa, ştii ce făcea Tarek înainte de a deveni Ministrul Petrolului în Libia?

Neville se opri în mijlocul foaierului şi se întoarse spre Simon. Îl privi, căutând un indiciu în expresia lui.

— Ce?

— Umblă vorba că lucra pentru Mukhabarat… serviciul de informaţii libian.

— Rahat, bâigui Neville în barbă.

Îşi trecu mâinile prin păr, dădu din cap şi spuse pe un ton disperat:

— Situaţia devine din ce în ce mai urâtă.

— Trebuie să avem grijă.

— Asta vrea el să facem, spuse ea, privind înapoi spre restaurant. Vrea să ne fie teamă de umbrele noastre. Să ne mişcăm încet… de aceea am făcut scena aia acolo. Nu suportă gândul că secretele lui murdare ar putea fi făcute publice. Dacă vrem să rezolvăm cazul acesta, ultimul lucru pe care ar trebui să îl facem este să ne mişcăm cu precauţie. Trebuie să îl expunem pe Fournier, şi repede.

Simon strâmbă din nas.

— Francine, este foarte periculos. Nu avem nicio dovadă care să arate că are vreo legătură cu cazul.

— Crezi că a apărut înainte ca acele cadavre să apuce să se răcească doar pentru că ieşise la o plimbare? Omul lui ajunge din întâmplare pe acoperiş, în timp ce noi toţi ne concentrăm asupra camerei? Nu cred o iotă din toate astea.

— Ştiu că nu arată bine, dar acestea nu sunt dovezi suficient de solide cât să îl lege de caz.

— Atunci va trebui să găsim ceva. Investigaţia la locul crimei ar trebui să se încheie până diseară. Vom avea suficientă forţă de muncă disponibilă şi vreau să aflu cine este omul acela… Max.

— Francine, spuse precaut Simon, cel mai probabil că este o sursă a Direcţiei. Ascultă-mă, treaba asta este periculoasă.

— Da, iar noi lucrăm pentru Poliţia Naţională. Direcţia poate să joace ce jocuri vrea în străinătate, dar nu în Paris. Noi suntem legea.

Neville îşi dădu seama că raţionalului Simon nu îi plăcea această nouă turnură a situaţiei. Ca mulţii alţii, şi el se temea de reputaţia DGSE-ului. Dar ea ştia că singura lor speranţă de a elucida misterul era să ignore teama şi să meargă înainte. Orice pauză, oricât de mică, i-ar oferi lui Fournier timpul de care avea nevoie pentru a face presiuni asupra oamenilor care îi puteau lua cazul lui Francine.

— Ai încredere în mine, spuse ea. Trebuie să ne mişcăm repede. Nu îţi face griji pentru Fournier. Şi-a făcut-o cu mâna lui când a apărut la locul faptei şi şi-a trimis omul pe acoperiş. Vreau răspunsuri. Vreau să începi cu tipul ăsta, Max, şi apoi fă-mi rost de numele celui care a fost pe acoperiş. Vreau să îl interoghez eu însămi.

Simon ştia că e imposibil să o facă să se răzgândească, aşa că încuviinţă din cap. Determinarea ei era unul dintre motivele pentru care era atât de bună la ceea ce făcea. Dacă un caz devenea personal, Neville era de-a dreptul îndârjită. Poate că într-o zi, două, Simon ar putea să o facă să gândească mai raţional – dacă aveau timpul ăsta la dispoziţie. Fournier şi cei de teapa lui nu jucau cinstit. În timp ce Simon şi Neville ieşiră afară, în amiaza târzie, un presentiment rău puse stăpânire pe el. Oare Fournier şi lacheii lui anonimi ar fi atât de imprudenţi încât să îi facă rău şefei lui? Simon se cutremură la acel gând. Nu putea permite un asemenea lucru.

În timp ce deschise portiera din spate a sedanului pentru Neville, aruncă o privire rapidă pe stradă, în stânga şi în dreapta. Vedea tot felul de bărbaţi în jur – asistenţi, şoferi şi bodyguarzi ai celor bogaţi dinăuntrul hotelului. Fără îndoială că unul sau mai mulţi erau ai lui Paul Fournier. Simon studie fiecare chip, reţinându-le. Era ofiţer de poliţie de 16 ani. Începuse patrulând pe străzile înguste ale cartierului Marais. Descoperise devreme că avea talentul de a recunoaşte cu uşurinţă chipuri. Spera ca acel talent să nu îl şi părăsit.

— Cred că ar fi un lucru înţelept ca tu şi familia ta să fiţi protejaţi până trece totul, spuse el după ce urcă lângă Neville pe bancheta din spate.

Ştia că ei nu îi va plăcea, dar o spuse oricum, în principal pentru că acela era lucrul corect de făcut. Neville rămase tăcută pentru un moment, iar când vorbi, spuse exact lucrul la care se aştepta el.

— Nu mi-e frică de Paul Fournier.

Păi, ar trebui să-ţi fie, gândi Simon, dar nu îndrăzni să o spună.

— Nu am spus că ţi-ar fi. Acesta este un caz foarte mediatizat, care va atrage multă atenţie. Cred că ar fi o măsură de precauţie înţeleaptă.

— Bună încercare. De fapt, eşti speriat de un spion al DGSE, zise Neville, dând din cap. Nu mi-e frică de individul ăsta. E un laş. Nu mă poate intimida şi de aceea îşi foloseşte trucurile murdare la lumina zilei. Şi sunt convinsă că nu ar răni un detectiv de la Poliţia Judiciară.

Simon o cunoştea destul de bine cât să ştie că, cel puţin pentru moment, nu avea sens să încerce să o convingă de contrariu. Dădu aprobator din cap, dar începu să exploreze în sinea lui diversele măsuri de precauţie pe care le putea implementa el însuşi. Atâta vreme cât Neville nu ştia ce pune la cale, nu făcea nimănui niciun rău. Dar dacă ar afla, cine ştie cum ar reacţiona. Simon privi pe fereastră şi îşi spuse că trebuie să fie precaut. Ar fi stupid din partea lui să ignore ameninţarea lui Fournier.

CAPITOLUL 26

Făcură dragoste şi adormiră îmbrăţişaţi, atât cât le permitea umărul lui rănit. Când Rapp se trezi, peste o oră şi patruzeci de minute, rămase cu privirea aţintită pe tavan. Vedea clar, nu avea ochii înceţoşaţi şi nici nu era confuz în privinţa locului unde se afla sau a timpului. Se simţea plin de viaţă, energic şi relaxat în acelaşi timp. Greta avea efectul acesta asupra lui. Mitch nu ştia exact de ce, dar bănuia că are legătură cu corpul ei gol lipit de al lui. Dormeau întotdeauna îmbrăţişaţi – căldura şi energia ei îl linişteau şi îl făceau să se simtă viu.

Nu încăpea îndoială că ea îl făcea fericit, cum nu mai fusese de foarte multă vreme. Atât de fericit, încât, în timp ce stătea întins în pat, Mitch luă în considerare ideea de a lăsa totul baltă şi de a se întoarce la Zürich împreună cu Greta. I-ar speria de moarte pe Kennedy şi alţi câţiva. Apelul telefonic ar fi simplu de dat. Doar ar suna pe linia privată şi ar lăsa un mesaj. I-ar spune lui Irene că se săturase şi că o terminase cu ei. Că îşi pusese fundul la bătaie, iar ei îl răsplătiseră trădându-l. Şi apoi ar veni partea iremediabilă, care ar pune capăt definitiv colaborării lor. Rapp ar fi nevoit să o ameninţe, explicându-i detaliat ce ar face oricui ar veni să îl caute. Iar dacă ar porni cineva pe urmele lui, Mitch s-ar întoarce în Statele Unite şi ar lăsa o dâră de cadavre în urma sa. Poate chiar ar adăuga în mesaj ceva despre un colet cu informaţii pe care l-ar putea trimite FBI-ului sau Departamentului de Justiţie. Sau, Doamne fereşte, presei.

Rapp se încruntă la acea ultimă parte. Nu ar putea să o facă niciodată. Ar fi la fel ca toţi politicienii aceia oportunişti şi egoişti care tot încercau să lovească în CIA. Kennedy şi Stansfield erau oameni buni, sau măcar încercau să facă ceea ce trebuie. Hurley… poate nu atât de mult. Indiferent de ordinele lui Stansfield, Hurley ar porni pe urmele lui Mitch. Omul era chiar caraghios în această privinţă. Dacă Rapp ar sări calul sau ar face lucrurile de capul lui, Hurley s-ar înfuria, dar nu s-ar deranja să îşi pună problema că nu exista o regulă pe care el însuşi să nu o fi încălcat. Stansfield îi spusese cândva lui Rapp că problema lui şi a lui Stan era că semănau prea mult. Rapp spera să nu fie adevărat. Hurley putea uneori să fie un om meschin, sadic şi foarte nedrept, iar Rapp îi spusese aceste lucruri lui Stansfield. Directorul Adjunct mai adăugase câteva adjective negative la lista lui Mitch, apoi spusese:

— Şi, în cele din urmă, foarte priceput la ceea ce face. Prin tot rahatul, el vede cea mai simplă cale de a-şi atinge obiectivul şi profită de ea… exact ca tine.

— Dar este un ticălos, răspunsese Rapp.

Stansfield zâmbise în felul lui relaxat şi spusese:

— Da, este, iar după ce vei lucra 30 de ani în domeniu, este posibil să devii şi tu la fel.

Rapp spera din tot sufletul să nu se întâmple asta. O parte din el îl respecta pe Hurley pentru asprimea şi tenacitatea sa, dar nu îşi putea închipui cum ar fi să îţi trăieşti viaţa ca un ticălos acru. Se întrebă dacă l-ar putea ucide. Existaseră multe momente în care îşi imaginase acel lucru, dar niciodată că o face într-un mod profesionist. În fanteziile sale, îl dădea cu capul de podea până când i se împrăştiau creierii pe jos. Rapp îşi dădu seama că exista o şansă foarte reală ca situaţia să ducă întocmai la necesitatea de a-l elimina pe Hurley. Dacă Mitch ar fugi şi nu ar avea de ales, ar fi nevoit să îl ucidă pe Hurley sau pe oricine s-ar încumeta să îl vâneze pentru tot restul vieţii lui.

Greta îşi odihnea capul pe pieptul său, iar braţul lui drept o îmbrăţişa. Se cunoscuseră în urmă cu aproape un an la Zürich şi fusese dragoste, sau cel puţin dorinţă, la prima vedere. Familia Gretei deţinea o bancă importantă cu sedii în majoritatea centrelor financiare importante din lume. Bunicul ei şi Thomas Stansfield fuseseră aliaţi în lupta împotriva comunismului, iar familia lui încă îl mai ajuta pe Stansfield cu unele dintre aspectele mai delicate ale operaţiunilor. Până acum, cei doi tineri îşi ţinuseră relaţia în secret. Greta ştia, într-o oarecare măsură, cu ce se ocupă Rapp, dar rana din umărul lui îi amintea într-un mod dur că se îndrăgostise de un bărbat care activa într-un domeniu foarte periculos.

Rapp îşi coborî mâna pe talia ei zveltă, apoi pe şold. O sărută pe creştet şi trase adânc aer în piept. Voia să îşi întipărească în minte acest moment. Pace deplină; bucurie în suflet, iar lângă el, o femeie pe care o iubea cu pasiune. Aşa trăiau oamenii obişnuiţi, dar nu şi el. Antrenamentul lui fusese meticulos şi foarte neaşteptat pe alocuri. Hurley vorbise cu fiecare recrut în parte despre femei. Politica lui era severă şi la obiect. „Puteţi să v-o trageţi cu câte femei vreţi, dar nu vă puteţi îndrăgosti şi, sub nicio formă, nu vă puteţi căsători. Dacă vă îndrăgostiţi sau vă căsătoriţi, vă scot din prima linie sau vă omor”. Iar acesta era doar unul dintre nenumăratele motive pentru care Rapp îl considera un ticălos.

Era tentant să îşi petreacă restul vieţii gol, în pat, împreună cu Greta, dar ştia că e doar o fantezie romantică. Dacă voia să spere la acest lucru, avea multă treabă de făcut mai întâi. Probabil că existase o vreme când ar fi putut

să o apuce pe un drum mai casnic, dar acele timpuri se duseseră. Adevărul era mai complicat decât faptul că Rapp era un asasin antrenat. Era bun la ceea ce făcea, îi plăcea şi nu era pregătit să se retragă. Poate chiar va deveni ca Hurley dacă va trăi destul de mult. Acest gând îl deprimă.

În timp ce Rapp îşi trase cu grijă braţul de sub Greta, îşi promise în sinea lui să nu permită vreodată să se întâmple acest lucru. Intră în baie, închise uşa şi se uită în oglindă. Cearcănele negre aproape îi dispăruseră de sub ochi. Era uimitor ce putea face corpul uman cu puţină mâncare şi mult somn. Bandajul de pe umăr era curat, fără urmă de sânge, dar vânătaia de pe spate arăta destul de rău. Rapp îşi îndoi degetele de la mâna stângă, apoi îşi roti uşor braţul. Degetele nu îl mai dureau, dar umărul îl duru ca naiba când îl roti. Repetă mişcarea de câteva ori, apoi intră sub duş. Nevrând să îşi ude bandajele, se spălă de la mijloc în jos, se şterse cu prosopul şi se gândi dacă să se bărbierească sau nu. Barba de două zile avea avantajele şi dezavantajele ei, dar, în cele din urmă, argumentele contra câştigară, iar Mitch şi-o rase. Oricum nu îi oferea o camuflare prea eficientă. În plus, exista un munte de dovezi despre cum îi trata poliţia pe cei îmbrăcaţi decent şi proaspăt bărbieriţi faţă de cum îi trata pe cei care nu arătau îngrijit.

Greta încă dormea în timp ce el îşi îmbrăcă blugii şi un tricou, ambele negre, şi se încălţă cu bocancii, tot negri. Din păcate, se trezi când Rapp îşi ajustă bretele cu arici ale vestei antiglonţ. Îşi mai puse o pernă sub cap şi îşi trase cearşaful până la gât.

— De ce porţi vesta?

— Doar ca măsură de precauţie, răspunse sincer Rapp.

Greta nu îl crezu.

— Mitch?

— Greta?

— Vorbesc serios.

— La fel şi eu, de aceea o port.

Ea îl privi o clipă, cu ochii albaştri mai reci decât de obicei.

— Credeam că ai spus că o să fie uşor.

Rapp reuşi să îşi prindă vesta exact cum voia, apoi spuse:

— Nu plănuiesc să fiu implicat într-un accident de fiecare dată când urc la volan, dar tot port centura de siguranţă.

— Ce vrei să spui?

— Nu plănuiesc să fiu împuşcat, dar din moment ce s-a întâmplat deja o dată săptămâna asta, te rog să mă scuzi dacă spun că e o idee bună să port vesta.

Greta se încruntă şi rămase tăcută în pat, dar într-un final îşi dădu seama că nu mai era nimic de spus. Îl privi pe Rapp luându-şi pe deasupra o cămaşă

neagră din bumbac, la care îşi încheie toţi nasturii, în afară de cel de la gât. Vesta albă era acum ascunsă. Apoi Mitch veni şi se aşeză pe marginea patului.

— Ai două ore să fii gata şi pe poziţie, îi spuse el, cuprinzându-i obrazul în palmă. Dacă nu vrei să vii cu mine, este în regulă. Poţi să aştepţi aici sau să te întorci acasă.

— Vin cu tine, spuse ea, dând din cap.

— Bun. Şi poţi să fii gata şi pe poziţie în două ore?

— Nicio problemă, dar tu unde pleci?

— Trebuie să mai iau câteva lucruri şi să arunc o privire prin împrejurimi.

— Nu poţi sta să luăm micul dejun împreună?

— Mi-ar plăcea, dar nu e timp. Comandă ceva şi când eşti gata asigură-te că ţi-ai împachetat toate lucrurile şi le-ai pus în portbagaj.

— Ştiu, repetă ea asemenea unui elev conştiincios. Şi să-mi iau rucsacul şi să am grijă să nu eliberez camera la recepţie, în caz că avem nevoie să ne întoarcem.

Rapp studie expresia încordată şi îngrijorată de pe chipul ei. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Nu îţi mai face atâtea griji. Treaba asta va fi doar o misiune de supraveghere de la o distanţă sigură. Nimic nu va merge prost. Îţi promit.

— Faimoasele ultime cuvinte.

Rapp zâmbi.

— Eşti aşa de optimistă.

CAPITOLUL 27

Washington, D.C.

Jim Talmage alese acea Toyota Camry de un gri metalizat, veche de patru ani, pentru că era cea mai întâlnită marcă de mașină din Washington și, totodată, avea cea mai comună culoare. În privința câinilor avea trei opțiuni, iar alegerea fu una ușoară. Ciobănescul german ar ieși prea mult în evidență, la fel și terrierul scoțian alb, așa că se bază pe potaia lui de încredere, Bert. Talmage îl luase de la un adăpost de animale în urmă cu trei ani. Pe atunci, Bert avea doar patru luni. Adăpostul nu avea niciun document despre ce rasă era, dar angajații de acolo aveau o mulțime de păreri cu privire la cine ar fi putut fi părinții lui. Pe măsură ce Bert crescuse, devenise evident pentru Talmage că e o corcitură între border collie și labrador. Dintre cei trei câini ai săi, Bert era de departe cel mai inteligent. Avea blana neagră, cu o pată albă pe piept, de mărimea unei palme. Iar singurul motiv pentru care avea nevoie de lesă era pentru a nu-i panica pe numeroșii fasciști care se plimbau pe străzile capitalei, căutând să urle la oricine nu își ținea câinele în lesă.

Bert stătea lângă portbagajul mașinii în timp ce Talmage, în vârstă de 61 de ani, își studia echipamentul. Bărbatul părea mai bătrân astăzi, deoarece își pudrase puțin părul, pentru a-i da un aspect grizonant. Tot echipamentul său era îndesat în patru valize negre, care puteau fi mutate cu ușurință dintr-un portbagaj în altul. Într-o valiză erau diverse aparate de fotografiat, de la DSLR-uri mari, cu lentile groase, la aparate minuscule, nu mai mari decât degetul unui om. Talmage alese aparatul pe care voia să îl folosească, dar nu îl luă din valiză. În schimb, deschise o geantă de voiaj de dimensiune medie, cu două fermoare. O fâșie de material sintetic unea fermoarele, pentru a putea fi deschise simultan. Talmage trase de ele, iar partea de sus a genții se deschise asemenea unei limbi. Înăuntru erau jachete împăturite cu grijă și o varietate de pălării. Talmage alese o beretă în carouri pentru început, apoi îmbrăcă un trend cu două fețe, una neagră și una kaki. O alese pe cea kaki, apoi trecu la următoarea valiză neagră.

Înăuntru erau diverse transmițătoare, de la cele mari, cât un pachet de cărți de joc, la cele mai mici, cât o insectă. Se gândi la ținta lui înainte să aleagă, apoi scoase o pereche de mănuși subțiri, din piele maro, două transmițătoare și un receptor. Nu se deranjă să le verifice, deoarece o făcuse mai devreme în aceeași zi, în depozitul de la subsol. Puse receptorul în

buzunarul stâng al trenciului, iar transmiţătoarele în cel drept. Apoi alese un SLR de dimensiune medie. Un Canon, genul de aparat foto folosit de turiştii care luau în serios fotografiile de vacanţă, dar nu genul de aparat-monstru cărat peste tot de profesionişti. Montă lentila de 135 mm şi şi-l agăţă de gât. Închise ambele valize, apoi mâna îi zăbovi pentru câteva secunde asupra celei de-a treia. Era plină cu dispozitive de ascultare direcţionale, dar el nu avea nevoie de aşa ceva în următoarea oră. Mâna i se opri asupra celei de-a patra valize, iar Talmage ezită să o deschidă. Ştia ce e înăuntru, dar nu era sigur că avea nevoie de armă.

Existase o vreme în cariera lui când nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să nu poarte armă, mai ales în D.C. Avea toate documentele necesare portului de armă, în caz că l-ar fi oprit poliţia, dar nu de aceea umbla înarmat. O făcea pentru că mulţi dintre subiecţii lui erau sub o presiune extremă, care i-ar putea împinge pe unii oameni să facă lucruri stupide dacă ar descoperi că sunt urmăriţi. Celălalt motiv pentru care purta armă era nivelul criminalităţii. Washington era în primele cinci oraşe din SUA ca nivel al infracţionalităţii, de mai bine de zece ani. Gândul la huligani şi bătăuşi fu cel care îl convinse să tasteze cifrul şi să deschidă valiza. Înăuntru erau un pistol Browning 1911 de calibru .45, un Beretta de 9 mm şi un pistol automat Colt, tot de calibru .45, cu pat pliabil şi amortizor. Talmage luă Browningul. Acum se afla într-o parte drăguţă a oraşului – parte pe care criminalilor le plăcea să o viziteze pentru a comite crime violente.

Ultimele lucruri pe care le luă cu el erau ziarul *New York Times*, lesa lui Bert şi o sacoşă de plastic. Închise portbagajul şi îşi activă alarma. Bert rămase complet nemişcat în timp ce Talmage îi puse lesa. Încetă chiar să mai mătură trotuarul cu coada. Omul şi animalul începură apoi să traverseze parcarea, spre copaci, spre aleile, pistele pentru biciclete şi agitatul râu Potomac. Bert ţinea pasul cu stăpânul său, fără să i se strecoare printre picioare şi să îl împiedice. Când ajunseră la prima alee, câinele şi stăpânul se opriră. Priviră în stânga şi în dreapta la unison, apoi continuară.

Ajunseră la următoarea potecă şi o traversară, ajungând pe iarba de dincolo de ea. Talmage inspectă râul cu privirea. La aproximativ 22 de metri distanţă, un tânăr cuplu într-un caiac vâslea stângaci contra curentului, cei doi râzând de propria lor nepricepere. În mijlocul râului, un echipaj de şase membri vâslea la unison în aval. Aproape de malul opus şi puţin spre nord, încă două caiace pluteau printre stânci. În această perioadă a anului nu era prea dificil, dar primăvara, acest sport nu era pentru cei slabi de inimă. În stânga lui, o barcă mică, de o persoană, îşi croia drum în amonte, împotriva curentului. Talmage îşi privi aparatul foto şi selectă o opţiune cu ajutorul rotiţei pentru setări, după care îşi aduse vizorul lângă ochiul drept. Îl

îndreptă nonşalant spre stânga, dădu zoom pe vâslaşul singuratic şi făcu trei fotografii.

Apoi el şi Bert porniră spre sud pe alee. În timp ce Talmage şi subiectul lui înaintau paralel unul faţă de altul, Talmage îşi ţinu privirea îndreptată înainte. Doar un amator ar încerca să arunce o privire fugară spre subiect şi să rişte să se expună. Timp de nouă minute, merse pe alee împreună cu câinele, văzându-şi de treabă şi zâmbind din când în când altor proprietari de câini, care voiau să îşi împărtăşească pasiunea comună printr-un zâmbet şi o încuviinţare din cap. În cele din urmă, ajunseră la destinaţie, un loc mic şi înghesuit, numit Debarcaderul lui Jack. Modelul de afacere era destul de simplu. Vâslitul şi sporturile cu diferite ambarcaţiuni erau populare pe Coasta de Est. Mai ales printre cei care frecventau anumite şcoli aristocrate şi printre câţiva pentru care petrecerile sunt mai importante decât şcoala. Un număr mare dintre absolvenţi veneau în D.C. după absolvire şi, în loc să se comporte ca un hamster într-o roată la clubul lor local de fitness, veneau pe râul Potomac în lunile calde şi aveau parte de cele mai eficiente exerciţii fizice existente. Debarcaderul lui Jack satisfăcea nevoile acestor oameni, închiriind diverse bărci şi caiace şi oferind loc de depozitare pentru cei care nu aveau spaţiu acasă pentru echipament sau care nu voiau să se plimbe de colo-colo cu el.

Talmage aflase deja două lucruri despre subiectul său: deţinea propria barcă de o persoană şi era prea zgârcit ca să închirieze un loc pentru ea, astfel că o plimba înainte şi înapoi, legând-o pe plafonul camionetei sale, un Volvo albastru vechi de opt ani. Talmage vedea acum camioneta parcată în stânga lui, printre diversele vehicule aflate în parcarea supraaglomerată a debarcaderului. Se uită în amonte pentru a-şi localiza din nou subiectul. Talmage estimă că bărbatul era prea departe pentru a observa ce voia el să facă. Şi chiar dacă ar vedea atât de departe, ar fi mult prea obosit şi concentrat pentru a-şi da seama ce se petrece la aproape un kilometru şi jumătate în aval.

Talmage începu să vorbească cu Bert, din niciun alt motiv decât pentru a câştiga timp. Filajul era o afacere complicată, mai ales în acest oraş. Nu ştii niciodată cine ar mai putea sta la pândă, cu ochii pe ţinta ta. După un minut în care probabil că păru nebun, stând de vorbă cu câinele lui, Talmage consideră că drumul e liber. Porni spre maşini, dar nu direct spre Volvo. Din când în când, îl mai împingea alene pe Bert spre locul unde voia să ajungă, iar când câinele ajunse într-o poziţie aproape perfectă, Talmage dădu o comandă dintr-un singur cuvânt.

Bert se opri imediat şi se lăsă pe vine, piciorul stâng din spate lovind pământul de parcă ar fi apăsat o pompă. Câteva secunde mai târziu, Bert îşi termină treaba, iar Talmage îi dădu pe furiş o recompensă şi spuse:

— Bun băiat.

Bert luă biscuitul şi flutură vesel din coadă, în timp ce stăpânul său se lăsă într-un genunchi şi scoase punga de plastic, întorcând-o pe dos, Talmage luă excrementele şi făcu un nod pungii. O mută în mâna stângă, iar înainte să se ridice, întinse mâna dreaptă şi se sprijini de bara de protecţie frontală a Volvo-ului. Chiar şi unui profesionist i-ar fi fost greu să vadă ce făcuse el. Apoi Talmage merse la cel mai apropiat coş de gunoi şi aruncă punga. Porniră înapoi spre nord, pe alee. În faţă, printre copaci, Talmage îl văzu pe bărbatul singuratic întorcând barca. Era doar un punct în depărtare. Talmage ştia că e subiectul său doar pentru că făcuse inventarul tuturor celor de pe râu şi de pe alei. Era destul de sigur că e singura persoană care îl urmărea pe Directorul Adjunct al CIA. La început nu fusese foarte încântat de această misiune. Dacă Gestapo-ul de la Langley sau FBI-ul l-ar prinde, probabil că ar petrece câteva luni bune în spatele gratiilor, fiindu-i refuzat dreptul legal la consiliere juridică.

Cât despre motivul pentru care îl urmărea pe Cooke, Talmage nu avea idee, dar avea încredere în omul care îl însărcinase cu această misiune. Talmage îi era dator cu viaţa lui Thomas Stansfield. În urmă cu mult timp, ajunsese la concluzia că probabil nu va putea niciodată să îl răsplătească, dar era un început bun să îşi arate astfel recunoştinţa.

CAPITOLUL 28

Paris, Franța

Cu toate sarcinile de pe listă bifate, Rapp mergea acum prin cartier cu gulerul jachetei ridicat și bărbia în piept. Seara era umedă și răcoroasă. Mitch își acoperise părul negru cu o șapcă albastră, simplă, și purta ochelari de vedere cu ramă neagră și lentile fără dioptrii. Ținea mâinile îndesate în buzunare și scana ambele trotuare cu privirea. Cu o oră în urmă dăduse un tur de recunoaștere și observase două dubițe la o stradă distanță de apartament. Era clar în care dintre ele erau Victor și ceilalți. Singura grijă reală a lui Rapp în acest moment era dacă noul lui prieten, traficantul de droguri, avea să apară la întâlnirea stabilită sau nu. Dacă nu, Rapp s-ar fi văzut nevoit fie să bată la ușa dubiței, fie să se gândească la altceva. Până acum nu se ivise nicio oportunitate evidentă, dar mai era timp. Conversația cu Kennedy decursese bine, așa cum sperase Mitch. Știa că Irene avea să îi transmită lui Stansfield suspiciunile lui, așa cum știa că bătrânul veteran nu ar ignora niciodată o chestiune atât de serioasă. Dacă echipa Orion fusese compromisă, Stansfield se va mobiliza cu viteza luminii pentru a afla identitatea trădătorului.

Rapp ajunse la cafenea și aruncă o privire fugară mulțimii. Noaptea se lăsase peste oraș, iar clienții care veniseră să cineze erau animați. Temperatura era în jur de 15°C și doar câțiva stăteau afară, la micile mese verzi de pe trotuar. Rapp aruncă o privire înăuntru. Nici urmă de Luke, așa că ocupă una dintre mesele de afară, care îi oferea o perspectivă bună asupra intersecției și îl plasa cu spatele la clădire. Se uită la ceas; ajunsese cu cinci minute mai devreme. Se întrebă dacă traficanții de droguri erau punctuali și hotărî că cel mai probabil nu. Luă un ziar de pe masă, iar când chelnerița se apropie, comandă un pahar cu vin roșu. Apoi își puse mâna stângă pe genunchi și strânse pumnul. Un junghi de durere îi urcă din degete în braț, până în umăr, apoi înaintă spre gât. O parte din antrenamentul lui fusese dedicat riscurilor meseriei: cum să supraviețuiască în caz că este împușcat sau cade pradă altor tipuri de atac menite să îl ucidă. Șocul electric care îi străbătu brațul îi spuse că îi fuseseră afectați câțiva nervi. Cel mai probabil aveau să se vindece, însă numai cu îngrijirea adecvată. Analgezicele erau o binecuvântare provizorie. Îi permiteau să își facă treaba fără să fie nevoit să se confrunte cu durerea, dar îi ofereau și falsa senzație de

încredere, care i-ar putea agrava rana. Bănuiala lui era că braţul funcţiona la 50 la sută din capacitate. Şi-l putea folosi pentru ceva simplu, cum ar fi să dea pagina ziarului, dar dacă ar fi nevoit să lovească cu pumnul sau să tragă cu forţă de ceva, pagubele s-ar extinde. Rana s-ar redeschide şi ar începe din nou să sângereze.

Din acest motiv decisese să coasă noul toc pentru pistol pe partea stângă a jachetei căptuşite de blugi. Astfel putea să îşi întindă cu uşurinţă braţul spre armă. Acum, mai mult ca niciodată, Rapp înţelegea de ce insistaseră atât de mult să înveţe să tragă cu ambele mâini. Fiind stângaci, îi luase ceva timp şi exerciţiu până să îşi aducă şi mâna dreaptă într-o formă bună. De la o distanţă de aproximativ 8 m, putea să tragă cu stânga toate cele 100 de gloanţe în centrul negru al ţintei, dar cu dreapta rata câteva.

Rapp îşi plecă privirea şi îşi descheie un nasture al jachetei, pentru a avea acces la pistol cu mai multă uşurinţă, în caz că noul lui prieten, traficantul, făcea ceva stupid. Mitch fusese antrenat să gândească câteva mişcări în avans şi să acopere întotdeauna o gamă largă de posibilităţi. Luă o gură de vin şi puse un pachet de ţigări Gauloises pe masă. Era un obicei rău, pe care Rapp îl deprinsese fără prea multă tragere de inimă. Dar slujba lui necesita perioade lungi de aşteptare şi observare, timp în care trebuia să se comporte natural, nu ca şi cum ar fi fost cu ochii pe ceva anume. Devenise acel pierde-vară care stătea în cafenele cu orele, bând, fumând, rezolvând rebusuri şi citind cărţi care abia dacă îi captau atenţia. Dar dacă voiai să te integrezi în peisaj, dacă nu voiai să pari detectiv particular, poliţist sau agent secret, era mai bine să adopţi înfăţişarea unui artist boem care încearcă să evite munca. Iar în Paris nu era deloc singurul.

Ora stabilită veni şi trecu. Rapp bău tacticos din vin şi îşi aprinse o ţigară. Decise să mai aştepte o jumătate de oră, poate încă zece minute după aceea, dar apoi nu avea ce face: urma să abandoneze planul, să se întâlnească cu Greta şi să încerce să se gândească la o altă soluţie. Cinci minute mai târziu, Luke se apropie dinspre vest, cu o ţigară aprinsă în gură. Rapp fu încântat să observe din nou că aveau aproximativ aceeaşi statură. Luke nu se bărbierise de câteva zile şi avea faţa acoperită de o barbă neagră şi deasă. Desigur, aveau mersul şi gesturile diferite, dar, gândindu-se mai bine, Rapp îşi dădu seama că acesta era un lucru bun. Victor şi oamenii lui vor presupune că Rapp încerca să se deghizeze schimbându-şi mersul. Doar Rapp, Ridley, Kennedy şi Hurley aveau acces la apartament. Când Luke avea să îşi facă apariţia, gaşca lui Victor va trage concluzia evidentă, iar Rapp le va urmări reacţiile.

Îl privi pe Luke oprindu-se la cea mai apropiată intersecţie. Deşi lumina semaforului se făcu verde, traficantul nu se mişcă. Rapp se întreba ce punea

tipul la cale, când îl văzu pe Luke întorcându-se şi salutând un alt bărbat. Era un individ masiv, de aproape 2 m înălţime, cu un cap mare şi chel şi braţe care îi atârnau aproape până la genunchi. Rapp învăţase să recunoască acest detaliu pe terenul de lacrosse. El însuşi avea braţe lungi, dar doar cu câţiva centimetri mai lungi decât majoritatea oamenilor. Era suficient pentru a-i oferi un avantaj la lucruri precum luptele sau mânuirea crosei. Totuşi, acest munte de om semăna mai degrabă cu o gorilă, iar umerii cocârjaţi îi făceau braţele să pară mai lungi decât erau de fapt.

Rapp îi spusese clar lui Luke să vină singur, dar după zâmbetul traficantului, îşi dădu seama că individul decisese cu bună ştiinţă să nu-i respecte cerinţa.

Cu ţigara legănându-i-se între dinţi, Luke veni alene lângă masă şi se aşeză în dreapta lui Rapp. Matahala ezită un moment, apoi luă un scaun, îl întoarse cu spatele la masă şi se aşeză cu braţele încrucişate pe spătar, holbându-se ameninţător la Rapp.

— Bună seara, spuse Luke. Aş vrea să îl cunoşti pe prietenul meu Alfred.

Bărbatul masiv întinse o mână durdulie şi plină de cicatrici. Rapp întinse şi el mâna, dar ezitant. Alfred i-o prinse şi începu să i-o zdrobească. Rapp îşi încordă mâna pentru a-l împiedica pe bărbat să îi rupă vreun os. Când termină cu acest joc juvenil, îşi întoarse atenţia asupra lui Luke.

— Ţi-am spus să vii singur.

— Nu îmi place să umblu singur pe stradă noaptea. Parisul poate să fie un oraş foarte periculos, zise el, ridicând din umeri şi zâmbind. Am descoperit că Alfred are talentul de a-i descuraja pe cei care ar vrea să îmi facă rău.

Rapp îl privi mai atent pe Alfred. Gorila avea nasul rupt în cel puţin două locuri şi avea ţesut cicatrizat sub ambii ochi, dar şi câteva tăieturi deasupra sprâncenelor şi pe bărbia despicată. Mitch fu nevoit să se gândească la rana de glonţ din umărul stâng. Era convins că îl poate doborî pe Alfred, dar dacă lucrurile nu mergeau bine şi rapid, probabil că rana avea să i se deschidă şi să sângereze din nou. Dacă s-ar ajunge la violenţă, ar trebui să lanseze o lovitură decisivă încă de la început. Decise să forţeze chestiunea. Îşi luă pachetul de ţigări de pe masă şi îl băgă în buzunar.

— Păcat că nu putem lucra împreună.

— Şi de ce, mă rog?

— Ţi-am spus deja.

Luke pufăi sfidător, de parcă cerinţa lui Rapp ar fi fost una minoră.

— Prietenul meu Alfred este de încredere. Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa lui.

— Prietenul tău Alfred va ieşi în evidenţă de la o poştă, te-ai sinchisit să te gândeşti la asta? Ar putea la fel de bine să aibă scris pe frunte „sunt un

criminal violent". Dacă îl vede cineva în clădire, vor şti că nu este de-al locului şi vor chema poliţia. Tu, pe de altă parte, arăţi exact ca mine şi nimeni nu se va deranja să te analizeze cu prea mare atenţie.

Luke îi făcu semn chelneriţei, apoi spuse:

— Nu contează. Îl iau pe Alfred cu mine, pentru protecţie.

Întorcându-se spre chelneriţă, comandă un pahar cu vin pentru el şi o bere pentru Alfred.

— Nu va funcţiona, spuse Rapp după ce chelneriţa se retrase. Va trebui să găsesc pe altcineva.

Mitch puse paharul pe masă şi dădu să se ridice.

— Alfred, fu tot ce trebui să spună Luke.

Rapp simţi presiunea în umăr când gorila îl apucă de braţ şi îl trase înapoi pe scaun. Îşi ascunse durerea şi îi aruncă o privire rece lui Luke.

— Nu e nevoie să te pripeşti, spuse Luke. Nu s-a schimbat nimic. Pur şi simplu voiam pe cineva de încredere care să mă însoţească în această misiune stranie pe care mi-ai propus-o.

Rapp îşi privi braţul, pe care Alfred încă i-l ţinea strâns. Deja îşi studiase împrejurimile. Cu o voce care nu ar fi trebuit să lase vreo urmă de îndoială în privinţa seriozităţii şi gravităţii lui, Mitch spuse:

— Luke, m-ai judecat greşit. Nu vrei să te joci cu mine. Spune-i omului tău să îmi dea drumul chiar acum, altfel vom avea o mare problemă.

Luke chicoti amuzat, iar bărbatul cel masiv se aplecă, ochii lui uşor saşii făcându-l să arate de parcă ar fi avut un IQ de 60.

— Îţi dau drumul când vreau eu.

Rapp încuviinţă scurt din cap şi îşi întoarse privirea spre Luke.

— Voi număra până la zece. Când voi termina, gorila ta fie îmi va elibera braţul, fie îi voi provoca foarte multă durere.

Alfred râse zgomotos, iar Luke spuse:

— Nu e nevoie de ameninţări.

— Unu… doi…

Luke zâmbea.

— Voi americanii sunteţi aşa dramatici. Termină cu numărătoarea şi ascultă-mă.

— Trei… patru…

Ochii lui Rapp erau fixaţi pe Luke, dar îl auzea pe uriaşul din stânga lui râzând. Mitch decise să se oprească din numărat, iar braţul drept îi ţâşni în sus. Avea degetele flexate, al doilea rând de articulaţii formând o margine zimţată din oase tari. Ochii lui luară în vizor pronunţatul măr al lui Adam din gâtul lui Alfred şi ghidă cu precizie lovitura. Articulaţiile rigide ale degetelor mâinii sale drepte se loviră de cartilajul tiroid moale şi de laringele din

spatele lui. Se auzi un sunet dureros, urmat de o răsuflare greoaie a lui Alfred.

Uriaşul dădu imediat drumul braţului lui Rapp. Mâinile i se repeziră la propriul gât, iar ochii i se holbară din pricina şocului. Alfred se ridică şi începu să se împleticească, lovindu-se de o masă.

Rapp îşi ignoră durerea din umăr şi se încruntă la Luke.

— Ai terminat cu prostiile? Eu am venit la tine cu o propunere serioasă, iar tu, în loc să faci lucrul asupra căruia am căzut amândoi de acord, decizi să îl implici pe netotul ăsta şi apoi încerci să îmi forţezi mâna prin violenţă.

Rapp ridică pumnul, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-l lovi.

Luke tresări, apoi încercă să îşi ascundă îngrijorarea pricinuită de faptul că Rapp îi răpusese omul cu atâta uşurinţă. Alfred dărâmă încă o masă şi un scaun, apoi se ciocni de un felinar stradal, de care rămase acum sprijinit, ţinându-şi gâtul cu mâinile şi icnind după aer.

— O să fie bine, spuse Rapp iritat. Nu l-am lovit atât de tare, adăugă după un moment, pentru a-i domoli îngrijorarea lui Luke.

Trecură câteva clipe în care amândoi îl priviră pe Alfred aplecându-se şi trăgând lacom aer în piept.

— Puteai să-l omori.

— Da, dar nu am făcut-o. Acum, ai terminat cu prostiile?

Luke încuviinţă din cap, încă având ochii mari din pricina întorsăturii bruşte de situaţie.

— Probabil a fost mai bine aşa, spuse Rapp, luând o gură de vin. Te înţelegi uşor cu mine câtă vreme nu încerci să mi-o tragi.

Punându-şi cotul drept pe masă, Rapp îl privi pe Luke în ochii bulbucaţi şi spuse:

— Asta este o treabă serioasă şi cel mai bine ar fi să ştim chiar acum cum stăm. Tu nu te temi să recurgi la violenţă, nici eu.

Îşi deschise jacheta suficient cât să îi arate lui Luke o frântură din pistolul negru.

— Am făcut o înţelegere, continuă el, şi mă aştept să o onorezi. Dacă ai de gând să mă tragi pe sfoară sau nu te crezi capabil să onorezi aranjamentul, ar trebui să te ridici şi să pleci chiar acum, zise el, ascunzând din nou pistolul. Nu îmi pasă, voi găsi pe altcineva dacă trebuie.

Făcu o pauză pentru efect, apoi adăugă:

— Totuşi, aş prefera să rezolv situaţia în seara asta. Totul este pus la punct. Întrebarea este: vei fi lacom sau inteligent?

Ignorând întrebarea, Luke întoarse capul şi îl urmări cu privirea pe Alfred. Păru uşurat să observe că prietenul său respira mai regulat acum. Un cuplu trecu pe trotuar şi, pentru o clipă, Luke avu impresia că cei doi se vor

opri pentru a-l ajuta pe Alfred. Dar când îl priviră mai atent, hotărâră să grăbească pasul. Luke dădu din cap şi se întoarse spre Rapp.

— Cine eşti? îl întrebă bănuitor.

Pentru majoritatea oamenilor ar fi fost o întrebare destul de simplă. La urma urmei, eşti cine eşti, dar viaţa lui Rapp devenise mult mai complicată de atât. Existau momente când nici măcar el însuşi nu mai ştia exact cine este. Avea cinci identităţi distincte, pe care le folosea cu regularitate, şi alte câteva care erau puse la păstrare într-un seif din Elveţia. Existenţa lui devenise o minciună în altă minciună. Nici măcar propriul lui frate sau prietenii săi nu aveau idee despre ce făcea el. Pe parcursul ultimilor ani, Mitch se distanţase de toţi cei dragi. Nu era un lucru complet neobişnuit pentru tineri după absolvirea facultăţii, dar motivele lui fuseseră diferite.

Puştiul care crescuse în Virginia şi jucase lacrosse pentru Universitatea Syracuse nu mai exista. Un asasin îi luase locul. Nu existau melancolie sau regrete. Se afla pe drumul pe care el însuşi îl alesese. Rapp îşi îmblânzi privirea dură şi îi spuse lui Luke:

— Sunt o persoană care îţi poate aduce mulţi bani astă-seară. Tot ce trebuie să ştiu este dacă te bagi sau nu. Dacă te bagi, trebuie să joci după regulile mele.

Apoi se lăsă pe spate, îşi scoase o ţigară şi o aprinse. După ce suflă un nor de fum, întrebă:

— Deci, care este răspunsul tău?

Luke nu răspunse imediat. Rapp îl privi. Ştia la ce se gândea traficantul şi răspunse în locul lui la propria întrebare:

— Luke, dacă aş fi lucrat pentru poliţie, de ce mi-aş fi bătut atât de mult capul, când am fi putut, pur şi simplu, să te arestăm pentru trafic de droguri? Treaba asta este exact ce ţi-am spus că este. Fie vrei să faci bani frumoşi astă-seară, pentru o nimica toată, fie nu, dar am nevoie de un răspuns acum.

Luke îl privi pe Rapp un moment îndelungat, apoi dădu aprobator din cap.

— Mă bag. Dar te avertizez, am prieteni în poliţie şi un avocat foarte bun. Dacă ceva merge prost, tu vei fi cel care va încasa vina, nu eu.

— Nimic nu va merge prost, Luke. Ai încredere în mine.

— Faimoase ultime cuvinte.

Rapp îşi înclină capul, trădând o uşoară surprindere.

— Eşti a doua persoană care îmi spune acest lucru astăzi.

— Poate că Dumnezeu încearcă să îţi transmită un mesaj.

— Nu cred, spuse Rapp, scoţându-şi şapca şi dându-i-o lui Luke. Poftim, poartă asta. Dacă te vede cineva, va crede că sunt eu.

Rapp scoase din buzunar cheile, o bucată de hârtie cu instrucţiuni şi cifrurile sistemului de securitate şi seifului. Repetă toate detaliile cu Luke şi îi răspunse la întrebări cât de răbdător putu. Alfred se întoarse la masă la un moment dat, iar Rapp îi arătă vag pistolul pentru a-l face să se retragă. Luke îi spuse că aveau să se vadă peste câteva ore. Când Rapp termină cu explicaţiile, îi arătă ceasul de la mână şi spuse:

— Ai o oră la dispoziţie. Să vii la timp. Bine?

Luke încuviinţă din cap, iar Rapp se ridică şi plecă.

CAPITOLUL 29

Existau zile când slujba lui era de-a dreptul groaznică, dar aceasta nu era una dintre ele. Astă-seară, Stan Hurley era un om fericit. Avea peste zece mii de dolari în buzunar şi o femeie frumoasă şi elegantă lângă el, cu care se întâmpla să aibă nişte amintiri intime fantastice. Mâncarea era grozavă, iar somelierul le adusese două sticle cu un fenomenal vin de Bordeaux. Ea îmbătrânise puţin, la fel şi el, dar ei îi stătea bine. Părul negru îi era mai scurt acum, puţin peste urechi, şi câteva riduri îi apăruseră în jurul ochilor şi gurii, dar, într-un mod straniu, o făceau şi mai atrăgătoare. Faptul că o femeie putea îmbătrâni atât de elegant îl excita pe Hurley. Fie că era datorită geneticii, fie vreunui regim special, lui nu îi păsa. Îl interesa doar rezultatul final, iar acest rezultat era o superbă femeie de 44 de ani, care nu încercase niciodată să îi impună restricţii. Nu existaseră niciodată jocuri stupide cu ea. Indiferent cât de mult timp petreceau fără să se vadă, atunci când se întâlneau reluau lucrurile exact de unde le lăsaseră. Ceea ce însemna cină, multe râsete şi partide grozave de sex.

Paulette era o femeie rafinată, care emana încredere. Era cu aproape zece ani mai tânără decât necizelatul Hurley, dar avea o înţelepciune şi o perspicacitate care lui Stan i se păreau extrem de neobişnuite pentru un reporter. Femeia îşi dăduse seama că Hurley e spion aproape din prima clipă în care se cunoscuseră la Moscova, în urmă cu aproximativ 20 de ani. Paulette LeFevre era reporter pe atunci, repartizată la Moscova, unde Hurley alerga de colo-colo, făcând tot felul de lucruri rele pentru CIA. Acum ea urcase pe poziţia de redactor-şef al *Le Monde,* ziarul de stânga al francezilor. Deşi era simplu să identifici înclinaţia politică a publicaţiei, LeFevre era o persoană mai complexă. Era prea independentă pentru a se alătura vreunui partid politic şi avea o fire încăpăţânată, care, în funcţie de starea ei, o făcea fie previzibilă, fie imprevizibilă. Era unicul copil a doi părinţi comunişti devotaţi, care o îndoctrinaseră profund în legătură cu modurile utopice ale formei de guvernământ sovietice. Fusese crescută într-o comună aflată la o oră de oraşul Lyon, vorbind atât franceză, cât şi rusă. Părinţii ei o duseseră în nenumărate călătorii dincolo de Cortina de Fier, iar ea îi privise minţindu-se pe ei înşişi şi pe prietenii lor despre cum viaţa era mult mai bună sub conducerea mănuşii de catifea a Partidului Comunist. Când avea 11 ani, erau la un picnic în parcul Gorky din Moscova, împreună cu alte câteva familii din comună. Cu toţii preaslăveau virtuţile sistemului

centralizat şi al sacrificiului comun, când mama lui Paulette anunţă că trebuie să meargă la toaletă. Îi ceru cuiva dintre cei prezenţi rola comună de hârtie igienică. Viitorul reporter îşi privi mama şi spuse: „Dacă este atât de grozav comunismul, de ce trebuie să ne aducem propria hârtie igienică oriunde mergem?" Era una dintre poveştile preferate ale lui Hurley. El petrecuse weekenduri întregi în stare de ebrietate, contrându-se cu comunişti înverşunaţi fără să ajungă la vreun consens. Dar, cumva, o fată de 11 ani reuşise să reducă dezbaterea la cel mai elementar nivel. Cum poate o formă de guvernământ să fie superioară alteia când nu poate nici măcar să doteze toaletele publice cu hârtie igienică?

Hurley îi zâmbi şi îşi aminti prima lor întâlnire. Se întâmplase la o petrecere găzduită la Moscova de către ambasada Franţei. LeFevre, care pe atunci avea părul negru până la umeri, era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, mulaţi, o bluză albă şi purta cizme negre de călărie, din piele. Din locul unde stătea Hurley, femeia părea să aibă cel mai atrăgător posterior pe care îl văzuse el vreodată. Paulette era o combinaţie ameţitoare de simplu şi uluitor în acelaşi timp. Hurley nu putu rezista atracţiei şi începu să îşi croiască drum prin mulţime. Într-o oră, o convinsese să plece împreună de la petrecere. Spre deosebire de alţi străini, Stan cunoştea cele mai fierbinţi atracţii locale. Unul dintre secretele succesului său în branşă era faptul că înţelegea nevoia inerentă pentru o economie subterană în unitarul bloc estic. Hurley se specializase în cunoaşterea oamenilor care conduceau aceste pieţe negre. Făcuse acest lucru la Budapesta, Praga şi apoi Moscova. Era o lume în care dolarul american era la putere, iar marjele de profit erau imense. Hurley îi ajutase pe aceşti indivizi să inaugureze noi linii de distribuţie pentru bunuri, în special pentru cele americane, care erau la mare căutare, dar extrem de greu de obţinut. Marfa lui acoperea o gamă variată, de la blugi la muzică, produse farmaceutice, alcool, maşini şi orice altceva. CIA-ul ezitase la început, dar după ce Hurley le explicase că această acţiune va genera profit şi le va permite, totodată, să afle care dintre oficialii Partidului Comunist erau corupţi, conducerea de la Langley nu îi stătuse în cale.

LeFevre fusese uimită de cluburile în care o dusese el. Nu se gândise niciodată că asemenea locuri există în afara Parisului sau New York-ului – în niciun caz în Moscova. După ce consumaseră cantităţi mari de vodcă, ajunseseră în apartamentul lui Hurley. Niciunul nu era foarte inhibat când venea vorba de sex, astfel că rămăseseră goi în câteva minute. În dimineaţa următoarea, reporterul din LeFevre ieşi la iveală şi începu să îl bombardeze cu întrebări pe Stan. El ştia că apartamentul e împânzit cu microfoane, iar cei care le instalaseră acolo ştiau că el ştia. Aşa se juca acest joc. După ce îi

făcu din mâini câteva semne, reuşi să o facă să înţeleagă că acela nu era un loc sigur de discuţie. Aşa că ieşiră la plimbare şi acela fusese începutul unei frumoase relaţii, care, spre marea surprindere a lui Hurley, sfârşise prin a fi mai mult decât sex.

LeFevre era ca un dinam intelectual, cu o sete neobosită de adevăr şi o minte care putea diseca foarte rapid discordanţele dintr-o dezbatere, mişcare sau ideologie. Hurley îşi aminti că ea spusese în timpul acelei plimbări: „Dacă este atât de minunat comunismul, atunci de ce trebuie să îi forţeze pe oameni să participe la această mişcare? Dacă este atât de minunat, de ce controlează presa? De ce trebuie să îşi spioneze propriul popor?"

Hurley ar fi cerut-o în căsătorie pe loc, dar divorţase deja de două ori şi ajunsese la concluzia că locul lui nu era într-o instituţie precum căsnicia. Viaţa lui era plină de minciuni, de prea multe apeluri târzii în noapte, prea multe călătorii de afaceri apărute din senin, în care un weekend se transforma în luni întregi petrecute departe de familie. Şi de mult prea multă moarte. LeFevre reuşise cumva să îşi facă mariajul să funcţioneze. Era căsătorită de 11 ani şi părea fericită, lucru care uneori îl scotea din minţi pe Hurley.

El îşi scoase încă o ţigară din pachet şi întrebă:

— Deci, ce face soţul tău?

LeFevre îl lovi în umăr.

— Ultima dată când te-am văzut, mi-ai promis că vei trimite gelozia la culcare.

— Am spus că vreau să mă culc cu tine. Nu am spus niciodată că o să trimit gelozia la culcare.

— Mereu vrei să te culci cu mine, asta nu e o noutate. Cât despre soţul meu, este bine.

— Şi este acasă astă-seară…?

LeFevre îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe spate.

— Nu e treaba ta unde este el. Ţi-am mai spus, avem o relaţie deschisă. El are amantele lui, eu te am pe tine. Atâta vreme cât suntem discreţi, nu există nicio problemă.

Hurley se strădui să pară rănit, iar ea râse.

— Mai există şi alţi bărbaţi de care ar trebui să ştiu?

— Le-am pierdut numărul, atât de mulţi au fost. Dar, cu siguranţă, tu eşti în top 5.

Hurley îşi simţi telefonul vibrând în buzunarul interior al sacoului. Îl scoase şi se uită la apelant. Era privat. Exista o şansă bună să fie Stansfield. Închise telefonul şi îl puse înapoi în buzunar. Nu voia ca cineva de la sediu să

îi distrugă o seară care părea promiţătoare. Privind-o din nou pe LeFevre, spuse:

— Îmi cer scuze, unde eram?

— Te pregăteai să îmi povesteşti despre toate femeile cu care te-ai culcat.

— Exişti doar tu, iubito, spuse el râzând.

— Nu sunt atât de naivă, te cunosc prea bine. Eşti un bărbat foarte însetat. Este imposibil să fii un sfânt în perioadele dintre întâlnirile noastre.

Hurley era pe punctul de a răspunde, când telefonul reîncepu să vibreze. Îl verifică şi, din nou, apelantul era privat. Mormăi Iritat şi îl opri şi de data aceasta. Telefoanele astea noi aveau să îl ducă la pieire. Stan ura ideea că şefii lui puteau să dea de el oricând doreau. Era obişnuit să petreacă zile, săptămâni întregi, uneori chiar luni fără să ia legătura cu ei. Telefoanele acestea nu erau altceva decât o lesă, iar el ştiuse acest lucru de prima dată când îi dăduseră unul. Închise telefonul, îl îndesă în buzunar şi se forţă să zâmbească.

— Îmi pare rău, scumpo. Urăsc lucrurile astea.

— Eşti un bărbat cu acoperire internaţională, spuse ea, zâmbind uşor. Îmi închipui că ar putea fi un apel important.

— Nu la fel de important ca tine, spuse el, apoi se întinse şi îi luă mâna într-a sa. Orice ar fi, poate să aştepte până mâine.

Telefonul începu să vibreze pentru a treia oară. Zâmbetul îi pieri, iar Hurley îşi plecă frustrat privirea.

— Nu vreau să te văd aşa, zise Paulette. Răspunde la telefon, ca să nu mai fie un obstacol în calea noastră. Voi merge la toaletă, iar când mă voi întoarce, vei fi din nou relaxat.

Hurley încuviinţă din cap, ştiind că ea avea dreptate. Dacă telefonul ar continua să sune întreaga seară, el ar putea ucide pe cineva.

— Mulţumesc.

Scoase telefonul din buzunar şi o privi pe Paulette ieşind din separeu. Ridicând clapa telefonului, apăsă pe butonul verde şi spuse:

— Sper că arde.

— Nu fi aşa dramatic, spuse glasul de la capătul celălalt. Nu te-am trimis acolo ca să îmi ignori apelurile.

Era Stansfield.

— Şi m-am descurcat bine în toţi anii ăştia, fără ca tu să mă tragi de lesă la fiecare adiere de vânt, spuse Stan, apoi, preţ de cinci secunde lungi, nu auzi altceva decât tăcere.

Ura telefoane astea blestemate. Probabil că apelul se întrerupsese. Era pe punctul de a închide, când auzi un Stansfield neobişnuit de furios începând să vorbească.

— Lucrurile s-au schimbat, se răsti bătrânul războinic. Vin mâine-dimineaţă acolo. Vreau să îi retragi pe Victor şi pe băieţi imediat… cazează-i undeva şi spune-le să nu se mişte de acolo până nu spun eu. M-am făcut înţeles?

— Despre ce dracu' vorbeşti? Am lucrurile sub control, nu am nevoie de ajutor.

— Iar eu nu vreau să îmi pui ordinele la îndoială. Sunt lucruri pe care nu le ştii. Îţi voi explica mâine-dimineaţă.

— Dar…

— Dar nimic, spuse Stansfield. Ia-l ca pe un ordin care trebuie urmat cu precizie, aşa cum ar fi trebuit să faci şi în Beirut, în urmă cu atâţia ani. Dacă între acum şi mâine-dimineaţă vei lua decizii care contravin ordinului meu, eşti terminat. Ai înţeles?

Hurley privi în jur. Acoperindu-şi gura şi telefonul cu mâna liberă, îl întrebă pe Stansfield:

— De ce nu îmi spui acum ce naiba se petrece?

— Nu fi idiot. Vorbim faţă în faţă. Acum execută-mi ordinul şi transmite-i salutările mele lui Paulette.

— De unde ai…

Legătura se întrerupse, iar Hurley îşi coborî telefonul de la ureche şi se uită la ecran. De unde naiba ştia Stansfield că era cu Paulette? Se holbă la telefon pentru un moment. Toate instinctele îi spuneau să nu dea apelul următor. Rapp nu era de încredere. Încălcase toate regulile din manual, iar dacă nu se preda de unul singur, atunci trebuia să fie târât cu forţa înapoi. Dar Hurley rar îl auzise pe Stansfield mai ferm ca acum. Individualistul din el voia să ignore ordinul şefului său şi să îi lase pe băieţi la posturile lor pentru încă 12 ore. Dar Stansfield îşi declarase răspicat intenţiile. După încă un moment de indecizie, Hurley spuse: „La dracu'". Apăsă tasta 2 şi o ţinu apăsată până când telefonul începu să formeze numărul.

— Alo.

— Aţi fost retraşi. Mergeţi înapoi la hotel şi staţi acolo până la noi ordine.

— Ce dracu' spui acolo?

— Ascultă-mă, cretinule. Crezi că suntem la un club de dezbateri? Dacă aş fi vrut să scot rahat de la tine, aş fi venit acolo şi ţi-aş fi stors creierii. Strângeţi tot şi mişcaţi-vă cururile înapoi la hotel. Acum. Odihniţi-vă şi te sun eu mâine-dimineaţă.

— Dar…

— Dar nimic. Fă cum ţi se spune. Am încheiat discuţia.

Hurley apăsă ferm butonul roşu, închise clapa telefonului şi trânti micul dispozitiv negru pe masă. După două guri lacome de vin, chemă chelnerul şi

comandă bourbon cu gheaţă. *De ce naiba ar zbura Stansfield până aici*? se întrebă în sinea lui. *Va atrage prea multă atenţie. Este Directorul Adjunct de Operaţiuni, pentru numele lui Dumnezeu. Treaba asta nu are niciun sens.* Bourbonul sosi înaintea lui Paulette, iar Hurley luă o gură zdravănă. Încerca să parcurgă în mintea lui toate posibilităţile, pentru ca apoi să se poată concentra pe Paulette pentru restul serii, când un bărbat se apropie de masă. Hurley ridică ochii, presupunând că era un angajat al restaurantului. Avea o mustaţă îngrijită şi purta un costum scump. După cum îi era obiceiul, Stan îi studie sacoul, căutând cu privirea proeminenţe care ar putea sugera prezenţa unei arme ascunse.

— Stan. A trecut mult timp, spuse bărbatul în engleză, cu accent franţuzesc.

Hurley îi studie chipul vag familiar. Nu ştia de unde să îl ia. Sigur era din pricina mustăţii.

— Ştiu, spuse bărbatul, zâmbind uşor. A trecut multă vreme, iar reputaţia ta era mult peste a mea pe atunci.

— Am fost în multe locuri de-a lungul anilor. Va trebui să îmi dai mai multe indicii.

Chiar în acel moment, LeFevre se întoarse de la toaletă.

— Voi doi vă cunoaşteţi? Ar fi trebuit să îmi dau seama.

Intră în separeul semicircular şi se aşeză din nou lângă Hurley, apoi arătă spre capătul celălalt al separeului.

— Te rog să ni te alături la un pahar. Sunt convinsă că aveţi multe de povestit.

— Nu am nici cea mai vagă idee cine este tipul ăsta, zise Hurley.

— A, spuse surprinsă LeFevre. Este Paul Fournier. El conduce Divizia de Operaţiuni Speciale pentru DGSE. Aceleaşi chestii confidenţiale pe care le faci şi tu. Mă gândeam că sigur vă cunoaşteţi.

Hurley recunoscu instantaneu numele, iar asta îl ajută să îi recunoască şi chipul.

— Rahat, îi spuse el lui Fournier, al dracu' de mult timp a trecut. Vietnam, acum mai bine de 20 de ani. Erai virgin.

Fournier zâmbi.

— Cu toţii trebuie să începem de undeva.

Hurley îşi amintea foarte bine interogatoriul brutal pe care îl condusese în urmă cu toţi acei ani.

— Tu nu erai sperios, ca ceilalţi fătălăi.

— Nu am avut niciodată problema asta. Scopurile justifică mijloacele aproape întotdeauna.

Hurley ridică paharul şi îl salută cu mâna la frunte.

— Ia loc, îi spuse LeFevre lui Fournier.

După ce îi făcu semn chelnerului, mai ceru un pahar şi comandă încă o sticlă cu vin.

— Paul, am senzaţia că vrei să discuţi ceva cu prietenul meu, îi spuse ea lui Fournier, apoi îşi încrucişă braţul cu al lui Hurley.

— Bărbaţii ca noi găsesc mereu un subiect util de discuţie.

— Sunt convinsă că aşa este, dar te cunosc destul de bine şi cred că este puţin probabil să fi venit întâmplător la acest restaurant exact în seara asta.

Fournier ridică din umeri, recunoscându-şi vinovăţia.

— Sunt foarte posesivă în privinţa lui Stan. Nu îl văd foarte des, aşa că voi sta aici şi voi asculta în tăcere cum împărtăşiţi secrete de stat. Vă dau cuvântul meu că nimic din ce aud nu va fi publicat până nu îmi voi scrie memoriile, peste 30 de ani. Dacă nu poţi accepta acest lucru, sugerez să vă întâlniţi mâine dimineaţă, la micul dejun. Ne-am înţeles cu toţii?

— Da, ne-am înţeles, spuse râzând Fournier. Nu aş vrea să vă stric seara. Deşi, Paulette, nu trebuie să mergi în America pentru a-ţi găsi amanţi. Există mulţi bărbaţi aici, în Paris, care nu ar rata şansa de a te venera. De fapt, eu mă situez în fruntea listei.

Zâmbetul amabil dispăru de pe chipul lui Hurley.

— Ascultă aici, idiotule. Nu îmi pasă unde lucrezi. Dacă mai faci un comentariu ca ăsta, îţi rup limba şi ţi-o îndes în cur.

Paulette îi strânse uşor piciorul sub masă.

— Dragule, nu ai niciun motiv să te înfurii. Paul doar încearcă să îţi facă un compliment. Nu-i aşa, Paul?

Fournier nu răspunse. El şi Hurley rămaseră cu privirile încleştate. Ştia că americanul e capabil de violenţă extremă, dar aici nu erau în junglele asiatice, ci în Paris. Erau în oraşul lui.

— După cum îţi pot spune prietenii mei, sunt excesiv de politicos. Totuşi, duşmanii mei îţi vor spune cu totul altceva, zise Fournier, aplecându-şi uşor capul. Tu eşti prietenul sau duşmanul meu, Stan?

Hurley nici măcar nu clipi.

— Nu mai primesc cereri de prietenie de mulţi ani. Toate locurile sunt ocupate.

— Sigur mai ai loc pentru unul… sau măcar pentru o cunoştinţă profesională.

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă vei renunţa la mica ta şarada şi vei trece la subiect sau vei continua să mă pupi în fund.

— Corect, zâmbi Fournier.

Chelnerul sosi cu un pahar şi o sticlă cu vin. Îi turnă lui Fournier puţin în pahar pentru degustare, iar după ce licoarea fu aprobată, mai turnă în pahar câteva degete, puse sticla pe masă şi se retrase. Fournier luă o gură de vin, apoi puse paharul pe faţa de masă albă, ţinându-i piciorul între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Privindu-l pe Hurley, întrebă:

— Şi ce te aduce în frumosul meu oraş?

— Obiectivele turistice şi Paulette, desigur.

Fournier râse.

— Te rog să mă ierţi că sunt atât de direct, dar cred că tu eşti cel care mă pupă în fund.

Hurley îi zâmbi, dar în sinea lui clocotea. Stansfield îl retrăsese pe Victor din misiune, îl anunţase că ajunge la Paris a doua zi dimineaţă, iar acum apăruse agentul ăsta de la DGSE. Luate individual, niciunul dintre aceste lucruri nu erau bune. Luate împreună, erau un dezastru, iar acum Hurley era nevoit să îşi piardă vremea cu idiotul ăsta pentru cine ştie cât timp înainte să poată rămâne singur cu Paulette. O noapte care începuse foarte promiţător părea să se ducă pe apa sâmbetei.

CAPITOLUL 30

Aleea era întunecată şi îngustă, având doi metri lăţime la un capăt şi doar unu la celălalt. Era genul acela de cărare care avea sens înainte de inventarea motorului. În vremurile acelea, un cal putea trage un cărucior mic pe o alee pentru a colecta gunoiul şi a face livrări. În ziua de astăzi, gunoierii conduc scutere cu trei roţi pe alei pentru a colecta deşeurile.

Rapp îi urmărise făcând acest lucru şi era fascinat de cât de bine se adaptaseră. Crescând în suburbiile din D.C., el văzuse doar greoaiele maşini de gunoi cu compresorul acela uriaş din oţel în spate, care înghiţea şi compacta deşeurile în timp ce se plimba prin cartiere. Conform standardelor americane, Parisul era un oraş mai vechi şi mai aglomerat, dar în comparaţie cu alte bijuterii ale Europei era de-a dreptul spaţios. Noaptea, aleea aceea era ca un tunel, dar Rapp nu îşi făcea griji. Acesta era un cartier modernizat, iar dacă ar da întâmplător peste un criminal, ar fi ghinionul individului, nu al lui.

Aruncă o ultimă privire în jur, apoi dispăru în întuneric. Mai fusese în apartament înainte, încălcând protocolul. Cel puţin faptul că nu raportase vizita la apartament fusese o încălcare a protocolului. Într-un singur an în domeniu, Rapp devenise sătul de aspectele plictisitoare ale slujbei sale. De asemenea, avea şi o doză de scepticism sănătos în privinţa comunicării unidirecţionale dintre el şi supraveghetorii săi din Virginia. Cu toate că ei îi ascundeau multe lucruri, el trebuia să îi raporteze lui Kennedy fiecare detaliu al vieţii lui relativ banale. Când era în misiune, la vânătoare, lucrurile stăteau diferit, desigur. Dar aici, în Paris, unde Rapp îşi trăgea sufletul între misiuni, viaţa lui era la fel de plictisitoare ca a omului de rând.

Kennedy voia rapoarte săptămânale care să conţină, printre altele, particularităţile fiecărei persoane cu care Rapp intra în contact. Teama ei era că o altă agenţie de informaţii ar putea încerca să îl ia în vizor, posibil pentru a-l întoarce împotriva lor sau pentru a-l elimina. Mai exista o preocupare, dar, până recent, Rapp nu o crezuse întemeiată. Kennedy se temea că o organizaţie teroristă, probabil cu ajutorul unui serviciu de securitate al unui stat prietenos, l-ar putea prinde într-o capcană, l-ar tortura şi ar arăta lumii că mult urâtul Satana – CIA – angaja asasini. Clipul video arătat lumii s-ar încheia cu ei tăindu-i gâtul şi cu Rapp înecându-se în propriul sânge.

Mitch ajunse la intrarea din spate şi abia putu distinge silueta Gretei în lumina vagă a felinarelor stradale. Întinse mâna şi îi atinse braţul.

— Ai avut vreo problemă?

— Nu. Am parcat exact unde mi-ai arătat, am aşteptat ora stabilită şi am venit direct aici.

— Bun.

Rapp scoase cheia şi o introduse în broasca din bronz fără să ezite. Răsuci cheia, împinse uşa şi intră pe un mic palier, care mirosea a gunoi şi clor. Greta porni după el, iar uşa cu arc de amortizare se închise silenţios în urma lor. Rapp se opri şi ascultă cu atenţie, fiind în alertă pentru orice zgomot care i-ar putea sugera că este cineva la etajele superioare.

Uşa următoare era din metal, cu o bucată de geam în jumătatea de sus. Fusese vopsită în aceeaşi culoare crem de nenumărate ori, pentru a ascunde zgârieturile şi alte urme lăsate de piese de mobilier, bagaje, cărucioare de cumpărături, gunoi şi orice altceva mai plimbau oamenii pe uşa de serviciu. Drept urmare, vopseaua era neuniformă, mai ales în partea de jos a uşii. Rapp se împinse în ea şi ridică privirea spre scara în spirală. Mai exista o scară la intrarea din faţă şi un mic lift. Totul era cufundat în tăcere, aşa că Mitch îi făcu semn Gretei să îl urmeze şi începu să urce scările acoperite de covor câte două deodată.

Exista un motiv simplu pentru care hotărâse să ignore ordinele lui Kennedy. Dacă ei puteau ţine secrete faţă de el, şi el putea să ţină secrete faţă de ei. În plus, ceva îi spusese lui Rapp că locul acesta ar putea fi util într-o bună zi. Ajunse la etajul al doilea şi traversă silenţios şi rapid coridorul, până la ultima uşă pe dreapta. Scoase cheia şi o împinse în încuietoarea veche fără să stea pe gânduri. Cea mai mare grijă a lui în acest moment era ca nu cumva să îl vadă vreun vecin băgăcios. Ştia că uşa se va deschide cu această cheie, deoarece o încercase înainte. Yala se deschise cu un clic silenţios, iar Rapp răsuci mânerul şi intră în apartament. Greta îl urma îndeaproape. Mitch închise încet uşa, fără să întindă mâna spre întrerupător. În schimb, rămase în prag şi ascultă cu atenţie. Era aproape sigur că proprietarii nu erau acasă, dar voia să ştie dacă era cineva pe coridor.

Rapp deja o pusese la curent pe Greta cu privire la proprietarii apartamentului, familia McMahon, Bob şi Teresa. Mitch dăduse peste uriaşul Bob McMahon la Le Ponte Café în urmă cu cinci luni. Un chelner francez snob se străduia din răsputeri să nu înţeleagă simpla comandă a lui McMahon. Rapp mai văzuse această strategie. Pentru că era fluent în franceză, nu era o problemă pentru el, dar nu era un lucru neobişnuit ca un chelner plictisit să pretindă că nu înţelege nimic din ce încearcă să spună un client american. La început, lui Mitch i se păruse amuzant, dar apoi se gândi

la numărul de americani care treceau zilnic prin Paris şi care, petrecând puţin timp în oraş – vizitând obiective şi mâncând la restaurante – pompau milioane de dolari în economia pariziană.

Americanul masiv arăta de parcă era pe cale să-l înşface de guler pe chelner şi să mătură tejgheaua cu el. Rapp interveni şi îi traduse chelnerului comanda lui McMahon. Angajatul pufăi şi plecă. McMahon se întoarse spre Mitch şi întrebă:

— Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

Rapp trecu pe engleză, răspunzând:

— Înţelege engleză, doar îşi bătea joc de tine. I-am spus să înceteze şi să îţi aducă rapid ce vrei, altfel nu îi mai las niciodată bacşiş.

McMahon râse, îi mulţumi lui Rapp, apoi îl întrebă de unde este. Mitch îi răspunse că din Orlando. Era parte din identitatea pe care Kennedy i-o pregătise foarte meticulos. Orlando era un oraş obişnuit şi plictisitor. Oamenii merg în vizită, dar rar se întâmplă să cunoşti pe cineva care chiar să fi crescut în oraşul construit de Disney. Zona metropolitană se extinsese de la câteva sute de mii de oameni la peste un milion în doar două decenii, şi încă era în plină extindere. Turismul şi comunităţile de pensionari erau ancorele economiei locale şi ambele atrăgeau numeroşi muncitori din afara statului. Oraşul era şi reşedinţa universităţii Central Florida, a doua cea mai mare universitate din America, după Arizona State University, care, conform poveştii inventate de Kennedy, era universitatea pe care o frecventase Rapp. Creşterea rapidă a populaţiei şi natura tranzitorie a forţei de muncă îi ofereau lui Mitch o acoperire aproape ideală.

Cea mai bună cale de a proteja o acoperire este să nu stai cu mâinile în sân şi să răspunzi la întrebări. Trebuie să întorci situaţia în favoarea ta şi să fii tu cel care pune întrebările. Rapp aflase că Bob pusese umărul la transformarea companiei Target Corp în afacerea de succes care era astăzi şi că acum era pensionar, cu o mulţime de acţiuni la bursă şi o soţie care îşi dorea să trăiască la Paris şi să călătorească în întreaga Europă. Bob nu se dădea prea tare în vânt după această idee, dar soţia lui crescuse copiii şi ţinuse familia unită în timp ce el extindea unul dintre cei mai mari retaileri din America.

În decursul următoarelor luni, Rapp se întâlnise întâmplător cu McMahon şi soţia lui, Teresa – sau Tibby, aşa cum îi spuneau prietenii. Foarte des, Bob, plictisit, încerca să profite de orice şansă se ivea pentru a vorbi cu cineva normal, după cum spunea el însuşi. Îl invitară la cină, iar Rapp încerca să găsească o modalitate pentru a se sustrage, când Bob ridică mâna şi îi arătă unde era apartamentul lor. Era situat chiar vizavi de intrarea principală în clădirea în care era casa conspirativă. În acel moment, Rapp îşi dăduse

seama că locul acela i-ar putea fi de folos. Restul fu destul de simplu. Merse la cină cu o sticlă cu vin și un buchet de flori, iar în timp ce soții McMahon erau ocupați cu pregătirea mesei, Rapp făcu un mulaj după cheia de la intrare.

El și Greta merseră pe întuneric până în camera de zi, spre fereastra care dădea spre terasa lui Rapp. Se opriră la câțiva pași de fereastră, iar Mitch o atenționă:

— Nu vrem să ne apropiem prea mult.

— Știu, mi-ai spus. Deși luminile sunt stinse, este posibil ca ei să ne poată vedea.

Rapp se mută mai spre stânga, pentru a cuprinde cu privirea întreaga stradă și a vedea unde este parcată dubița de supraveghere.

— De unde știi că proprietarii nu vor veni acasă?

Rapp rămase cu privirea asupra dubiței.

— Pentru că singurul lucru pe care Tibby îl iubește mai mult decât Parisul este primul lor nepot, care s-a născut săptămâna trecută. Au zburat acasă pentru două săptămâni. Bob speră că vor rămâne mai mult de atât.

— Mai mult? Cât?

— Pentru totdeauna, cred.

Greta merse în spatele lui Rapp și privi peste umărul lui.

— La ce te uiți?

— La dubița aceea, parcată la jumătatea străzii.

— Cea neagră?

— Da.

— Crezi că sunt oameni în ea?

— Sunt destul de sigur.

Ochii lui Rapp scanau linia acoperișurilor clădirilor de pe stradă.

— Și ce facem?

— Tu vei sta de partea cealaltă a ferestrei, ca să poți vedea dacă se apropie cineva dinspre est, și apoi așteptăm să înceapă spectacolul.

CAPITOLUL 31

Bramble era pe punctul de a-şi îndesa pumnul în toate electronicele alea de zeci de mii de dolari. De ce naiba îl retrăgea Hurley de pe teren? Doar erau pe aceeaşi lungime de undă. Şi el era la fel de încrâncenat ca Bramble să îl prindă pe ticălosul ăla mic. Rapp era un şmecheraş arogant şi nesăbuit, Bramble ceruse permisiunea să îi vină de hac şi Hurley i-o oferise. Aştepta de mai bine de un an această şansă şi nici mort nu avea de gând să îşi strângă lucrurile şi să stea în barul vreunui hotel, aşteptând noi ordine.

Ce l-ar fi putut face pe Hurley să se răzgândească? se întrebă Bramble în sinea lui. Începu să înşire câteva posibilităţi şi îşi dădu seama destul de repede că nu era o chestiune de „ce", ci de „cine" îl făcuse să se răzgândească. Sigur era cineva din vârful lanţul trofic. De fapt, Bramble nu se putea gândi decât la un singur om care îi dădea ordine lui Hurley. Acesta era Thomas Stansfield, dar, din câte auzise Bramble, Stansfield era şi el de acord cu scurtarea lesei lui Rapp.

Asta însemna că Stansfield primise informaţii la care ei nu aveau acces sau că cineva intervenise în numele lui Rapp. Bramble bătu cu degetele pline de cicatrici în micul raft din metal, care alcătuia baza consolei de supraveghere, şi analiză posibilităţile. Gândul i se opri asupra unei singure persoane. Femeia era o adevărată pacoste, iar Bramble nu reuşea deloc să înţeleagă de ce era implicată în unitatea lor. Auzise că Irene Kennedy era inteligentă, dar el nu văzuse încă nicio dovadă a acestui lucru. Ea era cea care îl găsise pe Rapp, îl recrutase şi îl băgase pe gât celor din echipă. Bramble nu înţelegea de ce, iar într-un moment de frustrare, îl întrebase pe Hurley de ce o suportă pe târfă.

Reacţia lui Hurley fusese rapidă şi fermă. Bărbatul se repezise furios la el şi îl lovise atât de tare în vintre, încât Bramble se prăbuşise în poziţie fetală şi rămăsese aşa cinci minute. După acel incident, nu o mai adusese niciodată în discuţie pe Kennedy de faţă cu Hurley. Ea continua să se amestece în antrenamentul, selecţia şi repartizarea lor în misiuni, iar Bramble urmărea din ce în ce mai iritat cum femeia părea să aibă un cuvânt de spus în toate deciziile majore. Singurul motiv pentru care o făcea era că lucra la Langley şi avea parte de atenţia lui Stansfield. După ce toţi recruţii fuseseră puşi pe tuşă, iar lui Rapp i se dăduse frâu liber să înceapă să elimine ţinte, Bramble fusese pe punctul de a renunţa. Ar fi preferat să fie liber profesionist sau să se mute la Hollywood şi să şi-o tragă cu femei, în timp ce se preface că

protejează vreun superstar adolescent de criminali închipuiţi. Auzise că se făceau bani frumoşi din asta, dar mai bănuia şi că va ucide pe cineva, într-un final. Una era să îşi facă de cap într-o văgăună din lumea a treia – era ca şi cum ai merge în safari. Şi alta era să facă acelaşi lucru în Statele Unite, unde era foarte probabil să sfârşească după gratii.

Din fericire, Hurley îl convinsese să se răzgândească. Îl asigurase că Rapp va călca strâmb. Mai mult decât atât, că o va face în stil mare, iar când se va întâmpla acest lucru, ei vor interveni şi îi vor curăţa mizeria. Iar prin a curăţa mizeria, Bramble presupuse că Hurley vrea să spună că îi va permite să îl ucidă pe ticălos şi să pună capăt acestui experiment idiot.

Bramble auzise certurile dintre Hurley, Kennedy şi psihologul ăla poponar, Lewis. Kennedy crease această problemă, iar Lewis şi Dumnezeu însuşi, Thomas Stansfield, o susţinuseră. Psihologul era inutil. Dacă vreunul dintre ei avea nevoie să vorbească despre propriile sentimente, atunci practicau meseria nepotrivită. Kennedy nu era nimic altceva decât un şoarece de birou ridicat în slăvi, cu o putere asupra lui Hurley pe care Bramble nu o înţelegea. Şi petrecuse mult prea mult timp încercând să îi dea de cap. Singura explicaţie pe care fu în stare să o găsească era că Irene îl prinsese pe Hurley făcând ceva atât de ruşinos, încât bătrânul nu avea de ales decât să bată în retragere de fiecare dată când se ivea o confruntare. În cele din urmă, totuşi, marea problemă era Stansfield. Era o relicvă din antichitate. Circulau zvonuri cum că făcuse parte din OSS, Biroul de Servicii Strategice, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi că se paraşutase în Franţa şi Norvegia. Bramble nu era foarte impresionat. Deci individul practica schi fond, radioamatorism şi ştia să supravieţuiască doar cu ace de brad şi scoarţă de copac – mare lucru. Fosila trebuia să se retragă şi să îi lase pe indivizii ca Hurley la conducere.

Nimic din toate aceste detalii nu avea sens pentru Bramble – nici atunci, nici acum. Având în vedere ce se întâmplase în ultimele 36 de ore, ordinul lui Hurley de a-i retrage pe băieţi părea de-a dreptul stupid.

— Era Stan?

Bramble întoarse capul şi îl privi pe Steve McGuirk.

— Taci din gură. Mă gândesc.

— Doare? întrebă McGuirk, zâmbind.

— Ce să doară? întrebă Bramble.

— Gânditul.

Bramble nu avea dispoziţia necesară pentru atitudinea arogantă a lui McGuirk. Sări de pe scaun şi îl împinse pe bărbatul mai scund în peretele dubiţei.

— Ți-am dat cumva impresia că am chef să îți ascult porcăriile astăzi? Pentru că nu am.

McGuirk era ager și puternic, dar într-un spațiu atât de închis nu se putea măsura cu statura lui Victor. Își strecură brațul pe sub al lui Bramble și i-l împinse înapoi, suficient cât să poată respira.

— Trebuie să o iei mai ușor, Victor.

— Nu prea cred. Cred că m-am săturat de porcăriile tale. Cred că o să-i spun lui Stan să te pună pe liber. Ce părere ai de asta? Sau poate ar trebui să-ți rup gâtul chiar acum.

Bramble simți ceva dur împungându-l în spate.

Todd Borneman, cel de-al treilea membru din dubiță, îl amenința cu pistolul cu amortizor.

— Ia-ți mâinile de pe Steve, altfel îți trag un glonț în coloana vertebrală și îți vei petrece restul vieții purtând scutece.

Bramble se retrase ușor, ținând mâinile sus. Borneman era fost soldat Delta, genul de individ care își cântărea cu grijă cuvintele. Dacă el spunea că îl va împușca, Bramble îl credea pe cuvânt.

— Ești un ticălos, Victor, spuse McGuirk, îndreptându-și umerii. Suntem într-o misiune de supraveghere, ce dracu'. Nu știi de glumă?

Bramble se uită la McGuirk, apoi la Borneman, care încă îl amenința cu pistolul.

— Scuze… sunt frustrat. Lasă pistolul jos, îi spuse lui Borneman.

Todd îndreptă pistolul spre podea, dar nu îl băgă înapoi în toc.

— Cine era la telefon?

Bramble luă în calcul să mintă, dar hotărî că nu avea rost.

— Stan.

— Ce voia?

— Nimic.

— Deci erai furios pentru nimic, spuse McGuirk, dând din cap. Mănânci rahat.

Victor ar fi vrut ca Borneman să nu aibă pistolul la îndemână, pentru a-l snopi în bătaie pe McGuirk.

— Vrea să mai stăm pe aici vreo oră sau două și apoi să ne întoarcem la hotel și să așteptăm ordine.

— Și ce e așa rău în asta? întrebă Borneman.

— Asta este singura noastră pistă. Nemernicul ăla mic o să apară în cele din urmă și trebuie să fim aici. Nu să stăm cu mâinile în sân la hotel.

Borneman își înclină ușor capul spre dreapta, întrebând:

— De ce îl urăști atât de mult?

— Pe cine… pe Rapp? spuse Bramble.

— Despre cine altcineva ar putea să întrebe, retardatule? izbucni McGuirk.

De data aceasta era pregătit, stând pe marginea scaunului, gata să sară dacă Victor îl ataca a doua oară.

Bramble îşi înăbuşi furia şi îl ignoră pe Steve. Uitându-se la Borneman, spuse:

— E o poveste lungă. Sunt multe lucruri pe care voi doi nu le ştiţi. Pe care Stan nu vi le-a împărtăşit.

— Asta nu are legătură cu faptul că ţi-a rupt braţul… nu?

Borneman nu fusese prezent în ziua aceea, dar auzise povestea. Victor era un adevărat ticălos, mai ales cu noii recruţi. Hurley venise cu ideea să îl infiltreze pe Victor printre recruţi pentru a le câştiga încrederea şi apoi să îi prindă pe picior greşit. Se părea că Rapp se prinsese de acel plan, iar când i se oferise şansa, îl scosese pe Victor din ecuaţie. Din câte îşi dădea seama Borneman, Rapp doar făcuse ceea ce oricine altcineva visase să facă.

— Ar fi trebuit să fie trimis acasă din cauza asta. Chiar şi Stan spune asta.

— A spus-o înainte sau după ce Rapp i-a salvat viaţa? întrebă McGuirk.

— Nu crede toate zvonurile pe care le auzi. Stan se descurca bine şi de unul singur. Mai degrabă, el i-a salvat viaţa lui Rapp.

— Astea's prostii, zise Borneman. Am făcut parte din echipa de extragere. Stan era atât de distrus, încât abia dacă se putea ţine pe picioare. Rapp i-a salvat pielea, iar voi doi nu faceţi altceva decât să vă plângeţi de el.

— Vă spun eu, zise Victor aplecându-se în faţă, nemaipăsându-i că Todd avea pistolul în mână. Rapp a făcut multe prostii de care voi nu ştiţi. Am ordin să îl ucid chiar şi dacă îmi dă impresia că o să fugă.

— Şi noi de ce nu am primit ordinul ăsta? întrebă McGuirk.

— Pentru că voi sunteţi la fundul ierarhiei.

— Irene ştie despre acest ordin? întrebă Borneman.

— De unde naiba să ştiu eu? Stan nu mă pune la curent cu toate detaliile ordinelor.

— Va fi interesant.

— Ce anume?

— Kennedy e în drum spre Paris, spuse Borneman, uitându-se la ceas. Trebuie să aterizeze într-o oră.

Simpla menţiune a numelui ei îi agravă lui Bramble proasta dispoziţie. Probabil de aceea bătuse Hurley în retragere. Dacă ar putea găsi o cale de a-i ucide atât pe Kennedy, cât şi pe Rapp… Bramble tocmai începea să dea curs acelei fantezii, când consola de supraveghere începu să scoată semnale sonore. Se întoarse în scaun, inima luându-i-o deja la goană. Ochii îi căzură pe beculeţul care licărea pe panou. Senzorul de mişcare montat pe holul de

la intrarea în apartament fusese declanşat. Victor îşi plimbă privirea de la un monitor la altul.

— Ce este? întrebă McGuirk.

— În timp ce voi, domniţelor, îmi puneaţi o mie de întrebări şi îmi distrăgeaţi atenţia, cineva a urcat treptele din faţă, apoi un etaj întreg, iar acum cotrobăie prin apartament.

— De unde ştii că nu a intrat pe uşa din spate? întrebă McGuirk.

— Nu ştiu, aşa că treceţi aici şi aflaţi cum a intrat.

McGuirk se ridică şi merse la capătul opus al consolei, unde începu să tasteze comenzi. Câteva secunde mai târziu, urmăreau pe înregistrare un bărbat care urca treptele din faţă ale clădirii, spre intrare.

— El e, spuse Bramble.

— Eşti sigur? întrebă Borneman.

— Pun pariu pe un milion de dolari.

Ochii lui Bramble dansau pe celelalte monitoare. McGuirk şi Borneman schimbară priviri sceptice.

— Futu-i! spuse Bramble, luând un radioreceptor şi o cască de ureche. Voi, rahaţilor, staţi aici şi nu mişcaţi până nu vă zic eu. Aţi înţeles?

Ambii bărbaţi încuviinţară, McGuirk cu mai puţin entuziasm decât Borneman.

— Bun, iar dacă o să am nevoie de dubiţă, să fiţi gata de plecare!

Brusc, în mintea lui Victor începu să se formeze un plan. Îşi prinse radioreceptorul la şold şi ascunse firul unui microfon în interiorul gecii maronii din piele. După ce îşi prinse dispozitivul în spatele urechii, fixă şi casca măruntă, de culoarea pielii. Dădu volumul mai tare şi făcu rapid proba transmisiei radio. Ultimul lucru pe care îl făcu fu să le spună celor doi să îl ţină constant la curent cu ce se întâmplă în apartament. Apoi ieşi ca din puşcă pe uşa din spate a dubiţei.

CAPITOLUL 32

Georgetown, Washington, D.C.

Doi agenţi de la Serviciul Diplomatic de Securitate erau postaţi la intrarea în vila cu cinci etaje. Maşina lor, un Chevrolet Suburban negru, era parcată chiar în faţa casei – între două conuri rutiere portocalii, menite să păstreze spaţiul disponibil pentru bărbaţii şi femeile care îl dădăceau pe Secretarul de Stat. Securitatea în această zonă a Statelor Unite nu era mare lucru. Cea mai mare ameninţare săptămânală erau studenţii din Georgetown, care umblau drogaţi până târziu în noapte, întotdeauna zgomotoşi şi obraznici, uneori credeau că este o idee bună să se oprească în faţa casei lui Wilson şi să încerce să îi întărâte pe agenţii de securitate. Tipii din echipa de securitate erau profesionişti, dar, din când în când, erau nevoiţi să recurgă la forţă pentru a-i alunga.

Cooke le aruncă doar o privire pasageră celor doi bărbaţi când sosi cu maşina, căutând un loc de parcare. Dacă ar deveni Directorul CIA, ar avea propriile lui gărzi de corp. Ca Director Adjunct nu avea nimic, era pe cont propriu. În schimb Thomas Stansfield, care îi era subordonat, avea o întreagă echipă de securitate. Deşi Cooke nu suflase nimănui o vorbă despre acest lucru, îl irita faptul că nu avea şi el una. La urma urmelor era superiorul lui Stansfield. Sigur, Cooke auzise motivele. Echipa de securitate fusese instituită cu mult înainte ca el să devină Director Adjunct. Avea legătură cu numeroasele ameninţări pe care le primise Stansfield şi cu opinia generală conform căreia el ştia mai multe secrete de stat decât orice altă persoană din Washington. Nu ar fi fost deloc bine pentru ţară, dacă ar fi fost răpit şi interogat.

Să ai o echipă de securitate în Washington era un adevărat simbol al statutului. Doar cei mai importanţi pioni primeau protecţie permanentă: Preşedintele şi Vicepreşedintele, desigur, Secretarul de Stat, Secretarul Apărării, Directorul FBI şi Thomas Stansfield. Din când în când, şi altor oameni din instituţiile respective li se asigura protecţia, dar doar dacă primeau o ameninţare specifică. Cooke detesta faptul că Stansfield făcea parte din acest club exclusivist. Hotărî că, în momentul în care va deveni director, îi va retrage echipa de securitate lui Stansfield. Şi apoi, cu ajutorul lui Wilson, îl va forţa pe Thomas să se retragă şi va aduce la conducerea

Departamentului de Operaţiuni pe unul dintre oamenii săi. Pe cineva pe care să îl poată controla şi care să ştie ce înseamnă loialitatea.

După ce se învârti de trei ori prin faţa casei, renunţă să mai caute un loc de parcare şi hotărî să îşi înghesuie Volvo-ul pe aleea scurtă care ducea spre garajul cu uşă neagră, lăcuită al lui Wilson. Nu bloca strada, dar fundul maşinii făcea aproape imposibilă traversarea trotuarului. Nu era locul ideal, dar Cooke se grăbea. Trebuia să aibă această întâlnire cu Wilson, să se întoarcă la birou pentru a verifica anumite lucruri şi apoi să îşi facă bagajul pentru Franţa. Aveau un zbor foarte matinal. Cooke se uită prin parbriz la cei doi bodyguarzi de la intrare. Amândoi aveau păr castaniu, dar al unuia dintre ei era mai bogat. Ambii bărbaţi îşi descheiaseră nasturii sacourilor şi îşi ţineau mâinile pe pistoalele de la brâu. Cooke ştia că ar fi trebuit să îşi anunţe venirea printr-un telefon, dar voia să îl surprindă pe Wilson.

Ieşi din maşină. Purta pantaloni de trening şi un hanorac cu glugă, pe care era inscripţionat Harvard Crew. Ambele erau gri. Puse mâna dreaptă pe mica barcă roşie cu vâsle pe care o fixase pe plafonul maşinii, ridică privirea spre bodyguarzi şi spuse:

— Băieţi, eu sunt Directorul Adjunct Cooke. Trebuie să vorbesc rapid cu Secretarul de Stat. Este în regulă dacă îmi las maşina aici?

Cei doi bărbaţi se priviră scurt, iar unul dintre ei spuse:

— Îmi cer scuze… cine spuneaţi că sunteţi?

— Directorul Adjunct Cooke.

Era evident după privirile pe care le schimbară că cei doi habar nu aveau cu cine vorbesc.

— Îmi pare rău, de la ce agenţie, domnule?

Cred că glumeşti, îşi spuse în sinea lui Cooke.

— CIA, răspunse el cu o expresie nerăbdătoare. Vă rog să îi transmiteţi domnului Secretar că este urgent.

Bodyguardul cu păr mai bogat dispăru în casă, iar celălalt rămase la postul său.

— Aveţi vreun act de identitate asupra dumneavoastră, domnule?

Cooke dădu din cap şi gândi: *Cum naiba se face că imbecilii ăştia nu ştiu cine sunt*?

— Scuze, nu îmi iau portofelul cu mine când vâslesc, răspunse el bătând cu palma în barcă, asemenea unui tată mândru. Şi nu ar fi prea inteligent din partea mea să îl las în maşină, nu?

Bărbatul nu răspunse. Doar îl privi pe Cooke cu o expresie bănuitoare şi se întrebă ce fel de om s-ar plimba prin D.C. fără niciun act de identitate. Un Director Adjunct al CIA ar trebui să aibă mai multă minte. Câteva clipe mai târziu, partenerul său scoase capul pe uşă, iar cei doi schimbară câteva

cuvinte. Cel care pierdea concursul podoabelor capilare îi făcu semn lui Cooke să se apropie. Acesta ocoli maşina şi urcă treptele. Erau cinci la număr, construite din aceeaşi cărămidă ca şi casa. Apoi urma un palier, o cotitură la stânga şi alte cinci trepte. Veranda de la intrarea în casă era suficient de spaţioasă cât să încapă lejer cei trei bărbaţi. Sau cel puţin aşa crezu Cooke până când domnul Început de Chelie îi spuse să ridice mâinile, pentru a-l percheziţiona.

— Glumeşti, spuse Cooke, iritat de cerinţă. Sunt şeful CIA. Vorbesc în mod constant cu Secretarul de Stat.

Agentul nu fu tulburat de informaţia primită.

— Dacă sunteţi şeful CIA, unde vă este echipa de securitate?

Asta chiar că-l enervă pe Cooke. Cine naiba se credea tipul ăsta, de îşi permitea să-i pună lui întrebări? Fixându-l cu o privire aspră, Cooke minţi fără să clipească:

— Le-am dat liber astăzi.

Bodyguardul se gândi pentru o clipă la răspunsul lui. Nu avea prea mult sens. CIA era o agenţie serioasă, care primea ameninţări serioase. De ce şi-ar pune un om sănătos la cap echipa de securitate pe liber pentru o zi?

— Cu tot respectul, domnule, dar nu vă cunosc, nu aveţi o întâlnire programată şi nu aveţi niciun act de identitate asupra dumneavoastră. Treaba mea este să îl protejez pe Secretarul de Stat, punct. Dacă aş permite unui străin să intre în această casă, nu mi-aş face prea bine treaba, nu-i aşa?

Nenumărate replici acide îi trecură lui Cooke prin cap, majoritatea având-l în prim-plan pe el însuşi punându-l la punct pe bodyguard şi insultându-i intelectul. Dar, într-un final, hotărî că nu este foarte înţelept să facă o scenă în faţa casei Secretarului de Stat. Prin urmare, ridică mâinile şi îi permise tipului să îl percheziţioneze.

După ce terminară de verificat fiecare părticică din corpul lui, cu excepţia celor mai ascunse colţuri din zona inghinală, Cooke fu condus în casă. Cel de-al doilea bodyguard îi spuse că trebuie să aştepte în foaier. Rămaseră în linişte pe podeaua din marmură alb-negru pentru câteva minute, până când Wilson coborî la parter. Purta o pereche de pantaloni eleganţi, de un gri-închis, şi o cămaşă albă. Schimbase cardiganul galben din ziua anterioară cu unul roşu.

— Paul… două zile la rând. Cred că este o chestiune foarte urgentă.

— Îmi cer scuze, Franklin, dar plec la Paris mâine-dimineaţă şi m-am gândit că ar fi o idee bună să discutăm câteva lucruri înainte.

Wilson se opri în capătul opus al foaierului şi îşi privi musafirul. Arăta de parcă tocmai se trezise dintr-un pui de somn.

— Paris… are vreo legătură cu discuţia de ieri?

— Da.

Cooke îi aruncă o privire piezişă bodyguardului, iar Wilson înţelese aluzia.

— Ce-ar fi să mergem jos?

— Cred că este o idee bună, răspunse Cooke, traversând foaierul.

Cei doi bărbaţi porniră pe lungul hol spre bucătărie. Wilson deschise uşa spre subsol, apăsă un întrerupător şi îi făcu semn lui Cooke să o ia înainte. Secretarul îl urmă şi închise uşa în urma lui.

Cooke îl privi pe bătrân urmând aceeaşi rutină prin care trecuse şi cu o zi înainte. Merse în spatele barului, deschise un panou şi apăsă câteva butoane. Câteva secunde mai târziu, muzica unui cvartet de coarde începu să răsune din difuzoarele din tavan. Apoi, Wilson luă pahare joase, aruncă în ele câteva cuburi de gheaţă şi le umplu cu scotch. Cooke fu pe punctul de a refuza. Avea treabă de făcut, iar o amiază de duminică nu era momentul potrivit pentru alcool. Dar Franklin Wilson nu era genul de om pe care să îl refuzi. Era mai bine să accepte băutura şi tragă cât mai mult de ea.

Wilson ieşi din spatele barului cu un pahar în fiecare mână şi gesticulă spre două fotolii din piele, aşezate de-o parte şi de alta a şemineului. Se părea că astăzi nu era timp pentru biliard.

— Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi aprins focul în şemineu.

Secretarul îi întinse paharul lui Cooke, iar după ce se aşezară amândoi, întrebă:

— Deci, ce te frământă Paul?

— După cum am spus, plec la Paris mâine-dimineaţă.

— Da. Ce e cu călătoria asta?

— Am câteva lucruri de rezolvat. Vreau să îmi văd oamenii de la ambasada noastră, să văd care le este starea de spirit.

Cooke îşi privi paharul cu scotch şi adăugă:

— De asemenea, am o întâlnire şi cu câteva dintre contactele mele la DGSE.

— Serviciul francez de informaţii? întrebă Wilson, ridicând din sprâncene.

Cooke încuviinţă din cap.

— După cum îţi poţi închipui, nu sunt foarte încântaţi de situaţia actuală.

— Ţi-au spus cine cred ei că este în spatele atacului?

— Nu, răspunse Cooke, dând din cap. Dar există anumite lucruri în munca mea despre care nu suntem dispuşi să vorbim la telefon.

— Desigur.

Wilson luă o gură de scotch şi oftă în timp ce îi încălzi gâtul.

— Totuşi, ţi-au dat impresia că ar putea avea o pistă?

— Se pare că Parisul s-a transformat într-o convenţie a spionilor şi toată lumea este suspectă.

— Şi Stansfield?

— El merge cu mine.

Wilson îl privi lung pentru o clipă.

— A fost ideea ta sau a lui?

— A mea. M-am gândit că ar fi o idee bună să îl scot din elementul lui. Am câteva echipe de supraveghere pregătite să îl urmărească. Dacă face ceva neobişnuit sau se întâlneşte cu vreo persoană de interes, vom şti.

— E o idee bună. Altceva?

— A apărut Hurley, spuse Cooke după ce luă o gură de scotch.

Wilson se aplecă înainte.

— Interesant. Unde este?

— La Paris… DGSE îl are sub supraveghere.

— Eşti bun, spuse Wilson pe un ton admirativ. A făcut ceva stupid?

— Nu încă, dar cunoscându-i trecutul, există o şansă bună să le ofere francezilor un motiv să îl aresteze până la sfârşitul săptămânii.

Wilson zâmbi.

— Sper să ai dreptate. Ce mai e?

Cooke încuviinţă din cap, apoi făcu o pauză pentru a se pregăti pentru ceea ce urma. Mai luă o gură de scotch, apoi puse paharul pe un suport din plută de pe măsuţă şi se aplecă înainte, punându-şi coatele pe genunchi şi împreunându-şi mâinile.

— Nu ştiu exact cum să spun asta, aşa că voi fi direct. Există ceva între dumneavoastră şi Stansfield, ceva ce nu mi-aţi spus?

Wilson se gândi că Paul Cooke intrase în posesia unei informaţii care îl împinsese să pună acea întrebare. Fiind avocat de profesie, făcu ceea ce fac toţi avocaţii buni. În loc să răspundă la întrebare, puse o alta.

— Ce vrei să spui?

— Adică vreo problemă… vreo rivalitate?

Wilson dădu din cap, îşi privi paharul pentru o clipă, apoi spuse:

— În afară de faptul că nu am încredere în el şi că eu cred că ar trebui judecat şi aruncat după gratii, nu… nu mă pot gândi la altceva.

— Nimic specific?

— Paul, spuse Wilson, tonul devenindu-i iritat, dacă deţii vreo informaţie, termină cu ocolişurile şi vorbeşte. Nu mă pot gândi la nimic special care să se fi întâmplat între mine şi Thomas Stansfield. El este subordonatul meu şi a fost întotdeauna. Când eram senator şi eram în Comisia de Supraveghere a CIA, am avut neînţelegerile noastre, dar este cazul oricărui senator. Era

treaba noastră să îl presăm şi, având în vedere firea lui necooperantă, au existat multe momente încinse.

— Credeţi-mă, ştiu.

— Iar acum că sunt Secretar de Stat şi unul dintre cei mai apropiaţi consilieri ai Preşedintelui, el este mult sub nivelul meu şi nici nu m-aş sinchisi să îi aloc vreun gând dacă nu m-aş teme că ne distruge relaţia cu unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi ai noştri.

Cooke încuviinţă din cap de parcă ar fi crezut doar parţial explicaţia lui Wilson.

— Poate că dumneavoastră nu vă gândiţi prea mult la el, dar nu cred că şi reciproca este valabilă.

— Ce vrei să spui?

Cooke ezită pentru un moment.

— Nu cred că vă place prea mult.

Wilson zâmbi de parcă ar fi fost mândru de acel lucru.

— Sunt mulţi oameni în oraşul acesta care sunt geloşi pe mine. Nu m-am îndoit nici măcar o secundă că Thomas Stansfield se numără printre ei.

Cooke decise să forţeze puţin limita.

— Thomas Stansfield nu este un amator, iar dumneavoastră nu sunteţi primul membru al cabinetului care îl vânează. A rezistat multor directori, preşedinţi şi comisii de supraveghere – nici nu îi putem număra pe degete.

Wilson se foi în fotoliu şi îşi îndreptă umerii.

— Unde vrei să ajungi?

— Ar fi o nesăbuinţă din partea dumneavoastră să îl subestimaţi.

— Eu nu îmi subestimez niciodată duşmanii şi am o strategie care va triumfa.

— Care este aceea?

— Voi câştiga pentru că voi refuza să îi fac jocurile lui Stansfield. Eu nu operez din umbră. Eu lucrez în lumina dură a zilei, unde adevărul poate prospera. Ceilalţi care l-au vânat au fost destul de proşti cât să creadă că îl pot învinge la propriul lui joc. Eu nu sunt atât de naiv.

— Bine, spuse Cooke, deşi gândea exact opusul.

Singurul mod de a lupta cu Thomas Stansfield era să îţi plănuieşti cu grijă mişcările, să mergi pe vârful picioarelor, astfel încât el să nu te vadă venind până nu îi vei fi înfipt deja cuţitul în spate.

— Ei bine, spuse el, fie l-aţi speriat, fie aţi făcut ceva care l-a enervat, pentru că nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— Aşa cum?

— Am trecut pe la biroul lui azi-dimineaţă, ca să îi pun câteva întrebări despre situaţia de la Paris.

— Şi?

— A negat orice implicare, desigur… nu că m-aş fi aşteptat la altceva.

— Deci a fost o întâlnire banală?

— Aş spune că da… cel puţin până în momentul în care a fost rostit numele dumneavoastră. După aceea, Stansfield s-a aprins neobişnuit de tare.

Lui Wilson îi plăcea ce aude. Nu îl văzuse vreodată pe Stansfield trădând vreo emoţie.

— Ce a spus?

Cooke îşi drese glasul şi spuse prima minciună:

— A spus că ar trebui să vă vedeţi de diletanţii dumneavoastră de la Departamentul de Stat şi să ne lăsaţi pe noi să ne ocupăm de spionaj.

Wilson nici măcar nu tresări.

— Ce altceva a mai spus?

— Varianta cizelată sau cea brută?

— Brută.

Cooke încercase să găsească cea mai bună modalitate de a da glas următoarelor lucruri. Cu înfloriturile potrivite pentru propriile cuvinte ale lui Stansfield şi câteva minciuni, Paul Cooke avea să lovească aproape de inima lui Wilson.

— A spus că v-aţi transformat într-un om ursuz şi furios.

Wilson râse uşor, se gândi la comentariu, apoi întrebă:

— De ce aş fi ursuz? Am avut o viaţă uimitoare. Sunt unul dintre cei mai puternici oameni din ţară. Ce motive aş avea să fiu ursuz?

Cooke îşi dădu silinţa să pară stânjenit. Îşi coborî privirea pe proprii pantofi pentru o clipă, apoi îl privi pe Wilson în ochi. Când consideră că transmisese suficientă jenă, spuse:

— Din cauza soţiei.

Cuvintele părură să atârne în aer o eternitate. Cooke îşi dădu seama că se afla pe drumul cel bun. Simpla menţiune a soţiei sale îl irită pe Wilson.

— Ce e cu soţia mea?

— Păi… Cooke dădu din cap. Nu îmi face plăcere să repet acest lucru, dar, după cum am spus, este atât de neobişnuit din partea lui Stansfield, încât m-am gândit că sigur aţi făcut ceva să îl enervaţi.

Răbdarea lui Wilson ajungea la limită.

— Ce a spus?

Cooke îşi drese glasul.

— A spus că aţi aruncat-o într-un azil în clipa în care a devenit un handicap politic. Că dacă aţi fi iubit-o cu adevărat, aşa cum le spuneţi tuturor, aţi fi ţinut-o acasă.

Cooke se strădui să pară din nou jenat şi adăugă:

— Îmi pare rău.

Atitudinea mândră a lui Wilson se nărui. Obrajii i se înroşiră, maxilarul i se încordă, nările i se umflară, iar el îşi întoarse privirea pe peretele din dreapta. Se simţea ofensat, iar acest lucru i se citi în glasul uşor furios.

— Cum îndrăzneşte!

Cooke era încântat de el însuşi, dar îşi ascunse foarte bine mulţumirea.

— A fost o conversaţie privată, între Directorul Adjunct al CIA şi Directorul Adjunct de Operaţiuni. Dacă s-ar afla că am dezvăluit aceste informaţii, nişte oameni de la Langley s-ar supăra foarte tare. Chiar şi cu acest risc, m-am gândit că trebuie să ştiţi. Eu însumi am fost şocat că Stansfield a fost capabil de un comentariu atât de insensibil. Habar nu aveam că îi sunteţi atât de antipatic.

— Crede-mă, sentimentul este reciproc. Şi înţeleg ce spui. Nu îi voi spune lui Stansfield nimic care să te pună într-o poziţie compromiţătoare. Nu aşa vom câştiga lupta asta.

— Îmi pare rău, repetă Cooke, dând din cap pentru un efect mai dramatic, dar am simţit că trebuie să ştiţi asta. Dacă cineva ar spune asemenea lucrurile despre mine şi soţia mea, aş vrea să ştiu.

Wilson încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Doar privea în gol, părând jignit.

Cooke se ridică în picioare.

— Stansfield are o latură întunecată. Este un om foarte periculos.

Când Wilson nu răspunse, Cooke adăugă:

— Vă voi ţine la curent cu ceea ce voi afla la Paris.

Neprimind nici de data aceasta un răspuns, porni spre uşă. Să îl lase pe Wilson să fiarbă din pricina cuvintelor lui nu putea decât să-l ajute pe Cooke. Când ajunse la trepte, Wilson îl strigă:

— Paul, nu îţi face griji… nu voi împuşca mesagerul. Îţi apreciez sinceritatea.

Cooke încuviinţă din cap.

— Nu vă faceţi griji. Va primi ceea ce merită, iar noi doi vom fi cei care îl vom răpune, în sfârşit.

Wilson păru să nu fi auzit nimic din ceea ce tocmai spusese Cooke.

— Asta urăsc cel mai mult la oraşul ăsta. Ce este onorabil la a te lua de soţia unui om?

— Nimic.

— Exact, nimic, dar nu voi permite acestui lucru să ne distragă de la obiectivul nostru. Thomas Stansfield este un om periculos şi trebuie oprit

înainte să distrugă agenţia. Îţi apreciez prietenia, Paul, dar trebuie să ştiu dacă eşti devotat acestui scop.

— Sunt, domnule. Thomas Stansfield a otrăvit CIA-ul, iar singura cale de a readuce agenţia pe drumul cel bun este să scăpăm de el. Odată ce nu ne va mai sta în cale, eu voi institui schimbările care vor garanta că agenţia va urma politicile puterii executive şi legile acestei ţări.

CAPITOLUL 33

Paris, Franța

Rapp zâmbi. Luke își juca perfect rolul. Își ținea mâinile îndesate în buzunarele jachetei și, din cinci în cinci pași, scana strada pentru orice semn de pericol. Rapp nu s-ar fi purtat astfel, dar, la urma urmei, îi spusese lui Kennedy că fusese împușcat. Era bine ca băieților din dubiță să li se pară mai nesigur și mai precaut decât de obicei.

Mitch avea o idee destul de bună despre ce se petrecea în dubiță. Îi făcea plăcere să știe că probabil băieții se dădeau cap în cap, încercând să își dea seama ce să facă în continuare. Cât despre cine era în dubiță, Rapp habar nu avea, iar până acum nici nu se gândise prea mult la acest detaliu. Îi puteai număra pe degetele de la o mână pe oamenii care îl supraveghează suficient de atent cât să poată face diferența între el și un impostor. Cu toate acestea, strada era întunecată, iar Luke avea cam aceeași statură ca Mitch. În aceste situații, cei din dubiță vedeau ceea ce voiau să vadă: pe Rapp întorcându-se la casa conspirativă, probabil pentru că avea nevoie de ceva.

Dintre toți posibilii agenți din dubiță, Rob Ridley era probabil cel care cunoștea cel mai bine modul de operare al lui Rapp. Kennedy și Hurley îi cunoșteau mișcările destul de bine, dar niciunul dintre ei nu se ocupa de munca de supraveghere. Hurley era prea nerăbdător. El trebuia să fie în mișcare, sau măcar să aibă opțiunea de a se mișca, mai ales după ce fusese răpit în Beirut. Stan nu ar recunoaște niciodată, dar avea câteva traume care nu se vindecaseră. Cea mai probabilă opțiune era Ridley, care era specializat în supraveghere și avangardă. El și oamenii lui fuseseră avangarda în cazul lui Tarek, apoi părăsiseră orașul cu o zi înainte de misiunea lui Rapp. Mitch nu știa încotro o luaseră, dar Hurley ar fi avut la dispoziție o zi și jumătate să îi întoarcă din drum și să îi aducă înapoi la posturi. Era posibil, dar el avea senzația că altcineva era în dubiță.

Totul se reducea la telefonul pe care i-l dăduse lui Kennedy și la abilitatea ei de a-l convinge pe Stansfield că lui Rapp i se întinsese o capcană. Dacă Irene dăduse greș, Mitch nu avea nicio îndoială cu privire la cine era acum în dubiță. Hurley ar fi fost omul cu decizia și, cu siguranță, îl pusese pe cățelușul său, idiotul ăla de Victor, la datorie. Rapp petrecuse foarte puțin timp la fermă în ultimul an, iar în anul anterior acestuia existase un efort general de a-i păstra identitatea secretă față de alți vizitatori. În acea

perioadă, Rapp văzuse cam zece chipuri mari şi late. Tipi care se întorseseră din operaţiuni externe şi indivizi care încercau să intre în echipă. Unul dintre acele chipuri dispăruse deja, ucis în Beirut. Lui Rapp nu îi plăcea să se gândească la ziua aceea. Reprezenta un avertisment dezolant, care îi amintea că viaţa lui putea lua aceeaşi turnură într-o secundă.

Kennedy îi spusese că va veni la Paris. Rezultatul era previzibil. Hurley se va enerva şi îi va spune, într-un limbaj foarte colorat şi insensibil, să se întoarcă la Langley şi să stea cuminte în spatele biroului ei. Singurul mod în care ea ar putea avea un avantaj ar fi dacă Stansfield ar trage sforile. De asta depindea totul. El era singura persoană care îl putea stăpâni pe Hurley.

Din spatele Gretei, Rapp îl privi pe Luke apropiindu-se de treptele din faţă ale apartamentului. Făcu un pas înapoi şi se mută de partea cealaltă a ferestrei. Dubiţa fu uşor de depistat. Era un model Mercedes-Benz Sprinter negru. Dreptunghiulară şi înaltă, le oferea celor din interior spaţiu să se mişte în voie şi era un model destul de comun în oraşele mari, întrucât muncitorii le foloseau pentru a se strecura pe străzile înguste şi aglomerate. Ce o făcea pe aceasta să iasă în evidenţă era portbagajul pentru plafon. Acesta avea o scară şi câteva tuburi care arătau de parcă ar fi putut conţine orice, de la suluri de tapet la covoare. Adevărul era că acele detalii făceau parte dintr-un sistem de supraveghere personalizat, care ascundea camere video, antene de recepţie şi microfoane direcţionale.

Rapp ar fi pus pariu pe Victor, dar în afară de el nu ştia cine altcineva ar mai putea fi la datorie. Mai mult ca sigur îşi chemaseră agenţi din bazele răspândite prin Europa, deşi cei mai mulţi dintre ei probabil că erau ataşaţi ai diverselor ambasade, cu acoperiri oficiale, şi era un risc uriaş să îi expună în prezenţa lui Victor. Rapp se puse în locul în Hurley şi îşi dădu seama că el nu ar face niciodată aşa ceva. Hurley şi-ar chema câţiva foşti agenţi din Forţele Speciale, tipi care nu aveau stomacul sensibil şi ştiau să îşi ţină gura închisă.

— Greta, întrebă Rapp fără să îşi ia ochii de pe dubiţă, ce vezi?

— Pe bărbatul cu şapcă. Atât.

Rapp făcu doi paşi înapoi şi merse lângă ea. Luke era la aproximativ 10 m de uşa din faţă. Mitch scană împrejurimile cu privirea, căutând orice urmă de mişcare. Nu găsi niciuna, aşa că reveni la partea lui de fereastră şi urmări din nou dubiţa. Avu impresia că o văzu legănându-se uşor, dar era greu de spus de la distanţa aceea.

— Urcă treptele, spuse Greta.

Rapp nu se deranjă să se uite, era prea concentrat asupra dubiţei.

— A intrat.

În acel moment, lui Rapp îi trecu prin minte că era posibil ca ei să aştepte în apartament. Ochii îi ţâşniră de pe dubiţă pe etajul al doilea de peste stradă. Numără trei ferestre dinspre colţul clădirii. Draperiile erau închise atât la a treia, cât şi la a patra fereastră. Nu aveai cum să îţi dai seama dacă este cineva înăuntru. Deveni uşor încordat. Dacă l-ar prinde şi l-ar interoga pe Luke, ar putea ajunge la concluzia că Rapp era în apropiere, urmărindu-i.

— Greta, să nu uiţi ce ţi-am spus. Dacă îţi zic să te duci la maşină, nu vreau să mă contrazici.

Ea îşi luă privirea de pe clădire.

— Dar nu înţeleg de ce nu vii cu mine.

— Nu ne vom certa pe tema asta, zise Rapp pe un ton ferm. Trebuie să ştiu că vei face exact ce vreau eu să faci, atunci când îţi cer. Siguranţa ta este prioritară pentru mine. Dacă nu eşti dispusă să faci ce îţi cer, atunci poţi, la fel de bine, să pleci chiar acum.

Greta dădu din cap şi se încruntă. Nu era punctul ei forte să accepte ordine.

Rapp îşi întoarse privirea asupra dubiţei. Kennedy îi spusese că puseseră casa conspirativă sub supraveghere. Băieţii fie dormeau în dubiţă, fie aveau oameni în apartament. Dacă ar fi fost a doua variantă, atunci Rapp se aştepta ca luminile să se aprindă în orice secundă. Luke ar avea parte de o surpriză uriaşă şi, foarte probabil, de un interogatoriu de două-trei zile, în care ar fi speriat de moarte. Mitch nu se simţea tocmai împăcat în această privinţă, dar Luke avea să supravieţuiască. Povestea lui va fi confirmată, deoarece Rapp plănuia să o sune pe Kennedy şi să îi spună ce făcuse. Ei aveau să se enerveze la culme pentru că el expusese o casă conspirativă, dându-i cheile şi codurile de siguranţă unui traficant de droguri. Dar apărarea lui ar rămâne solidă şi plauzibilă. Cineva din echipa lor îl trădase. I se întinsese o capcană, şi până nu afla în cine poate avea încredere, vor fi nevoiţi să îi scuze paranoia.

Rapp îşi verifică ceasul. Luke intrase în apartament în urmă cu aproximativ 40 de secunde. Privi din nou dubiţa şi, într-un final, văzu mişcare. Maşina se legănă, iar după un moment, cineva începu să alerge aplecat pe trotuar. Rapp îl văzu vag trecând printre maşini, dar când se apropie de intrarea în clădire, reuşi să îl vadă mai bine.

Era Victor. Chiar şi în lumina palidă a felinarelor stradale, era uşor de identificat. Era pe jumătate om şi pe jumătate gorilă, alergând de parcă ar fi putut să treacă printr-un zid de cărămidă dacă era nevoie. Rapp nu îl plăcea pe Hurley, dar îl respecta pe ticălos. Cu Victor era altă mâncare de peşte. Mitch îl ura, nu înţelegea de ce nu fusese dat afară din echipă şi petrecea

destul de mult timp analizând toate modalităţile diferite în care l-ar ucide, dacă ar avea vreodată ocazia.

Rapp îl privi lipindu-se de zid în timp ce se apropia de intrare. Clădirea de vizavi era o imagine în oglindă a acesteia. Primul nivel era parterul, iar fiecare unitate avea propria intrare şi o curte mică, aflată la 1 m mai jos faţă de nivelul trotuarului şi împrejmuită de un gard negru din fier forjat, cu o mică poartă. Primul etaj se înălţa deasupra trotuarului cu aproximativ 2,5 m, astfel că treptele de la intrare erau destul de abrupte şi duceau la un set de uşi duble. Victor se poziţionă exact în locul unde se aşteptase Rapp să o facă. Se ascunse în umbra produsă de veranda de la intrare. Mitch miji ochii pentru a vedea mai bine, dar nu îi fu de prea mult folos. Victor era îmbrăcat în negru. Era o umbră printre umbre.

Rapp verifică luminile din apartament; încă erau stinse. Îşi privi ceasul. Luke era înăuntru de aproximativ două minute. Mitch ştia cam cât ar trebui să dureze operaţiunea, calculase în minte. Dacă Luke făcea totul aşa cum îi spusese el, ar trebui să intre şi să iasă în mai puţin de cinci minute. Cu toate acestea, ceva îi spunea lui Mitch că traficantul avea să stea mai mult înăuntru, pentru a vedea ce ar mai putea lua de acolo.

— Cine e bărbatul acela? întrebă Greta.

— Cel în privinţa căruia te-am avertizat… Victor.

Lucrurile se desfăşurau după un tipar lent, în timp ce Rapp continua să verifica dubiţa, poziţia lui Victor şi ferestrele apartamentului. Nu se întâmplă nimic timp de 4 minute şi 27 de secunde, apoi, brusc, lucrurile se puseră în mişcare. Uşa din faţă a apartamentului se deschise, iar Luke ieşi afară în noapte. Coborî grăbit treptele şi o luă la dreapta, aşa cum îl instruise Rapp. Victor se materializă din umbră şi porni pe urmele lui Luke, ajungând la doar patru paşi în spatele său. Ridică mâna dreaptă, iar Mitch recunoscu imediat oţelul negru ca fiind un pistol cu amortizor.

Rapp dădu din cap şi mormăi în barbă:

— Ce imbecil.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu de-a dreptul neaşteptat. Urmă o străfulgerare, iar în secunda următoare, trupul lui Luke fu împins un pas înainte, după care se prăbuşi cu faţa la pământ.

Greta icni şi îşi acoperi gura.

Rapp clipi o singură dată şi duse mâna la pistol. În acea fracţiune de secundă, îşi dădu seama că tocmai fusese martor la ceea ce se presupunea că era propria lui asasinare. La o secundă după aceea, realiză că provocase moartea unui om complet nevinovat. Acest lucru îl făcu să se simtă ruşinat şi furios, după care fu absolut convins că îl va ucide pe Victor.

CAPITOLUL 34

Bramble luase deja locul în vizor. Aşa funcţiona creierul lui. Era un vânător, un ucigaş înnăscut şi un dur până în măduva oaselor. Din aceste motive, Rapp nu avea nicio şansă, era doar o vomă de studenţel ezitant. Un fătălău care fusese îndoctrinat în lumea corectitudinii politice. Creierul lui era plin de prea mult rahat, de lucruri care stăteau în calea a milioane de ani de evoluţie a prădătorilor. Era pierderea lui şi câştigul lui Bramble. Probabil că Rapp era genul de individ care vomită după ce ucide pe cineva. Bramble îl văzuse o dată pe un coleg făcând acest lucru după o misiune. Niciodată nu îşi pierduse mai repede respectul pentru cineva.

Alcovul de lângă treptele de la intrare era locul perfect. Inima lui Bramble gonea nebuneşte, iar el ştia că nu din pricina faptului că alergase de la dubiţă până acolo. Era nerăbdarea dinaintea loviturii finale, adrenalina care îi gonea prin vene. Era o reacţie de amator, iar Victor se mustră pentru ea. Se forţă să tragă adânc aer în piept de câteva ori. Nu avea de ce să fie agitat, poziţia lui era ideală. Era complet ascuns de întuneric, într-un loc perfect pentru a-l ataca pe Rapp ca la carte, atunci când va ieşi din apartament. Inima începu să i se calmeze, dar apoi Bramble îşi dădu seama că avea o problemă.

Două, de fapt. Ce avea să facă în privinţa lui McGuirk şi Borneman? Ei tocmai urmau să îl vadă ucigându-l pe Rapp. Deşi le putea explica foarte simplu că primise de la Hurley ordinul de a-l doborî, problemele aveau să apară mai târziu, când se vor întoarce în Statele Unite. Ar fi toţi interogaţi, iar Kennedy şi-ar ieşi din minţi când ar afla că el îi ucisese odorul. Poate că nici Hurley nu ar reacţiona prea bine. Stan îl ura pe Rapp, dar nu ar privi cu ochi buni faptul că unul dintre oamenii săi ar iniţia de capul lui un asasinat. Mai ales după ce i se spusese să se retragă. Bramble se străduia să găsească o soluţie când auzi glasul lui McGuirk în cască.

— Se duce la seif.

Normal că acolo se duce, gândi Bramble, apoi îşi aminti un ordin primit de la Hurley. Se panică şi întrebă:

— Aţi golit seiful?

— De ce am fi făcut asta? întrebă McGuirk.

— Pentru că aşa v-am spus eu, se răsti Bramble.

— Ne-ai spus pe dracu'. Todd, ne-a zis Victor să golim seiful?

Bramble ascultă monologul din cască, apoi McGuirk îi spuse că probabil trăsese lipici pe nas.

— Nu ne-ai spus niciodată să golim seiful.

Bramble înjură în sinea lui, se uită înapoi spre dubiţă şi întrebă:

— Ce face acum?

— A deschis seiful şi pare că îl goleşte.

Hurley avea să îşi iasă din minţi. Golirea seifului era primul lucru de care îi spusese să se ocupe. „Goleşte seiful şi să nu-ţi vină vreo idee idioată. Kennedy şi cu mine ştim exact ce este înăuntru", îi spusese Stan.

— Închide seiful acum, anunţă McGuirk. Pare că îşi îndeasă o pungă în partea din faţă a pantalonilor.

— Rahat, bâigui Bramble. Ce altceva?

— Pare să se îndrepte spre uşă. Da, e în holul de la intrare, se duce direct spre uşă. Ce vrei să facem?

— Rămâneţi ferm pe poziţii.

Era prea concentrat pe rezolvarea propriei probleme. Era o ocazie pe care nu o putea rata. Dacă ar rata-o, ar regreta toată viaţa.

— Repetă ultimul ordin.

Bramble recunoscu glasul lui Borneman. El avea să fie problema; cu McGuirk se putea descurca.

— Am zis să staţi pe poziţii. Nu vrem să îl speriem. Fiţi gata să trageţi dubiţa aici şi continuaţi să mă ţineţi la curent.

Bramble îl ascultă pe McGuirk raportându-i mişcările lui Rapp. Principala lui grijă în acest moment era dacă Rapp avea să iasă tot pe unde intrase. Câteva secunde mai târziu, Victor îşi primi confirmarea. Rămase la pândă în umbră, un zâmbet larg răsărindu-i pe faţă.

— Al meu eşti, imbecilule.

Auzi uşa deschizându-se şi începu să înainteze uşor, cu braţul drept întins, pregătit să tragă. McGuirk continua să îl ţină la curent, iar Bramble îl vedea cu ochiul minţii pe Rapp coborând treptele. De îndată ce i se spuse că Rapp virase la dreapta, Victor îşi părăsi ascunzătoarea. Ştia că monitoarele din dubiţă nu ofereau o imagine foarte clară a ceea ce se întâmpla pe stradă şi avea să se folosească de acest lucru în avantajul lui. Porni pe urmele prăzii în lumina palidă.

Rapp era chiar în faţa lui, la câţiva metri distanţă, şi se mişca rapid. Bramble îşi potrivi paşii cu ai lui, întinse braţul, ţinti pistolul spre capul lui Rapp, spuse „trage!" şi apăsă pe trăgaci. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Glonţul intră prin ceafă şi ieşi prin faţă, împroşcând sânge în jur. Rapp mai făcu un pas, apoi se prăbuşi pe trotuar cu faţa în jos.

— Aduceţi dubiţa aici. Repejor, spuse jubilând, în timp ce stătea asupra cadavrului. Ding-dong, vrăjitoarea a murit, începu el să fredoneze celebrul cântec din „Vrăjitorul din Oz”.

În spatele lui, auzi motorul trezindu-se la viaţă şi dubiţa înaintând în trombă. O secundă mai târziu, maşina se opri vizavi de câteva automobile parcate, iar portiera laterală se deschise.

Borneman sări din dubiţă, iar primul lucru pe care îl observă Bramble fu că Todd avea pistolul în mână. Ignoră arma şi arătă spre cadavru.

— Apucă-l de picioare. Trebuie să-l luăm de aici şi s-o ştergem înainte să apară poliţia.

— L-ai omorât! strigă Borneman.

— Ăsta era scopul. Scuze că nu v-am lăsat să participaţi, dar aşa a vrut Stan.

Bramble se aplecă şi îl apucă pe Rapp de spatele jachetei.

— Haide, ia-l de picioare. Trebuie să plecăm naibii de-aici.

Borneman ezită pentru o clipă, apoi îşi puse pistolul la brâu. Îl apucă pe Rapp de glezne, iar Bramble de jachetă, de parcă ar fi ridicat o valiză. Cadavrul se legănă uşor între ei. Bramble îl trase spre dubiţa parcată şi îi împinse capul şi trunchiul înăuntru.

— Prinde-l de braţe şi trage-l înăuntru, îi ordonă el lui McGuirk, care stătea la volan.

În timp ce McGuirk sări de pe scaunul şoferului şi începu să tragă de cadavru, Borneman îi împinse picioarele înăuntru. Mişcarea îl făcu să se aplece spre interiorul maşinii, iar Bramble profită de ocazie. Făcu un pas în spate, ridică pistolul şi îl poziţionă la câţiva centimetri de craniul lui Borneman, apoi apăsă pe trăgaci.

Todd se prăbuşi înainte în dubiţă. Bramble îl privi apoi pe McGuirk, care căscase ochi mari, şi spuse: „Doamne, ce bun sunt”. Apoi îl împuşcă în faţă. Viteza glonţului îl făcu pe McGuirk să se ridice pentru o secundă, dar nu fu suficientă să îl arunce pe spate. Bărbatul rămase suspendat în aer pentru o clipă, apoi se prăbuşi cu faţa în jos peste primul cadavru.

Bramble rânjea cu gura până la urechi. Avea să primească o medalie pentru această ispravă. Rapp o luase razna şi îi ucisese pe McGuirk şi pe Borneman, dar el intervenise şi îl doborâse pe ticălos. Iar apoi, pentru a demonstra ce superstar era, reuşise să evite haosul îndesând toate trei cadavrele în dubiţă, înainte de apariţia poliţiei. El făcea parte din CIA, nu din FBI. Treaba lui era să distrugă dovezile, nu să le protejeze. Fără detectivi şi anchetatori la locul crimei. Hurley avea să îl creadă pe cuvânt şi să îi fie recunoscător că îndreptase situaţia.

Picioarele lui Borneman încă atârnau în afara dubiţei. Victor era pe punctul de a le împinge înăuntru, când auzi o voce în stânga lui. Întoarse uşor capul şi văzu doi bărbaţi în costume venind spre el. Erau la aproximativ 15-16 m de el şi ţineau pistoale în mâini. Bramble ştia că se aflau la 15 m pentru că trăsese mai bine de 20 000 de gloanţe de la acea distanţă. Era dispus să pună pariu că cei doi nu trăseseră nici măcar un sfert din acel număr.

Franceza lui nu era grozavă, dar Bramble avea impresia că îi cereau să ridice mâinile sus. Se supuse, ridicând mâna stângă cu puţin înaintea celei drepte. Când începu să o ridice pe cea dreaptă, îşi poziţionă pistolul şi trase două focuri rapide. Liniştea calmă a nopţii fu spartă de unul dintre bărbaţi, care trase cu arma. Din moment ce pistolul său nu avea amortizor, glonţul bubui asemenea unui trăsnet. Bramble îl auzi şuierând în timp ce îi trecu pe lângă ureche, fără să îl atingă.

Ambii bărbaţi erau la pământ, iar Victor făcu ceea ce făcea adesea după o experienţă aproape de moarte. Începu să râdă. Nu era un chicot sau un râset înfundat, ci un răcnet prin care se elibera de tensiune şi îmbrăţişa victoria cu o euforie absolută. Era cel mai tare din parcare, ultimul supravieţuitor, un bărbat printre copii. Cinci gloanţe şi cinci cadavre.

— Rahat, zise Bramble. Ar trebui să se scrie un cântec despre mine.

Auzi un geamăt şi se întoarse. Unul dintre cei doi bărbaţi în costum se mişca.

— La naiba.

Îi plăcea ideea celor cinci gloanţe pentru cinci oameni. Parcă era scoasă dintr-un film de Clint Eastwood. Şase gloanţe pentru cinci oameni nu suna deloc bine, nu avea simetrie. Bramble era destul de sigur că îl împuşcase în faţă pe primul tip. Cu a doua lovitură se grăbise puţin. Dar era posibil şi ca rana să fie fatală, iar tipul să fie, pur şi simplu, în ultimele chinuri ale morţii. Victor porni spre bărbat şi îşi aminti că avea şi cuţitul la el. Dacă era nevoie, putea economisi glonţul tăindu-i gâtul tipului. Tot ar fi cinci gloanţe pentru cinci oameni – într-un fel.

Avea dreptate în privinţa primului glonţ. Îl nimerise pe individ chiar în centrul feţei, între nas şi buza de sus.

— Asta da lovitură.

Cel de-al doilea bărbat îşi strângea pieptul cu mâinile. Pistolul lui era la un metru distanţă, dar putea să fie şi la un kilometru, tot inutil ar fi fost. Din colţul gurii îi curgea sânge şi îl privea cu ochi rugători pe Bramble. Victor îi zâmbi, îi luă pistolul de jos şi era pe punctul de a apăsa pe trăgaci, când, pentru a doua oară în două minute, un glonţ îi şuieră pe lângă ureche.

CAPITOLUL 35

Rămaseră în tăcere pentru ceea ce păru a fi o eternitate, dar în realitate fu doar un moment îndelungat. Dubița trase lângă apartament, iar Rapp văzu un bărbat coborând din ea. Era unul dintre foștii băieți ai lui Hurley de la Forțele Speciale, și după expresia lui, nu era prea fericit pentru cele întâmplate. Părea că țipă la Victor, iar Rapp își dădu seama după limbajul corpului său că era în alertă. Victor spuse ceva ce păru să îl calmeze pe tip, apoi luară împreună trupul lui Luke și îl duseră la dubiță. Dispărură amândoi pentru o clipă, apoi Victor apăru din nou în aria lui vizuală. Rapp îl văzu ridicând brațul drept și zâmbind, apoi se zări o strălucire scurtă, urmată de încă una după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă Greta.

Rapp dădu din cap.

— Cred că tocmai i-a împușcat pe cei doi tipi.

— Pe cine?

— Pe cei doi cu care era.

— De ce?

— Bună întrebare. Mă duc să aflu, spuse Mitch, având deja pistolul în mâna dreaptă. Greta, nu uita planul. Ieși afară pe ușa din spate, urcă în mașina ta, dar nu porni motorul. Așteaptă cinci minute, nici măcar o secundă în plus. Dacă nu vin, pleacă. Te voi suna la hotel sau ne vom întâlni mâine-dimineață.

— Dar…

— Nu! o întrerupse Rapp. Mi-ai promis. Gata cu întrebările. Pot să am grijă de mine.

Greta își mușcă buza și încuviință din cap. Privi pe fereastră, iar Rapp își dădu seama după expresia ei că se petrece ceva. Se întoarse și el pentru a vedea la ce se uita. Doi bărbați veneau pe trotuar și aveau pistoale în mâini. Rapp știa ce urmează. Victor nu era tipul care să se predea.

— Vino, spuse el, luând-o pe Greta de braț și trăgând-o spre ușă. Te duci direct la mașină. Nu te oprești pentru nimic în lume, iar dacă nu primești vreun semn de la mine până mâine dimineață, vreau să îi spui bunicului tău ce ai văzut. Spune-i că a fost Victor.

Mitch avu impresia că fata e în stare de șoc, așa că adăugă:

— Acum spune-mi ce trebuie să îi spui bunicului tău.

— A fost Victor. Victor i-a ucis pe toți.

— Bun.

Rapp deschise uşa şi ieşiră în hol. Ea avea lacrimi în ochi.

— Nu e timp de asta, scumpo. Nu îţi face griji, pot să-l ucid pe imbecilul ăla şi să ajung la maşină în cinci minute. Şi nici măcar nu am nevoie de mâna mea bună, spuse el, sărutând-o pe frunte. Ne vedem în cinci minute. Haide.

Rapp o împinse uşor, apoi se întoarse şi coborî scările în fugă. Erau zece trepte, apoi un palier şi alte zece trepte. Rapp dădu buzna prin prima uşă, iar prin geamul celei de-a doua îl văzu pe Victor îndreptând pistolul spre ceea ce el presupuse că era un bărbat la pământ. Şi avea din nou rânjetul ăla idiot pe faţă. Rapp se întrebă ce ţăcănit ar simţi o asemenea bucurie perversă pentru uciderea altei persoane. Ştia că nu avea timp să pună la cale o strategie, aşa că ieşi pe cea de-a doua uşă, ridică pistolul şi trase. Glonţul amortizat şuieră prin aer, iar Rapp îl auzi înfigându-se în clădirea de peste drum.

— Victor, cretinule, strigă Rapp în timp ce coborî treptele de la intrare şi mai trase un glonţ, care nimeri fereastra laterală a maşinii din faţa lui Victor. Ai ucis persoana greşită, idiotule.

Rapp ajunse pe trotuar şi o luă la dreapta. Avea elementul surpriză de partea lui, dar trebuia să îl îndepărteze pe Victor de victimele sau victima pe care era pe cale să o execute. Bramble se feri şi dispăru din aria vizuală, dar Rapp mai trase două focuri. Unul dintre ele lovi clădirea, celălalt ricoşă din portbagajul maşinii în spatele căreia se ascundea Victor. Mitch înaintă pe trotuar, îndepărtându-se de Victor şi ţinându-şi gura închisă. Strategia funcţionă. Bramble ridică pistolul peste portbagaj şi trase trei gloanţe în direcţia intrării în clădire. Rapp se ascunse în spatele unui sedan Mercedes şi se întinse sub portbagaj.

Cu pistolul pregătit, se uită pe sub maşinile de peste drum şi din dreapta lui, căutând orice mişcare. Zări o porţiune dintr-un picior lângă roata din spate a unui automobil. Îşi fixă ţinta, trase două focuri şi fu recompensat cu un ţipăt de durere şi o ploaie de înjurături. Rapp ieşi de sub maşină, îşi ignoră durerea din umăr şi sări în picioare. Se uită peste portbagajul Mercedes-ului, apoi se mută o maşină mai la dreapta. Era regula de bază a unui schimb de focuri: trage şi mişcă-te.

Apoi găsi adăpost între un Peugeot mic, cu două uşi, şi un Ford Fiesta şi mai mic. Următoarea mişcare era cel mai mare pariu. Urma să se expună în spaţiu deschis şi habar nu avea ce fel de armă avea Victor. Nu era în avantajul lui să aştepte, aşa că îl urmări cu privirea pe după bara de protecţie a Peugeot-ului. Victor pornise spre dubiţă şi se mişca atât de repede cât îi permitea piciorul rănit. Parcursese deja două treimi din distanţă şi era destul de departe de Rapp, la aproximativ 25 m.

Mitch ieşi din ascunzătoare şi porni pe urmele lui. După zece paşi, trecu pe lângă cei doi bărbaţi întinşi pe trotuar şi văzu că Victor avea să ajungă la dubiţă cu mult înaintea lui. Ridică pistolul şi începu să tragă foc după foc. Fuga sacadată a lui Victor îl făcea o ţintă uşoară. Rapp trase ultimul glonţ şi tocmai schimba încărcătorul când Victor se aruncă prin portiera laterală deschisă a dubiţei.

Mitch înjură în sinea lui, fixă încărcătorul şi trase piedica. O rupse la fugă, dar se opri brusc atunci când zări ţeava neagră a unui pistol-mitralieră ieşind din dubiţă. Explozia asurzitoare a peste 20 de gloanţe trase la foc automat sparse liniştea nopţii. Rapp fugi să se adăpostească în spatele unei maşini şi se ghemui cât de mult putu. Victor mai trase câteva focuri, apoi Mitch auzi sunetul unui motor turându-se şi al roţilor scârţâind pe trotuar. Rapp reacţionă rapid şi ieşi în stradă. Ţinti pistolul spre portiera dreaptă din spate a dubiţei şi începu să tragă glonţ după glonţ. Un cadavru căzu din maşină, iar în secunda următoare Mitch epuiză cartuşele. Dubiţa viră la dreapta şi dispăru. Rapp privi cadavrul, dar nu se deranjă să investigheze. Era unul dintre tipii lui Hurley, de la Forţele Speciale.

Alergă înapoi la cei doi bărbaţi de pe trotuar. Amândoi purtau costume. Cel din dreapta era împuşcat în faţă şi era evident că era mort, dar cel din stânga trăia şi se chinuia să respire. La jumătate de metru de el, era pistolul lui FNP. Rapp îl luă şi îl băgă în buzunar, apoi îngenunche lângă bărbat şi începu să îi caute rana. O auzi înainte de a o găsi. O rană în piept produce un sunet tipic, de aspiraţie, pe care nu ai cum să îl uiţi, odată ce l-ai auzit. Bărbatul purta cămaşă neagră şi un costum gri-închis. Rapp îi descheie grăbit cămaşa. Rana era chiar pe partea dreaptă a pieptului. Existau şanse ca omul să supravieţuiască, dar nu fără îngrijiri medicale imediate.

Rapp îşi aminti de mica trusă medicală pe care o avea cu el. Instinctul de a fugi era puternic, dar Mitch ştia că tipul avea toate şansele să moară dacă nu îl ajută. Bombănind în sinea lui şi luptându-se cu dorinţa de a o rupe la fugă, scoase pachetul pe care îl ţinea la spate, îl puse lângă victimă şi se apucă de treabă. Avea o singură fiolă de anticoagulant, marca Quicklot. O deschise şi o ţinu deasupra plăgii de intrare. Presără jumătate din pudră în jurul rănii şi îşi folosi degetele pentru a împinge cât mai mult din praf în ea. Apoi îl întoarse pe bărbat pe burtă şi îi ridică în sus jacheta şi cămaşa. Puse restul pudrei peste plaga de ieşire şi luă un pansament adeziv. Îl aşeză peste rană, îl întoarse din nou pe spate pe individ şi bandajă şi plaga de intrare. Rapp ascultă cu atenţie pentru o clipă şi fu uşurat când sunetul acela îngrozitor din pieptul bărbatului se domoli.

Brusc, auzi sirene răsunând în depărtare. Rapp se apropie de chipul omului şi îl privi în ochi. Citi în ei o teamă pură.

— O să fii bine, îi spuse el în franceză. Mă înţelegi?

Bărbatul îl privi în ochi şi încuviinţă vag din cap, în timp ce încerca să îl prindă de braţ, fără prea multă putere.

— Nu renunţa. Vor ajunge imediat.

Rapp coborî privirea şi îşi văzu amprentele însângerate pe restul proviziilor medicale. Le strânse grăbit şi le îndesă în pachet, apoi atenţia îi fu atrasă de o legitimaţie în husă din piele care căzuse din jacheta bărbatului. O ridică de jos. Nu recunoscu sigla, dar firește că auzise de Direction Générale de la Securité Exterieure. DGSE era versiunea franceză a CIA.

— Victor, bombăni Rapp, ce dracu' ai făcut?

— Nu pleca, îi spuse agentul, agăţându-se de braţul lui.

Rapp băgă legitimaţia în buzunar. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

— Vei fi bine, spuse el, deşi nu era convins. Nu renunţa. Vor ajunge la tine imediat. Şi nu uita… ticălosul care ţi-a făcut asta… numele lui e Victor.

Rapp ridică privirea. La aproximativ 10 m de ei stăteau doi bărbaţi. Cel din dreapta era scund şi îndesat, cu păr negru des şi barbă. Celălalt era înalt şi slab, cu păr de culoarea nisipului. Se holbau la el. Mitch nu îi putea împuşca, aşa că făcu unicul lucru care părea normal.

— Veniţi aici! le strigă el. Grăbiţi-vă! Am nevoie de ajutor.

Bărbatul cel înalt rămase pe loc, dar cel scund porni grăbit spre el.

— Treci aici, spuse Rapp, şi apasă pe bandajul acesta. Ţine-l de mână şi vorbeşte cu el.

Bărbatul îngenunche şi îi respectă instrucţiunile. Cel înalt încă stătea la o distanţă sigură de ei.

— Vino aici! ţipă Mitch de data aceasta. Dă-ţi jos eşarfa aia şi pune-i-o sub cap. Acoperă-i stomacul cu jacheta ta. Grăbeşte-te! Eu fug să aduc ajutor.

Rapp se ridică şi o rupse la fugă, sperând că cei doi bărbaţi nu aveau o memorie vizuală prea bună. Chiar înainte de prima intersecţie, traversă strada şi continuă să alerge. Sirenele se apropiau, dar erau încă suficient de departe, aşa că el nu slăbi deloc ritmul. Luase pistolul agentului pentru că i-ar fi de folos o armă în plus, dar ştia că ar putea fi nevoit să scape de el mai devreme decât i-ar conveni. Acelaşi lucru era valabil şi pentru legitimaţie, dar mai întâi trebuia să o curețe. Nu îşi putea lăsa amprentele pe el.

Maşina Gretei era parcată la trei străzi distanţă, iar în faţa lui păreau să se adune mulţi oameni. Probabil ieşiseră să vadă ce era cu totul zgomotul acela. Rapp se opri din alergare. Nu exista o cale mai rapidă de a atrage atenţia decât să alergi noaptea pe stradă, după ce se trăseseră focuri de armă. Sirenele erau mult mai aproape acum. La următoarea intersecţie, o maşină de poliţie dădu colţul. Pregătirea lui Rapp interveni aproape instantaneu. Se

opri şi îi privi direct pe cei doi poliţişti de pe locurile din faţă. Asta fac oamenii nevinovaţi. Cei vinovaţi îşi feresc privirea, îşi ascund chipul şi chiar o iau la fugă.

Zări Audi-ul Gretei, dar nu ştia dacă cele cinci minute trecuseră sau nu. Rapp avea senzaţia că trecuseră, dar ştia că Greta ar fi în stare să stea acolo chiar şi o oră. Ar ignora tot ce îi spusese el şi nu şi-ar pierde speranţa. Străbătu ultima stradă cu paşi repezi şi încercă portiera pasagerului, dar era încuiată. Greta practic sări de pe scaunul şoferului de teamă. Descuie portiera, iar Rapp intră în maşină.

— Să mergem, spuse el gâfâind. Condu sub limita de viteză şi poartă-te normal.

În timp ce porneau de pe loc, încă o maşină de poliţie şi o ambulanţă trecură în goană pe lângă ei, îndreptându-se în direcţia opusă. Rapp se gândi la agentul DGSE şi speră ca bărbatul să supravieţuiască. Alte două maşini de poliţie trecură spre locul faptei.

Greta îşi ţinu ochii aţintiţi asupra drumului până trecură maşinile, apoi îl privi pe Rapp.

— Sângerezi.

Mitch îşi privi mâinile. Erau murdare de sânge – atât la propriu, cât şi la figurat.

— Nu e sângele meu.

— Ai… ucis pe cineva?

El dădu din cap.

— Nu cred.

— Atunci, al cui e sângele?

— Al unui om pe care am încercat să îl salvez, spuse Rapp, ţinându-şi privirea înainte. Putem să vorbim mai târziu despre asta. Acum trebuie să mă gândesc.

— Încotro să o iau?

— Continuă spre est. O să găsim un alt hotel ca să petrecem noaptea şi să ne dăm seama ce e de făcut în continuare.

Mitch se cufundă în scaun. Kennedy îl avertizase să stea departe de apartament. Ea încercase să îl salveze, dar altcineva comandase moartea lui. *Ce adunătură de ticăloşi nerecunoscători,* îşi spuse el. *Habar nu au cu cine se pun.*

CAPITOLUL 36

Spre est, orizontul era portocaliu datorită răsăritului de soare. Kennedy stătea pe pista din beton, privind avionul privat pregătindu-se pentru aterizare, în timp ce soarele sclipea pe fuzelaj. Purta un costum cu pantaloni de un maroniu-închis şi o cămaşă de culoare crem. Aerul dimineţii era uşor răcoros, dar nu o deranja. Era prea preocupată de ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Fusese un dezastru absolut, care putea degenera într-o situaţie suficient de serioasă cât să coste CIA-ul zece ani de evoluţie. Ar provoca audieri la clădirea Capitoliului şi apoi procese prin tribunalele federale. Oameni buni şi-ar pierde slujbele şi, foarte probabil, ar mai muri câţiva.

În timp ce Kennedy urmărea avionul aterizând, în mintea ei se învolburau detalii, insinuări şi Dumnezeu mai ştie câte minciuni. Stansfield va vrea răspunsuri şi, din păcate, ea nu prea avea aşa ceva. Era în ţară de doar câteva ore când Hurley o sunase şi îi dăduse vestea compromiterii casei conspirative. Şi, mai rău, existaseră victime. Apoi Stan rostise cuvintele pe care ei încă îi era imposibil să le creadă.

— A fost puştiul tău. I-a luat prin surprindere.

— Credeam că ţi-ai retras oamenii, ripostase Kennedy.

— Da, dar apoi a lovit jucăria ta stricată. Te-am avertizat că asta se va întâmpla.

Apoi, în stilul lui tipic, Hurley îi închisese telefonul în nas, înainte ca ea ceară mai multe detalii.

Kennedy habar nu avea cine murise sau câţi şi, după o oră în care încercase să găsească răspunsuri, renunţase şi mersese la casa conspirativă.

Poliţia izolase întreaga stradă. La fiecare capăt al străzii, vecini curioşi şi reporteri se împingeau în baricade. Era uşor să distingi reporterii de localnici, aceştia având reportofoane sau carneţele, iar unii dintre ei erau însoţiţi de cameramani. Spre deosebire de localnici, reporterii strigau întrebări spre poliţişti. Kennedy se ţinu departe de presă şi începu să investigheze printre localnici. Franceza ei era impecabilă, astfel că nimeni nu o privi bănuitor. Poveştile variau de la o persoană la alta, dar predomina o idee comună: cel puţin doi oameni muriseră şi un al treilea fusese dus la spital. Bomba căzu mai târziu, când îi auzi pe doi ofiţeri de poliţie spunând că bărbatul care fusese dus la spital era agent DGSE. Dacă era adevărat, implicaţiile erau grave, iar ea ştiu instantaneu acest lucru. Era foarte puţin

probabil ca un agent al Direcţiei să fi nimerit întâmplător în toiul unui schimb de focuri în acest micuţ cartier parizian. Îi veneau în minte doar două motive pentru care DGSE-ul era pe această stradă. Fie agenţii descoperiseră casa conspirativă, fie îi urmăriseră pe oamenii lui Hurley. În ambele cazuri, drumurile duceau la CIA.

Kennedy se întorsese la ambasadă, îl sunase pe Stansfield pe o linie sigură şi îi spusese tot ce ştia. El ascultă răbdător, apoi îi spuse că îşi va devansa planurile de călătorie. Stansfield înţelese imediat că, dacă nu muşamalizează rapid situaţia, relaţiile SUA-Franţa vor suferi pagube iremediabile. Apoi Kennedy îl căută pe Hurley şi începură să sară scântei. În următoarele ore, Stan îşi ieşise din minţi la fiecare 30 de minute. Era captiv la ambasadă, ştiind că, dacă pleacă, există toate şansele ca noul lui prieten, Paul Fournier, să îl înhaţe de pe stradă şi să îl supună unui interogatoriu nu foarte blând. După cea de-a şasea sau a şaptea lui criză de nervi, Kennedy ajunsese la capătul răbdării.

— Te-am ascultat vorbind în ultimele două ore, fără să spun nimic, îi zise ea. Dar permite-mi să îţi dau un mic sfat. Investeşti foarte multă încredere într-un om care are probleme serioase. Chet Bramble nu este un sfânt. Este un narcisist şi un mincinos dovedit. Eu nu cred nimic din ce spune el, aşa că uite cum facem. Dacă tu ai dreptate… atunci eu am terminat-o aici. Îmi dau demisia şi nu vei mai fi nevoit să ai vreodată de-a face cu mine. Dar dacă te înşeli, tu ai terminat-o. Gata cu toată vorbăria şi rahaturile tale. Îţi dai demisia, te dai frumos la o parte şi recunoşti faţă de mine şi de toţi cei implicaţi că a fost vina ta, pentru că nu l-ai supravegheat pe huliganul ăla idiot al tău.

Kennedy nu aşteptă răspunsul lui. Ieşi din biroul de la subsolul ambasadei şi plecă în căutarea unui pat prin camerele rezervate agenţilor CIA. Găsi unul, dar nu dormi. Tot ce putu să facă fu să închidă ochii şi să îşi repete aceleaşi întrebări la nesfârşit. În cele din urmă, îşi dădu seama că exista o singură cale prin care să obţină răspunsuri satisfăcătoare. Trebuia să stea faţă în faţă cu Rapp şi să audă şi partea lui de poveste.

În dimineaţa următoare, după ce dormise doar câteva ore, stătea pe pistă, sperând că Stansfield îl va pune la punct pe Hurley de data aceasta. Trei Range Rover-uri negre înaintau alene, bară la bară. Avionul Gulfstream IV se opri la aproximativ 45 m de vehicule. Scările fură coborâte, iar un agent vamal veni în întâmpinarea avionului. Şeful echipei de securitate a lui Stansfield îi prezentă toate documentele. Agentul studie toate formularele şi paşapoartele, apoi aplică ştampilele necesare. I se prezentară două valize diplomat, iar bărbatul dădu aprobator din cap. Kennedy se tot uita peste umăr, să vadă dacă prietenii lor de la DGSE îşi făcuseră apariţia.

Într-un final, Stansfield apăru urmat de un bodyguard. Purta costum, cravată şi un trenci de culoare gri. Cabina din spatele avionului fu deschisă, iar patru trolere mici şi câteva valize negre fură descărcate de echipaj. Un al patrulea bărbat ieşi din avion, iar Kennedy încercă să îşi dea seama de unde i se părea familiar. Stansfield schimbă câteva cuvinte cu el, apoi porni spre ea.

Irene deschise portiera din spate a SUV-ului din mijloc.

— Bună dimineaţa, domnule.

Stansfield încuviinţă din cap, urcă în maşină şi închise portiera. Kennedy urcă pe partea cealaltă, iar şeful echipei de securitate urcă în faţă. Celălalt bodyguard urcă în primul vehicul, iar cel de-al patrulea bărbat în ultimul SUV, cu bagajele. Convoiul porni apoi spre poartă.

Directorul Adjunct de Operaţiuni se aplecă şi privi prin parbriz.

— Vreo consecinţă negativă până acum?

— E greu de spus. Mulţi oameni dormeau în acest timp şi se vor trezi cu nişte veşti foarte urâte. DGSE se va înfuria, şi e de înţeles.

— Aşa aş spune şi eu… Şi Stan?

Kennedy decise să omită toată melodrama certei târzii de noaptea trecută şi să se limiteze la fapte.

— Este în siguranţă, dar doar pentru moment. Era cu Paulette. La câteva minute după ce a plecat, au dat buzna în apartamentul ei, căutându-l.

Stansfield încuviinţă din cap.

— Vehiculele astea sunt sigure şi curate?

— Ambasada pretinde că sunt verificate zilnic, răspunse ea, ridicând din umeri.

Stansfield se încruntă şi scoase un carneţel şi un stilou. Erau nevoiţi să lucreze după metodele clasice. Puse o brichetă în suportul pentru pahare, în caz că trebuia să acţioneze rapid şi să distrugă notiţele.

— Unde este Rob?

Kennedy ştia că se referă la Rob Ridley, unul dintre cei mai buni agenţi de teren ai lor.

— E în oraş.

— Trebuie să discut cu el în dimineaţa asta. Cum arată lucrurile la ambasadă? întrebă Stansfield, apoi începu să scrie.

— DGSE-ul a pus sub supraveghere intrările din faţă şi din spate.

— Va trebui să găsim o soluţie. Vreau ca Rob să verifice personal totul şi am o mică misiune pentru el.

Stansfield îi întinse carneţelul lui Kennedy, arătându-i ce scrisese. „MITCH?”

— Nimic deocamdată, zise ea, dând din cap.

Stansfield scrise: „Linia privată de mesagerie?”

— Am tot verificat-o, spuse Kennedy, dând din nou din cap.

„VICTOR?”, scrise el.

Ea ridică din umeri. Nu credea nici măcar un cuvânt din gura acelui individ, dar Thomas urma să audă povestea lui de la Hurley. Se gândi că ar putea să îi spună ultimele veşti. Dădu să vorbească, dar apoi luă stiloul şi hârtia şi începu să scrie cu litere de tipar. „PRETINDE CĂ MITCH A TRIMIS O MOMEALĂ LA CASA CONSPIRATIVĂ ŞI APOI I-A ATACAT. ZICE CĂ I-A UCIS PE MCGUIRK, BORNEMAN ŞI PE DOI AGENŢI DGSE”.

Stansfield citea în timp ce ea scria.

— Dumnezeule.

Kennedy continuă să scrie. „V-A DISTRUS DUBIŢA DE SUPRAVEGHERE ŞI CELELALTE DOVEZI INCRIMINATORII. PRETINDE CĂ A FOST NEVOIT SĂ FUGĂ PENTRU A-ŞI SALVA VIAŢA, IAR CADAVRUL LUI BORNEMAN A FOST LĂSAT LA LOCUL CRIMEI”.

Directorul Adjunct de Operaţiuni îşi păstră cumpătul, în ciuda faptului că situaţia tocmai se înrăutăţise drastic. Luă carneţelul de la Kennedy. Ţinu gânditor stiloul pentru o clipă, apoi scrise: „TU ÎL CREZI?”

Kennedy scutură ferm din cap.

— E căutat? întrebă el.

— Din câte ştim noi, nu.

Stansfield scrise o altă întrebare: „L-AU IDENTIFICAT PE BORNEMAN?”

— Nu ştim. Poliţia se ocupă de investigaţie, iar Direcţia nu este tocmai renumită ca fiind cooperantă.

— Doar dacă nu cumva este în avantajul lor, spuse Stansfield, apoi scrise. „CE CĂUTA DGSE ACOLO?”

— Nu sunt sigură, dar dacă ar fi să ghicesc, aş spune că i-au urmărit pe V. şi pe oamenii lui acolo.

— De ce spui asta? Se poate să fi ştiut dinainte că erau acolo.

— Stan şi Paulette au luat cina împreună seara trecută, spuse Kennedy, apoi luă stiloul. „PAUL FOURNIER A APĂRUT NEANUNŢAT ŞI LI S-A ALĂTURAT LA O STICLĂ DE VIN”.

— Crezi că îl aveau pe Stan pus sub urmărire?

— Da. Eu am fost urmărită tot drumul de la aeroport la ambasadă noaptea trecută.

— Şi în dimineaţa asta?

— Am văzut o maşină. Probabil că este în urma noastră chiar acum.

Stansfield încuviinţă din cap.

— Directorul Adjunct Cooke are idee ce se petrece?

— Nu.

— I-aţi spus că plecaţi?

— Nu, am comandat un alt avion. Al lui îl va aştepta când va ajunge la aeroport, peste alte şase ore.

— Şi când va întreba unde sunteţi?

— L-am lăsat pe Waldvogel să zboare împreună cu el. Îi va spune că am fost nevoit să fac alte aranjamente de călătorie.

— Şi dacă investighează?

— I se va spune că englezii au vrut să mă vadă cu privire la o chestiune.

— Şi dacă verifică cu englezii?

— Va afla că am luat micul dejun la ambasada britanică în această dimineaţă.

Kennedy miji ochii, riduri mici formându-se în jurul lor.

— Probabil că ar putea să verifice şi acest detaliu, dacă ar vrea.

— Şi poate să o facă.

— Luăm prânzul la ambasada britanică?

— Corect.

— Pot să întreb de ce?

— Vei afla când ajungem acolo.

Călătoriră în tăcere pentru o vreme, apoi Stansfield scrise: „TREBUIE SĂ ÎL CONVINGI PE MITCH SĂ VORBEASCĂ CU MINE".

— Nu pot nici măcar să îl fac să vorbească cu mine.

Stansfield bătu insistent cu stiloul pe cuvintele deja scrise.

— Ştiu, spuse Irene. Am încercat să găsesc o soluţie, dar nu are prea multă încredere în noi în acest moment.

— Va trebui să înceapă să aibă, Irene, altfel nu voi avea de ales.

Kennedy înţelese la ce se referea: se vedea nevoit să emită un ordin de eliminare. Îl mai văzuse făcând-o înainte. S-ar alcătui un dosar, s-ar stabili un preţ şi apoi ar fi contactaţi suspecţii de serviciu. Ar putea fi folosiţi şi agenţi de la Langley, dar în general acest gen de lucruri era rezolvat cu ajutorul contractorilor externi. Rapp era bun. Probabil că ar rezista un an sau doi, chiar mai mult, dacă ar fi dispus să se supună unor operaţii estetice. Şi existau şanse mari ca el să îi elimine pe primii oameni trimişi pe urmele lui. Irene îşi aminti brusc ceea ce îi spusese Dr. Lewis cu doar câteva zile în urmă. *Dacă va veni, la un moment dat, vremea să-l neutralizăm, am face bine să nu ratăm. Pentru că dacă supravieţuieşte, ne va ucide în chinuri, până la ultimul om.*

Gândul îi dădu fiori lui Kennedy. Dacă pierduse deja controlul asupra lui Rapp? Dacă Victor spunea adevărul? Ea refuza să creadă, îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Mitch nu era vreun asasin cu sânge rece din gaşca lui Hurley. Avea nevoie de timp şi trebuia să îl convingă pe Stansfield.

Lewis o putea ajuta cu a doua chestiune. Privindu-şi mentorul, Kennedy spuse:

— Vreau să vorbiţi cu doctorul nostru în dimineaţa asta. Are câteva observaţii pe care ar trebui să le auziţi.

— Cu privire la ce?

— La cine.

Kennedy scrise numele lui Victor pe hârtie.

— Bine, spuse Stansfield.

Ştia ce se petrece. Cei doi adjuncţi ai lui aveau de gând să îşi apere fiecare omul. Thomas nu ar fi trebuit niciodată să permită să se ajungă atât de departe. Era prea multă dușmănie între Rapp şi Bramble. Ar fi trebuit să renunțe la unul dintre ei în urmă cu mult timp. În ciuda dovezilor actuale împotriva lui Mitch, Stansfield ar fi renunţat la Bramble. Dar era omul lui Stan, iar el obținea aproape întotdeauna ceea ce îşi dorea. Din păcate, Stan şi-l dorea acum pe Rapp mort.

Stansfield întinse picioarele şi se sprijini de cotiera portierei. Nu putea permite să se lase influenţat de prejudecăţile personale. Rapp era mult mai agreabil. Bramble era o brută încuiată la minte, dar se ţinea de scopurile sale. Dacă Rapp nu îşi făcea apariţia şi nu îi spunea exact ce făcuse, Stansfield nu avea de ales. Se vedea nevoit să comande execuţia celui care probabil era cel mai bun agent al său.

CAPITOLUL 37

Macaraua mută magnetul greoi în poziţia potrivită, apoi discul ruginit de oţel fu coborât cu ajutorul cablului până ajunse la câţiva centimetri de dubiţă. Magnetul era pornit, iar roţile din spate ale maşinii levitară uşor, până când plafonul se lipi de discul metalic. Puterea de tracţiune fu mărită şi, treptat, partea din faţă a dubiţei, îngreunată de motor, începu să se ridice. Când plafonul fu ferm imobilizat sub partea inferioară a magnetului, motorul diesel uriaş al macaralei se tură şi scoase fum negru. Apoi cablul gros din oţel gemu şi ridică dubiţa la aproximativ 6 m de pământ, legănând-o spre compresorul industrial.

Bramble privi cum maşina fu pusă fără prea multă blândeţe în cutia din metal cu trei laturi. După ce se decuplă de dubiţă, magnetul se îndepărtă. Fălci din oţel coborâră deasupra cutiei, apoi începu zdrobirea. Mai întâi de sus în jos, apoi din laterale, continuând preţ de câteva minute. Când dubiţa se transformă într-un cub de 1,5 pe 1,5 m, Bramble observă un lichid roşu prelingându-se din el. Era de aşteptat. La urma urmei, erau două cadavre înăuntru. Ar fi trebuit să fie trei, dar îl pierduse pe drum pe Borneman.

Bărbatul de lângă Bramble întinse mâna şi spuse ceva în grosolana lui limbă nativă, sârba. Victor nu înţelegea o boabă din limbile slave, dar nu avea nevoie. Aveau o înţelegere, iar omul voia să fie plătit. Bramble deja numărase banii, 2 500 de dolari în avans şi 2 500 la final. În schimbul acestor bani, omul avea să îi dea lui Victor şi un Renault rablagit, cu două uşi, cu care să se întoarcă la Paris.

Bramble ştersese amprentele de pe pistolul său şi îl lăsase în dubiţă, să fie zdrobit împreună cu celelalte dovezi, cu cadavrele şi cu echipamentul de supraveghere. Şi, cel mai important, cu înregistrarea care îl înfăţişa împuşcându-l pe individul despre care crezuse că era Rapp. Totul păruse să meargă perfect. Rapp era mort, iar el se ocupase de McGuirk şi Borneman. Îi putea explica lui Hurley toate aceste lucruri. Plănuia să spună că ei tocmai se retrăgeau când Rapp îi atacase. Îi ucisese pe Borneman şi McGuirk, iar Bramble intervenise şi îi trăsese un glonţ în ţeastă. Sfârşitul poveştii. Dar apoi apăruseră francezii ăia doi. Bramble încă nu avea idee cine erau. Cel mai probabil poliţişti sau poate agenţi ai serviciului de informaţii francez. Oricum ar fi fost, nu era de bine. Dar el tot era mândru de opera lui. Ar fi pus pariu că nu existau pe planeta aceasta mai mult de zece oameni care să îl poată împuşca pe acel tip direct în faţă, aşa cum o făcuse el. Cei doi fuseseră

proşti când veniseră astfel după Bramble, fără acoperire. Şi mai stăteau şi mult prea aproape unul de celălalt. În mintea lui Victor, indivizii primiseră ceea ce meritau.

Îi dădu omului restul banilor, iar acesta îi dădu cheile Renault-ului. În franceza lui stâlcită, Victor îşi dădu silinţa să îi transmită că avea să se întoarcă peste două zile. Dacă ceea ce mai rămăsese din dubiţă nu era deja topit, avea să arunce câţiva oameni în compresor. Desigur că nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată, dar acela era singurul mod în care ştia el să facă afaceri – prin ameninţări.

Şchiopătând, traversă curtea plină de vechituri şi ajunse la rabla lui. Se înghesui în spatele volanului, introduse cheia în contact şi tură motorul cu patru cilindri. Maşina avea cutie de viteze manuală. În circumstanţe obişnuite, Bramble nu ar fi luat-o în calcul, dar avea o gaură de glonţ în piciorul drept şi un glonţ înfipt în tricepsul drept, nu îşi permitea să fie pretenţios. Era imposibil să conducă cu o singură mână, aşa că apăsă ambreiajul şi mută schimbătorul în viteza întâi. Anvelopele tocite patinară pe pietriş, apoi îşi găsiră aderenţa, iar maşina ţâşni în faţă. Bramble simţea toate hârtoapele şi denivelările.

Îl dureau şi câteva coaste, graţie bunăvoinţei fătălăului de Rapp, care îi înfipsese patru gloanţe în spatele vestei antiglonţ. Dacă idiotul ar fi folosit muniţie de calibrul .45, ca Bramble, poate ar fi reuşit să îl ucidă, dar gloanţele lui de 9 mm nu îşi făcuseră datoria. Victor băgă maşina în viteza a doua, dar apăsă puţin prea devreme ambreiajul. Zdruncinătura îl făcu să se întrebe dacă nu cumva avea una sau două coaste rupte. Totul era bine, decise el. Cu cât era mai şifonat, cu atât mai credibilă îi era povestea.

După ce fugise pentru a-şi salva viaţa, Bramble se oprise după vreo cinci străzi şi închisese portiera laterală a dubiţei. Îl întoarse cu faţa în sus pe individul pe care îl luase drept Rapp şi dădu din cap, dezamăgit de propria lui prostie. Un săculeţ din pânză se zărea ieşind din pantalonii lui. Bramble îl luă şi se uită înăuntru. Banii şi diamantele i-ar putea fi de folos. Paşapoartele false ale lui Rapp erau inutile. Victor nu era prea încântat că îl pierduse pe drum pe Borneman, dar totul avea să îi fie pus în cârca lui Rapp, aşa că nu prea conta. Problema lui imediată în acest moment era să părăsească zona. Rănile nu îi puneau viaţa în pericol, dar Rapp da. Trebuia să îşi pună rapid la punct povestea şi apoi să îl găsească pe Hurley. În timp ce se îndepărta de opera sa, Bramble începu să îşi cizeleze minciuna. Până ieşi din oraş, era încrezător că lucrurile nu puteau fi mai bune de atât. Îl sună pe Hurley pe mobil de cinci ori, dar fără răspuns. După ultimul apel, îi lăsă un mesaj codat, cu suficiente aluzii cât să prindă Hurley ideea despre ce anume mersese prost.

Nu cunoştea locaţia exactă a cimitirului de maşini, dar Stan îl menţionase în prezentarea succintă a misiunii. Se părea că îl cunoştea pe sârbul ăla hidos dintr-o misiune în Iugoslavia, pe vremea când era un singur stat. Hurley îl ajutase pe bărbat să emigreze în Franţa, unde devenise foarte implicat în crima organizată. Hurley spusese că sârbul era de încredere, pentru suma potrivită. Era trecut de ora zece seara când Hurley îl sună înapoi, într-un final. Pe o linie nesecurizată îi era imposibil să îi dea toate detaliile celor întâmplate, dar Stan prinse ideea. Bramble îi spuse că dubiţa era o rablă şi că trebuia să o ducă la fier vechi. Hurley prinse aluzia şi îi explică unde să meargă, după care îi spuse să îşi verifice mesageria privată pentru instrucţiuni.

Victor se dusese glonţ la cimitirul de maşini. Era la doar o oră în afara Parisului. Partea din spate a dubiţei era ciuruită de gloanţe, iar el nu ştia dacă poliţia are semnalmentele maşinii, aşa că luă precauta decizie de a ieşi de pe şosea cât mai curând posibil. Existau doar două probleme: cimitirul era închis, iar în dubiţă erau două cadavre. A doua parte nu îl deranja atât de mult. Mai stătuse lângă cadavre şi nu erau rele, cel puţin până nu începeau să miroasă. Problema era să nu fii prins cu ele, în caz că apărea poliţia.

Trase maşina cu spatele cât mai aproape de poartă, pentru ca găurile de gloanţe să nu fie evidente, apoi acoperi cadavrele cu o prelată – în caz că voia vreun poliţist să îşi bage nasul. Îşi şterse Colt-ul de 45 mm şi îl puse în mâna lipsită de viaţă a lui McGuirk, pentru a avea amprentele lui. Apoi îndesă arma sub cadavrul agentului şi luă jucăria aia de 9 mm, Beretta 92 F, a lui McGuirk. Bramble ura porcăria aceea italienească, dar era mai bună decât nimic. Era aceeaşi armă pe care o folosea şi Rapp.

Apoi scoase un magnet din componenţa consolei de supraveghere şi îl plimbă cu mişcări circulare peste casetele video. Era procedura standard în situaţii precum aceasta: distruge toate dovezile care te-ar putea lega de crimă. Întâmplarea făcea ca distrugerea lor să se potrivească şi cu nevoile lui. Nu ar fi prea bine să existe o înregistrare cu el furişându-se în spatele presupusului Rapp şi împuşcându-l în cap.

După ce termină, scoase trusa de prim ajutor şi îşi îngriji rănile. Fusese simplu în cazul gambei, dar nu la fel de uşor cu tricepsul. Iar în privinţa coastelor, singurul lucru pe care îl putea face era să încerce să se relaxeze şi să nu se mişte. Bramble se lăsă pe spate scaunul şoferului, ignoră durerea şi se gândi la Rapp: cum ar reacţiona el, ce poveste ar încerca să spună şi cui ar încerca să o spună. Oricum ar fi privit situaţia, Victor era convins că Rapp era terminat. El era cel care nu se prezentase la raport după ce o dăduse în bară cu misiunea iniţială. El era cel care trimisese o momeală la apartament,

pentru a-i putea ataca. Hurley avea să se ocupe de tot. Kennedy putea să se smiorcăie cât voia, dar micul ei băiat de aur avea să fie vânat şi eliminat.

Bramble adormi cu acele gânduri fericite în minte. Mai târziu se trezi când un bărbat murdar, căruia îi lipseau cel puţin jumătate din dinţi, îi bătu în geam. Victor se ridică prea repede şi regretă imediat. Coastele îl dureau îngrozitor, iar razele răsăritului îi băteau direct în ochi. Coborî pe jumătate fereastra şi încercă să înţeleagă ce spunea bărbatul. Cumva, franceza lui era mai rea decât a lui Bramble, ceea ce era o mare realizare. În cele din urmă, Victor îşi dădu seama că acesta era formidabilul prieten mafiot al lui Hurley.

Bramble trase maşina în cimitirul de vechituri, iar poarta fu închisă în urma lui. Privi în jur şi îşi dădu seama imediat că era în locul potrivit. De îndată ce sârbul avea să pornească instalaţiile, dubiţa urma să fie comprimată şi aruncată lângă celelalte vehicule zdrobite. Totuşi, negocierea se dovedi a fi mai dificilă. Sârbul voia să se uite în dubiţă, iar Bramble evident că nu voia acest lucru. Înăuntru erau echipamente de supraveghere secrete, două cadavre, câteva pistoale şi o puşcă pe care el le voia distruse.

Într-un final, Victor ştiu că fusese fraierit, dar nu prea îi păsa. Banii la care se înţeleseseră nu erau ai lui, şi nici măcar nu erau responsabilitatea lui. Plăti pentru distrugerea maşinii şi a dovezilor din ea cu banii lui Rapp. Se bucură de ironia situaţiei, dar nu avea timp să o savureze pe îndelete. Trebuia să îşi limpezească bine capul şi avea nevoie de îngrijire medicală. Stabilirea poveştii era prioritară. Cei de la CIA puteau fi foarte meticuloşi. Deşi Bramble distrusese toate dovezile, ei i-ar întoarce povestea pe toate părţile. L-ar supune unui interogatoriu în care ar fi implicate detectoare de minciuni umane şi mecanice, menite să îl încurce. Înainte să ajungă la acel moment, Bramble trebuia mai întâi să îşi creadă propriile rahaturi.

La câţiva kilometri de-a lungul drumului găsi un telefon public. Parcă şi coborî din maşină de parcă ar fi fost un bătrân de 80 de ani. Gemea şi mormăia în timp ce mergea greoi spre cabina telefonică. Băgă câteva monede în fantă. După ce auzi tonul în receptor, formă un număr lung şi codul lui personal. Glasul lui Hurley îi recita un mesaj codat. Bramble ascultă cu atenţie şi răsuflă uşurat când îşi dădu seama că ei îl voiau înapoi. Iar „înapoi" însemna ambasada SUA din Paris, unde avea să fie tratat de un doctor adevărat. Apoi accesă a doua linie de mesagerie, formă iar un număr lung şi un cod diferit. În mesajul auzit de data aceasta nu exista nicio semnificaţie codată, doar un ordin răspicat. Bramble se uită la ceas. În funcţie de ce avea să se întâmple la ambasadă, el ar putea îndeplini ordinul, dar asta depindea de Hurley.

Îşi târî picioarele înapoi la maşină. Trebuia să fie bandajat şi apoi să îl convingă pe Hurley să îl trimită înapoi pe teren, pentru a-l vâna pe Rapp şi

termina treaba. Mitch îl luase prin surprindere cu o noapte în urmă, dar fusese noroc chior. Victor nu avea să o permită a doua oară. Când îl va vedea pe Rapp data următoare, îl va elimina. Iar cu puțin noroc, ar putea să scape și de Kennedy în același timp.

CAPITOLUL 38

Neville era îmbrăcată pentru camerele de filmat: pantofi negri cu toc, ciorapi de un gri-închis, fustă neagră şi o bluză din mătase azurie. Convocase şedinţa cu superiorii ei la o zi după confruntarea cu Fournier. Întâlnirea îi dăduse o stare atât de proastă, încât îi spusese lui Martin Simon că nu vrea să fie deranjată pentru restul zilei. Se întorsese acasă şi găsise apartamentul pustiu, după care îşi amintise că soţul ei îi dusese pe copii în vizită la părinţii lui. Apartamentul gol reuşi doar să îi înrăutăţească starea. Până când Neville îşi dădu seama că trebuie să profite de singurătate. Cu un fiu de 2 ani şi jumătate şi o fiică de 9 luni, nu avea prea des luxul ăsta. Îşi umplu cada cu apă, aprinse nişte lumânări, puse muzică jazz, intră în cadă şi începu să plănuiască distrugerea lui Paul Fournier.

Neville era ofiţer de poliţie de 16 ani şi îşi dezvoltase un radar foarte bun pentru minciuni. Fournier era unul dintre cei mai abili mincinoşi pe care îi cunoscuse vreodată. Nu trăda niciun semn sau gest care să îl dea de gol. Putea să mintă fără să clipească, dacă minciuna servea scopului său, şi putea să mintă chiar şi atunci când se încrunta sau zâmbea, sau cu o expresie complet pasivă. Singurul lucru pe care îl puteai presupune fără prea multe dubii era că Fournier nu deschidea gura fără să spună o minciună. Oricât de sigură era Neville de acest lucru, o simplă bănuială nu era suficientă pentru a-i face pe superiorii ei să acţioneze. Trebuia să prezinte nişte dovezi. Până la sfârşitul lungii băi, se răzgândise. Ce trebuia să demonstreze era că DGSE-ul nu avea ce căuta într-o investigaţie a poliţiei. Apoi, cu ajutorul lui Simon, trebuia să îşi prezinte părerea conform căreia cineva de la Direcţie manipulase probe la locul crimei. Dacă Neville şi-ar putea convinge superiorii că Fournier şi acoliţii lui îşi bagă nasul în investigaţia ei, ar putea declanşa o luptă pentru teritoriu, şi era posibil ca ei să riposteze.

Era genul de bârfă guvernamentală picantă pentru care presa s-ar fi dat peste cap. DGSE-ul nu ar trebui să îşi joace jocurile în interiorul graniţelor Franţei. Misiunea lor era să se ocupe de chestiunile externe. În Franţa, autoritatea supremă era Poliţia Naţională. Adunarea Naţională şi Senatul erau pline de politicieni care ar fi furioşi la simplul gând că Direcţia revenise la vechile ei jocuri. Neville ştia că acolo trebuie să ducă această bătălie. Fournier era ca un vampir, putea să opereze doar pe întuneric. Dacă l-ar expune şi ar asmuţi presa şi politicienii asupra lui, Paul Fournier ar fi terminat.

Neville ajunse devreme la birou, vrând să se pregătească pentru întâlnirea stabilită şi pentru prima conferinţă de presă, programată pentru a discuta despre masacrul de la hotel, petrecut sâmbătă dimineaţa. Îl găsi pe adjunctul ei, Martin Simon, stând la biroul lui şi arătând de parcă nu ar mai fi dat pe acasă de două zile. Se dovedi că exact aşa era.

— Cum adică ai stat aici noaptea trecută? Ce putea să se întâmple în cursul investigaţiei, cât să nu poţi să te duci acasă?

Simon îşi trecu mâna prin părul roşcat.

— Au avut loc două crime noaptea trecută, iar una dintre victime este un agent al DGSE. A fost, de fapt.

Lui Neville nu îi venea să creadă.

— De ce nu m-ai sunat?

— Pentru că mi-ai spus că nu vrei să fii deranjată. Ai spus că ai nevoie să fii lăsată în pace, ca să îţi dai seama cum să îi vii de hac fostului tău iubit.

Neville ridică mâna, parcă pentru a-l plesni pe Simon.

— Ţi-am zis… nu îi mai spune aşa. Dacă o mai faci, o să te rănesc.

— Nu mai fi atât de sensibilă. Nu am dormit prea mult noaptea trecută, aşa că nu îmi amintesc cărora dintre foştii tăi iubiţi le pot spune foşti şi cărora trebuie să le spun pe nume. Totul este foarte derutant.

— Ce altceva mai ştii despre caz?

— Un al doilea agent DGSE este la spital, în stare critică. Şi o victimă neidentificată, caucazian.

Simon deschise dosarul de pe birou şi îi arătă fotografiile de la locul crimei. Neville le aruncă o privire rapidă.

— Deci tipul ăsta i-a împuşcat pe cei doi agenţi DGSE, iar agentul rănit ripostează şi îl ucide.

— Măcar de-ar fi atât de simplu. Tipul acesta, zise Simon şi arătă spre cadavrul întins pe stradă, a fost împuşcat cu precizie în cap, din spate… de la mai puţin de jumătate de metru. Au fost găsite reziduuri de praf de puşcă pe tot capul lui, dar mâinile îi erau curate. Iar cu pistolul lui nu s-a tras.

— Deci nu el i-a împuşcat pe agenţi.

— Aceasta este ipoteza momentan.

— Ai vorbit cu agentul rănit?

— Ce crezi? zise Simon, râzând trist.

Neville se gândi pentru o clipă, apoi răspunse:

— Nu te lasă să te apropii de el.

— Corect.

— Sunt sătulă de rahatul ăsta. Fournier a fost acolo noaptea trecută?

— Pentru scurt timp, pentru a emite nişte ordine, apoi a dispărut.

Neville își încrucișă brațele la piept și studie fotografiile de la locul crimei. Arătă spre fotografia bărbatului din stradă.

— Nu are portofel… niciun act de identitate. Nimic.

— Nu, dar am plecat de la morgă acum o oră, iar oamenii noștri au descoperit ceva foarte interesant. Sunt de părere că lucrarea lui dentară pare americană, dar marea descoperire a apărut când i-au inspectat corpul. Au folosit lampa cu ultraviolete pentru a căuta reziduuri de praf de armă și au găsit urme vagi ale unui tatuaj care i-a fost îndepărtat.

Simon găsi fotografia respectivă și i-o arătă. Neville citi cuvintele cu voce tare.

— Rangers Lead. Ce înseamnă?

— Ranger-ii fac parte din Forțele Speciale ale Armatei SUA. Rangers Lead, adică „Ranger-ii conduc", este mottoul lor.

— Rezultatele balistice?

— Aici devine de-a dreptul interesant. Am găsit cartușe provenind de la patru arme diferite, dintre care doar una a fost recuperată de la locul crimei. Îi aparținea agentului DGSE decedat, iar el a tras un singur glonț. Totalul cartușelor găsite este de 62.

— 62, repetă Neville, nevenindu-i a crede.

— Și am găsit cinci tipuri diferite de sânge la locul faptei.

— Trei victime și cinci tipuri de sânge.

— Deci putem presupune că au fost implicați cel puțin cinci oameni, iar bănuiala mea este că au fost chiar mai mulți.

— Iar DGSE nu ne spune nimic.

— Exact.

Neville dădu din cap, scârbită.

— Altceva?

Simon aruncă o privire fugară dosarului.

— Mai este o informație ușor stranie. Primii doi martori la locul crimei au fost americani. Deja i-am verificat. Unul dintre ei este reporter la un canal de televiziune, iar celălalt, cameramanul său. Când au apărut ei, un bărbat îi acorda primul ajutor agentului rănit. A strigat la ei să îl ajute și apoi a plecat după ajutor.

— Și nu s-a mai întors?

— Nu.

— Era francez?

— Americanii așa cred.

— Ți l-au descris?

— Da, dar este o descriere destul de generală.

— Poate că nu e nimic, spuse Neville, ridicând din umeri.

— Sau poate că este cheia către rezolvarea cazului.

— Cheia este să vorbim cu agentul rănit înainte ca Fournier să îl trimită pachet în Polinezia.

— Mult noroc cu asta.

Gândul de a fi nevoită să îl înfrunte iar pe Fournier fu suficient pentru ca Neville să decidă să repartizeze cazul altcuiva. Erau prea ocupați.

— Trebuie să mergem la etaj, pentru întâlnirea cu Mutz, îi spuse lui Simon.

El și-l închipui pe Michael Mutz, nou-numitul Prefect al Poliției. Bărbatul avea fruntea lată, nasul coroiat și un corp robust, pufos în toate locurile nepotrivite.

— Și de ce aș vrea să merg cu tine la întâlnirea cu Mutz?

— Vrutul nu are nicio legătură. E un ordin.

Simon se ridică și o urmă spre scări. Biroul șefului poliției era cu două etaje mai sus. Simon continuă să o urmeze în tăcere, gândindu-se cât de bine ar fi să nu fie nevoit să vorbească la această întâlnire. Mutz era o creatură politică, căruia îi păsa mai mult de fastul și formalitățile muncii de birou decât de natura uneori murdară a meseriei de polițist. Când ajunseră la recepție, Simon primi primul indiciu că nu avea să fie o întâlnire ușoară. Secretara Prefectului le aruncă o privire agitată și le spuse că pot intra. Neville era atât de concentrată, încât rată privirea femeii.

Era un birou mare, pe colț, potrivit atât pentru titulatura, cât și pentru orgoliului omului care îl ocupa. Avea patru ferestre înalte, de la podea la tavan, câte două pe fiecare dintre pereții exteriori, și rafturi înalte, de aproximativ 3,5 m. Erau încărcate cu volume prăfuite, antichități și zeci de fotografii înfățișându-l pe Prefectul Mutz în compania celor bogați și faimoși. Simon identifică alte două indicii în clipa în care intră în birou. Unul era absența cafelei și produselor de patiserie. Mutz le adora pe ambele, iar Simon nu fusese niciodată în acest birou fără să i se ofere cafea și croasant. Celălalt indiciu fu mai evident.

Nu doar Prefectul Mutz îi aștepta, ci și șeful lui, Directorul General Jacques Gisquet, și șeful șefului său, Ministrul de Interne Pierre Blot. Neville luă acest comitet de primire drept un semn bun – luau în serios acuzațiile ei. Simon îl luă ca pe un semn pentru ceva complet diferit, dar înainte să o poată opri pe șefa lui, ea începu să vorbească.

— Domnule Ministru Blot, mă bucur să vă văd. Domnule Director Gisquet, mulțumesc pentru prezență. Domnule Prefect Mutz, vă mulțumesc pentru că v-ați făcut timp să mă ascultați.

Simon nu scoase un cuvânt. O privi pe Neville aruncându-se cu capul înainte, inconștientă de faptul că atmosfera din încăpere era oricum, numai

primitoare nu. Începu să își prezinte cazul, explicându-le celor trei superiori comportamentul straniu al lui Paul Fournier și firea lui necooperantă. Se pregătea să le spună despre probele alterate, când Directorul General Gisquet îi făcu semn să se oprească.

— Comandant Neville, mă tem că sunt nevoit să te opresc aici. Domnul Ministru Blot a primit un apel destul de serios noaptea trecută, din partea Premierului.

— Premierului, repetă Neville, neînțelegând ce legătură avea omul cu faptul că Paul Fournier își bagă nasul în investigația ei.

— Da. Se pare că a primit o plângere foarte serioasă de la Ministrul Apărării. Spune că i-ai hărțuit unul dintre oamenii de bază.

— I-am hărțuit un om, spuse Neville, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Pe cine?

— Paul Fournier, spuse Blot.

— Doar nu vorbiți serios?

— Din păcate, ba da. Fournier pretinde că ați avut o relație scurtă în urmă cu câțiva ani și că, atunci când el a decis să îi pună capăt, tu ai căzut pradă depresiei și ai amenințat cu sinuciderea.

— Sinucidere, repetă Neville, uluită. L-am prins înșelându-mă. Eu am fost cea care a pus capăt relației și am fost fericită că am făcut-o. Este un ticălos egoist, dar deja mă abat de la subiect.

— El pretinde că îl urmărești de câțiva ani.

— Nu l-am văzut de cinci ani.

Blot își drese glasul.

— Are mărturii depuse sub jurământ de trei femei care pretind că le-ai intimidat și hărțuit pentru că se întâlneau cu Fournier.

Neville era pe punctul de a-și pierde cumpătul, dar, din fericire, Simon întrebă:

— Putem vedea dosarul?

Toți cei trei bărbați îl priviră dezamăgiți. Urmă o lungă perioadă de tăcere, apoi Blot spuse:

— Am văzut dosarul noaptea trecută, dar nu mi s-a permis să îl iau cu mine. Arăta autentic. Foarte incriminator.

— Și de ce credeți că nu vi s-a dat o copie? întrebă Neville. Pentru că este inventat. Este fals. Fournier însuși este cel care intervine în investigația noastră. Nu vi se pare puțin straniu că, în noaptea dinainte ca eu să vă prezint o plângere formală, apare ca prin magie un dosar care spune că eu sunt problema?

Îi privi pe fiecare dintre superiorii ei și întrebă:

— Nu vi se pare nimic putred la mijloc?

Directorul General Gisquet fu cel care îi răspunse la întrebare:

— Nu îmi place nimic din situaţia asta. Nu am încredere în Fournier, nu cred că dosarul ăsta a apărut prin magie, dar nu putem face prea multe în acest moment.

— Le puteţi cere să aducă dosarul şi pe acuzatori aici, chiar acum. Să completeze o plângere formală.

Blot îşi drese glasul.

— DGSE ar prefera să ţină secret treaba asta. Nu vor să îţi afecteze cariera. Tot ce ne cer este să ţi se aloce un alt caz şi să stai departe de Directorul Adjunct Fournier.

— Şi de ce credeţi că vor să mi se ia cazul masacrului de la hotel? Vă spun eu de ce. Pentru că l-am prins pe Fournier şi pe oamenii lui alterând probele. Vă spun tuturor, DGSE-ul a fost implicat în ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nu ştiu cât de mult sau în cel fel, dar au fost implicaţi.

— Ai fost la hotelul Balzac ieri după-amiază? o întrebă Blot, răsucindu-şi verigheta pe deget.

Neville avu senzaţie că mica lor confruntare fusese exagerată pentru a servi scopurilor lui Fournier.

— Da, am fost.

— Directorul Adjunct Fournier are mărturii sub jurământ de la cinci persoane că l-ai acostat.

— L-am acostat?! l-am întrebat de ce se bagă în investigaţia mea.

— Dosarul spune că ai ţipat la el şi ai făcut o scenă. Pentru ca situaţia să fie şi mai gravă, în acel moment el avea o întâlnire cu un spion străin.

Neville era de-a dreptul şocată.

— Sunt singura persoană care vede ce se petrece aici? Ministrul libian al petrolului a fost asasinat în oraşul nostru acum două nopţi. O prostituată zace moartă lângă el, doi oaspeţi ai hotelului sunt ucişi, împreună cu un angajat şi cei patru bodyguarzi ai ministrului. Există o singură problemă. Ministrul călătorea fără protecţie. Nu reuşim să găsim nici măcar un singur martor care să îl fi văzut venind sau plecând de la hotel însoţit de bodyguarzi. Cu toate acestea, aceşti patru bărbaţi apar ca prin magie în toiul nopţii, şi cu arme cu amortizor.

Îl fixă cu privirea pe Ministrul de Interne.

— Dumneavoastră călătoriţi însoţit de bodyguarzi. Când a fost ultima dată când aceştia au avut asupra lor arme cu amortizor?

Blot oftă greoi.

— Toate acestea sunt argumente interesante şi sunt convins că cineva le va da de cap, dar nu vei fi tu acea persoană, Comandant Neville. Te retragem

din investigaţie. Prefectul Mutz îţi va aloca un alt caz în această dimineaţă. Dacă accepţi cu eleganţă şi demnitate, îţi promit că nimic din toate acuzaţiile acestea nu va apărea în dosarul tău şi nu va exista o investigaţie formală. Cariera ta va continua să progreseze în funcţie de meritele muncii tale.

Neville rămase tăcută pentru un moment îndelungat, apoi Prefectul Mutz sparse tăcerea:

— Francine, aşa este cel mai bine. Îţi dau o săptămână liberă. Ia-i pe copii şi mergeţi în vizită la părinţii tăi. Când vei reveni, totul se va fi terminat.

Două lucruri îi răsunau în minte lui Neville. Primul era că situaţia nu avea să se încheie într-o săptămână, iar al doilea, că Fournier era foarte nervos din moment ce apelase la o asemenea mişcare. Gândul acesta îi dădu puterea de a li se adresa superiorilor ei într-un mod la care nu ar fi visat înainte de această zi.

— Deci aşa facem lucrurile acum. O agenţie mică şi vicleană, precum DGSE, care nu ar trebui să desfăşoare misiuni în interiorul ţării, poate să apeleze la favoruri ale unor politicieni sus-puşi, să facă acuzaţii grave şi complet nefondate, iar Poliţia Naţională a Franţei să se predea.

Prefectul Mutz îi aruncă o privire fermă.

— Francine, sari calul.

— Ba nu, bombăni Directorul General Gisquet. Toată situaţia asta pute. Paul Fournier este o hienă şi se joacă cu noi. Nu îmi place absolut deloc… dar…

— Dar ce? întrebă Neville, sperând că avea măcar o şansă.

Gisquet o privi în ochi şi spuse:

— Pentru moment, trebuie să jucăm acest joc. Dar îţi promit, Francine, că situaţia asta nu te va afecta. Trebuie să dăm curs acestei cerinţe doar pentru că a venit de la nişte oameni foarte influenţi, dar în câteva săptămâni, când se vor mai linişti apele, vom analiza îndeaproape faptele.

— În câteva săptămâni, spuse Neville, trădându-şi nerăbdarea. Adică după ce Fournier şi gorilele lui vor fi distrus toate probele şi eliminat orice martori care ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

— Îmi pare rău, Francine, dar atât putem face în acest moment.

— Şi mie îmi pare rău.

Neville îi privi pe fiecare dintre şefii ei, oprindu-se asupra Ministrului de Interne Blot.

— Îmi pare rău că voi, bărbaţii, nu aveţi tupeul să vă ridicaţi împotriva unei agenţii care nu are nicio jurisdicţie în Paris. De ce să ne batem capul cu legile? Sunt convinsă că locuitorii Parisului vor aprecia faptul că poliţia lor se teme de un imbecil ca Paul Fournier.

Le întoarse spatele şi porni spre uşă. În ultima secundă, îi privi din nou şi spuse:

— Voi doi sunteţi conştienţi că doi agenţi DGSE au fost împuşcaţi noaptea trecută? Unul dintre ei este mort. Celălalt este în spital, dar domnul Fournier nu permite poliţiei să îl interogheze.

Neville îşi dădu seama după expresiile lor că era prima dată când auzeau vestea.

— S-au tras peste 60 de focuri de armă. Pe lângă agenţii DGSE, avem şi un american neidentificat, cu un tatuaj „Rangers". Presa se va năpusti asupra subiectului şi sper, pentru binele vostru, să nu afle că aţi fost complici la muşamalizarea a orice naiba pune la cale Paul Fournier.

Apoi părăsi încăperea, iar Simon aproape că nu putu să ţină pasul cu ea. Ajuns pe la jumătatea scării, spuse:

— Ei bine, mă bucur că am venit cu tine pentru asta. Chiar cred că este un beneficiu pentru cariera mea. Mersi pentru că m-ai luat şi pe mine.

— Scuze, încercă ea să spună sincer, în ciuda furiei care îi gonea prin vene.

Simon o urmă în tăcere pentru o vreme, apoi spuse:

— Ştii, se poate să îţi fi făcut o favoare… dacă ceea ce ai spus acolo este adevărat.

— Cum aşa?

— Tocmai te-au retras din linia întâi a unei lupte care pare că se va sfârşi rău. Presa îi va devora pe toţi cei implicaţi în asta.

— Presa?

— Da, oamenii care scriu reportaje pentru ziare şi reviste. Fac emisiuni de ştiri pentru o chestie numită televiziune. Când formează un grup, sunt adesea cunoscuţi sub numele de „presă".

Neville era obişnuită cu personalitatea lui uneori arogantă, aşa că îl ignoră.

— Conferinţa de presă, spuse ea, verificându-şi ceasul. Ar trebui să înceapă în 20 de minute.

— Cred că va fi anulată, cel mai probabil.

— Poate.

Neville se opri la etajul unde avea biroul şi se uită la scările care duceau mai jos.

— Pun pariu că sunt toţi adunaţi acolo. Aşteptând să înceapă.

— Sunt convins că Mutz o va anula. Sau înlocuitorul tău va ieşi la înaintare şi va citi o scurtă declaraţie.

— Şi eu?

— Probabil vor spune că ai fost nevoită să îţi iei concediu. Ai nişte crampe insuportabile luna asta. Ştii tu, ceva drăguţ şi misogin.

— Măcar pentru o secundă, nu mai face pe deşteptul. Cred că ar trebui să dau o declaraţie.

— Nu cred că ai putea avea o idee mai proastă.

— Este ideea perfectă, spuse Neville, îndreptându-se spre biroul ei. Trebuie să îmi iau lucrurile.

— Da, trebuie, pentru că probabil te vor concedia şi te vor da afară din clădire.

— Nu mă pot concedia pentru că spun adevărul, Martin.

— Sigur că pot. Oamenii fac asta tot timpul. Mai ales poliţia.

Neville se hotărâse deja. Îşi luă haina şi geanta, ieşi din birou şi încuie uşa.

— Poţi veni cu mine dacă vrei, îi spuse lui Simon. Dar nu te voi învinui dacă rămâi aici şi te ascunzi sub birou.

— Nu aş rata asta pentru nimic în lume. Şansa de a vedea una dintre cele mai strălucite minţi din poliţie distrugându-şi cariera în faţa unei întregi naţiuni. O să fie bucurie pură.

CAPITOLUL 39

Picioarele lui Rapp parcă pluteau pe trotuar în timp ce el alerga cu un ritm constant de 18 km/oră. Umărul îi zvâcnea, dar Mitch încerca din răsputeri să îl ignore. Când nu reuşea să îl ignore, îşi spunea în sinea lui că merită mai rău decât atât. Un om murise. Luke Auclair, un om nevinovat, care îşi vedea de treaba lui, îşi trăia viaţa, până când Rapp îl căutase şi îl inclusese în calculul lui complet eronat.

Fusese o noapte grea. Conduseseră până la periferia Parisului, unde opriseră la o benzinărie, iar Rapp îşi curăţase mâinile de sângele uscat al agentului DGSE. Încă nu ştia dacă omul supravieţuise. Poate că o viaţă fusese salvată din tot dezastrul acesta. Apoi mai conduseră puţin spre nord şi se cazaseră la unul dintre marile lanţuri hoteliere din preajma aeroportului Charles de Gaulle. Locul era dărăpănat – o cameră uriaşă destinată celor care călătoresc în interes de afaceri şi care sunt dispuşi să sacrifice serviceul şi curăţenia pentru a fi aproape de aeroport. Hotelul avea nevoie cruntă de renovări, dar Rapp abia dacă observă. Nu era în stare de şoc; mai degrabă uşor derutat în urma unei seri pline de evenimente neaşteptate.

El şi Greta luară o cină târzie într-o tăcere aproape deplină, apoi urcară în camera lor. Ea fu suficient de grijulie cât să nu îi pună prea multe întrebări. Greta îşi dăduse seama că Mitch încearcă să găsească răspunsuri la întrebări foarte grele. În jurul miezului nopţii, când amândoi tot continuau să se foiască în pat, fără somn, Rapp începu să vorbească. Partea despre Luke apăsa cel mai greu pe umerii lui. Era un om nevinovat, un civil, iar prima regulă a meseriei lui Mitch era să nu rănească niciodată civili necombatanţi.

— Dar nu ştiai că ei vor acţiona aşa cum au făcut-o, spuse Greta. Îi puneai la încercare.

— Nu contează. Nu ar fi trebuit să îl implic de la bun început.

Greta rămase tăcută pentru o clipă, apoi spuse:

— Dar dacă nu ai fi făcut-o, ai fi fost tu pe stradă.

— Nu, spuse Rapp, în glas simţindu-i-se dispreţul faţă de sine. Ştiam că nu e sigur să intru în apartament. Şi chiar dacă aş fi intrat, aş fi ieşit pe uşa din spate, aş fi avut pistolul pregătit şi aş fi fost în alertă. Nimeni nu s-ar fi putut furişa aşa în spatele meu.

Vorbiră pentru o vreme, apoi Rapp o sărută pe frunte. După ce îi spuse că o iubeşte, adăugă:

— Hai să încercăm să dormim puţin.

O îmbrăţişă cu braţul sănătos şi fu recunoscător când îi auzi respiraţia calmându-i-se după puţin timp – Greta adormise. Rapp continuă să stea cu ochii aţintiţi pe tavan, retrăind evenimentele la care fusese martor din apartamentul lui Bob şi Tibby McMahon, de parcă ar fi stat într-o lojă la teatru. Aţipi de câteva ori, dar nu pentru mult timp. Rar se întâmpla să îi fie greu să adoarmă, dar acum, cu cât somnul îl ocolea mai mult, cu atât mai neliniştit devenea. Analiză fiecare scenariu posibil, încercând să îşi dea seama cine l-ar fi putut trăda. Îşi imagină chipurile tuturor, apoi luă în calcul posibilitatea că toţi conspiraseră împreună pentru a-l ucide. Oare hotărâseră să îl elimine bazându-se pe informaţii false sau pe informaţii de care el nu era conştient? Îşi retrase uşor braţul de sub Greta şi hotărî că trebuia să aibă încredere în Kennedy. Îl avertizase să stea departe de casa conspirativă. Ea ştia că Victor era acolo, dar ştia că i se ordonase să îl ucidă pe Rapp?

În cele din urmă, adormi pentru câteva ore şi se trezi chiar înainte de ora 7 dimineaţa. Mai neliniştit ca niciodată, se dădu jos din pat şi cotrobăi după pantofii de alergare şi pantalonii de trening.

— Unde pleci? întrebă somnoroasă Greta.

— Să alerg puţin. Trebuie să îmi limpezesc mintea.

Rapp îşi dădu seama că nu era prea încântată de ideea plecării lui, dar ea nu spuse nimic.

— Nu îţi face griji, zise el, mă întorc într-o oră. Putem să luăm micul dejun atunci şi câteva decizii.

— Ce fel de decizii?

— Nu sunt sigur.

Acea întrebare îl bântuise întreaga noapte, dar Rapp avea senzaţia că o alergare zdravănă avea să îi ofere claritatea de a vedea cea mai bună cale.

Întrebă la recepţie dacă exista vreun loc decent pentru alergare în zonă şi fu îndrumat spre un parc aflat la un kilometru de hotel. Alergând în pas uşor, găsi parcul fără prea mare greutate, apoi se forţă, mărind ritmul. Privind retrospectiv, situaţia era brutal de limpede. Atitudinea lui orgolioasă şi egoistă provocase moartea unui om nevinovat. Dar acum, o voce interioară pe care nu o recunoştea îi spunea că Luke era un traficant de droguri. Că lumea avea să fie un loc mai bun fără el. Că Rapp trebuia să accepte şi meargă mai departe. Ultima parte era corectă, dar primele două nu. Se împotrivi instinctului de a-şi explica logic greşelile şi prostia. Aceasta era o lecţie pe care trebuia să şi-o întipărească bine în minte şi să nu o uite niciodată. Ştia că dacă ar da greş în această privinţă şi ar uita, ar ajunge pe un drum fără întoarcere spre a deveni Stan Hurley II. Mai degrabă ar sări de pe un pod decât să permită acest lucru.

În timp ce dădu o tură de parc, forțându-se din ce în ce mai tare, claritatea pe care o căuta începu să iasă la iveală din tot acel haos. Kennedy era singura persoană în care putea avea încredere şi pe care nu ar răni-o. Victor era ca şi mort. Lui Rapp nu îi păsa unde avea să îl vadă data viitoare, dar spera să fie o întâlnire față în față. Voia să îl privească în ochi când va apăsa pe trăgaci. Îi trecu prin minte că era puțin probabil ca Victor să ia o asemenea decizie îndrăzneață de unul singur. Nu era destul de deștept, iar asta însemna că Hurley era cel care lua hotărârile. Marele semn de întrebare era Stansfield. Dintre cei trei oameni care îi erau superiori direcți, pe Stansfield îl cunoștea cel mai puțin.

În mare parte, motivul se datora slujbei omului. Ca Director Adjunct de Operațiuni, avea mai mult de o mie de oameni în subordine. Primea sute de apeluri şi telegrame în fiecare zi de la şefii de stație din toate colțurile lumii. La Langley erau pretutindeni agenți care nu mişcau fără îndrumarea lui, iar Rapp era doar o rotiță într-o maşinărie foarte complexă – deşi era o rotiță foarte importantă. Rapp avea senzația că Stansfield era adânc implicat în decizia de a-i da libertate, astfel că avea sens să fie la fel de implicat în decizia de a-l elimina.

Cu toate acestea, toată autoritatea lui Stansfield putea fi ignorată cu nonşalanță de cel mai încăpățânat om pe care îl cunoscuse Mitch vreodată. Hurley era problema. Şi da, Rapp era subiectiv când venea vorba de el, dar acea subiectivitate se baza în totalitate pe modul în care se comportase Stan încă de când îl cunoscuse, în urmă cu doi ani. Hurley era tot ce îl acuza el însuşi pe Rapp că este, şi chiar mai mult. Tipul era un egoist nesăbuit, nerespectuos, tiranic şi meschin. Mitch ajunse la concluzia că Hurley era mai mult decât capabil să emită ordinul de a fi eliminat fără ştirea lui Stansfield. Dar de ce să îl pună pe Victor să îi ucidă şi pe ceilalți doi băieți din echipă? Ei ce vină aveau?

Rapp îşi cunoştea prea bine ritmul, astfel că, după aproximativ 5 km, se forță să alerge 1,5 km în cinci minute. După alți 3 km, umărul îl înțepa, plămânii îi ardeau, iar un gând îl izbi asemenea unui fulger. Picioarele îi încetiniră, iar în cele din urmă, Rapp se opri. Gâfâia, iar pieptul îi urca şi cobora, în timp ce plămânii munceau din greu pentru a inspira oxigenul. Îşi îndreptă spatele cât de mult putu şi privi în depărtare, spre trei turnuri de răcire ale unei centrale nucleare. Întoarse ideea pe toate părțile, şi cu cât o analiza mai mult, cu atât deveni singurul scenariu care avea sens. Victor crezuse că îl ucisese, apoi îşi îndreptase arma asupra celor doi colegi de echipă nebănuitori. De ce ar face cineva aşa ceva? Existau doar două motive posibile. Fie cei doi făcuseră ceva complet greşit şi fuseseră luați în vizor pentru eliminare, fie fuseseră ucişi din cauza a ceea ce văzuseră.

În acel moment, parcă o fotografie neclară se limpezi. Dacă ceilalţi doi membri ai echipei greşiseră cu ceva, existau modalităţi mai bune şi mai silenţioase de a scăpa de ei. Brusc, Rapp fu convins că băieţii fuseseră ucişi pentru că îl văzuseră pe Victor împuşcând în cap un bărbat pe care îl crezuse Rapp. Victor şi Hurley îşi arătaseră foarte clar dezaprobarea faţă de el. Oare erau dispuşi să îi însceneze ceva pentru a scăpa de el? Victor era incapabil să accepte vina, ceea ce însemna că era nevoit să învinuiască pe altcineva pentru morţile survenite. Iar acel altcineva urma să fie Rapp.

Începu să alerge înapoi spre hotel. Trebuia să dea de Kennedy, iar pentru acest lucru trebuia să se pună în mişcare. Şi, dacă era posibil, să îl ţină pe Hurley la distanţă.

CAPITOLUL 40

Kennedy îl însoți pe Stansfield înăuntrul ambasadei, în timp ce toți ceilalți rămaseră în mașini. Rollie Smith îi aștepta și îi trecu de sistemul de securitate cu un singur cuvânt. Kennedy auzise multe povești despre Smith de-a lungul anilor. Avea o mustață stufoasă, pe care și-o tundea impecabil și o îngrijea cu ceară. Și-o lăsase să crească pe când avea 20 de ani, pentru a-i acoperi ocluzia dentară, iar de-a lungul anilor devenise semnătura lui, împreună cu papioanele. Smith se mândrea cu faptul era un gentleman britanic desăvârșit. Era de-o viață membru al serviciului britanic de informații, cunoscut drept MI6. Tatăl lui fusese diplomat de nivel mediu în Ministerul de Externe britanic, iar tânărul Smith și cele două surori ale lui își petrecuseră aproape întreaga adolescență pe continent. Cea mai îndelungată detașare a tatălui lor fusese în Franța, dar mai petrecuse ceva timp și în Belgia, Austria și Germania.

Smith avea 18 ani și locuia în Belgia pe vremea când Hitler invadase Polonia și declanșase cel de-al Doilea Război Mondial. În primăvara următoare, naziștii trecuseră de faimoasa Linie Maginot și invadaseră Belgia, iar familia lui fusese rechemată la Londra. Tatăl lui își dăduse seama că tânărul Roland avea de gând să se alăture eforturilor de război cu sau fără permisiunea sa, astfel că trăsese câteva sfori și îl introdusese în MI6. Patru ani mai târziu, Rollie cunoscuse un american care își petrecuse mare parte din ultimul an al războiului în spatele liniilor naziste.

De-a lungul următoarelor decenii, pe măsură ce Războiul Rece se încingea, Thomas Stansfield și Rollie Smith împărtășiseră o pasiune comună – dorința de a distruge Uniunea Sovietică. Uneori erau detașați în aceleași orașe, ambasadele lor aflându-se la câteva străzi distanță una de cealaltă. Alteori erau despărțiți de continente, dar distanța nu contase niciodată. Rămăseseră prieteni apropiați și confidenți.

Cei doi bărbați se salutară printr-o strângere solidă de mână și zâmbete calde. Făceau parte dintr-o generație în care bărbații nu îmbrățișau alți bărbați, sub nicio formă și circumstanță.

Smith își folosi farmecul asupra lui Kennedy.

— Ce surpriză plăcută să te văd, Dr. Kennedy.

Irene zâmbi.

— Și eu pe dumneavoastră, Sir Roland.

Dintr-un anume motiv, de fiecare dată când îl întâlnea pe Smith, Kennedy nu se putea abține să nu se gândească la personajul hilar Flashman, din romanul omonim al lui George MacDonald Fraser.

Smith fie era grăbit, fie, cel mai probabil, avea aceeași teamă comună ca toți agenții de informații din întreaga lume. Să porți discuții în locuri nesigure nu era niciodată o idee bună, doar dacă nu cumva voiai să fii auzit. La fel ca ambasada Statelor Unite din Paris, sediul securizat al MI6 era localizat la nivelul al doilea al subsolului. Coborâră scările, iar când ajunseră la o ușă masivă din oțel, cu o cameră de supraveghere deasupra, Smith tastă un cifru și intrară înăuntru. Salută un bărbat din spatele unui birou, dar nu se deranjă să facă prezentările. Continuară de-a lungul unui coridor cu pereți urâți, de culoare crem, și podele acoperite cu linoleum. Spre deosebire de restul ambasadei, această zonă nu fusese renovată.

Smith deschise o ușă din dreapta și le făcu semn lui Kennedy și Stansfield să intre. Lui Kennedy i se păru imediat familiară încăperea. Podeaua era din cauciuc, iar pereții și tavanul erau acoperiți cu burete antifonic de culoare gri. Aici își țineau cei de la MI6 cele mai delicate întâlniri. Masa avea patru scaune pe fiecare parte și câte unul în fiecare capăt. Pe scaunul din capătul opus stătea un bărbat foarte scund, îmbrăcat în negru, și îi zâmbea. Ea îi zâmbi înapoi și estimă că avea în jur de 90 de ani.

Kennedy observă bucata albă de material pe partea din față a gulerului său. Merse lângă el, întinse mâna și se prezentă.

Bărbatul continuă să zâmbească, apoi spuse în franceză:

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnișoară Kennedy. Eu sunt Monsenior Peter de Fleury.

— Doar nu trebuie să îți sărut mâna acum, nu? întrebă Stansfield.

— Ba da, spuse preotul. Și fundul alb și sfrijit, dacă tot suntem la capitolul ăsta.

Kennedy fu luată complet prin surprindere. Șeful ei nu glumea niciodată. Stansfield și Smith râdeau acum ca doi școlari.

— Eminență, spuse Stansfield, este o onoare să fiu în preasfânta dumneavoastră prezență.

— Ar trebui să te excomunic, spuse zâmbind de Fleury.

— Probabil că da, iar apoi o să mă alătur Bisericii Anglicane, ca Rollie aici de față.

— Și vei arde în iad cu Rollie și toți ceilalți păgâni.

Acum râdeau toți trei. Continuară să se șicaneze pentru alte câteva minute, apoi se liniștiră. De Fleury o privi pe Kennedy și spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să suportaţi un asemenea comportament copilăresc, dar ar fi trebuit să îi vedeţi pe aceştia doi după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Monseniorul îşi întoarse ochii înceţoşaţi spre Smith şi Stansfield.

— Mai ştiţi când a trebuit să vă salvez din bordelul acela, când…

— Hei, hei, strigă Stansfield. Nu începe cu minciunile, altfel mă văd nevoit să dau Vaticanului dosarele mele secrete. Ai fi deposedat de titlul ăsta pompos şi ţi-ai trăi ultimii ani în dizgraţie.

— Fă-o, ripostă de Fleury. Cocoşii ăia bătrâni n-au mai citit ceva atât de interesant de ani întregi.

Urmă încă o rundă de râsete şi mai multe poveşti. Kennedy nu îl mai văzuse niciodată pe şeful ei într-o asemenea ipostază, ceea ce o făcu să îl privească într-o lumină nouă. Cu vârsta lui relativ tânără şi cu mintea ageră, era uşor să uiţi că Stansfield servise în Al Doilea Război Mondial. Când cei trei bărbaţi încetară cu şicanele, într-un final, lucrurile căpătară o notă mai serioasă.

— Aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel acum, îi spuse Smith lui Stansfield. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să petrec o seară împreună cu voi şi să spunem minciuni unul despre celălalt. Dar mă tem că, în lumina evenimentelor nopţii trecute, nu se va întâmpla acest lucru. DGSE-ul vă va hărţui, fără îndoială.

Stansfield rămase calm.

— După ce ai condus o staţie la Moscova, DGSE nu mai este atât de intimidant.

— Corect, spuse gânditor Rollie, dar nu e de glumit cu omul ăsta nou pe care l-au pus în fruntea Diviziei de Operaţiuni Speciale.

— Aşa am auzit.

— Peter te va pune la curent cu ceva foarte important într-o clipă. Dar mai întâi am şi eu ceva destul de important de împărtăşit.

Stansfield nu fu surprins. Primise un apel de la Rollie sâmbătă, în timp ce era acasă. Câteva cuvinte codate fuseseră incluse în conversaţie, iar când Stansfield ajunsese la birou, îl aştepta o telegramă secretizată de la şeful staţiei lor din Londra. Era o cerere pentru o întâlnire faţă în faţă. Subiectul supus discuţiei era asasinarea ministrului libian al petrolului.

— Apreciez că m-ai contactat, Rollie.

— Aşa facem noi doi lucrurile. Ne păzim spatele unul altuia.

Smith bătu cu degetele în masă pentru o clipă, apoi continuă:

— Ministrul libian al petrolului, Tarek al-Magariha… era pe statul nostru de plată.

Stansfield nu păru surprins.

— M-am gândit eu că despre asta ar putea fi vorba.

— Dar există o mică problemă, totuși. Era și pe statul DGSE-ului.

De data aceasta, Stansfield fu luat prin surprindere.

— Cine a pus primul mâna pe el?

— Ei, DGSE-ul.

— Iar tu l-ai interceptat.

— Nu eu personal, dar da, oamenii mei.

Stansfield își luă un moment pentru a cântări ceea ce aflase, apoi rosti cea mai evidentă întrebare:

— Direcţia știa?

— Probabil, răspunse Smith, ridicând din umeri.

— „Probabil" e tot ce poți să îmi spui?

— Nu avem nimic concret, dar supraveghetorul lui Tarek a spus că omul devenise foarte neliniștit. Voia ca noi să îl retragem, să îl chemăm înapoi. Credea că Direcţia intrase la bănuieli, iar apoi a fost trimis în străinătate fără protecţie. I-a spus supraveghetorului său că aveau de gând să îl ucidă.

— Cine?

— Aparent se temea mai mult de partenerii săi islamici decât de DGSE.

Inima lui Kennedy începu să bată puţin mai repede, în timp ce ea se gândea la cuvintele lui Mitch. Că fusese o capcană. Că îl aşteptaseră.

— Aţi spus că l-au trimis în străinătate fără protecţie?

— Da.

— Credeam că în ziare se menţionează că patru dintre bodyguarzii lui au fost uciși.

Smith își întoarse atenţia de la Kennedy la Stansfield și îi aruncă o privire dură. Stansfield își drese glasul.

— Rollie știe, Irene.

— Ce știe Rollie?

— Știe despre Mitch. Știe că a fost acolo în noaptea aceea.

Kennedy nici măcar nu clipi, dar își simți chipul înroșindu-i-se. Înainte să poată vorbi, Stansfield îi oferi o explicaţie.

— Nu avem aliaţi mai buni decât Rollie și MI6. Ei au acces la zone în care noi nu avem și viceversa. Am încredere în Rollie mai mult decât în multe persoane de la sediul nostru.

Kennedy încuviinţă din cap.

— Nu sunt în postură să judec, domnule. Nu îmi datoraţi nicio explicaţie. Doar m-aţi luat prin surprindere.

— În meseria asta, spuse Rollie, există tendinţa de a strânge informaţii. Știm cu toţii de ce. Nu vrem ca anumiţi oameni să intre în posesia acelor informaţii, dar, după cum vei afla în dimineaţa asta, când ai încredere în alţi

anumiţi oameni, ei te pot ajuta să umpli goluri pe care altfel nu ai reuşi să le umpli de unul singur.

Smith se întoarse spre de Fleury.

— Nu-i aşa, Peter?

— Este foarte adevărat.

Revenind asupra lui Kennedy, Smith continuă:

— Monsenior de Fleury a fost foarte activ în rezistenţa franceză în timpul războiului. A fost atât de eficient, încât după război Generalul Charles de Gaulle i-a oferit medalia Legiunii de Onoare într-o ceremonie privată. În următoarele decenii, el a ajutat serviciile secrete franceze, dar şi pe ale noastre, de câte ori a putut.

— Nu îl asculta, spuse de Fleury. Am îmbătrânit şi am devenit inutil, dar a existat o vreme când mi-am făcut datoria cu onoare.

— Şi încă îţi faci datoria, după cum vor afla în curând, spuse Smith, îndemnându-l să vorbească. Spune-le la ce ai fost martor sâmbătă-noaptea.

— Parohia mea este la Bazilica Sacré-Coeur… aţi auzit de ea? o întrebă de Fleury pe Kennedy, zâmbindu-i.

— Desigur.

— Este un loc foarte aglomerat, vizitat de o mulţime de turişti. Mulţi oameni vin şi pleacă. Întâmplarea face ca locul să fie perfect şi pentru anumite întâlniri ale Direcţiei. O asemenea întâlnire a avut loc sâmbătă-noaptea.

De Fleury cotrobăi prin interiorul hainei sale pentru o clipă, apoi scoase câteva foi albe de hârtie, împăturite. Le puse în faţa lui Kennedy.

— Am luat notiţe, continuă el. Nu mai am mintea atât de ageră precum era odată. Un bărbat pe nume Paul Fournier, care lucrează pentru DGSE, a stabilit această întâlnire despre care vorbim. Ceilalţi bărbaţi erau foarte răi. Sau cel puţin doi dintre ei. Am mai fost în prezenţa răului înainte, iar aceştia doi erau diabolici. Erau asasini. Musulmani şi foarte nepoliticoşi. S-au plâns că locul de întâlnire era biserica.

Kennedy încuviinţă din cap.

— Cel de-al treilea bărbat era politicos. Avea tenul închis la culoare, dar franceza lui era mult mai bună decât a celorlalţi doi. Îl cheamă Max. Au început să vorbească despre crimele de la hotel. Fournier i-a spus unuia dintre indivizii furioşi… nu îmi amintesc numele lui, dar scrie în notiţe. I-a spus: „Ai venit aici să ucizi un om, iar eu trebuie să mă ocup acum de nouă cadavre”. Fournier i-a mai spus: „Ţi l-am servit pe asasinul ăsta pe o tavă de argint, iar tu ai dat-o în bară atât de tare, încât am petrecut toată ziua încercând să îţi curăţ mizeria”.

— Aţi fost de faţă când au vorbit despre asta? întrebă Kennedy.

— Nu, răspunse zâmbind de Fleury. Ei erau în criptă, iar eu eram deasupra lor, în biserică. Există o gură de aerisire care poartă vocile din criptă, clare ca lumina zilei, până într-unul dintre confesionale.

Kennedy încuviinţă.

— Vă rog, continuaţi.

— Lucrurile s-au încins, teroriştii învinuindu-l pe Fournier că le-a întins o capcană, iar Fournier învinuindu-i pe ei că îşi rataseră cea mai bună şansă de a-l elimina pe acest asasin. Fournier dădea vina pe acest Samir, aşa îl chema, pentru că ucisese trei civili nevinovaţi când plecase de la hotel.

Kennedy şi Stansfield făcură un schimb rapid de priviri, apoi îşi întoarseră atenţia asupra lui de Fleury.

— L-au ameninţat pe Fournier, iar el i-a ameninţat că îi aruncă în ocean. Atunci ei au spus că Libia ar putea să îşi ofere petrolul altor state şi că poate ar trebui să detoneze din nou bombe în Franţa. Fournier le-a râs în faţă şi le-a spus că va da dosarele lor asasinului, ca să îi vâneze. Ei l-au ameninţat că îl vor informa pe şeful lui. Fournier le-a spus că superiorii lui ştiu totul despre aranjamentul lor. Au continuat să se atace astfel până când a intervenit acel Max. Apoi au mai vorbit puţin despre asasin şi locul crimei.

Ochii lui de Fleury deveniră distanţi în timp ce privi gânditor spre peretele opus.

— După aceea… nu prea îmi amintesc ce au zis. Dar este totul în raportul meu. L-am verificat de câteva ori şi este totul acolo, spuse el, încuviinţând. Doar că nu mai este totul aici.

Îşi atinse uşor capul cu un deget aproape străveziu.

Kennedy nu îşi dădu seama, dar stătea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Clipi de câteva ori, apoi privi hârtiile din mâinile ei şi le răsfoi rapid. Erau opt pagini scrise de mână, cu o caligrafie îngrijită şi cursivă. Parcă erau cel mai mare dar pe care îl primise vreodată. Tot ce spusese Rapp era adevărat.

— Vă mulţumesc, monsenior.

— Şi de aceea, spuse vesel Rollie Smith, împărtăşim informaţii.

CAPITOLUL 41

Paul Fournier stătea întins pe canapeaua din biroul său, ţinându-şi o compresă rece pe frunte. Avea nasturele de la gât al cămăşii descheiat, cravata slăbită, îşi dezbrăcase jacheta şi se descălţase de pantofi. Paul rar avea dureri de cap, dar această dimineaţă era o excepţie, aşa că luase trei pastile de Tylenol Extra Forte şi îi spusese secundului său, Pierre Mermet, că nu vrea să fie deranjat. Fournier muncise întreaga noapte, încercând să gestioneze daunele. Un agent mort şi unul în stare critică la spital nu erau veşti bune. Superiorii lui aveau să fie furioşi. Dacă un agent DGSE era ucis în afara graniţelor ţării, nimeni nu reacţiona. Dar dacă era împuşcat în Paris, într-o sâmbătă noapte, situaţia devenea jenantă pentru mulţi oameni.

Presa avea să pună o mulţime de întrebări, iar lui Fournier nu îi plăcea să stea de vorbă cu reporterii, mai ales când veneau în grup. Erau prea dezordonaţi şi prea dificil de manipulat când erau cuprinşi de frenezia ospăţului. Metoda lui preferată era aceea de unu la unu, pentru că astfel i se părea incredibil de simplu de manipulat. Foarte mulţi dintre ei erau nesiguri şi aveau o nevoie constantă de validare. Paul se culcase cu destule ziariste în Paris şi rămăsese în relaţii bune cu ele.

Fournier se gândi la toate scenariile posibile. Soluţia ar fi să îi deruteze în continuare pe cei din poliţie, iar micul lui joc cu Ministrul Apărării avea să îşi atingă scopul şi să încetinească investigaţia poliţiei. Faptul că Neville urma să fie retrasă din caz va transmite celorlalţi anchetatori mesajul că trebuiau să aibă mare grijă pe unde păşesc. Cazul va căpăta aura de distrugător de cariere. Paul era uimit de Neville şi naivitatea ei. Sperase că femeia va fi mai inteligentă, dar, în cele din urmă, o căutase cu lumânarea.

Cel puţin în acea privinţă, Fournier era mândru de sine. Problema mai mare avea să fie CIA-ul. Echipa lui de supraveghere îl fotografiase pe Hurley – şi gorilele lui – intrând în ţară şi trecând cu maşina chiar pe strada unde avusese loc schimbul de focuri. Faptul că Fournier le ordonase oamenilor săi să îi urmărească era în limitele activităţii DGSE. Nu monitorizau cetăţeni francezi, ci supravegheau agenţi străini care intraseră în ţară la douăsprezece ore după masacrul de la hotel.

Pentru Fournier, partea delicată era să ascundă acea informaţie, pentru a o putea folosi drept avantaj cu CIA-ul. Ar fi o risipă să dea poliţiei fotografia cu agentul american mort. Dacă ar reuşi să o ţină secret, ar putea forţa CIA-ul să facă anumite concesii şi chiar un transfer de bani substanţial.

Americanii nu ar avea de ales, odată ce li s-ar prezenta fotografiile cu Hurley şi oamenii săi. Agenţii DGSE nu fuseseră împuşcaţi de criminali locali. Asasinii pregătiţi de Hurley fuseseră implicaţi în schimbul de focuri. Fournier mai avea şi alte curiozităţi. Ce căutau oamenii lui Hurley pe strada aceea? Pe cine căutau? Oare pe asasinul american? Paul muncise din greu în ultimul an pentru a afla identitatea reală a individului. Tot ce obţinuse era o listă cu ţinte. Sursa lui fie nu cunoştea identitatea asasinului, fie încerca să obţină ceva mai mult. Faptul că cei doi oameni ai săi fuseseră împuşcaţi avea să schimbe situaţia.

Fournier şi sursa lui împărtăşeau aceeaşi părere pragmatică: nu era bine nici pentru America, nici pentru Franţa ca un asasin să zgândăre cuiburile nestatornice ale teroriştilor care împrejmuiau Mediterana. Paul gestionase toanele şi credinţele fanatice ale diverselor grupări cu un singur scop în minte – să ţină carnagiul departe de Franţa. Superiorii lui, până la Preşedinte, îşi dăduseră aprobarea tacită sau verbală pentru acest plan. Cât despre sumele frumuşele pe care le colectase de-a lungul timpului, nimeni din guvern nu i-ar reproşa acest lucru. Până şi câţiva oameni din presă ar înţelege, dar oricum nu avea să afle nimeni acest detaliu. Fournier era convins că îşi ştersese urmele. Nimeni nu va putea vreodată să dea de urma banilor săi.

Paul se gândea la următoarea sa mişcare, când secundul său dădu buzna pe uşă, fără să bată înainte.

— Vei vrea să vezi asta, spuse Mermet, apoi merse direct la televizor şi îl aprinse. După câteva secunde, ecranul arătă o sală plină de reporteri punând întrebări.

Fournier îşi luă compresa rece de pe frunte şi îşi întoarse atenţia spre televizor. Pe ecran apăru chipul fermecător al lui Francine Neville. Din spatele sălii erau strigate întrebări, iar Neville încuviinţa din cap.

— Da, aşa este, spuse ea. Am fost retrasă din cazul care mi se repartizase în urmă cu doar 48 de ore.

— Vorbiţi despre crimele de la Hotel Balzac.

— Corect. La scurt timp după ce anchetatorii mei au sosit la locul crimei, câţiva angajaţi DGSE şi-au făcut apariţia. Unul dintre ei este Paul Fournier, care conduce Divizia de Operaţiuni Speciale a Direcţiei. Ar fi bine să notaţi acest nume… Paul Fournier. Mi s-a părut stranie prezenţa dumnealui acolo, dar dânsul m-a informat că decesul ministrului libian al petrolului era treaba Direcţiei. El şi câţiva dintre oamenii săi au avut acces la locul faptei pentru mai mult de o oră. În ziua următoare, am descoperit că anumite probe-cheie lipsesc de la faţa locului. Am avut motive să credem că unul

dintre oamenii dumnealui a luat probele. L-am informat pe domnul Fournier că vreau să discut cu acest angajat şi cu alţi câţiva oameni asociaţi cu cazul.

Neville făcu o pauză, apoi adăugă:

— Până în prezent, domnul Fournier s-a dovedit a fi foarte necooperant. Ieri l-am informat pe superiorul meu, domnul Prefect Mutz, că este urgent să avem o întâlnire în această dimineaţă, pentru a discuta despre faptul că DGSE intervine într-o anchetă a poliţiei. Când am sosit la biroul dumnealui în urmă cu puţin timp, Directorul General al Poliţiei, Jacques Gisquet, şi Ministrul de Interne, Pierre Blot, erau prezenţi acolo. Eu am luat acest detaliu drept un semn pozitiv, că îmi luau acuzaţiile în serios. Dar foarte curând am descoperit că erau acolo dintr-un cu totul alt motiv. Ministrul de Interne Blot a primit un apel noaptea trecută de la Ministrul Apărării. Dânsul i-a spus că se află în posesia unui dosar foarte detaliat, care pretinde că eu l-am urmărit şi hărţuit sexual pe Paul Fournier vreme de câţiva ani.

Neville mai făcu încă o pauză şi privi în jur, dându-le reporterilor un răgaz, pentru a ţine pasul cu povestea ei, apoi continuă:

— Vă voi face o dezvăluire completă. În urmă cu patru ani, eu şi domnul Fournier am avut o relaţie de scurtă durată şi ne-am despărţit amiabil. În anii în care au trecut de atunci, eu m-am căsătorit şi am doi copii minunaţi. Nu l-am văzut, nici nu am vorbit cu domnul Fournier în acest timp. Cumva, totuşi, acest dosar conţine declaraţiile a trei femei, care pretind că eu m-am simţit ameninţată de relaţiile lor cu Fournier şi că le-am hărţuit. Când am cerut să văd acest dosar, domnul Ministru Blot m-a informat că dânsul nu l-a văzut. Cu toate acestea, dumnealui şi Ministrul Apărării au luat decizia că ar fi bine, pe termen scurt, să mi se ia cazul. În toţi anii în care am lucrat în cadrul poliţiei, nu am fost niciodată retrasă dintr-un caz. Nu am primit nici măcar o singură obiecţie împotriva mea. Sunt constant clasată printre cei mai buni comandanţi, conform voturilor colegilor mei, şi îmi sunt repartizate foarte des cazuri importante. Am cerut să văd acest dosar şi mi s-a spus că nu se va întâmpla. Că cel mai bun lucru pentru cariera mea ar fi să mă dau la o parte şi să las pe altcineva să se ocupe de investigaţie. Nu mi s-a dat de ales în această chestiune, aşa că mă voi da la o parte, dar nu o voi face în tăcere. Voi completa o plângere oficială şi vreau să văd acest dosar contrafăcut pe care domnul Fournier l-a folosit pentru a-l înşela pe Ministrul Apărării. De asemenea, vă rog şi pe voi să cercetaţi implicarea DGSE-ului în acest caz. Datoria lor este să opereze în afara graniţelor Franţei, nu să manipuleze şi să intervină în anchetele poliţiei în Paris.

— Puteţi confirma că doi agenţi DGSE au fost implicaţi într-un schimb de focuri în Montparnasse noaptea trecută? strigă un reporter.

Neville ezită o clipă, apoi răspunse:

— Da, pot confirma. Unul dintre agenţi a fost ucis, iar despre celălalt mi s-a spus că este în stare critică, dar stabilă, la un spital local.

În sală începură să curgă întrebări de la zecile de reporteri. După aproximativ zece secunde, Neville ridică mâinile şi îi linişti.

— Vă sugerez să îl căutaţi pe domnul Fournier şi să îi adresaţi lui întrebările voastre. Probabil că este la biroului dânsului de la sediul DGSE, pe Bulevardul Mortrier 141, plănuindu-şi următoarea înşelătorie.

Acum Fournier stătea în capul oaselor pe marginea canapelei. Ochii îi erau fixaţi pe televizor, în timp ce Neville coborî de pe platformă şi părăsi sala. Paul îşi auzea telefonul sunând din capătul opus al biroului, dar nu se deranjă să vadă cine era. Mintea lui se străduia cu disperare să găsească o cale de a diminua pagubele produse de căţeaua asta proastă. Dacă Neville şi-ar fi acceptat cu graţie exilul, ar fi scutit-o de ruşinea publică la care se vedea acum nevoit să o supună. Hotărî rapid că poate trece cu bine de această furtună minoră. Avea să fie cuvântul lui împotriva cuvântului ei, iar Paul putea scorni dovezi false la nesfârşit. Neville făcuse o gravă eroare de calcul.

O femeie roşie în obraji şi agitată băgă capul pe uşă şi spuse:

— Domnule, Ministrul Apărării este pe linia unu, iar Directorul pe linia doi. Amândoi vor să vă vorbească imediat. Par foarte supăraţi.

Fournier se uită la Mermet, care doar ridică din umeri. Se întoarse spre secretara lui şi spuse:

— Voi vorbi mai întâi cu ministrul. Spune-i directorului că îl voi suna înapoi de îndată ce voi putea.

Se ridică de pe canapea, simţind cum durerea de cap îi străpunge tâmplele. Ridică receptorul de pe birou, apăsă tasta pentru linia unu şi începu să îşi înşiruie minciunile.

CAPITOLUL 42

Camera de interogatoriu era adesea folosită pentru raportările agenţilor, dar ocazional fusese utilizată şi pentru chestii mai dure. Pereţii erau vopsiţi în alb, iar podeaua era din beton. O masă din metal era fixată cu holşuruburi în centrul încăperii. Hurley stătea de o parte a ei, iar Victor de cealaltă. Oricât de tentat ar fi fost Stansfield să autorizeze ca Victor să fie strâns cu uşa, se gândise că exista o cale mai bună de a proceda. Drept urmare, acum privea calm prin geamul din oglindă semitransparentă şi îl urmărea pe Hurley ghidându-l pe Victor prin evenimentele ultimelor 14 ore.

Kennedy se apropie de geam.

— Domnule, cred că ar trebui să auziţi ce are Thomas de spus.

Stansfield se uită la Irene şi încuviinţă din cap. Dr. Lewis li se alătură lângă geam.

— Mi-aţi citit toate rapoartele? îl întrebă el pe Stansfield.

— Aproape.

În cazul unui om meticulos precum Stansfield, acest lucru însemna fie că rapoartele lui încetaseră să mai fie importante, fie că era ocupat până peste cap cu altceva. Lewis reformulă cu calm:

— Mi-aţi citit cele mai recente rapoarte despre Victor?

— Nu.

Stansfield îi urmărea chipul lui Victor şi îl asculta, glasul lui auzindu-se prin difuzoarele din tavan.

— Bramble, sau Victor, cum îi spun majoritatea colegilor, a devenit foarte greu de manevrat.

— Majoritatea oamenilor din domeniul ăsta sunt greu de manevrat, spuse Stansfield fără vreo urmă de umor. Dar continuă, te rog.

— Nu prea îl place lumea.

— Presupun că te referi la Mitch.

— Da, şi la aproape toţi colegii lui.

— Nu este adevărat, interveni Stansfield. Stan şi Victor se înţeleg bine.

— Asta pentru că Victor este căţelușul lui dresat, spuse Kennedy.

— Stan ar spune acelaşi lucru despre tine şi Mitch.

— Victor şi Mitch sunt oameni foarte diferiţi. Explică-i, spuse ea după ce se uită la Lewis.

Doctorul încuviinţă din cap şi îşi întoarse atenţia asupra lui Stansfield.

— În ultimul raport, am evidenţiat câteva motive serioase de îngrijorare în privinţa lui Victor. Am observat o sfidare extensivă şi abuz la adresa drepturilor celorlalţi. Este viclean şi îşi minte cu uşurinţă colegii, mai ales dacă astfel obţine câştiguri personale. Este extrem de iritabil şi agresiv şi este predispus la certuri şi încăierări la cel mai mic semn. Prezintă o indiferenţă nesăbuită faţă de siguranţa celorlalţi, adesea manifestându-se în farse pe care doar el le consideră amuzante. Nu prezintă aproape deloc remuşcări atunci când răneşte un recrut… de fapt, cred că simte o bucurie perversă atunci când le provoacă durere celorlalţi.

Stansfield bătea cu degetele pe pervazul geamului.

— Tocmai ai descris o bună parte din oamenii cu care am lucrat de-a lungul anilor, se plânse el.

Lewis îşi drese glasul.

— Poate că aşa sună, şi fără îndoială că aţi lucrat cu mulţi oameni duri, care prezentau una sau două dintre aceste trăsături, Stan fiind la loc de frunte printre ei. Dar vă asigur că există şapte trăsături care anunţă prezenţa unor tulburări grave de personalitate, de tip sociopat. Iar Victor le are pe toate şapte.

Stansfield îşi luă privirea de pe interogatoriul care se desfăşura dincolo de sticlă şi se întoarse spre doctor.

— Stan câte are?

— Trei… poate patru.

— Şi eu? întrebă Stansfield foarte serios.

— Doar una, spuse Lewis, apoi adăugă cu un zâmbet vag: dar aş avea nevoie de mai mult timp ca să vă studiez corespunzător. Totuşi, nu mi-aş face griji. Ca regulă generală, trebuie să ai cel puţin patru dintre trăsături pentru a fi diagnosticat cu boala.

— Şi Mitch câte are?

— Doar una sau două.

— Evaluarea asta a ta… cât de serioasă este?

— Foarte.

— Şi ai încredere că, dacă aduc pe altcineva pentru a-i cere o a doua părere, acea persoană va ajunge la aceleaşi concluzii?

— Foarte mare încredere.

— Problema asta poate fi rezolvată cu tratament?

Lewis ezită pentru o clipă, apoi negă din cap.

— Ne-ar costa foarte mult timp şi efort, iar pacientul ar trebui să fie dispus să coopereze.

Privind din nou prin geam, Stansfield întrebă:

— Şi crezi că Victor ar fi dispus să se supună tratamentului?

— Nu.

— Lui Stan n-o să-i placă asta.

— Nu, dar el nu vede realitatea problemei. Situaţia asta este mai importantă decât pe cine place sau nu Stan. Am trecut toate detaliile acestea în raportul meu. Oamenii ca Victor sunt foarte volatili. De obicei sfârşesc în închisoare, în sapă de lemn sau ambele variante.

Stansfield se îndepărtă de geam.

— Nu recrutăm cercetaşi pentru meseria asta. Amândoi ştiţi acest lucru. Cercetaşii sunt dincolo, la FBI. Noi avem nevoie de tipi dispuşi să încalce regulile… să facă anumite lucruri pe care indivizii tăi stabili psihic nu le-ar lua niciodată în calcul.

Lewis încuviinţă din cap.

— Iar dumneavoastră m-aţi angajat ca să supraveghez procesul… să mă asigur că avem tipi care ştiu că nu este permisă depăşirea anumitor limite, zise el. Şi vă spun că Victor va depăşi orice limită, atâta vreme cât îl ajută să obţină ceea ce doreşte.

— Eşti la curent cu faptul că l-am sunat pe Stan noaptea trecută şi i-am spus să îi retragă pe Victor şi echipa lui?

Lewis încuviinţă.

— Victor pretinde că îşi strângeau lucrurile când Rapp a trimis o momeală.

— Sunt la curent cu faptele.

— Îl crezi?

Lewis îşi cântări răspunsul.

— Nu cred că am încredere în nimic din ce spune Victor.

— Altceva?

— Una este să fie la fermă şi să brutalizeze recruţi… dar să îl lăsăm liber prin Paris… A fost o idee proastă, spuse Lewis, dând din cap.

— Şi de ce nu mi-ai adus la cunoştinţă aceste lucruri mai devreme?

— Am inclus toate aceste lucruri în ultimul raport.

Stansfield îşi întoarse ochi gri, reci şi calculaţi, spre doctor.

— Primesc o mulţime de rapoarte. De ce nu ai venit la mine?

— Nu am fost prezent când a fost recrutat, spuse oftând Lewis, dar, în ultimul an, Victor m-a îngrijorat foarte mult. Şi apoi mai este şi Stan de luat în calcul.

— Ce e cu el?

— Voi doi sunteţi foarte loiali unul altuia.

— Avem un trecut împreună, Tom, dar ştiu cum gândeşte Stan.

— Îmi permiteţi să fiu brutal de sincer, domnule?

Stansfield ştia că acum ieşea la iveală fostul membru al Beretelor Verzi şi mai ştia şi că, dacă doctorul îi cerea permisiunea, urma să spună ceva foarte critic la adresa lui Stansfield. Dar cum nu se temuse niciodată de adevăr, spuse:

— Da.

— Aveţi un punct slab când vine vorba de Stan. Am încercat în repetate rânduri să vă aduc anumite lucruri la cunoştinţă, la fel şi Irene, dar dumneavoastră ne expediaţi, pur şi simplu. Înţeleg că omul are o carieră glorioasă şi că, fără îndoială, are calităţile lui. Dar mă tem că a fost o mare greşeală să îl faceţi responsabil cu recrutarea şi antrenarea acestor tipi. Iar Victor este dovada clară. Omul ar fi trebuit dat afară în urmă cu mulţi ani.

Privind prin oglinda semitransparentă, Stansfield întrebă:

— Şi ce recomanzi să fac în privinţa acestei probleme?

— Să îl puneţi pe Victor să îşi facă bagajele, cât mai repede posibil.

— Şi dacă nu vrea să renunţe?

Psihologul cu ochi albaştri, fost membru al Beretelor Verzi, ezită pentru o secundă, apoi răspunse:

— Ar trebui eliminat.

Situaţia era mult mai serioasă decât se aşteptase Stansfield. Îl ştia pe Lewis drept o persoană chibzuită, foarte meticuloasă atunci când făcea recomandări. Aceasta era prima dată în trei ani când sugerase o asemenea soluţie. Stansfield nu îşi făcea nicio iluzie faţă de propria persoană. Mai ucisese oameni înainte şi dăduse ordine de eliminare. Acest lucru făcea parte din fişa postului său.

— Voi lua toate aceste aspecte în considerare, spuse el.

Stansfield plecă de lângă oglindă, apoi se opri şi se întoarse din nou spre Lewis.

— Şi ce m-ai sfătui să fac cu Stan?

Lewis avea păreri foarte ferme în privinţa acestui subiect, dar nu era atât de impertinent cât să creadă că i le poate împărtăşi lui Stansfield.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi mai bine decât oricare dintre noi. Cred că sunteţi mai mult decât capabil să luaţi această decizie pe cont propriu.

Cel mai vag zâmbet apăru pe buzele lui Stansfield.

— Eşti un om inteligent, Tom. Îţi apreciez sinceritatea.

CAPITOLUL 43

Jim Talmage îşi instală echipamentul în camera de observaţie. De aici îl putea monitoriza pe Bramble cu ajutorul camerelor de filmat şi al senzorilor, care erau ataşaţi de diverse părţi ale corpului subiectului pentru a-i măsura tensiunea arterială, pulsul, conductivitatea ţesutului şi respiraţia. Talmage ştia că individul poate păcăli poligraful oricând, la fel şi Hurley, pentru că exersaseră unul pe celălalt. Fiind nevoiţi să opereze în teritoriu ostil pentru o bună parte din carierele lor, aceasta era o cerinţă obligatorie, în caz că erau capturaţi de o altă agenţie sau, mai rău, de o grupare teroristă. Abilitatea de a păcăli poligraful putea adesea însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Stansfield apăru lângă Talmage.

— Cum merge?

— Nu bine, răspunse Talmage, dând din cap.

— Minte?

— Nu sunt sigur… asta e problema.

— Este evaziv? întrebă Stansfield.

— Da, dar este mai mult de-atât. Ştie să învingă aparatul, şi nu ne ajută nici faptul că Stan face o treabă de rahat.

— Cum aşa?

— L-am văzut insistând mai ferm de atât. De obicei îi anticipez următoarea întrebare. Trebuie să îl faci pe subiect să se gândească la un lucru, să îl îndrumi în direcţia respectivă şi apoi să îl pocneşti în faţă cu o acuzaţie, să încerci să îl prinzi pe picior greşit şi să vezi cum reacţionează.

— Iar el nu face asta.

— Nu. Îl lasă pe tip să îşi spună povestea. Din când în când, mai revine asupra unor detalii… mai cere clarificări.

Stansfield nu era începător când venea vorba de poligraf. Fusese supus la numeroase teste cu detectorul de minciuni şi ordonase efectuarea lor asupra a mii de persoane. Existau multe tehnici diferite. Talmage tocmai descrisese o tehnică pe care ei o numeau „dă-i subiectului frânghie ca să se spânzure”.

— Nu pare ceva neobişnuit.

Talmage dădu din cap şi se încruntă.

— Unii oameni abordează tehnica asta, dar nici măcar nu îmi amintesc de câte ori am efectuat teste cu Stan. Nu este stilul lui. El este ca un luptător de

stradă, nimic nu este interzis. Odată ce începe, atacă şi continuă să o facă până când îl tulbură atât de tare pe individ, încât acesta nu ar îndrăzni să îl mintă.

Stansfield se gândi la situaţie, apoi întrebă:

— Crezi că ar trebui să îl scot de acolo?

Acum Talmage deveni vizibil stânjenit.

— Asta depinde de tine, şefu'. Dar dacă e să fie criticat, mai bine să vină din partea ta. Nu am chef să-mi zboare capul.

— Am înţeles.

Stansfield nu îşi trădă sentimentele, dar era extrem de supărat pentru că îi permisese lui Hurley să creeze o atmosferă şi un mediu în care toată lumea se temea să îşi exprime părerea. Se întoarse spre Kennedy şi Lewis.

— Ce-ar fi să mergeţi să vă verificaţi mesageria? Trebuie să am o discuţie cu Stan.

Apoi îl bătu pe Talmage pe umăr.

— Spune-i să ia o pauză.

Talmage se aplecă în faţă şi apăsă butonul Transmisie.

— Băieţi, haideţi să luăm o pauză. Victor, îţi aducem ceva?

Victor ceru o cafea neagră. Talmage se uită prin geam la bolovanul mare şi prost. Ar fi trebuit să ştie regulile.

— Ştii că nu putem să îţi dăm cafea.

— Bine, se auzi vocea lui în difuzoare. Aduceţi-mi apă.

Hurley se ridică şi ieşi din cameră. O clipă mai târziu, ajunse lângă Stansfield şi Talmage. Îl privi pe Talmage şi spuse:

— Cred că merge destul de bine. Cum arată indicatorii?

— Ca dracu'.

Înainte ca Hurley să poată răspunde, Stansfield spuse:

— Vrei să îmi spui ce faci?

— Despre ce vorbeşti? Încerc să scot adevărul de la el.

— Eu nu cred, zise Stansfield, fără să trădeze vreo emoţie.

Chipul lui Hurley se schimonosi într-o încruntare iritată.

— Ascultă, ăsta nu e primul meu rodeo. Eu nu îmi bag nasul în ce se petrece în aerul rarefiat de la etajul 7 la Langley. Lasă-mă să-mi fac treaba, aşa cum eu te las şi eu să ţi-o faci pe a ta.

— Să te las? spuse Stansfield, glasul trădându-i vag furia. Pari să fii foarte confuz într-o privinţă, Stanley. Eu sunt şeful tău, superiorul tău. Eu sunt cel care dă ordinele. Eu nu *te las* să îţi faci treaba. Eu *te controlez.* Tu nu mă laşi pe mine să fac nimic. Eşti subordonatul meu. Înţelegi asta?

— Nu înţeleg care dracu' e problema. De doi ani te tot avertizez că Rapp o să ne explodeze în faţă şi, ce să vezi, se întâmplă! Iar acum toată lumea e

furioasă pe mine. N-am nevoie de rahatul ăsta. Victor spune adevărul. Este evident, iar voi aţi face bine să vă treziţi şi să vă băgaţi minţile în cap.

— Nu ştim dacă Victor spune adevărul, pentru că tu îl iei atât de uşor, încât Jim nu obţine nicio citire care să fie bună de ceva.

— Ce ştii tu despre interogarea cuiva?

Stansfield îl privi fix, dar parcă nici nu îl văzu. Nu vorbi preţ de cel puţin zece secunde, apoi spuse:

— Uite ce-o să faci, Stan. O să ieşi afară, la aer curat, o să fumezi o ţigară şi apoi o să ajungi la una din două concluzii. Fie ai dreptate, noi toţi ne înşelăm şi tu deţii toate răspunsurile, fie îţi vei da seama că ai devenit un ticălos nesuferit, cu care nu mai poate lucra nimeni.

Hurley ridică arogant bărbia.

— Ştii că n-am nevoie de rahaturile astea.

— Te înşeli din nou. Cu toţii suntem sătui de rahaturile tale. Ne-am săturat de atitudinea ta, aşa că nu uita, eu sunt şeful tău. Dacă ieşi afară, iar după 15 sau 30 de minute încă vei mai crede că suntem toţi nişte idioţi şi tu eşti singurul deştept de aici, atunci vreau să ieşi pe uşa din faţă a acestei ambasade şi să nu te mai întorci. Nu-mi pasă unde te duci, atâta vreme cât stai dracului departe de Virginia. Dar dacă, printr-o minune, îţi trece prin ţeasta aia încăpăţânată că nu deţii toate răspunsurile şi hotărăşti să nu mai zbori capul oamenilor pe aici, atunci poţi să cobori aici şi să luăm în serios interogatoriul ăsta.

Hurley îl cunoştea pe Stansfield de mai bine de 30 de ani. Niciodată nu îşi văzuse prietenul atât de supărat, iar acest lucru îl deranja. Făcu un pas înapoi şi rosti cuvintele care rar îi ieşeau din gură:

— Îmi pare rău. Cred că sunt cu nervii la pământ.

Stansfield încuviinţă din cap.

— Ieşi până afară. Limpezeşte-ţi mintea, apoi ia o decizie.

Hurley ieşi îmbufnat şi abătut din cameră, dar, pentru prima dată, lui Stansfield nu îi păsa. Se uită prin geam la Chet Bramble şi se gândi la dosarul lui. Îl citise în urmă cu câţiva ani, dar încă îl mai avea viu în memorie. O mare parte din ceea ce dedusese Lewis se găsea deja în acel dosar. Bramble avea probleme majore cu autoritatea şi respectarea regulilor, lucru care îi atrăsese excluderea din armată. Stansfield era de părere că indivizii echilibraţi, de o moralitate exemplară, nu şi-ar câştiga niciodată existenţa prin meseria pe care o făcea echipa lui. Din acest motiv, Thomas era dispus să închidă ochii în faţa anumitor defecte de personalitate. Acum se temea că îşi coborâse prea mult standardele. Sau că îi oferise lui Hurley prea multă libertate. Oricum ar fi, vina îi aparţinea în întregime.

Lewis şi Kennedy erau oameni buni. Aveau o judecată sănătoasă şi îşi controlau emoţiile. La Bramble, mai mult ca sigur, nu se aplicau aceste lucruri. El era un bătăuş, ca Hurley. Ei erau genul de bărbaţi cărora le puteai încredinţa misiunile foarte murdare. Rezultatele nu erau întotdeauna drăguţe, dar duceau treaba la bun sfârşit. Rapp, pe de altă parte, era calculat şi precis. Toate asasinatele lui de până atunci fuseseră minimaliste, în cel mai bun sens. Stansfield era pe punctul să se lanseze într-o comparaţie a celor doi agenţi ai săi, când Kennedy dădu buzna în încăpere.

— Domnule, trebuie să ascultaţi asta.

Irene ridică receptorul unui telefon securizat şi începu să tasteze un număr lung.

— Tocmai am primit un mesaj pe serviciul intern de mesagerie, spuse ea, dându-i receptorul. Este Mitch.

Stansfield îl luă şi ascultă.

> „Trebuie să ne întâlnim. Mi-am dat seama în sfârşit că pot avea încredere în tine. Să nu crezi nimic din ce spune Victor. Am trimis pe cineva în locul meu noaptea trecută. Voiam să văd cum aş fi tratat. Habar nu aveam că primirea va fi atât de rea. M-am gândit că, cel mult, omul va mânca bătaie. Neprovocat, Victor l-a împuşcat, apoi a făcut acelaşi lucru cu băieţii cu care lucra. Au apărut doi localnici şi i-a împuşcat şi pe ei. Bănuiala mea este că acum îmi pune mie totul în cârcă. Cuvântul lui împotriva cuvântului meu… ei bine, există o singură problemă. Eu am un martor. O persoană pe care şeful tău o cunoaşte şi are încredere în ea. Vreau să mă întorc, dar nu vreau să văd pe altcineva în afară de tine. Lasă-mi un număr de mobil la care să te pot suna şi asigură-te că şeful e pregătit să mă asculte. Şi asta este singura mea ofertă. Dacă îi văd pe Stan sau Victor undeva, am terminat-o. Şi dacă încearcă cineva să mă găsească, mulţi oameni vor fi răniţi”.

Stansfield îi dădu receptorul înapoi lui Irene.

— Unde e Ridley?

— În oraş, spuse ea, verificându-şi ceasul. El şi echipa lui pregătesc maşina şi hotelul pentru sosirea lui Cooke.

— A fost aici noaptea trecută?

— Da.

Stansfield se gândi la mesajul lui Rapp.

— Probabil la el se referă.

— Martorul?

Stansfield încuviinţă din cap şi îşi întoarse atenţia asupra lui Victor, care stătea rezemat de spătarul scaunului şi bea apă dintr-o sticlă.

— Lasă-i un număr lui Mitch prin serviciul privat de mesagerie. Foloseşte codul tău de supraveghetor. Stabileşte întâlnirea cât mai repede, apoi sună-l pe Ridley şi află ce ştie.

Kennedy începu să tasteze cifre pe voluminosul telefon securizat.

Stansfield se gândi la imaginea de ansamblu a situaţiei şi adăugă:

— Şi spune-i lui Rapp că vin cu tine.

Kennedy mai formă două numere, apoi îşi dădu seama ce spusese şeful ei.

— Sunteţi sigur că este o idee bună?

Thomas Stansfield nu voia să creadă că Stan Hurley îl trădase, dar era o posibilitate pe care trebuia să o ia în calcul. După câte s-ar părea, cineva îi dăduse lui Fournier lista ţintelor luate în vizor. Era posibil să fi fost interceptată în mod electronic, dar, din câte ştia Stansfield, lista nu fusese niciodată trimisă prin serviciul de telegrafiere securizat, internet, telefon sau orice altă formă cunoscută. Fusese alcătuită de Stansfield, împreună cu Kennedy şi Hurley. Apoi fusese distrusă. Stansfield avea memorie fotografică, la fel şi Kennedy. Hurley nu avea o asemenea memorie şi existaseră câteva situaţii în carierele lor timpurii când Thomas fusese nevoit să îl mustre pe Stan pentru că scrisese pe hârtie chestii care nu ar fi trebuit scrise vreodată.

Stansfield îl studie pe Victor prin oglinda semitransparentă. Individul părea relaxat, chiar încrezător. Fie avea dreptate, fie era convins că avea să scape basma curată cu ceea ce făcuse. După cum subliniase Lewis, Victor era un tip care ar face orice ar fi în interesul lui. Rapp, pe de altă parte, le oferise doar muncă grea şi rezultate.

Stansfield privi peste umăr şi spuse:

— Da, cred că este o idee bună. Cred că este cea mai bună decizie pe care o iau după foarte mult timp.

Kennedy îi lăsă lui Rapp un număr de contact, apoi îl sună pe Ridley pe telefonul mobil.

— Rămâi pe fir, Thomas vrea să îţi vorbească, îi spuse ea când bărbatul răspunse.

Stansfield luă receptorul.

— Rob, ai fost în oraş noaptea trecută?

— Da. Am ajuns cam pe la patru după-amiaza.

— Te-ai întâlnit întâmplător cu un prieten comun?

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— Ai fost cu unul dintre colegii noştri azi-noapte… ai fost martor la ceva anume?

Urmă o pauză prelungită, iar Ridley spuse într-un final:

— Nu înţeleg, domnule.

— Nu contează, spuse Stansfield. Ai totul pregătit pentru oaspetele nostru?

— Aproape. În vreo treizeci de minute ar trebui să fie gata.

— Bun. Sună-mă când apare.

Închise telefonul şi se întoarse spre Kennedy.

— Nu e Ridley.

— Atunci, cine naiba ar putea fi?

— Nu ştiu, dar hai să nu ne batem capul cu asta. Avem probleme mai mari. Roagă-i pe cei de la departamentul de acte să creeze un paşaport diplomatic pentru Mitch. Nu vreau erori sau portiţe de scăpare, în caz că suntem opriţi de DGSE. Şi ce maşini să luăm?

— Presupun că Range Rover-urile sunt prea ţipătoare?

El încuviinţă din cap.

— Fără bodyguarzi. Doar noi doi. Hai să folosim ceva din parcul nostru auto care să se piardă în trafic. Vom trimite întâi Rover-ele. Dr. Lewis ar putea să plece la o plimbare prin Paris, cu DGSE-ul pe urmele lui.

— Bună idee, spuse Kennedy. Mai bine aş urca, mobilul meu nu are semnal aici.

— Vin cu tine, spuse el, apoi se întoarse spre Talmage. Voi instaura carantina la etajul acesta. Nimeni nu intră sau pleacă fără ştirea mea.

— Înţeles.

Hurley dădu buzna în încăpere, ţinându-şi în mână mobilul cu clapetă.

— Telefonul meu nu funcţionează aici jos, spuse el, gâfâind uşor.

— Ştiu. Irene tocmai a spus acelaşi lucru.

— Păi, începu el, dând din cap, uitasem complet că am trimis două dintre activele noastre să îi retragă pe Victor şi echipa lui noaptea trecută. Îi mai ştiţi pe Bernstein şi Jones?

— Reporterul şi cameramanul, răspunse Stansfield.

— Da, ei.

Stansfield se încruntă, arătându-şi dezaprobarea.

— Nu par cea mai bună alegere.

— Este o poveste mai lungă decât timpul pe care îl avem acum la dispoziţie. Pe scurt, i-am rugat să vadă ce pot afla despre crima de la hotel, cu ajutorul contactelor lor din poliţie. În plus, Victor şi echipa lui munciseră toată ziua, fără pauză, aşa că le-am zis să stea ei în dubiţă în locul lor, să le dea un răgaz de câteva ore.

Stansfield nu era de părere că fusese cea mai strălucită idee, dar avea senzația că Hurley încerca să ajungă la o concluzie mai importantă.

— Eu am fost aici toată noaptea și toată dimineața, iar când am urcat la etaj, telefonul a început să îmi bipăie în neștire. Bernstein îmi lăsase patru mesaje, așa că l-am sunat înapoi. Mi-a spus că, atunci când au ajuns ei la fața locului aseară, doi bărbați fuseseră împușcați. Se pare că erau doi agenți DGSE. Unul mort și celălalt rănit. Mi-a spus că un tip îi dădea primul ajutor agentului rănit. I-am cerut să mi-l descrie pe individ. Mi-a spus că avea undeva în jur de 25 de ani, păr negru și des, era zvelt și, cel mai probabil, francez.

— De ce? întrebă Kennedy.

— A spus că vorbea franceză ca un nativ. A început să le dea ordine lui Bernstein și Jones, strigând în gura mare. Le-a spus să stea cu agentul cât se duce el să aducă ajutoare.

— Și? întrebă Stansfield.

— Nu s-a mai întors. Bernstein, care a fost în aproape la fel de multe zone de conflict ca mine, a spus că acest bărbat misterios a folosit anticoagulant Quicklot pe rană și bandajele pe care le folosim noi pe teren, pentru a opri hemoragia.

— Crezi că era Mitch? întrebă Kennedy.

Pentru o clipă, Hurley nu putu vorbi. Își plecă privirea în podea și dădu ușor din cap.

— Nu știu ce dracu' se petrece. Pare că ar fi el, dar de ce naiba ar împușca un agent DGSE și apoi l-ar bandaja?

Kennedy și Stansfield făcură un schimb rapid de priviri, iar Stansfield spuse:

— Pentru că nu el i-a împușcat pe agenți. Altcineva a făcut-o.

Toți ochii se întoarseră spre individul din camera de interogatoriu. Urmă o tăcere îndelungată, dar Stansfield spuse în cele din urmă:

— Vreau să rămân singur cu Stan un moment. Irene, ne vedem sus. Jim și Tom, stați pe-aproape, nu va dura mult.

— Am nevoie de un răspuns sincer de la tine, spuse Stansfield după ce plecară toți.

Hurley încuviință din cap.

— Am nevoie de un angajament verbal. Vreau să mă privești în ochi și să juri că vei răspunde sincer la următoarea întrebare.

Hurley ura să fie încolțit astfel.

— Bine, zise el, privindu-și vechiul prieten în ochi. N-o să te mint. Întreabă-mă și o să-ți spun adevărul.

— Mai știi când am alcătuit lista cu țintele vizate?

— Da.

— Şi apoi am memorat-o cu toţii, iar eu am făcut lista bucăţi şi i-am dat foc?

— Da.

După felul în care se foia Hurley, Stansfield îşi dădu seama că Stan făcuse ceva rău. Pentru străini sau adversari, el era un artist al înşelătoriilor şi minciunilor, dar în faţa celor mai apropiaţi prieteni ai săi, era jalnic.

— Când ai ajuns înapoi la fermă, ai recreat cumva lista aceea?

— Cum adică? spuse Hurley, făcând un pas înapoi şi încrucişându-şi braţele la piept.

— Scriind din nou numele pe o hârtie?

Hurley oftă.

— Ascultă, eu nu am creierul tău, care funcţionează ca un computer. Punctele mele tari sunt altele.

— Câte liste ai făcut?

— Una… dar era mai mult ca un dosar. Trebuia să ţin evidenţa tipilor ăstora. Să le găsesc punctele slabe, să îmi dau seama ce pun la cale, unde vor fi săptămâna viitoare şi apoi următoarea.

Stansfield fu uşurat şi iritat în acelaşi timp.

— Şi cunoscându-te pe tine, dosarul ăsta a fost păstrat într-un sertar neîncuiat, nu într-un seif securizat.

— Ascultă, nimeni nu mişcă un deget la ferma aia fără să ştiu eu. Locul este la fel de sigur ca Fort Knox.

— Cum crezi că a pus Fournier mâna pe lista noastră?

— Habar n-am.

— În mod sigur eu nu i-am zis şi mă îndoiesc că Irene ar fi făcut-o, spuse Stansfield, apoi se întoarse şi privi prin geam. Dar el? Avea acces nerestricţionat.

— La fel şi Rapp.

— Chiar crezi că Mitch a dat lista aia cuiva, pentru ca apoi să intre direct într-o capcană şi să fie împuşcat? E absurd.

— Nu ştiu, spuse Hurley, frustrarea fiindu-i evidentă. Nu reuşesc să dau de cap situaţiei ăsteia.

— Asta pentru că nu vrei să vezi adevărul.

— Şi care ar fi adevărul?

— Că te-ai înşelat, şi în privinţa lui Rapp, şi în privinţa lui.

Hurley îl studie pe Victor, încercând să identifice un adevăr pe care nu avea să îl afle stând de partea aceasta a geamului. Îşi frecă barba măruntă şi spuse:

— Bernstein şi Jones sunt pe drum, vin aici. Le voi arăta o fotografie a lui Rapp. Dacă îl vor identifica, lui Victor îi va fi greu să explice de ce Mitch i-ar împuşca pe agenţi şi apoi ar încerca să îl salveze pe unul dintre ei.

— Riscând şi să se expună în acest proces.

— La dracu', mormăi Hurley, gândindu-se că nu îi plăcea deloc încotro se îndrepta situaţia.

— I-am spus lui Jim că etajul ăsta intră în carantină, spuse Stansfield. Victor va fi tratat ca potenţial ostil până hotărăsc eu altceva. Nu am încredere în nimeni care să intre în camera aceea cu el, în afară de tine. Ştii la ce mă refer?

— Mda. Nu vrei să rupă gâtul vreunui funcţionăraş de birou.

— Exact. Victor este creaţia ta. Crezi că încă îl mai poţi controla?

Hurley încuviinţă din cap.

— Dacă se dovedeşte că a minţit cu privire la toată situaţia asta, îi rup gâtul ăla afurisit.

CAPITOLUL 44

Rapp ura întâlnirile de genul acesta. Deşi era susţinut de resurse importante ale CIA-ului, exista întotdeauna factorul necunoscut, posibilitatea ca cineva să îşi încalce cuvântul şi să te ucidă. Mitch se convinsese într-un final că poate avea încredere în Kennedy, dar acum fusese aruncat şi Stansfield în ecuaţie. La început, Rapp refuzase când ea îi spusese că va veni însoţită de Directorul Adjunct. Stansfield avea gărzi de corp şi Dumnezeu ştie câţi agenţi francezi pe urmele lui. Apoi Kennedy îi spusese că erau pregătiţi pentru orice eventualitate. Lui Mitch tot nu îi surâdea ideea şi era pe punctul de a anula întâlnirea, dar Greta îl convinse.

— Îl cunosc de când eram mică. Este unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai bunicului meu. Dacă pot avea încredere în cineva în situaţia aceasta, el este acea persoană.

Se mutau de la o cabină telefonică la alta, cu maşina Gretei, învârtind-o pe Kennedy dintr-o parte în cealaltă, pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi sau că nu vor intra într-un ambuteiaj armat. Rapp îi ceruse lui Kennedy să îi descrie maşina în care se aflau ea şi Stansfield, iar Irene trecuse la aproximativ 10 m de el de două ori într-o jumătate de oră. Rapp nu putea vedea bancheta din spate şi, evident, habar nu avea dacă era cineva în portbagaj, dar nu exista niciun dubiu că cel din dreapta şoferului era Thomas Stansfield.

După o oră în care îi tot plimbase prin oraş, Mitch era pregătit. Cumpărase două telefoane mobile foarte scumpe, dar le păstra pentru mai târziu. Penultimul punct de oprire era un loc pe care el şi Kennedy îl vizitaseră împreună. Era locul de veci al dramaturgului irlandez Samuel Beckett, al ofiţerului francez acuzat pe nedrept, Alfred Dreyfus, şi al multor altor personalităţi. Kennedy citise câteva cărţi despre erorile judiciare comise în cazul lui Dreyfus şi scandalul naţional ulterior. Rapp nu ştiuse nimic despre Afacerea Dreyfus, aşa cum ajunsese să fie cunoscut cazul, dar, cu o iarnă în urmă, Rapp şi Kennedy stătuseră în faţa mormântului său pentru aproape jumătate de oră. În acel timp, Irene îi explicase tragedia şi criza naţională care urmase condamnării false şi încarcerării lui Dreyfus.

Rapp o sună pe mobil de la o cabină telefonică şi spuse:

— Ne apropiem. Îl mai ştii pe ofiţerul armatei franceze pe care l-am vizitat în urmă cu 10 luni?

— Evreul?

— Exact. Mergi acolo şi aşteaptă următorul apel.

Rapp puse receptorul înapoi în furcă şi se întoarse la maşină. Urcă la volan şi îi spuse Gretei:

— Nu e prea târziu să te retragi.

— Taci, îi spuse ea fără să îl privească. Ţi-am spus să nu mai repeţi asta. Thomas Stansfield nu m-ar răni niciodată.

— Nu în privinţa lui îmi fac griji. Mă gândesc la Hurley şi la tipul pe care l-am văzut noaptea trecută. Nu te vreau în preajma lor.

— Mi-e greu să cred că Stan este atât de rău pe cât spui tu. Mereu a fost drăguţ cu mine.

— Ei bine, probabil îi plac blondele, pentru că mereu s-a purtat ca un ticălos cu mine.

Rapp mai conduse pentru câteva minute, croindu-şi drum pe străzile înguste. Parcă maşina la o stradă distanţă de locul de întâlnire şi coborâră din ea.

— Ai pistolul? o întrebă pe Greta după ce o sărută.

— Da.

— Să nu-ţi fie teamă să-l foloseşti.

— Îţi faci prea multe griji.

Greta îl sărută şi ea, apoi plecă. Rapp o privi îndepărtându-se, apoi merse la o cabină telefonică. Cronometrase cât timp i-ar lua lui Kennedy să ajungă de la cimitir la locul de întâlnire final. Rapp o sună şi stătu cu ea la telefon, spunându-i exact ce rută să urmeze. O văzu intrând pe bulevardul Raspail, la două străzi distanţă de poziţia lui. Îi spuse să parcheze şi să iasă afară. Din unghiul lui ascuns, îi văzu pe Kennedy şi Stansfield coborând din maşină.

— La aproximativ 30 m în faţă, pe dreapta, e o alee. Ia-o pe acolo şi opreşte-te la a patra uşă pe stânga ta.

Rapp puse receptorul în furcă şi scoase din buzunar unul dintre telefoanele mobile. Se uită la ceas, apoi porni în direcţia opusă. După 30 de secunde, tastă numărul lui Kennedy. Ea răspunse la al doilea apel.

— Suntem la uşă.

— Bine. Am dezactivat încuietoarea. Uite ce vreau să faci.

Rapp o ghidă prin următorii paşi, care fură destul de simpli.

— În regulă, spuse Kennedy, urmându-i instrucţiunile. Sunt la etajul al doilea. Ce fac acum?

— Traversează holul. Ultima uşă pe dreapta, e descuiată.

Rapp intră pe alee din capătul opus şi merse la uşa din spate. Verifică pentru ultima dată ca nu cumva să fie urmărit, apoi intră în clădire. Începu să urce silenţios treptele, câte două odată.

— Sunt în faţa uşii. Presupun că vrei să intrăm.

— Am spus că uşa este descuiată. Bate de două ori şi intră. Dacă aveţi arme, aţi face bine să nu le aveţi la vedere, altfel vă zbor creierii.

Rapp se opri la mijlocul scării spre al doilea etaj şi privi în sus, prin spaţiul dintre etaje. Îi zări pe Kennedy şi Stansfield. Niciunul nu avea armă la vedere. Stansfield intră primul în apartament, urmat de Irene.

— Mergi în sufragerie şi fa stânga, zise Rapp. Du-te la fereastră, pune telefonul pe speaker şi zi-mi ce vezi.

— Ştii ce văd, spuse Kennedy după câteva secunde.

Rapp traversă grăbit holul.

— Chiar în acest moment, staţi amândoi în locul unde am stat eu noaptea trecută.

Ajunse la uşă, dar trecu de ea şi merse să verifice scările din faţă. Totul părea în regulă.

— Nu am încredere în Stan, aşa că am găsit pe cineva care să se potrivească descrierii mele generale şi l-am trimis la apartament ca să îmi aducă ceva… Am vrut să văd cât de dur ar fi Stan cu el. L-am văzut pe cretinul de Victor ieşind din dubiţă şi ascunzându-se în partea dreaptă a verandei. Iar când un om complet nevinovat a ieşit din clădire, el s-a furişat în spatele lui şi l-a împuşcat în cap. A crezut că mă ucide pe mine.

Rapp răsuci încet mânerul şi se strecură în apartamentul lui Bob şi Tibby McMahon fără să scoată vreun sunet. Închise şi încuie uşa într-o tăcere deplină. Traversă micul hol cu pistolul pregătit şi apoi dădu colţul, spre dreapta. Kennedy şi Stansfield stăteau exact unde se aştepta să îi vadă. Mitch închise telefonul şi îl băgă în buzunar, apoi spuse:

— Ce vreau să ştiu este cine a dat ordinul de eliminare.

Kennedy tresări şi scăpă telefonul. Stansfield, întotdeauna calm şi imperturbabil, nici măcar nu clipi. Amândoi se întoarseră spre asasinul la formarea căruia ajutaseră. Stansfield privi pistolul din mâna lui Mitch.

— Presupun că nu te pot convinge să laşi jos chestia aia?

— Nu până nu îmi daţi nişte explicaţii.

— Ce ai vrea să ştii?

— Cine a autorizat asasinarea? întrebă Rapp.

— Niciunul dintre noi doi, şi nici Stan nu cred că a făcut-o.

— Deci vă aşteptaţi să cred că Victor a acţionat pe cont propriu.

— Aceasta este o posibilitate, dar am descoperit recent şi că se poate ca cineva să fi furnizat informaţii DGSE-ului.

— Ce fel de informaţii? întrebă Rapp.

— Lista ţintelor. Pe cine aveam în vizor şi în ce ordine.

Rapp se gândi pentru o clipă.

— Deci ei ştiau că Tarek era următorul pe lista mea?

— Posibil.

— Asta ar explica multe.

Stansfield i-ar fi putut oferi mai multe detalii, dar Rapp trebuia să răspundă la câteva întrebări mai întâi.

— Victor pretinde că i-ai atacat pe el şi oamenii lui noaptea trecută. I-ai ucis pe Borneman şi McGuirk, iar el abia a scăpat cu viaţă. A spus că nu ştie nimic despre agenţii DGSE. Că probabil i-ai împuşcat după ce a fugit el.

Rapp dădu din cap.

— Victor nu e prea deştept. E tupeist, e nesăbuit, dar nu foarte deştept.

— Cum aşa? întrebă Kennedy.

Rapp făcu un pas în faţă.

— Întoarceţi-vă, spuse el, rămânând în spatele lor.

Pe trotuarul opus, marcajele erau încă vizibile la locul crimei.

— Peste drum, la vreo 60 m de acel BMW roşu. Acolo era parcată dubiţa noaptea trecută. Dacă i-aş fi atacat, nu s-ar fi văzut acolo semnele?

— Nu dacă ai folosit o momeală, cum spune Victor, zise Stansfield, arătând spre veranda din faţă. I-ai făcut să plece de la posturi şi apoi i-ai atacat.

Rapp dădu din cap.

— Victor a ieşit singur din maşină. A alergat pe trotuar şi s-a ascuns acolo, spuse el, indicând locaţia cu vârful amortizorului. Luke a ieşit din clădire, a coborât treptele, a luat-o la dreapta, iar Victor a pornit pe urmele lui. A ridicat pistolul la aproximativ 30 cm de capul lui Luke şi apoi a tras. Luke s-a prăbuşit imediat, iar Victor mai că ar fi vrut să danseze de bucurie. După vreo cinci secunde, dubiţa a tras lângă el. Unul dintre tipii lui Stan de la Forţele Speciale a coborât… nu îmi amintesc numele lui, dar a părut să se certe cu Victor pentru un moment, apoi l-a apucat pe Luke de picioare. Victor a apucat cadavrul de spatele jachetei şi l-au ridicat. Victor i-a împins trunchiul în dubiţă, iar tipul celălalt se lupta cu picioarele cadavrului. Victor i-a pus pistolul la ceafă şi a tras.

— Tu încă stăteai aici? întrebă Kennedy.

— Da. Apoi am văzut încă o străfulgerare. Presupun că Victor l-a împuşcat şi pe celălalt tip cu care erau. A crezut că scăpase basma curată. Că eu eram mort şi că mă poate învinui pe mine pentru uciderea celorlalţi doi tipi.

— Şi de ce ar vrea să facă asta? întrebă Stansfield, cunoscând deja motivul.

— Nu ştiu. Poate pentru că tu sau Stan i-aţi ordonat să o facă.

— Dar dacă a făcut-o pentru că nu avea autorizaţie să te ucidă? Trebuia să facă totul să pară de parcă ai fi scăpat de sub control. Dacă tu i-ai fi ucis pe

McGuirk şi Borneman, asta l-ar fi îndreptăţit pe el să te ucidă, era legitimă apărare.

— Sau varianta mea, Stan a ordonat toate astea.

Stansfield avu impresia că începe, în sfârşit, să recapete controlul asupra situaţiei.

— Ce s-a întâmplat după aceea? îl întrebă el.

— Au apărut doi tipi, chiar acolo. Aveau pistoalele pregătite. Nu puteam să aud ce spun, dar păreau să îi strige lui Victor să lase arma. Victor a dat să ridice mâna, de parcă s-ar fi predat, dar apoi i-a împuşcat pe amândoi. Unul dintre ei a apucat să tragă cu arma, dar a ratat. Erau amândoi prăbuşiţi când l-am văzut pe Victor mergând spre ei. În acel moment, am alergat la parter.

— Şi apoi? întrebă Kennedy.

— Nu ştiam încă cine erau tipii ăia, dar m-am gândit că erau forţe de ordine. Noi avem nişte reguli destul de stricte cu privire la împuşcarea poliţiştilor, aşa că voiam să îl opresc pe Victor. Am ieşit pe uşa din faţă şi l-am văzut pregătindu-se să îi termine. Am început să strig la el. Am rămas pe partea aceasta a străzii şi m-am mutat mai la dreapta, ca să încerc să îl pun pe fugă, să se întoarcă la dubiţă. Am găsit un loc sub o maşină şi atunci am reuşit să îl împuşc în gambă. Apoi am traversat strada, am tras câteva focuri, iar Victor a fugit înapoi la dubă. Am tras spre el de câteva ori, dar a reuşit să sară în maşină, prin portiera laterală deschisă. L-am urmărit, dar apoi el a deschis focul cu un pistol-mitralieră destul de zgomotos.

— Şi apoi şi-a luat tălpăşiţa, spuse Stansfield. Ce s-a întâmplat în continuare?

Thomas spera să audă ceea ce ştia deja.

— M-am întors la cei doi tipi să le iau pulsul. Se pare că erau agenţi DGSE. Unul dintre ei fusese împuşcat în faţă şi era mort. Celălalt era rănit grav, aşa că mi-am scos trusa medicală şi l-am bandajat cât de bine am putut. Apoi am părăsit zona.

În mintea lui Stansfield, balanţa tocmai se înclinase în favoarea lui Rapp. Răsuflă uşurat în sinea lui şi era pe punctul de a-i pune o întrebare, dar Kennedy i-o luă înainte.

— Ai spus că Victor a fost prost. Cum aşa?

— Cred că el e prost în general. Dar problema e mai gravă de atât. Este periculos. Cred că tipul e nebun şi nu îmi dau seama cum de nu l-aţi dat afară până acum. Eu abia ce-am trecut de începători şi tot puteam să văd de la o poştă că e dus cu pluta. Cum naiba aţi ratat asta?

— Aceasta este o discuţie pentru o altă zi, răspunse Kennedy. De ce spuneai că a fost prost?

— Nu vă va fi greu să puneţi mâna pe raportul poliţiei. Balistica va confirma tot ce tocmai am spus. Victor foloseşte armă de calibrul .45, eu folosesc una de 9 mm, iar tipii de la DGSE aveau pistoale FNP SIG de calibru 357. Povestea lui nu va ţine. Poliţia a recuperat cadavrul unuia dintre băieţii noştri şi veţi descoperi că a fost împuşcat de la mică distanţă cu un pistol de .45. De asemenea, veţi afla că ambii agenţi DGSE au fost împuşcaţi cu un .45… Pistolul de .45 al lui Victor. Iar dacă vă veţi deranja să întrebaţi cine l-a găurit pe Victor, ei vă vor spune că idiotul a fost împuşcat cu armă de 9 mm. Arma mea de 9 mm. El a crezut că sunt mort şi a făcut o greşeală imensă.

Aşa părea, cu siguranţă. Stansfield luă în considerare toate aceste detalii. Rapp avea dreptate, puteau obţine raportul poliţiei, iar informaţiile cuprinse în el ar susţine o versiune sau alta a poveştii. Dar ar putea dura câteva zile bune, iar el voia să îngroape chestiunea aceasta mult mai repede.

— Ai spus că ai un martor. Cineva în care putem avea încredere. Vom avea şansa de a vorbi cu această persoană?

— Nu v-a urmărit nimeni?

— Nu, răspunse Stansfield.

— Nu purtaţi microfoane sau transmiţătoare? întrebă Rapp fără prea multă tragere de inimă, din moment ce nu avea capacitatea sau tehnologia necesare de a le verifica răspunsul.

Trecu pe lângă Kennedy şi mai scană o dată strada cu privirea, pentru a se asigura că nu stă nicio gorilă la pândă. Nu se zărea nimeni. Se îndepărtă de fereastră, merse în centrul camerei şi strigă:

— E liber. Poţi să ieşi acum.

Rapp privi uşa unuia dintre dormitoare deschizându-se. Greta ieşi în hol, iar Rapp se întoarse pentru a-i vedea expresia lui Stansfield. Bărbatul părea să fie uşurat şi şocat în acelaşi timp.

— Greta, spuse Stansfield, nevenindu-i să creadă.

Gura lui întrebă „cum naiba ai ajuns implicată în asta?", în timp ce creierul i se întreba cum să îi explice situaţia dragului său prieten, Herr Ohlmeyer.

— Bună, Thomas, spuse Greta, oprindu-se lângă Rapp. Tot ce a spus el este adevărat. Am stat chiar la fereastra aceea noaptea trecută şi l-am văzut pe acest Victor, care lucrează pentru tine, împuşcând cinci oameni. Este un animal. Un câine turbat.

Kennedy era complet uluită. Se presupunea că ea trebuia să ştie tot ce mişcă în viaţa lui Rapp. Cu toate acestea, nu avea nici cea mai vagă idee cine era blonda aceasta drăguţă. Se întoarse spre Stansfield.

— Cine este femeia aceasta?

— Este nepoata bunului meu prieten Herr Carl Ohlmeyer.

Stansfield îşi întoarse privirea spre Rapp şi Greta. Nu îi scăpă faptul că Greta întinsese mâna şi o pusese pe braţul lui Rapp. Erau un cuplu. Mai mult decât atât, erau îndrăgostiţi. Unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi, unuia dintre cei mai puternici şi civilizaţi oameni pe care îi cunoştea Stansfield, trebuia să i se spună că preţioasa lui nepoată avea o relaţie cu unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi de pe planetă. Un bărbat la crearea căruia Stansfield pusese umărul. Pe care Stansfield îl dusese în casa lui Ohlmeyer. Vestea nu avea să fie primită prea bine.

CAPITOLUL 45

Se întoarseră la ambasadă în Mercedes-ul negru pe care îl condusese Kennedy. Avusese loc un schimb de replici scurt şi încins cu privire la cine ar trebui să conducă, dar Rapp câştigase după intervenţia lui Stansfield. El era antrenat să conducă foarte agresiv la nevoie. Rapp nu se dădea în vânt după ideea de a o duce pe Greta la ambasadă, dar Stansfield nici nu voia să audă altceva. Bărbatul fusese neobişnuit de zdruncinat de revelaţia relaţiei lor. Rapp şi Greta spuseseră amândoi că ea poate conduce fără probleme până în Elveţia, dar Stansfield refuzase vehement.

— Voi avea multe explicaţii de dat bunicului tău. N-o să fie prea fericit. Nu m-ar ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva, şi nici eu nu m-aş ierta. Cel mai sigur loc pentru tine este ambasada. Când lucrurile se vor linişti, eu însumi te voi duce înapoi la Zürich.

Opriră la maşina Gretei, luară bagajele şi porniră la drum. Cu câteva minute înainte să ajungă la ambasadă, Kennedy sună la recepţie, le transmise timpul de sosire estimat şi le spuse să aibă poarta deschisă. Parisul nu era Moscova, dar având în vedere cât de des fusese menţionat numele lui Paul Fournier, meritau luate câteva măsuri de precauţie. Intrară fără incidente pe poarta mare şi apoi în parcarea subterană a ambasadei.

După ce Rapp şi Greta îşi luară bagajele din portbagaj, Stansfield spuse:

— Irene, o duci, te rog, pe Greta la Gene? Spune-i că am zis eu să o facă să se simtă confortabil. Este posibil să petreacă noaptea aici.

Gene era şeful staţiei CIA în Paris.

Când intrară în foaierul îngust al parcării, Greta se opri şi îl întrebă pe Mitch:

— Când o să te mai văd?

— Avem ceva treabă de făcut, dar sunt sigur că ne vom vedea diseară, dacă nu mai curând, răspunse el, după ce îi aruncă o privire lui Stansfield.

Greta se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Ai grijă.

Apoi, întorcându-se spre Stansfield, adăugă:

— Dacă i se întâmplă ceva, voi fi foarte supărată.

Stansfield încuviinţă din cap cu indiferenţă.

— Domnul Rapp este perfect capabil să îşi poarte de grijă.

Mitch şi Stansfield le priviră pe cele două femei intrând în lift, Kennedy ducând geanta lui Rapp. Când uşile se închiseră, Thomas spuse:

— Urmează-mă.

— Unde mergem?

— La subsol. De cât timp te vezi cu ea? întrebă Stansfield când intrară amândoi în casa scării.

Rapp cobora treptele în urma lui.

— De aproape un an.

— O iubești?

— Treaba asta e cam personală, șefu'.

Stansfield se opri pe palier și se întoarse spre Rapp.

— Pe planeta asta există, la propriu, miliarde de femei, iar tu ai ales să te îndrăgostești de ea.

— Nu am spus niciodată că sunt îndrăgostit de ea.

— Ei bine, ea sigur este îndrăgostită de tine. E evident.

— Domnule, aș vrea ca viața mea personală să rămână personală.

— Măcar de-ar fi atât de simplu, bombăni Stansfield și începu să coboare următorul etaj. Habar nu ai câte probleme mi-ai provocat.

Rapp îl urmă în tăcere, nedorind să își mai exploreze viața personală. Treptele dădeau într-un hol îngust, cu un singur lift și o ușă securizată. Stansfield apăsă butonul de lângă ușă și întoarse capul spre camera de supraveghere. Se auzi un bâzâit electronic, iar el puse mâna pe mânerul ușii și o deschise. În fața lor se întindea un coridor lung. Stansfield merse direct la a doua ușă pe dreapta. Înăuntru erau trei bărbați. Doi dintre ei erau dr. Lewis și Rob Ridley, pe care Rapp îi cunoștea destul de bine. Pe cel de-al treilea nu îl întâlnise niciodată.

— Cum merge? întrebă Stansfield.

Bărbatul pe care Rapp nu îl cunoștea ridică privirea din echipament și răspunse:

— Mult mai bine. Stan l-a băgat în corzi. Victor începe să deraieze puțin, dar se ține de povestea lui.

— Cum sunt indicatorii? întrebă Stansfield, arătând spre detectorul de minciuni.

— Își ține răspunsurile în parametri, dar detectorul meu personal de rahaturi spune că minte cu nerușinare.

Rapp privi prin geamul imens și îi văzu pe Victor și Hurley. Corpul i se încordă imediat. Primul lucru care îi trecu prin minte fu cât de mult își dorea să îl ucidă pe Victor. Al doilea fu că nu l-ar deranja nici să îl elimine pe Hurley în același timp.

Amândoi fumau. Victor purta o pereche de blugi și un tricou alb, din bumbac, care i se mula pe brațele musculoase. Se lăsase pe spate în scaun, încercând să pară cât mai relaxat posibil.

— Știu că suntem nevoiți să jucăm jocul ăsta, Stan. Îmi dau seama că nici ție nu îți face mai multă plăcere decât mine. Știm amândoi că Rapp e un rahat. Să terminăm odată cu asta, ca să mergem după el și să-l scutim de suferință.

Toate privirile din camera de observație se întoarseră spre Rapp.

— Cred că știm amândoi cine trebuie scutit de suferință, spuse Mitch, privindu-l pe Stansfield.

— La momentul potrivit.

Lewis veni lângă Rapp.

— Știu că nu este ușor să auzi asta, dar trebuie să…

— Gura, doctore, spuse Mitch fără să își ia ochii de pe Victor. Fără supărare, dar nu vreau să îți ascult tâmpeniile chiar acum.

Hurley își stinse țigara.

— Știi ce cred eu… cred că mănânci rahat. Cred că minți de îngheață apele. Noaptea trecută ți-am spus să vă retrageți. Să vă întoarceți la hotel și să vă odihniți, iar tu mi-ai ignorat ordinul.

— Nu am ignorat nimic. Ne pregăteam să plecăm, când el și-a trimis momeala. McGuirk și Borneman au mers să acopere ușa din față, și atunci i-a atacat Rapp.

— Și unde era această momeală?

— Nu știu. Nu l-am mai văzut apoi.

— Mănânci rahat, spuse Hurley, lăsându-se pe spate și dând din cap. Cu polonicul.

— Știu că doar încerci să îți faci treaba, dar e o pierdere de vreme, îi spuse zâmbind Victor. Hai să terminăm aici și să mergem să-l ucidem pe gunoiul ăla mic. Știu că îl urăști la fel de mult ca mine.

— Doar pentru că nu îl plac nu înseamnă că vreau să-l ucid. Sunt mulți oameni pe care nu îi plac.

— Mulți dintre oamenii ăștia îți împușcă doi agenți de teren și compromit o casă conspirativă? Distrug o misiune în mijlocul Parisului și o transformă într-o rușine internațională? Nouă cadavre nenorocite!

Victor lovi cu degetele în masă, apoi arătă spre Hurley și adăugă:

— Și nu uita de cei doi agenți DGSE pe care i-a ciuruit.

Hurley dădu din cap de parcă ar fi fost de acord cu el.

— Că veni vorba de cei doi agenți DGSE… am auzit o poveste interesantă. Am doi martori care au ajuns la fața locului la scurt timp după ce tu i-ai lăsat cadavrul lui Borneman în stradă, în graba de a-ți salva curu'.

— Ți-am spus deja că Borneman a căzut din dubiță. Nu puteam să fac nimic în privința asta.

Hurley îl ignoră.

— Aceşti doi martori l-au identificat pe Rapp.

— Ei, poftim. Îl plasează la locul crimei.

— Ghiceşte ce făcea Rapp când au dat peste el.

— Nu ştiu… fugea?

— Nu… acela erai tu. Tu fugeai.

Victor se aplecă peste masă.

— Ai fi făcut exact acelaşi lucru, spuse el.

— Habar nu ai ce aş fi făcut eu, aşa că taci dracului din gură înainte să ţi-o rup. Acum, înapoi la subiect. Ce crezi că făcea Rapp când au dat tipii ăştia doi peste el?

Victor se lăsă pe spate şi îşi încrucişă sfidător braţele.

— Nu ştiu.

— Îi dădea primul ajutor unuia dintre agenţi. Unul a fost împuşcat în faţă, celălalt în piept. Aceşti doi martori, cu care lucrez de aproape două decenii, spun că Rapp îl peticea pe tipul cu rana în piept.

Victor ridică din umeri, de parcă acel detaliu nu însemna nimic.

— Spune-mi de ce dracu' ar împuşca Rapp un tip, doar pentru ca apoi să încerce să îl salveze.

— Nu ştiu. E nebun de legat, iar când îl vom prinde, îl vom putea întreba toate astea. Dar ce faci tu acum, spuse Victor, aruncându-şi mâinile în aer, e un rahat şi ştii asta.

Unul dintre telefoanele din camera de observaţie sună, iar Ridley răspunse. Ascultă preţ de 30 de secunde, apoi spuse:

— Bună treabă. Ţine-te de plan. Te sun de îndată ce ne punem în mişcare.

Ridley puse receptorul înapoi în furcă şi îl privi pe Stansfield cu un rânjet larg pe faţă.

— Waldvogel a terminat. Avem microfoane instalate, sunetul funcţionează, avem şi semnal. Ghiciţi cine l-a aşteptat pe Cooke la aeroport?

Stansfield era prea concentrat asupra lui Victor pentru a schimba atât de rapid vitezele.

— Habar n-am.

— Paul Fournier.

— Numele lui pare să fie rostit foarte des zilele astea.

— Waldvogel spune că se vor opri să ia prânzul şi apoi au o întâlnire. Fournier a spus, citez: „Sunt foarte încântaţi să te cunoască, dar aşteaptă şi restul listei. Şi vor să ştie numele asasinului".

— Ce a spus Cooke?

— A spus că nu a bătut atâta cale până la Paris doar ca să ia prânzul.

Stansfield privi prin geam şi îl bătu pe Talmage pe umăr.

— Spune-i lui Stan să ia o pauză. Trebuie să vorbesc cu el.

Rapp merse lângă Stansfield și îi spuse în șoaptă:

— Dă-mi cinci minute cu el. Sunt ultimul om pe care se așteaptă să îl vadă.

Stansfield tocmai se gândea la propunere, când Hurley intră în cameră de parcă ar fi vrut să lovească pe cineva. Încremeni în loc la vederea lui Rapp stând lângă șeful său.

— Ce dracu' caută el aici?

— Uşurel, îl avertiză Stansfield. Povestea lui e verificată. Nu el este problema, spuse Thomas, încuviințând din cap spre Rapp. El este, zise apoi, arătând spre Victor, care părea destul de arogant, având în vedere situația în care se băgase. Vino aici, îi ordonă Stansfield lui Hurley.

Cei doi se retraseră în colț, unde Thomas îi povesti tot ce aflase în ultimele câteva ore.

— Greta? întrebă Hurley șocat la un moment dat.

Stansfield îi făcu semn să tacă și termină povestea, apoi se întoarseră împreună lângă ceilalți.

— Tom, Mitch ar vrea să intre acolo și să-i pună lui Victor câteva întrebări, îi spuse Stansfield lui Lewis. Intrăm în criză de timp. Se pare că directorul nostru adjunct este pe cale să comită un act de trădare, dar mi-ar plăcea să am mai multe dovezi înainte să pot face ceva în această privință.

— Poți să îți păstrezi cumpătul? îl întrebă Lewis pe Rapp.

Mitch se încruntă.

— Nu cred că asta o să ne ducă undeva în acest moment. L-am văzut pe cretinul ăsta ucigând patru oameni noaptea trecută. Niciunul nu era terorist. Pe doi dintre ei i-ai cunoscut destul de bine. E un gunoi… un câine turbat, iar voi ar fi trebuit să îi curmați suferința în urmă cu mult timp. Acum nu e momentul să ni se înmoaie genunchii.

Ultima persoană la care s-ar fi așteptat Rapp să îl susțină era Hurley.

— Are dreptate. Victor crede că ne-a păcălit, că e mai inteligent decât noi. Cea mai bună cale de a-l bate la propriul joc este să îl trimitem pe Rapp acolo.

— Dacă Mitch intră în camera aia, spuse Lewis, se va lăsa cu violență.

Rapp își scoase Glock-ul cu amortizor.

— Poți să pui pariu pe asta, zise el.

Lewis se uită rugător la Stansfield.

— Nu asta este soluția. Dacă îl ucide înainte să obținem răspunsurile de care avem nevoie?

— Promit că nu-l ucid, doctore. Cel puțin nu înainte să obținem răspunsurile alea.

Rapp nu voia să aştepte permisiunea, aşa că porni spre uşă. Hurley îl prinse din urmă pe coridor şi îl apucă de braţ. Mitch se întoarse spre el cu o expresie de furie pură.

— Ţine-ţi mâinile alea nenorocite departe de mine.

Hurley ridică mâinile în aer, spunând:

— Nu mi-e uşor să fac asta, dar vreau să îţi spun că m-am înşelat şi că îmi pare rău.

Rapp îi acceptă scuzele încuviinţând din cap.

— Bine. Acum, dacă vrei să mă ajuţi, asigură-te că nu laşi pe nimeni să intre în camera de interogatoriu până nu termin cu el. Nu-mi pasă ce auzi, ţii uşa aia închisă. Poţi să faci asta?

— Da, pot.

CAPITOLUL 46

Bramble era de părere că dimineaţa decurge bine. Înţelesese că Hurley nu prea îşi dă silinţa. Stan îl ura pe Rapp la fel de mult ca el, poate chiar mai mult. Ultima rundă de întrebări fusese puţin mai intensă, dar presupuse că Hurley trebuia să joace teatru pentru oamenii de dincolo de geam. Probabil că scârba aia de Kennedy îl bătea la cap. Vestea bună era că nici ea nu avea să mai fie prin preajmă prea mult timp. Eşecul grandios al lui Rapp urma să provoace o curăţenie generală la Langley, iar Kennedy avea să fie prima persoană concediată.

Stansfield, fosila aceea, era şi el pe picior de ducă, şi nici Hurley nu întinerea. În următorii zece ani, Bramble avea să conducă ostilităţile, iar atunci chiar putea începe să îşi umple buzunarele. Slujba aceasta îţi oferea, practic, autorizaţia de a fura. Bramble îşi împinse scaunul în spate, îndreptându-l spre geamul de observaţie. Îi simţea prezenţa acriturii de Kennedy dincolo de el, sâcâindu-l pe Stan şi pe oricine nu era de părere că băiatul ei minune reprezenta a doua venire a lui Hristos.

Bramble auzi uşa deschizându-se şi spuse fără să se întoarcă:

— Stan, hai să nu ne mai irosim timpul reciproc. Cu cât ne prostim mai mult aici, cu atât mai greu va fi să îl prindem pe ticălosul ăla mic.

— Ticălos mic? spuse Rapp.

Bramble sări în picioare, dărâmându-şi scaunul.

— Ce dracu' cauţi tu aici? spuse el, văzând pistolul din mâna lui Rapp. Pune chestia aia jos chiar acum.

— Ridică scaunul ăla şi stai jos.

— Du-te-n pizda mă-tii. Nu primesc ordine de la tine. Cum ai intrat aici?

— N-o să repet. Ridică scaunul şi stai jos.

Bramble tocmai începea să rostească înjurătura lui preferată, când un glonţ îi străpunse genunchiul sănătos. Probabil că îi spulberase rotula, pentru că piciorul i se îndoi complet, iar el se prăbuşi la podea. Bramble îşi apucă piciorul cu mâinile şi începu să urle.

Rapp veni lângă el şi îşi îndreptă pistolul spre faţa lui.

— Gura, Victor. Toată lumea ştie ce s-a întâmplat noaptea trecută. Există martori care au văzut ce ai făcut. Eşti un gunoi nenorocit.

— Eu n-am făcut nimic. Tu ai fost.

Rapp îndreptă pistolul spre piciorul stâng al lui Bramble şi trase. Aşteptă câteva secunde, pentru ca ţipetele lui să se domolească, apoi spuse:

— Uite cum vor decurge lucrurile. Eu o să te umplu de gloanţe până ne vei spune ceea ce ştim deja.

— Dacă ştii deja, atunci de ce mai întrebi?

— Nu eşti prea deştept, nu-i aşa? Avem nevoie de confirmare. Ai dat informaţii cui nu trebuia. Le-ai spus despre Tarek şi le-ai descris metodele mele. I-ai ajutat să îmi întindă o capcană.

— Du-te dracu'!

— Răspuns greşit.

Rapp îi mai trase un glonţ în piciorul drept. Urmară mai multe gemete şi ameninţări, iar Mitch le ignoră. Când Victor rămase fără combustibil, Rapp spuse:

— Stansfield mi-a dat undă verde să te ucid. Singurul mod în care îţi poţi salva fundul este să ne spui cu cine ai lucrat.

— Habar n-am despre ce dracu' vorbeşti.

— Deci mai vrei un glonţ. O să te las să alegi de data asta. Mâna dreaptă sau cea stângă?

Victor îşi puse ambele mâini peste inimă.

— Vrei să te ucid? întrebă Rapp.

— Du-te dracu'.

— Chiar trebuie să mai lucrezi la replicile astea, spuse Mitch, scanându-l cu privirea. Ce zici de coate? Cred că ar durea ca dracu'. Multe oase şi nervi. Care să fie… stângul sau dreptul?

Victor se zbătu pe podea, încercând să se târască mai departe de Rapp, dar sângele care îi curgea din picioare făcuse podeaua destul de alunecoasă.

— Nu mai trage. N-am făcut nimic greşit.

— Ai făcut multe rahaturi greşite, Victor. Iar dacă vrei să trăieşti, ai face bine să începi să spui adevărul. Deci, cui îi dădeai informaţii?

— Lui Stan.

Rapp dădu din cap.

— Asta e patetic, Victor. Stan ştie deja totul, ce informaţii i-ai putea da' tu lui Stan? Sigur este vorba de altcineva. Cineva din afara grupului. Am nevoie de un nume. Haide.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— O să număr până la cinci de data asta şi apoi trag.

Rapp începu să numere.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Patru… cinci.

Rapp ţinti cotul stâng şi trase.

Victor se zvârcoli de durere şi urlă vreo jumătate de minut. Rapp aşteptă răbdător, apoi întrebă:

— Cui i-ai spus, Victor? Cine e omul tău?

Victor mormăia ceva acum. Rapp avu impresia că auzi un nume, dar nu reuşi să îl deslușească. Se aplecă şi îndreptă amortizorul spre zona inghinală a lui Victor.

— Nu am înțeles numele ăla. Va trebui să îl repeți, puțin mai tare.

Victor se zbătea de durere. Din nas i se prelingeau mucozități, iar el continuă să bâiguie ceva.

Rapp îl împunse cu pistolul în vintre.

— O să număr din nou până la cinci. Mai ştii cum a fost data trecută? Unu… doi… trei… patru.

— Paul Cooke! strigă Victor.

Rapp se ridică, se uită spre geam şi încuviinţă din cap, apoi îl privi din nou pe Victor.

— Dacă ar fi după mine, Victor, ți-aș trage un glonț în cap chiar acum, spuse el, şi se întoarse spre uşă.

Victor începu să râdă. La început încet, apoi din ce în ce mai zgomotos.

Rapp se opri şi se întoarse spre el.

— Ce e aşa de amuzant, Victor?

Bramble îşi stăpâni râsul şi spuse:

— Ştiam că n-ai coaie pentru meseria asta.

Rapp îl scană cu privirea, luă în calcul toate opţiunile, apoi ridică pistolul şi îi trase două gloanţe între picioare.

— Ei bine, presupun că acum suntem doi care n-au.

Bătu de trei ori în uşă, iar Hurley o deschise după câteva secunde.

— Cum a mers?

— L-a turnat pe Cooke, deci cred că trebuie să ne ocupăm de încă un şobolan.

— Corect.

Hurley privi în spatele lui Rapp şi văzu podeaua plină de sânge.

— Ce dracu' i-ai făcut?

— I-am dat mai multe şanse să spună adevărul. Doar că i-a luat mai mult timp să îşi dea seama că e spre binele lui să nu mă mai mintă.

— Şi eu ce să fac cu el?

Rapp ridică din umeri.

— I-am promis doctorului că n-o să-l ucid, aşa că e decizia ta. Trecu pe lângă Hurley şi traversă holul spre camera de observaţie. Uşa se deschise înainte ca el să ajungă la ea, iar Dr. Lewis ieşi pe hol. Cu o expresie neliniştită, îl întrebă pe Rapp:

— Cum te simți?

Mitch se opri, se gândi pentru o secundă la întrebarea lui şi răspunse:

— Al dracu’ de grozav, doctore. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Tu?

CAPITOLUL 47

Fournier pregătise un salon privat la restaurantul Les Enfants Terribles. Îl cunoştea bine pe managerul de acolo şi avea încredere că va fi discret. Avusese o dimineaţă groaznică. Fusese obligat să se apere, efectiv, în faţa fiecărui birocrat şi politician, de la cei mai mici la cei mai mari pe scara ierarhică. Directorul General al Poliţiei Naţionale îi voia capul, iar feministele îi voiau testiculele. El voia doar ca toată situaţia asta absurdă să dispară. Ce contau sentimentele unei femei când el se lupta cu securitatea naţională a republicii?

Din fericire, Cooke habar nu avea de conferinţa de presă care avusese loc în acea dimineaţă. Bărbatul coborî din avionul privat cu paşi vioi, nerăbdător să încheie afacerea. Fournier îl plăcea pe Cooke din simplul motiv că acesta era o imagine în oglindă a lui însuşi. Era inteligent şi pragmatic. Nu se lăsa niciodată prins în detaliile emoţionale ale lucrurilor – reprezentau sărutul morţii în domeniul lor. Nu era loc de compasiune sau sentimente. Era o meserie brutală, în care doar cei mai buni şi mai inteligenţi supravieţuiau.

Parţial, acesta era şi motivul pentru care îi respecta atât de mult pe Stansfield şi Hurley. Ei făcuseră o echipă foarte bună de-a lungul anilor. Mintea ageră a lui Stansfield şi atitudinea nemiloasă a lui Hurley, decis să distrugă inamicii cu orice preţ, fusese o combinaţie foarte puternică. Dar ei îmbătrâneau, iar faptul că permiseseră unei persoane precum Cooke să se strecoare pe la spatele lor era dovada vie că venise timpul să se dea la o parte. Acest lucru îl îngrijora pe Fournier. Oare el va şti când să se dea la o parte? Petrecuse mult timp gândindu-se la asta şi plănuindu-şi retragerea. De aceea îşi pusese frumuşel banii deoparte. Când ar veni momentul, ar putea să dispară, pur şi simplu, dacă va fi nevoie.

— Deci, ce poţi să îmi spui despre oamenii aceştia? întrebă Cooke.

Fournier luă o gură de vin şi răspunse:

— Plătesc frumuşel pentru informaţii. Acesta este cel mai important lucru.

— Te-au ameninţat vreodată?

Fournier zâmbi.

— Au câţiva indivizi mai necivilizaţi, dar Max îi ţine în frâu. Îţi va plăcea de Max, e un om bun. Nu ca demenţii ăia radicalizaţi care ameninţă mereu că aruncă lucruri în aer.

Cooke râse.

— Ei bine, câtă vreme Max îi poate ţine în frâu, totul ar trebui să meargă bine.

Fournier se uită la ceas, îşi dădu vinul pe gât şi spuse:

— Ar trebui să mergem. Îmi place să îi las să aştepte, dar nu prea mult.

— La ce oră trebuia să ne întâlnim cu ei?

— La unu.

Cooke se uită şi el la ceas şi se încruntă. Era 1:38. Ambii bărbaţi se ridicară. Câţiva clienţi încercară să îi atragă atenţia lui Fournier, iar mulţi alţii se holbau la el şi şuşoteau. El îi ignoră pe toţi. La ieşire îi aştepta garda lui de corp şi Mermet, care părea pe punctul de a avea un atac de panică. Fournier îl trase deoparte.

— Alte veşti proaste?

— Da. Au sunat de la cabinetul Preşedintelui. Vor să vadă dosarul.

Fournier trase aer în piept.

— Ticăloasa aia mi-a făcut ceva probleme, spuse el, scoţându-şi o ţigară din pachet. Spune-le că sunt prins cu interogarea unui agent secret important şi că le vom trimite dosarul diseară.

Mermet încuviinţă din cap şi începură să traverseze strada. Fournier îi oferi lui Cooke o ţigară, dar el refuză, spunându-i prietenului său că vâslea în timpul liber şi că nu i-ar face bine la plămâni. Fournier pretinse că nu auzi absolut nimic.

Hotelul Balzac era chiar peste drum. Urcară treptele acoperite cu un covor roşu şi se opriră sub porticul circular. Fournier se întoarse spre Mermet.

— Aşteaptă aici. Ar trebui să dureze aproximativ jumătate de oră.

Adevărul era că nu îşi dorea prea mulţi ochi şi urechi prin preajma a ceea ce urma să se întâmple. O sumă considerabilă de bani urma să treacă dintr-o mână în alta şi, în funcţie de cum avea să decurgă întâlnirea, Fournier ar putea fi tentat să urce în maşină şi să plece direct în Elveţia la sfârşitul ei.

El şi Cooke traversară foaierul, până la lift. Mai multe priviri erau aţintite asupra lor, iar o persoană încercă să îl abordeze, dar Fournier îşi ţinu privirea înainte şi continuă să avanseze prin mulţime. Din fericire, liftul din mijloc era disponibil. Fournier apăsă un buton, iar în mai puţin de un minut ajunseră la etajul şase – ultimul – al hotelului. În capătul opus al coridorului, bodyguardul lui Max stătea de pază în faţa celui mai luxos apartament din hotel.

— Salut, Omar, strigă Fournier. Scuze că am întârziat.

Omar nu zâmbi. Păşi în faţă şi spuse, într-o franceză foarte stâlcită:

— Deschideţi-vă jachetele.

— Chiar trebuie să facem asta de fiecare dată, Omar? Suntem în ţara mea, la urma urmei.

— Reguli, fu tot ce spuse bodyguardul.

După ce se asigură că cei doi nu aveau arme asupra lor, Omar scoase o cheie şi deschise uşa. Fournier intră primul, Cooke urmându-l îndeaproape. Intrară în spaţioasă cameră de zi, unde Max stătea întins pe una dintre cele trei canapele.

— Max, spuse entuziasmat Fournier. Mă bucur să te văd.

— Da, spuse Max, făcându-i cu ochiul şi încuviinţând din cap spre televizor. Văd că ai avut o zi foarte grea.

Fournier ignoră comentariul cu un pufăit.

— În meseria asta am îndurat altele mai rele.

— Da, sunt convins, spuse Max, apoi se întoarse spre Cooke şi întinse mâna. Aşteptam de ceva vreme să vă cunosc.

— La fel şi eu, răspunse Cooke.

— Vă rog, luaţi loc. Vă pot servi cu ceva?

— Nu, mulţumim, răspunse Fournier în numele amândurora. Tocmai am luat prânzul şi avem un program destul de strict.

Se aşeză pe una dintre canapele, iar Cooke îl urmă.

— Am înţeles, spuse Max, ignorând insulta şi aşezându-se vizavi de ei. Deci aţi vrea să trecem la afaceri.

— Ar fi grozav. După cum ştii, datorită prietenului tău Samir, aici de faţă, am alte probleme pe care încerc să le rezolv.

Până în acel moment, Cooke nu îl observase pe bărbatul cu pansament pe faţă. Îi zâmbi, dar nu i se răspunse în niciun fel.

— Unde este Rafique? întrebă Fournier.

— Vei fi foarte încântat să afli că pregăteşte avionul. De îndată ce vom încheia afacerea, vom pleca din ţară.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Mulţumesc.

— Deci, spuse Max, privindu-l pe Cooke. Aveţi ceva pentru mine.

— Da, am, dar aş vrea să văd banii mai întâi.

— Desigur, spuse spaniolul, privind peste umăr. Samir, adu banii.

— Presupun că ai mei vor fi viraţi ca de obicei, conform instrucţiunilor mele, spuse Fournier.

— Bineînţeles. Secretara mea personală se va ocupa de tot de îndată ce o voi suna.

— Bun.

Samir aduse o servietă mare şi o puse pe masa dintre cele două canapele. O deschise şi îi arătă banii lui Cooke.

— Un milion de dolari şi încă un milion într-un cont bancar din Elveţia, spuse Max. Acum am nevoie de informaţia pe care mi-ai promis-o.

Cooke zâmbi şi scoase un plic împăturit din buzunarul jachetei.

— Numele lui este Mitch Rapp. Găseşti o fotografie a lui înăuntru, împreună cu toate adresele cunoscute. Are o mamă care este bolnavă într-un stagiu terminal, dar şi un frate care ar putea fi folosit ca momeală.

CAPITOLUL 48

Rapp şi Hurley parcaseră la 400 m distanţă de Hotel Balzac. Hurley era la volan, iar Rapp pe locul din dreapta. Rapp îi văzuse de nenumărate ori pe Kennedy şi Hurley certându-se, dar niciodată nu văzuse pe nimeni ridicând măcar tonul la Stansfield, darămite să se contrazică deschis cu el, aşa cum o făcuseră Irene şi Stan. Şi pentru ca situaţia să fie şi mai ciudată, pentru prima dată de când lucra Mitch cu ei, Hurley şi Kennedy erau de aceeaşi parte a baricadei. Stansfield era hotărât să meargă cu ei la Hotel Balzac, dar Hurley ameninţase cu demisia dacă şeful lui punea piciorul în afara incintei ambasadei. Exista posibilitatea ca aceasta să nu fie nimic mai mult decât o simplă misiune de supraveghere, dar putea fi şi ceva mult mai periculos şi complicat. Stansfield nu avea ce căuta în preajma pericolului. Era destul de grav că afurisitul de Director Adjunct al CIA îşi vindea ţara, nu aveau nevoie să adauge pe listă şi arestarea Directorului Adjunct de Operaţiuni. În cele din urmă, Stansfield cedă şi le dădu lui Rapp şi Hurley permisiunea de a pleca fără el.

Amândoi purtau costum şi cravată, iar Rapp avea paşaport şi card de credit noi, împreună cu legitimaţia şi pistolul pe care le luase de la agentul DGSE rănit.

De asemenea, Rapp îşi pusese lentile de contact albastre şi îşi adăugase un cioc pe bărbie, în încercarea de a se apropia de înfăţişarea agentului DGSE. Dacă cineva s-ar uita cu atenţie, şi-ar da seama că nu e bărbatul din fotografia de pe legitimaţie. Dar dacă era nevoit să o folosească, nu avea de gând să permită cuiva să se uite cu atenţie.

Ridley şi oamenii lui erau la aproximativ 300 m distanţă, în spatele hotelului, într-o dubiţă de supraveghere. Rapp şi Hurley aveau o transmisiune live cu ajutorul dispozitivelor pe care le plantaseră asupra lui Cooke. Planul era să înregistreze tot ceea ce se spunea în cameră, să îl lase pe Cooke să se incrimineze singur şi apoi să îl înşface în tăcere, când ajungea în camera lui de hotel.

Cooke şi Fournier luaseră un prânz îndelungat, astfel că Rapp şi Hurley erau deja la posturile lor când cei doi sosiseră la Hotel Balzac. Auziseră conversaţia din faţa restaurantului, iar acum ascultau cum se făceau prezentările în camera de hotel. Rapp asculta într-o doară, până când îşi auzi numele. El şi Hurley se priviră chiar în momentul în care îl auziră pe Cooke spunând: „A absolvit Universitatea Syracuse şi a fost recrutat de Irene

Kennedy. Întâmplarea face că ea este o confidentă apropiată a lui Thomas Stansfield. Și pe ea o puteți folosi drept momeală".

— Ticălosul! strigă Hurley.

Rapp trecuse deja de etapa furiei. Își închipuia fiecare persoană din camera de hotel. Cooke era un trădător, Fournier era un șarpe viclean, trădător și el. Și, bazându-se pe informațiile și numele furnizate de Monsenior de Fleury, Kennedy îi identificase și pe ceilalți doi. Samir Fadi era un locotenent de nivel mediu al Jihadului Islamic și, cel mai probabil, era imbecilul care îl împușcase pe Rapp în umăr. Cel de-al doilea bărbat ocupa o poziție mai înaltă. Max Vega era un afacerist spaniol bogat, cu un tată saudit radicalizat. De-a lungul ultimilor ani, devenise un jucător-cheie în finanțarea diverselor grupări musulmane radicalizate. Rapp știa totul despre el, pentru că era următorul nume pe lista lui de eliminări autorizate.

Decizia fu simplă pentru Mitch. Puse mâna pe mânerul portierei și spuse:

— Stan, poți să mă împuști dacă vrei, dar eu mă duc acolo. Sunt ca și mort dacă nu îi ucid pe toți ticăloșii ăștia chiar acum.

Hurley nu se clinti și nu scoase o vorbă pentru ceea ce păru o eternitate, apoi băgă mașina în viteză.

— Există o intrare laterală pentru angajați și livrări, pe Rue Lord Byron.

— Știu unde este.

— Chiar cum intri, în stânga ta, sunt treptele care duc la etajele superioare. Ei sunt la ultimul etaj. Îți sugerez să lași banii în urmă. Va părea mai murdară treaba așa.

— Bună idee.

Douăzeci de secunde mai târziu, trecură pe lângă intrarea principală. La cinci secunde după aceea, Hurley opri în fața intrării de serviciu.

Rapp deschise portiera.

— Mersi, Stan. Chiar apreciez ce faci.

— Nu-ți face griji. Doar ai grijă să nu fii ucis și să nu lași amprente.

— Niciodată nu las.

— Și, ca să știi, nu mi-a plăcut niciodată planul lui Thomas. Treaba noastră este să îi ucidem pe imbecilii ăștia, nu să încercăm să îi predăm autorităților.

— N-o să auzi nicio plângere din partea mea.

— Te voi aștepta în capătul străzii, spuse Hurley, indicându-i locul prin parbriz. Ai cinci minute. Ai face bine să-ți miști fundul.

Rapp trânti portiera, ocoli în fugă portbagajul și ajunse pe trotuar. Intrarea de serviciu era o ușă îngustă, care era descuiată. Rapp își scoase legitimația DGSE și intră. Un chelner abia dacă îi aruncă o privire fugară. Rapp zâmbi, flutură legitimația și spuse: „Poliția".

Treptele erau chiar acolo unde spusese Hurley că vor fi. Începu să urce câte două deodată, cât de repede putea. Când ajunse la ultimul etaj, inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar știa că avea să își revină în câteva secunde. Se opri în pragul ieșirii de incendiu și trase adânc aer în piept de două ori. Apoi se împinse cu șoldul în ușă pentru a nu lăsa amprente. Acolo, în capătul opus al coridorului, stătea Omar, în toată splendoarea lui de 2 m. Sigur avea în jur de 140 de kilograme.

Rapp porni direct spre el cu un ritm alert. Rosti câteva scuze în franceză, apoi, exact așa cum sperase, Omar începu să vină spre el. I se părea puțin probabil ca omul să fie înarmat, dar era nevoit să presupună că da. Când ajunseră la aproximativ 10 m unul de celălalt, Mitch spuse:

— Lucrez pentru Directorul Fournier.

Scoase legitimația din buzunarul de la piept și adăugă:

— Trebuie să îi vorbesc.

Omar se opri în mijlocul coridorului, așteptând să verifice legitimația. Rapp trebuia să se sincronizeze perfect cu mișcările lui. Dacă ar fi prea aproape, Omar l-ar putea înșfăca. Prea departe, și Omar s-ar putea prăbuși pe podea atât de zgomotos, încât ar dărâmă toată mobila din jur. Mitch ținea legitimația în mâna stângă și întinse brațul complet, părând că vrea să îi prezinte documentul bodyguardului. Mâna dreaptă i se strecură printre faldurile sacoului și se încordă pe FNP. Scoase pistolul, întinse brațul și își roti încheietura astfel încât vârful amortizorului să fie îndreptat direct spre inima lui Omar. În mod normal, Rapp ar folosi un singur glonț, dar nu puteai fi niciodată sigur cu un tip de statura lui Omar. Prin urmare, trase trei gloanțe și se repezi înainte, să îi susțină greutatea.

Reacția lui Omar fu normală. Își strânse pieptul cu ambele mâini, iar picioarele începură să i se împleticească. Rapp băgă legitimația în buzunar și se strădui din răsputeri să îl întindă cu blândețe pe Omar pe podea. Bărbatul căzu mai întâi în genunchi, astfel că Mitch mai trebuia doar să îi lase ușor trunchiul pe spate. Apoi îi puse capul pe podea și căută cheia. Fusese cazat la Balzac și știa că hotelul încă folosea cheile clasice, greoaie. O găsi în buzunarul drept al sacoului. Își acoperi mâinile cu o pereche de mănuși din latex, luă cheia și străbătu grăbit coridorul. Să îl mute pe Omar din drum nu era o opțiune, așa că trebuia să se miște rapid.

Cu pistolul pregătit, băgă silențios cheia în yală. O răsuci, o lăsă în yală și împinse ușa. Cooke și Fournier stăteau chiar în fața lui, puțin spre dreapta. Rapp ridică un deget în dreptul gurii, făcându-le semn să tacă. Gestul fu suficient cât să îi încremenească pe cei doi în loc, în timp ce el înaintă în cameră, găsindu-i pe ceilalți doi bărbați pe canapeaua din stânga. Cel înalt era pe punctul de a deschide gura când Rapp îl împușcă în frunte. În timp ce

îşi îndreptă pistolul spre celălalt bărbat de pe canapea, cu mâna dreaptă apucă Glock-ul cu amortizor din interiorul sacoului. Mai trase un glonţ cu FNP-ul, nimerindu-l şi pe al doilea terorist în frunte.

Oricât de mult ar fi vrut Rapp să le spună ceva lui Cooke şi Fournier, ştia că Ridley şi ceilalţi ascultau. Îşi ţinu gura, îndreptă Glock-ul spre ei şi îi împuşcă pe amândoi în piept. Patru gloanţe pentru Fournier şi trei pentru Cooke. Pe primele le trase în inimă, iar pe restul la întâmplare, pentru ca asasinatele să pară opera cuiva fără prea multă experienţă. Trecând la Samir, Rapp îi puse Glock-ul în mână şi trase două gloanţe în canapeaua opusă. Lăsă pistolul să cadă pe podea, la picioarele lui Samir, apoi luă hârtiile şi plicul de pe genunchii lui Max.

Rapp se uită la fotografiile cu el însuşi şi la informaţiile biografice. Le împături şi le îndesă în buzunarul drept de la piept. Scoase o batistă din buzunarul de la spate, şterse rapid pistolul FNP şi îl puse în mâna lui Fournier, îndreptându-l spre Max şi trăgându-i două gloanţe în trunchi. Mai trase trei gloanţe în Samir şi lăsă pistolul în mâna lui Fournier. Poliţia avea să fie intrigată de descoperirea faptului că ambele arme fuseseră folosite în atacul armat asupra celor doi agenţi DGSE. Judecând după reputaţia lui Fournier, nu foarte mulţi oameni din Paris aveau să îi deplângă moartea. Rapp trecu la Cooke şi cotrobăi prin interiorul jachetei sale, ca nu cumva să existe cópii ale informaţiilor pe care i le dăduse lui Max. Găsi un alt plic şi îl îndesă în buzunar.

Se dădu un pas înapoi şi făcu o evaluare rapidă a scenei, asigurându-se că nu ratează nimic, apoi porni spre uşă. Luă cheia şi lăsă uşa să se închidă în urma lui. Alergă la Omar, îi puse cheia înapoi în buzunar şi fugi spre scări. Coborî la fel cum urcase, câte două trepte deodată, doar că de data aceasta nu era la fel de obosit. Îşi scoase mănuşile de latex chiar înainte să dea nas în nas cu doi angajaţi care fumau lângă uşa din spate. Rapp îi ignoră şi se împinse în uşă, ieşind în soarele sclipitor al după amiezii. O luă la stânga cu paşi alerţi, dar nu suficient de repede cât să atragă atenţia. Era doar un tip obişnuit, grăbindu-se să ajungă înapoi la birou după pauza de prânz.

Ajuns în capătul străzii, privi în jur, dar nici urmă de Hurley. Rapp nu aşteptă. Continuă să meargă pe Rue Lord Byron, întrebându-se ce îl făcuse pe Hurley să îl tragă în piept. Probabil că se răzgândise de teama reacţiei lui Stansfield. Existau toate şansele să fie pus un preţ pe capul lui Rapp, dar el nu putea face nimic în această privinţă acum. Trebuia să ajungă la cea mai apropiată staţie de metrou şi să meargă oricât de departe îl putea duce un tren.

Gândurile îi fugiră la Greta. Stansfield va avea grijă de ea şi, de asemenea, se va asigura că Rapp nu o va mai vedea vreodată. Bunicul ei era bancherul

lor clandestin. El le permitea să circule fonduri operaţionale fără să atragă atenţia persoanelor nepotrivite. Rolul lui în grupul lor era crucial. Bătrânul avea să fie negru de furie la aflarea veştii că nepoata lui fusese pusă în pericol de unul dintre asasinii lui Stansfield. Dar Rapp ştia că trebuie să rişte să o mai vadă măcar o dată. Nu s-ar putea ierta niciodată dacă nu ar face-o.

Mercedesul negru ajunse în dreptul lui. Hurley scoase capul pe geamul coborât.

— Vrei să te duc undeva?

Rapp se opri şi dădu din cap.

— Unde dracu' ai fost?

— Un poliţist rutier m-a pus să plec de acolo. A trebuit să ocolesc clădirea.

Rapp urcă în maşină, iar Hurley tură motorul. Adrenalina începea să i se stingă, iar Mitch coborî geamul pentru o gură de aer curat.

— Cum a mers? întrebă Hurley.

— Destul de bine.

Rapp scoase din buzunar cele două plicuri. Îl deschise pe cel de-al doilea, pe care nu îl verificase, şi găsi mutra urâtă a Hurley privindu-l dintr-o fotografie.

— Uită-te la asta. Voia să-ţi vândă şi ţie fundul.

Hurley se uită la documente.

— Ce imbecil. Eu eram partea cea mai interesantă.

Străbătură următoarea stradă în tăcere, apoi Rapp întrebă:

— Cât de mare e beleaua în care am intrat?

— Nu sunt sigur. Am încercat să îmi dau seama, dar cred că ar fi o idee bună să te dai la fund o vreme.

— Da… probabil ai dreptate.

— Unde vrei să te las?

— E o staţie de metrou două străzi mai în faţă. Mă descurc de acolo.

Hurley încuviinţă din cap.

— Nu am fost foarte corect cu tine. Îmi cer scuze pentru asta.

După ce trase maşina într-un spaţiu deschis, adăugă:

— Caută-mă în câteva săptămâni. Să vedem dacă reuşesc să calmez puţin situaţia.

Rapp îi dădu lui Hurley dosarul lui.

— Apreciez.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu, zise Mitch, ieşind din maşină, dar apoi întorcându-se spre Stan. Patru nenorociţi morţi. N-a fost o după-amiază rea.

— Aş spune că a fost una destul de bună.

— Baftă.

— Şi ţie, puştiule.

Rapp închise portiera şi îl privi pe Hurley îndepărtându-se. Într-un mod straniu, pentru prima dată în doi ani, simţea că este propriul lui stăpân. Nu trebuia să dea nimănui socoteală şi nu trebuia să fie într-un loc anume în viitorul apropiat. Avea să urce într-un tren, apoi să ia un avion şi să dispară pentru câteva luni. Să vadă cum este să încerce să ducă o viaţă normală.

Coborî treptele spre subteran, împreună cu toţi ceilalţi oameni. Până să ajungă pe peron, ştia deja că erau vise deşarte. Avea să se întoarcă, dacă îl vor primi. Mitch nu era ca ceilalţi oameni şi nu va mai fi niciodată. Ei îl schimbaseră pentru totdeauna.

MULŢUMIRI

De ceva vreme, îmi place să spun că vreau să trec prin viaţă cu un singur agent, un singur redactor, o singură editură şi o singură soţie. Îmi place să lucrez cu oameni pe care îi admir şi în care am încredere şi îmi place stabilitatea. Când afli că ai cancer, această filosofie de viaţă capătă un sens mult mai profund. În loc să înfrunţi de unul singur cel mai înspăimântător moment din viaţa ta, te trezeşti înconjurat de oameni la care ţii şi care, la rândul lor, ţin sincer la tine. Agentului meu, Sloan Harris, care nu este străin de această luptă; ai arătat aceeaşi concentrare şi preocupare pentru problemele mele de sănătate ca şi pentru franciza Rapp, pe care ai gestionat-o cu succes. Părerile şi intuiţia ta continuă să îmi aducă o mare consolare. Lui Kristyn Keene de la ICM, zâmbetul tău la este întotdeauna binevenit. Lui Chris Silbermann, mulţumesc pentru că străbaţi în continuare câmpul minat al Hollywood-ului.

Redactorului şi editorului meu, Emily Bestler, îţi mulţumesc pentru calmul şi blândeţea pe care mi le-ai arătat într-un an greu, plin de încercări; faci ca totul să fie mult mai uşor. Lui Kate Centrulo şi Caroline Porter de la Emily Bestler Books, mulţumesc pentru că aţi făcut ca totul să meargă strună. Lui Jeanne Lee pentru încă o copertă grozavă. Lui Al Madocs, scuze că te-am chinuit din nou. Lui David Brown, mulţumesc pentru profesionalismul tău extraordinar şi pentru simţul umorului fenomenal. Lui Ariele Predman, pentru că l-ai ţinut pe domnul Brown departe de belele şi pentru inteligenţa ta atât de necesară. Lui Judith Curr şi Louise Burke, pentru stilurile voastre originale şi eficiente de a publica o carte. Lui Anthony Ziccardi, Michael Selleck şi minunatului personal de vânzări de la Simon & Schuster, lui Carolyn Reidy, una dintre cele mai inteligente persoane din domeniul editorial. Cu toţii mă faceţi să simt că sunt parte din familia S&S, iar pentru acest lucru vă sunt extrem de recunoscător.

Pe frontul medical am o listă lungă de oameni cărora trebuie să le mulţumesc. Doctorului Jason Reed, pentru preocuparea şi perseverenţa sa. Doctorului Bill Utz, care mi-a pus diagnosticul şi a continuat să îmi poarte de grijă în ultimul an. Profesionalismul şi încrederea sa mă ajută să dorm mai bine în fiecare noapte. Şi celorlalţi membri ai personalului de la Urology Associates, în special lui Jim şi Adriane. Doctorului Badrinath Konety de la University of Minnesota Center for Prostate Cancer, pentru că a fost prima persoană care mi-a dat speranţă. Nu cred că voi putea vreodată să îmi exprim îndeajuns recunoştinţa pentru darul pe care ni l-aţi făcut mie şi soţiei mele când aveam cea mai mare nevoie. Doctorului Eugene Kwon, de la

Mayo Clinic: sunteţi un rockstar. Pe lângă faptul că sunteţi probabil cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, se prea poate să fiţi şi una dintre cele mai amuzante. Ştiind că sunteţi în Rochester, în linia întâi în lupta cu acest cancer, pot să fac lucruri diverse, cum ar fi să scriu această carte. Doctorului Douglas Olson de la Fairview Southdale Radiation Therapy Center şi Doctorului Richard Diaz şi personalului său fenomenal, pentru că aţi făcut ca opt săptămâni de radiaţii să pară o nimica toată.

Am primit nenumărate rugăciuni şi urări de bine din partea fanilor şi prietenilor, care au însemnat enorm pentru mine şi familia mea. Lupta aceasta poate fi destul de solitară uneori, iar faptul că ştiu că sunteţi alături de mine o face mai puţin înspăimântătoare. Sunt binecuvântat că am crescut într-o familie numeroasă şi într-un oraş în care oamenii ţin cu adevărat unii la alţii. Lui Tom Tracy, care cred că a fost afectat mai mult decât mine de veste, sunt norocos să te numesc cel mai bun prieten al meu, chiar şi după 31 de ani. Îţi mulţumesc că ai pus bazele echipei Mitch Rapp & The Killer Moustaches pentru fundaţia Movember, strângând fonduri pentru cercetarea cancerului de prostată. Lui Mike Dougherty, căruia i s-a spus că va muri de cancer de prostată în urmă cu mai bine de 15 ani. Îţi mulţumesc că mi-ai arătat ce se poate întâmpla când un irlandez încăpăţânat refuză să se predea. Lui Gary Petrucci, care este un computer ambulant. Îţi mulţumesc că m-ai ţinut la curent cu toate noutăţile în lupta pentru a găsi leacul acestei boli. Lui Eric şi Kathy Schneeman, pentru toate momentele minunate la Pub. Aţi fost un dar de la Dumnezeu pentru familia mea în ultimul an. Lui Jodi Bakkegard şi Dennis Gudim, pentru că m-au ţinut cât mai sănătos posibil. Şi doctorului Mike Nanne, pentru că mi-a arătat cum să înfrunt cancerul cu credinţă şi curaj.

Lui Ed Kocourek, mentorul meu spiritual neoficial. Îţi mulţumesc că m-ai împins de la spate atunci când am avut nevoie. Capela Adoration Chapel de la biserica St. Joseph a devenit un loc de o minunată frumuseţe şi linişte în viaţa mea. Părintelui John Malone, părintelui Peter Laird şi Arhiepiscopului emerit Harry Flynn, pentru rugăciunile şi îndrumarea voastră. Sunt un om cu frica lui Dumnezeu şi mereu am fost aşa. Aleg să cred, iar vouă, tuturor celor care îmi trimiteţi rugăciuni şi urări de bine, vă mulţumesc.

Nu în ultimul rând, soţiei mele Lysa. Nu ştiu cum trec oameni singuri prin aşa ceva. Eu sunt binecuvântat în multe feluri, dar niciunul nu se compară cu a te avea pe tine ca soţie. Îţi mulţumesc că eşti lângă mine la fiecare pas, cu blândeţea şi dragostea ta. Eşti cea mai bună.

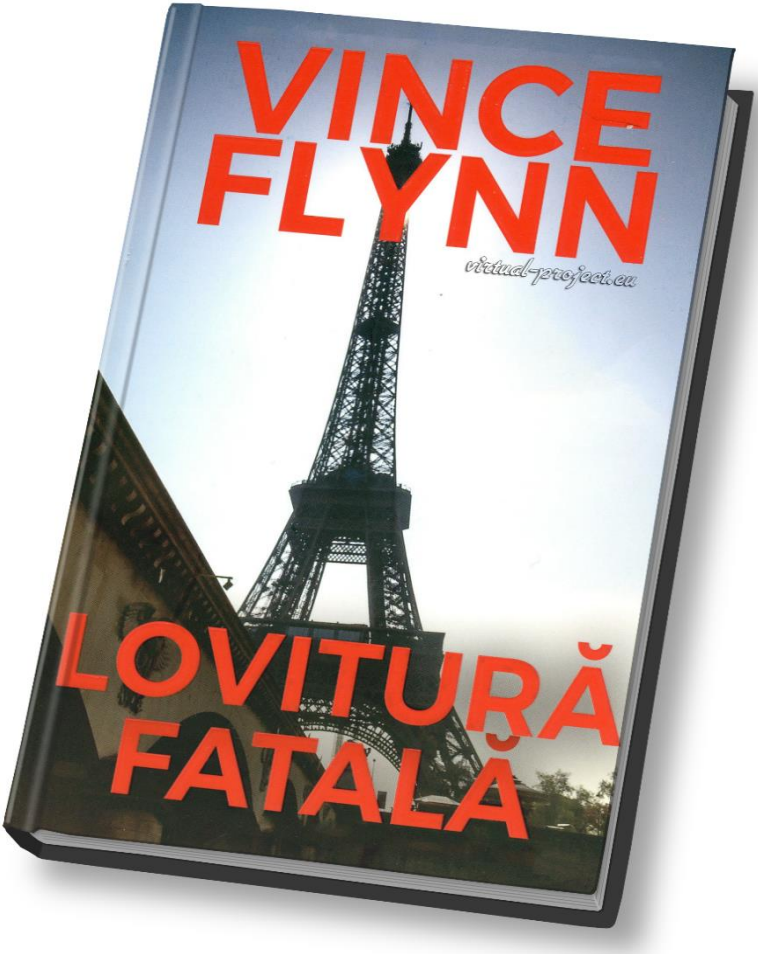

virtual-project.eu